VIZITATOAREA DIN OGLINDĂ

LOGODNICII IERNII

Christelle Dabos

VOLUMUL 1

YOUNG FICTION Fantasy

Christelle Dabos

VIZITATOAREA DIN OGLINDĂ
VOLUMUL 1
LOGODNICII IERNII

Traducere din limba franceză de
Elena Ciocoiu

Frântură

La început eram toți unul.

Dar Dumnezeu socotea că suntem nepotriviți să-l mulțumim așa și a început să ne divizeze. Dumnezeu se distra mult pe seama noastră, apoi Dumnezeu obosea și uita de noi. Dumnezeu putea fi atât de crud în indiferența lui, încât mă înspăimânta. Dumnezeu știa să fie și duios, și l-am iubit cum n-am iubit pe nimeni.

Cred că toți am fi putut să trăim fericiți cumva, Dumnezeu, eu și ceilalți, fără cartea asta blestemată, care mă dezgusta. Știam ce mă leagă de ea în cel mai respingător mod, dar oroarea aceea a apărut mai târziu, mult mai târziu. N-am înțeles imediat, eram prea neștiutor.

Îl iubeam pe Dumnezeu, dar uram cartea aceasta pe care o deschidea din senin pentru te miri ce – tare îl mai distra asta

pe Dumnezeu. Când era mulțumit, Dumnezeu scria. Când era mânios, Dumnezeu scria. Şi uite-aşa, într-o zi în care era în toane foarte proaste, Dumnezeu a făcut o năzbâtie mare de tot.

Dumnezeu a făcut lumea fărâme.

Logodnicii

Arhivarul

Se spune adesea despre casele vechi că au suflet. Pe Anima, arca pe care obiectele prind viață, casele vechi ajung de multe ori să aibă o fire îngrozitoare.

Clădirea Arhivelor de Familie, de pildă, era tot timpul ursuză. Cât era ziua de lungă îşi arăta nemulțumirea trosnind, scârțâind, şuierând şi pufnind. Nu-i plăcea curentul care îi trântea uşile neînchise bine vara. Nu-i plăceau ploile care-i îmbâcseau streaşină toamna. Nu-i plăcea umezeala care i se strecura în ziduri iarna. Nu-i plăceau buruienile care îi tot năpădeau curtea în fiecare primăvară.

Dar, mai presus de toate, clădirii Arhivelor nu-i plăceau vizitatorii care nu respectau programul.

Precis că de-asta, în zorii acelei zile de septembrie, clădirea trosnea, scârțâia, şuiera şi pufnea şi mai rău ca de obicei. Simțea că vine cineva, cu toate că era încă mult prea devreme pentru consultat arhive. Vizitatorul acela nici măcar nu stătea în fața uşii de la intrare, pe scară, ca un vizitator respectabil. Nu, pătrundea în clădire ca un hoț, direct prin garderoba Arhivelor.

Un nas începea să crească din mijlocul unui dulap cu geamuri.

Nasul tot ieşea. In urma lui răsăriră curând o pereche de ochelari, arcada unor sprâncene, o frunte, o gură, o bărbie, nişte obraji, nişte ochi, nişte fire de păr, un gât şi nişte urechi. Suspendat în mijlocul oglinzii până la umeri, capul se uită-n dreapta, apoi în stânga. Puțin mai jos, se mai ivi îndoitura unui genunchi, remorcând un corp care se smulse pe de-antregul din dulapul cu geamuri, ca dintr-o cadă. Odată ieşită din oglindă, din siluetă rămaseră doar o haină veche, uzată, o pereche de ochelari cenuşii, un fular lung, în trei culori.

Şi sub toate straturile acestea se afla Ophelie.

În jurul lui Ophelie, garderoba protesta acum din toate dulapurile, furioase din pricina acestei pătrunderi abuzive care nesocotea regulamentul Arhivelor. Mobilele scârțâiau din toate încheieturile şi băteau din picioare. Umeraşele se izbeau zgomotos, de parcă un duh nestăpânit le împingea unele într-altele.

Demonstrația aceasta de mânie n-o intimidă pe Ophelie câtuşi de puțin. Era obişnuită cu firea bănuitoare a Arhivelor.

— Uşurel, murmură ea. Uşurel...

Numaidecât mobilele se liniştiră şi umeraşele tăcură. Clădirea Arhivelor o recunoscuse.

Ophelie ieşi din garderobă şi închise uşa la loc. Pe plăcuță era scris:

ATENȚIE: SĂLI RECI
LUAȚI-VĂ O HAINĂ.

Cu mâinile-n buzunare, cu fularul lung atârnând, Ophelie trecu prin fața unui şir de sertare cu etichetă: „Registru de naşteri", „Registru de decese", „Registru de certificate de rudenie" şi tot aşa. Împinse încet uşa sălii de lectură. Sala era pustie. Obloanele erau trase, dar lăsau să intre câteva raze de soare care luminau un rând de birouri în penumbră. Cântecul unei mierle, în grădină, făcea parcă şi mai intensă

dâra aceasta de lumină. Era atât de frig în Arhive, încât îți venea să deschizi toate ferestrele ca să intre aerul călduț de afară.

Ophelie rămase nemişcată o clipă în cadrul uşii. Se uită la firişoarele de soare care se strecurau uşurel pe parchet pe măsură ce se crăpa de ziuă. Inspiră adânc parfumul mobilelor vechi şi al hârtiei reci.

Curând Ophelie n-avea să mai simtă mirosul acesta în care se scăldase toată copilăria.

Se îndreptă încet spre cabina arhivarului. Apartamentul particular era acoperit doar de o draperie. Cu toate că era atât de devreme, o aromă puternică de cafea venea deja dintr-acolo. Ophelie tuşi în fular ca să-şi anunțe prezența, dar o arie de operă veche acoperi zgomotul. Atunci se strecură prin draperie. N-a fost nevoie să-l caute mult pe arhivar, sala fiind în acelaşi timp bucătărie, cameră de zi, dormitor şi cabinet de *lectură:* stătea pe pat, cu nasul într-o gazetă.

Era un bătrân cu părul alb vâlvoi. Îşi prinsese sub sprânceană o lupă, care îi făcea un ochi enorm. Purta mănuşi şi o cămaşă albă prost călcată sub sacou.

Ophelie mai tuşi o dată, dar n-o auzi din cauza patefonului. Cufundat în lectură, fredona şi el aria în timp ce-o asculta, fără să cânte prea bine. Pe deasupra, se mai auzeau şi huruitul cafetierei, gâlgâitul sobei şi toate micile zgomote obişnuite din clădirea Arhivelor.

Ophelie se adânci în atmosfera aparte care domnea în cabina aceea: notele false ale bătrânului; lumina începutului de zi care pătrundea prin draperii; foşnetul paginilor date cu grijă; mirosul de cafea şi, puțin mai estompat, parfumul de naftalină al unui felinar. Într-un colț al camerei era o tablă de şah pe care piesele se mişcau singure, ca şi când s-ar fi înfruntat doi jucători invizibili. Văzând toate astea, lui Ophelie îi venea să nu se atingă de nimic, să lase lucrurile

aşa, să facă imediat cale-ntoarsă, de teamă să nu distrugă tabloul acesta cu aer atât de familiar.

Trebuia, totuşi, să se hotărască să rupă vraja. Se apropie de pat şi atinse uşor umărul arhivarului.

— Fir-ar să fie! exclamă el, tresărind cu tot corpul. N-ai putea s-anunţi înainte să vii aşa peste oameni?

— Am încercat, se scuză Ophelie.

Ridică lupa care-i căzuse pe covor şi i-o dădu înapoi. Îşi scoase apoi haina care-o acoperea din cap până-n picioare, îşi desfăcu fularul interminabil şi puse totul pe spătarul unui scaun. Nu mai rămaseră din ea decât un corp micuţ, nişte bucle cafenii bogate prinse neglijent, nişte rame de ochelari şi o ţinută care i s-ar fi potrivit mai bine unei doamne în vârstă.

— Tot prin garderobă vii, hm? bombăni arhivarul, curăţându-şi lupa cu mâneca. Ai tu fixul ăsta să treci prin oglinzi la ore nepotrivite! Ştii prea bine, cocioaba mea are alergie la vizitele-surpriză. Într-o bună zi o să te trezeşti cu o grindă-n cap, o cauţi cu lumânarea.

Vocea morocănoasă făcea să-i tremure mustăţile superbe care se avântau până la urechi. Se ridică anevoie de pe pat şi puse mâna pe cafetieră, mormăind într-un dialect pe care doar el îl mai vorbea pe Anima. Tot umblând prin arhive, bătrânul trăia numai în trecut. Şi gazeta pe care o răsfoia era de-acum cel puţin o jumătate de veac.

— O ceşcuţă de cafea, fetiţo?

Arhivarul nu era un om prea sociabil, dar de fiecare dată când ochii lui o zăreau pe Ophelie, ca acum, începeau să scânteieze precum cidrul. Avusese întotdeauna o slăbiciune pentru nepoata aceasta, fără-ndoială pentru că, din toată familia, ea îi semăna cel mai mult. Era la fel de demodată, la fel de singuratică şi la fel de reţinută ca el.

Ophelie dădu din cap că da. Avea gâtul prea uscat de emoţie acum ca să vorbească.

Unchiul umplu pentru fiecare din ei o ceaşcă aburindă.

— Aseară am vorbit puțin la telefon cu mama ta, mormăi el în mustăți. Era atât de încântată, încât n-am înțeles nici jumate din ce-a tot sporovăit. În fine, am înțeles esențialul: se pare că o să treci, în sfârşit, la cratiță.

Ophelie încuviință fără să spună o vorbă. Unchiul îşi încruntă numaidecât sprâncenele uriaşe.

— Te rog să nu faci fața asta lungă. Mama ta ți-a găsit un drăguț, nu mai avem ce discuta.

Îi întinse ceaşca şi se aşeză greoi pe pat, făcând să scârțâie toate arcurile somierei.

— Aşază-te. Trebuie să stăm de vorbă serios, ca de la naş la fină.

Ophelie îşi trase un scaun spre pat. Se uită lung la unchiul ei şi la mustățile lui impunătoare, nevenindu-i să creadă. Avea impresia că, prin el, îşi contempla o pagină din viață pe care i-o rupea cineva în fața ochilor.

— Bănuiesc de ce te uiți aşa cruciş la mine, spuse el, dar de data asta răspunsul e *nu.* Renunță la umerii plecați, ochelarii posaci, suspinele de ființă nefericită care-ți rup inima. (Bătrânul flutură degetul mare şi arătătorul, acoperite cu fire de păr alb.) Ai refuzat deja doi veri! Erau urâți ca nişte pipernițe şi neciopliți ca nişte oale de noapte, sunt de acord cu tine, dar ai jignit toată familia odată cu fiecare refuz. Şi, mai grav, am devenit complicele tău sabotând aranjamentele astea de logodnă. (Suspină în mustăți.) Te ştiu de parcă te-am născut eu. Eşti mai împăciuitoare ca o comodă, nu spui niciodată vreo vorbă mai tare, nu faci niciodată mofturi, da’ imediat ce ți se pomeneşte de-un soț, eşti mai căpoasă ca o nicovală! Totuşi, e de vârsta ta, fie că-ți place, fie că nu-ți place drăguțul. Dacă nu te-aşezi la casa ta, familia o să te pună până la urmă la stâlpul infamiei, şi nu vreau una ca asta.

Cu nasul în ceaşca de cafea, Ophelie hotărî că acum chiar trebuie să spună ceva.

— N-aveți de ce să vă faceți griji, unchiule. N-am venit ca să vă rog să vă-mpotriviți acestei căsătorii.

Chiar în clipa aceea acul patefonului se prinse în capcana unei zgârieturi. Ecoul repetat al sopranei umplu toată camera: *„Sije... Sije... Sije... Sije... Sije...“*

Unchiul nu se ridică să pună acul la loc. Era prea uluit.

— Ce tot mormăi acolo? Nu vrei să intervin?

— Nu. Singura favoare pe care am venit să v-o cer azi e accesul la arhive.

— Arhivele mele?

— Azi.

„Si je... Si je... Si je... Si je...“, se bâlbâia patefonul.

Unchiul ridică din sprânceană, neîncrezător, răsfirându-şi mustața cu degetele.

— Nu te-aştepți să-ți pledez cauza pe lângă mama ta?

— N-ar avea niciun rost.

— Nici să-l înduplec pe momâia de taică-tău?

— O să mă căsătoresc cu bărbatul pe care mi l-au ales. Simplu.

Acul patefonului sări şi îşi continuă frumuşel drumul în timp ce soprana striga triumfător: *„Si je t'aime, prends garde ă toi!“*

Ophelie îşi ridică ochelarii pe nas şi înfruntă privirea naşului ei fără să clipească. Pe cât de aurii erau ochii lui, pe atât de negri erau ai ei.

— Slavă Domnului! pufni bătrânul, uşurat. Îți spun drept, nu credeam că eşti în stare să rosteşti asemenea cuvinte. Cu siguranță, te-a dat gata drăguțul. Scuipă tot şi spune-mi cine e!

Ophelie se ridică de pe scaun ca să ia ceştile de pe masă. A vrut să le spele, dar chiuveta era deja plină ochi de farfurii murdare. De obicei, lui Ophelie nu-i plăceau treburile

casnice, dar în dimineața aceea își scoase mănușile, își suflecă mânecile și spălă vasele.

— Nu-l cunoașteți, spuse ea în cele din urmă.

Murmurul ei se înecă în apa care curgea. Unchiul opri patefonul și se apropie de chiuvetă.

— Nu te-am auzit, fetițo.

Ophelie închise robinetul o clipă. Avea o voce plăpândă și o dicție slabă, de multe ori trebuia să repete frazele pe care le spunea.

— Nu-l cunoașteți.

— Uiți cu cine vorbești! rânji unchiul încrucișând brațele. Poate că nu scot niciodată nasul din arhivele mele, dar cunosc arborele genealogic mai bine ca oricine. Nu există văr de-al tău mai îndepărtat, din vale până la Marile Lacuri, pe care să nu-l știu.

— Nu-l cunoașteți, insistă Ophelie.

Frecă o farfurie cu buretele pe care-l avea în mână, privind în gol. Atingând toate vasele acelea fără mănuși de protecție, se întorcea în timp fără să vrea. Ar fi putut să descrie, până în cel mai mic detaliu, tot ce mâncase unchiul ei în farfuriile acestea de când le avea. De obicei, fiind o adevărată profesionistă, Ophelie nu umbla cu obiectele altora fără să poarte mănuși, dar unchiul ei o învățase chiar aici, în apartamentul acesta, să *citească*. Cunoștea personal fiecare ustensilă cât se poate de bine.

— Bărbatul ăsta nu-i din familie, anunță ea în cele din urmă. Vine de la Pol.

Se lăsă o lungă tăcere, tulburată doar de gâlgâitul conductei de apă. Ophelie își șterse mâinile pe rochie și se uită la nașul ei pe deasupra ochelarilor dreptunghiulari. Acesta se gârbovise deodată, de parcă îmbătrânise cu douăzeci de ani. Mustățile îi căzuseră ca niște steaguri în bernă.

— Ce-i aiureala asta? spuse el pe un ton sec.

— Nu ştiu decât că, după părerea mamei, e o partidă bună, spuse încet Ophelie. Nu ştiu cum îl cheamă, nu l-am văzut la faţă.

Unchiul se duse să-şi caute sub o pernă tabachera, îşi vârî un vârf de tutun în fiecare nară şi strănută într-o batistă. Aşa îşi limpezea el gândurile.

— Trebuie să fie o greşeală...

— Aşa aş vrea şi eu să cred, unchiule, dar se pare că nu-i nicio greşeală.

Ophelie scăpă o farfurie, care se sparse în două în chiuvetă. Îi întinse bucăţile unchiului; el le apropie şi farfuria se lipi la loc imediat. Puse farfuria pe suportul pentru scurs vasele.

Unchiul era un Animist remarcabil. Ştia să repare absolut totul cu mâinile lui şi cele mai neaşteptate obiecte i se supuneau ca nişte căţeluşi.

— Sigur e vorba de o greşeală, spuse el. Sunt arhivar, dar n-am auzit niciodată de un asemenea amestec contra naturii. Cu cât au Animiştii mai puţine legături cu străinii aceia, cu atât mai bine. Punct.

— Şi totuşi, căsătoria asta o să aibă loc, şopti Ophelie apucându-se iar să spele vasele.

— Da' ce v-a apucat pe tine şi pe mama ta? Exclamă unchiul, năucit. Dintre toate arcele, Polul are reputaţia cea mai proastă. Cei de-acolo au nişte puteri care vă iau minţile! Nici măcar nu-i o familie adevărată, sunt nişte haite care se sfâşie între ele! Ştii tot ce se spune despre ele?

Ophelie sparse încă o farfurie. Cuprins de mânie, unchiul nu-şi dădea seama ce impact au asupra ei cuvintele lui. Şi nici n-ar fi avut cum să-şi dea seama: Ophelie era înzestrată cu un chip ca o lună, pe care rareori emoţiile ajungeau la suprafaţă.

— Nu, răspunse ea, nu ştiu ce se spune şi nici nu mă interesează. Am nevoie doar de o documentare serioasă. Aşa că, dacă mă lăsați, nu vreau decât acces la arhive.

Unchiul reconstitui cealaltă farfurie şi o puse pe suportul pentru scurs vasele. Camera începu să trosnească şi să scârțâie din toate grinzile; proasta dispoziție a arhivarului se transmitea întregii clădiri.

— Nu te mai recunosc! Făceai tot felul de mofturi cu verii tăi şi-acum, când ți se-aduce un barbar în pat, eşti cât se poate de resemnată!

Ophelie înlemni, cu buretele într-o mână, cu o ceaşcă în cealaltă, şi închise ochii. Cufundată în întunericul pleoapelor ei, privi adânc în sine.

Resemnată? Ca să fii resemnată trebuie să accepți o situație, iar ca să accepți o situație trebuie să înțelegi care-i sunt cauzele. Or Ophelie nu înțelegea chiar nimic. Cu câteva ore în urmă, nu ştia că e logodită. Avea impresia că se-ndreaptă spre un dezastru, că nu-şi mai aparține deloc. Când se lăsa purtată de câte-un gând legat de viitor, necunoscutul se-ntindea înainte cât vedea cu ochii. Da, era uluită, neîncrezătoare, năucită ca un pacient care tocmai a fost diagnosticat cu o boală incurabilă, dar resemnată nu era.

— Nu, hotărât lucru, nu-mi imaginez harababura, continuă unchiul. Şi-apoi ce caută străinul ăsta aici? Ce interes are? Cu tot respectul, fetițo, nu eşti frunza cea mai profitabilă din arborele nostru genealogic. La urma urmei, te ocupi de-un muzeu, nu de o prăvălie de bijuterii!

Ophelie scăpă o ceaşcă. N-o făcea din rea-voință, şi nici din emotivitate, ci neîndemânarea asta a ei era bolnăvicioasă. Obiectele îi lunecau tot timpul printre degete. Unchiul era obişnuit, repara totul în urma ei.

— Cred că n-aţi înţeles bine, spuse Ophelie cu asprime. Nu bărbatul ăsta vine să trăiască pe Anima, ci eu trebuie să-l urmez la Pol.

De data aceasta unchiul sparse vasul pe care-l aranja. Înjură în dialectul lui vechi.

O lumină blândă intra acum prin fereastra cabinei. Limpezea atmosfera ca o apă curată şi aşeza mici scântei pe cadrul patului, pe dopul unei carafe şi pe capacul patefonului. Ophelie nu înţelegea ce căuta acolo tot soarele ăsta. Suna fals în mijlocul acestei conversaţii. Din cauza lui ninsorile de la Pol păreau atât de îndepărtate, atât de ireale, încât nici nu mai credea în ele de fapt.

Îşi scoase ochelarii, îi lustrui pe şorţ, apoi şi-i puse la loc pe nas, din reflex, de parcă aşa ar fi putut vedea mai clar. Lentilele, care deveniseră perfect transparente imediat ce le dăduse jos, îşi recăpătară repede nuanţa cenuşie. Ochelarii aceştia vechi erau o prelungire a lui Ophelie; îşi schimbau culoarea în funcţie de stările ei.

— Bag seama că mama a uitat să vă spună lucrul cel mai important. Decanele m-au logodit cu bărbatul ăsta. Deocamdată doar ele cunosc detaliile contractului conjugal.

— Decanele? îngăimă unchiul.

Chipul i se răvăşise, cu tot cu riduri. Îşi dădea seama, în sfârşit, în ce îmbârligătură era prinsă nepoata lui.

— O căsătorie diplomatică, pufni el sec. Biata de tine...

Îşi vârî încă două vârfuri de tutun în nas şi strănută atât de tare, încât trebui să-şi pună la loc proteza.

— Biata mea copilă, dacă s-au amestecat Decanele, nu mai ai nicio scăpare. Da’ de ce? întrebă el scuturându-şi mustăţile. De ce tu? De ce acolo?

Ophelie se spălă pe mâini la robinet şi îşi încheie la loc nasturii de la mănuşi. Spărsese destule vase azi.

— Se pare că familia acestui bărbat a luat legătura direct cu Decanele ca să aranjeze căsătoria. Nu ştiu din ce motive

m-au ales pe mine, şi nu pe alta. Mi-ar plăcea să cred că e vorba de o neînțelegere, serios.

— Şi mama ta?

— E încântată, şopti Ophelie cu amărăciune. I s-a promis o partidă bună pentru mine, e mai mult decât spera. (La umbra părului şi ochelarilor, strânse buzele.) N-am puterea să refuz oferta. O să-l urmez pe viitorul meu soț acolo unde mă obligă datoria şi onoarea. Dar mai mult de-atât nu, încheie ea trăgând de mănuşi cu hotărâre, căsătoria asta n-o să se consume.

Unchiul o privi lung, cu mâhnire.

— Nu, fetițo, nu, uită asta. Uită-te la tine... Eşti înaltă cât un scăunel, cântăreşti cât o pernuță... Nu contează ce-ți inspiră, te sfătuiesc să nu-i opui niciodată rezistență soțului tău. O să-ți rupi oasele.

Ophelie răsuci de manivela patefonului ca să-l pornească din nou şi puse neîndemânatică acul pe prima striație a discului. Aria răsună din nou de sub capac.

Se uită la el cu un aer absent, cu mâinile la spate, şi nu mai spuse nimic.

Aşa era Ophelie. În situații în care orice tânără ar fi plâns, gemut, urlat, implorat, ea se mulțumea, în general, să observe în tăcere. Verii şi verişoarele ei îi spuneau mereu că e cam nătăfleață.

— Ascultă, mormăi unchiul scărpinându-se pe gâtul ras de mântuială, nu trebuie nici să dramatizezi prea mult. Am exagerat, clar, când ți-am vorbit de familia asta adineauri. Cine ştie? Poate c-o să-ți placă drăguțul tău.

Ophelie se uită cu atenție la unchiul ei. Lumina puternică a soarelui îi accentua parcă trăsăturile chipului, adâncindu-i fiecare rid. Cu o strângere de inimă, îşi dădu seama deodată că bărbatul acesta, pe care-l crezuse întotdeauna tare ca o stâncă şi neafectat de trecerea timpului, era acum

un bătrânel obosit. Şi ea tocmai îl îmbătrânise mai mult, fără să vrea.

Se strădui să zâmbească.

— Trebuie să mă documentez bine.

Ochii unchiului îşi recăpătară puțin vioiciunea.

— Îmbracă-te bine, fetițo, o să coborâm!

Ruptura

Unchiul dispăru în capul unei scări abia luminate de nişte veioze. Cu mâinile-n buzunarele hainei, cu nasul în fular, Ophelie coborî în urma lui. Temperatura scădea de la o treaptă la alta. Avea încă ochii plini de soare; chiar i se părea că se cufundă într-o apă neagră şi înghețată.

Tresări când vocea morocănoasă a unchiului se izbi cu ecou de pereți:

— Nu pot să mă-mpac cu ideea c-o să pleci. Polul chiar e la capătul lumii!

Se opri pe scară, întorcându-se spre Ophelie. Fata încă nu se obişnuise cu penumbra; se lovi de el în plin.

— Auzi, te pricepi mai bine să treci prin oglinzi. N-ai putea să dai o fugă de la Pol aici din când în când?

— N-am cum, unchiule. Trecerea prin oglinzi funcționează doar la mică distanță. Degeaba îți pui în cap să treci prin gol între două arce.

Unchiul înjură în dialectul lui vechi şi continuă să coboare. Ophelie se simți vinovată că n-avea atâtea puteri pe cât credea el.

— O să-ncerc să vin să vă văd des, promise ea cu voce stinsă.

— Când pleci?

— În decembrie, aşa zic Decanele.

Unchiul înjură iar. Lui Ophelie îi păru bine că nu înțelege nimic din dialectul lui.

— Şi cine vine în locul tău la muzeu? bodogăni el. Nu mai e nimeni care să se pricepă ca tine la expertizarea antichităților!

Ophelie nu mai găsi niciun răspuns. Şi-aşa era o ruptură pentru ea faptul că era smulsă de lângă familie, dar să fie smulsă şi de lângă muzeul ei, singurul loc unde se simțea pe deplin în largul ei, însemna să-şi piardă identitatea. Ophelie nu se pricepea decât la *citit.* Dacă i se lua asta, ajungea o neajutorată, nimic mai mult. Nu ştia nici să țină o casă, nici să poarte o conversație, nici să facă o treabă casnică fără să se rănească.

— Se pare că nu sunt chiar aşa de neînlocuit, şopti ea în fular.

La primul subsol, unchiul îşi schimbă mănuşile obişnuite cu nişte mănuşi curate. La lumina veiozelor electrice, deschise sertarele ca să ia la verificat bine arhivele, depozitate generații la rând sub bolta rece a pivnițelor. Scotea abur printre mustăți la fiecare respirație.

— Ei bine, astea-s arhivele de familie, aşa că să nu te aştepți la minuni. Ştiu că unul sau doi dintre strămoşii noştri au pus deja piciorul la Polul Nord, da' asta s-a întâmplat tare demult.

Ophelie îşi şterse cu batista o picătură care-i atârna la nas. Precis că nu erau mai mult de zece grade acolo. Se întrebă dacă nu cumva acasă la soțul ei o să fie şi mai frig decât în sala aceea de la arhive.

— Aş vrea să-l văd pe Augustus, ceru ea.

Sigur, era doar un fel de-a spune. Augustus murise cu mult înainte să se nască Ophelie. „Să-l vadă pe Augustus" însemna să vadă desenele lui.

Augustus fusese marele explorator al familiei, o adevărată legendă. La şcoală, geografia se preda după carnetele lui de călătorie. Nu scrisese în viața lui un rând – nu stăpânea alfabetul –, dar desenele lui erau o mină de informații.

Unchiul nu răspundea, cufundat în sertarele lui, aşa că Ophelie crezu că n-o auzise. Îşi dădu la o parte fularul de pe faţă şi repetă mai tare:

— Aş vrea să-l văd pe Augustus.

— Augustus? mormăi el fără s-o privească. Neinteresant. Nu-i nimic, nimic, nimic. Sunt doar nişte mâzgăleli vechi.

Ophelie ridică din sprâncene. Unchiul nu-şi ponegrea niciodată arhivele.

— O, lăsă ea să-i scape, chiar aşa de îngrozitor e?

Unchiul oftă, ieşind din sertarul deschis larg în faţa lui. Lupa pe care şi-o prinsese sub sprânceană făcea ca un ochi să fie de două ori mai mare decât celălalt.

— Culoarul numărul patru, în stânga ta, etajera de jos. Să nu strici nimic, te rog, şi pune-ţi mănuşi curate.

Ophelie merse de-a lungul sertarelor şi se aşeză în genunchi unde-i arătase unchiul. Se aflau acolo toate originalele carnetelor cu desene ale lui Augustus, aranjate în funcţie de arcă. Găsi trei carnete la „Al Ondaluzia”, şapte la „Cetate” şi aproape douăzeci la „Serenissima”. La „Pol” găsi unul singur. Ophelie nu-şi putea permite să fie neîndemânatică umblând cu documente de asemenea valoare. Puse caietul pe un birou pentru lectură şi întoarse cu grijă paginile cu desene.

Câmpii îngălbenite lipite de stânci, un fiord prizonier în gheaţă, păduri de brazi înalţi, case chircite-n zăpadă... Peisajele acestea erau aspre, e adevărat, dar erau mai puţin impresionante decât imaginea pe care o avea Ophelie despre Pol. I se păreau chiar frumoase, într-un fel. Se întrebă unde trăieşte oare logodnicul ei în mijlocul acestui tărâm alb. Lângă râul acesta mărginit de pietre? în portul acesta de pescari pierdut în noapte? Sub câmpia aceasta năpădită de tundră? Arca asta avea un aer atât de sărăcăcios, atât de sălbatic! De ce era logodnicul ei o partidă aşa de bună?

Ophelie dădu peste un desen pe care nu-l înţelese:

semăna cu un stup atârnat de cer. Probabil că era o schiță.

Mai dădu câteva pagini şi văzu portretul unui vânător. Un bărbat poza cu mândrie în fața unui maldăr uriaş de blănuri. Cu mâinile-n şolduri, îşi suflecase mânecile ca să-şi arate brațele musculoase, tatuate până la cot. Avea o privire dură şi părul deschis la culoare.

Ochelarii lui Ophelie se făcură albaştri când înțelese că grămada aceea de blănuri din spatele lui era, de fapt, o singură blană: cea a unui lup mort. Era mare cât un urs. Întoarse pagina. De data asta, vânătorul stătea în mijlocul unui grup. Pozau toți în fața unei grămezi de coarne. Coarne de elan, fără-ndoială, atâta doar că fiecare craniu era de mărimea unui om. Toți vânătorii aveau aceeaşi privire dură, acelaşi păr deschis la culoare, aceleaşi tatuaje pe brațe, dar n-aveau nicio armă, de-ai fi zis că omorâseră animalele cu mâna lor.

Ophelie răsfoi carnetul şi găsi aceiaşi vânători pozând şi în fața altor schelete, de morse, de mamuți şi de urşi, toate fiind neverosimil de mari.

Ophelie închise carnetul şi-l puse la loc. Nişte Fiare... Văzuse animale care sufereau de gigantism în cărți cu poze pentru copii, dar nu semănau deloc cu desenele lui Augustus. Micul ei muzeu n-o pregătise pentru viața aceea. Cel mai mult şi mai mult o şoca privirea vânătorilor. O privire brutală, arogantă, obişnuită să vadă sânge. Ophelie spera că logodnicul ei n-are privirea aceea.

— Ei? întrebă unchiul când se întoarse spre el.

— Acum înțeleg mai bine de ce aveți rețineri, spuse fata.

El îşi reluă căutările cu şi mai mult avânt.

— O să-ți găsesc altceva, bodogăni unchiul. Desenele astea sunt totuşi vechi de o sută cincizeci de ani. În plus, n-arată tot!

Tocmai asta o neliniştea pe Ophelie: ce nu arăta Augustus. Nu spuse, totuşi, nimic, doar ridică din umeri. Altcineva în locul unchiului ei i-ar fi interpretat greşit nonşalanţa şi ar fi luat-o drept o fire slabă. Ophelie părea atât de apatică în spatele ochelarilor şi al pleoapelor ei abia întredeschise, încât era aproape imposibil să ghiceşti că în piept i se zbăteau aprig valuri de emoţii.

Desenele cu scene de vânătoare o speriaseră. Ophelie se întrebă dacă asta venise, de fapt, să caute aici, la arhive.

O pală de vânt îi trecu printre glezne, ridicându-i uşor rochia. Adierea venea dinspre capul scării care cobora până la al doilea subsol. Ophelie fixă cu privirea o clipă trecerea oprită de un lanţ pe care se legăna o plăcuţă de avertisment: „accesul interzis”.

În sălile de la arhive era întotdeauna curent, dar Ophelie nu se putu abţine să-l interpreteze pe acesta ca pe o invitaţie. Al doilea subsol îi solicita pe loc prezenţa.

Îl trase de haină pe unchiul ei, pierdut în rapoartele lui, aşezat pe un scăunel de lemn cu trei picioare.

— Mi-aţi da voie să cobor?

— Ştii prea bine că în mod normal n-am dreptul, mormăi unchiul cu un foşnet de mustăţi. E colecţia privată a lui Artemis, doar arhivarii au voie să intre acolo. Ne bucurăm de încrederea ei, dar nu trebuie să abuzăm.

— N-am de gând să *citesc* cu mâinile goale, staţi liniştit, promise Ophelie arătându-i mănuşile. Şi-apoi, nu vă cer voie ca nepoată, vă cer voie în calitate de responsabilă cu muzeul familial.

— Da, da, cunosc refrenul! oftă el. E şi vina mea, te-am influenţat prea mult.

Ophelie desfăcu lanţul şi coborî scara, dar veiozele nu se aprinseră.

— Lumină, vă rog, ceru Ophelie, cufundată în întuneric.

Trebui să repete de mai multe ori. Clădirea Arhivelor nu era de acord cu această nouă încălcare a regulamentului. Până la urmă, aprinse veiozele fără tragere de inimă; Ophelie se mulțumi cu o lumină tremurândă.

Vocea unchiului reverberă din perete-n perete până la al doilea subsol:

— Să n-atingi decât cu ochii! Mi-e teamă de neîndemânarea ta ca de vărsat!

Cu mâinile înfundate-n buzunare, Ophelie înaintă în sala boltită cu ogive. Trecu pe sub un fronton unde era gravată deviza arhivarilor: *Artemis, noi suntem paznicii respectuoşi ai memoriei tale.* Bine adăpostite sub clopotul lor de sticlă, Relicvariile se întindeau cât vedeai cu ochii.

Ophelie avea uneori un aer de adolescentă necoaptă, cu părul ei ciufulit, cu mişcările ei stângace şi timiditatea ei pitulată în spatele ochelarilor, dar în prezența istoriei parcă-şi schimba pielea. Toate verişoarele se dădeau în vânt după saloanele de ceai antrenante, după plimbările pe malul fluviului, după vizitele la grădina zoologică şi după sălile de bal. Pentru Ophelie, al doilea subsol al Arhivelor era cel mai fascinant loc din lume. Acolo era păstrată cu sfințenie, bine acoperită de clopote de protecție, moştenirea comună a întregii familii. Aici se aflau documentele primei generații de pe arcă. Aici se găseau consemnate zilele care au urmat anului zero. Aici era Ophelie cel mai aproape de Ruptură.

Ruptura era obsesia ei profesională. Uneori visa că aleargă după o linie a orizontului care se îndepărta tot mai mult de ea. Noapte după noapte, mergea tot mai departe, dar era o lume fără sfârşit, fără fisură, rotundă şi netedă ca un măr; această lume primordială, ale cărei obiecte le colecționa în muzeul ei, maşini de cusut, motoare cu explozie, prese cu cilindru, metronoame... Pe Ophelie n-o atrăgeau deloc băieții de vârsta ei, dar putea să stea ore-n şir în fața unui barometru de pe vremuri.

Zăbovi gânditoare în fața unui pergament protejat sub geam. Era textul fondator al arcei, cel care îi legase de Anima pe Artemis şi pe urmaşii ei. Relicvariul următor adăpostea prima versiune a corpusului lor juridic. Se aflau acolo deja legile care le conferiseră mamelor şi femeilor conducătoare o putere hotărâtoare asupra întregii comunități. Sub clopotul celui de-al treilea Relicvariu, un codex evoca principalele datorii ale lui Artemis față de urmaşii ei: să vegheze ca fiecare să mănânce pe săturate, să aibă un adăpost, să primească educație, să învețe să-şi folosească bine puterea. Cu litere mari, o clauză preciza că ea nu trebuie nici să-şi abandoneze familia, nici să-şi părăsească arca. Oare Artemis îşi stabilise singură regulile acestea de conduită ca să nu devină mai îngăduitoare odată cu trecerea secolelor?

Ophelie trecu astfel de la un Relicvariu la altul. Pe măsură ce se adâncea în trecut, simți cum o cuprinde o linişte deplină. Pierdu puțin viitorul din vedere. Uită că era logodită împotriva voinței ei, uită privirea vânătorilor, uită că în curând avea să fie trimisă să trăiască departe de tot ce-i era drag.

Majoritatea Relicvariilor erau documente manuscrise de mare valoare, precum hărțile lumii noi sau certificatul de naştere al primului copil al lui Artemis, cel mai în vârstă dintre toți Animiştii. Unele conțineau totuşi şi obiecte banale din viața cotidiană: foarfeci de tuns care zăngăneau în gol; o pereche de ochelari nefinisați care-şi schimbau culoarea; o cărticică de poveşti ale cărei pagini se întorceau singure. Nu erau din aceeaşi epocă, dar Artemis insista să facă parte din colecția ei simbolică. Simbolică pentru ce? Nici ea nu-şi mai aducea aminte.

Ophelie îşi îndreptă paşii din instinct spre un clopot de sticlă pe care puse mâna cu respect. Sub el, un registru care se descompunea; cerneala se decolorase odată cu trecerea

timpului. Conținea un inventar al bărbaților și femeilor care aderaseră la spiritul de familie pentru a fonda o societate nouă. Nu era, de fapt, decât o listă impersonală de nume și cifre, dar nu unele oarecare: cele ale supraviețuitorilor Rupturii. Oamenii aceștia fuseseră martorii sfârșitului vechii lumi.

Atunci înțelese Ophelie, cu o mică tresărire-n piept, ce chemare o atrăsese spre arhivele unchiului, în străfundul celui de-al doilea subsol, în fața acestui registru vechi. Nu era simpla nevoie de a se documenta: era o întoarcere la origini. Strămoșii ei îndepărtați asistaseră la surparea universului lor. Renunțaseră atunci la viață? Nu, își inventaseră altă viață.

Ophelie își dădu după urechi șuvițele de păr care îi cădeau pe frunte, ca să-și elibereze fața. Ochelarii de pe nas se deschiseră la culoare, risipind nuanța cenușie care se strânsese pe ei ore întregi. Tocmai trăia experiența propriei Rupturi. Încă avea frica-n sân, dar acum știa ce avea de făcut. Trebuia să accepte provocarea.

Fularul începu să i se agite pe umeri.

— Te trezești, în sfârșit? îl tachină Ophelie.

Fularul se întinse molatic de-a lungul hainei, schimbându-și poziția, își strânse inelele în jurul gâtului ei și nu se mai mișcă. Era un fular foarte bătrân, dormea cât era ziua de lungă.

— Ne întoarcem sus, îi spuse Ophelie. Am găsit ce căutam.

Pe când se pregătea să se întoarcă pe unde venise, dădu peste Relicvariul cel mai prăfuit, cel mai misterios și mai neliniștitor din toată colecția lui Artemis. Nu putea să plece fără să-și ia rămas-bun de la el. Răsuci o manivelă și cele două plăci ale cupolei de protecție se dădură în lături. Atinse cu palma înmănușată cotorul unei cărți, Cartea, și o cuprinse aceeași frustrare ca atunci când o atinsese prima

dată. Nu putea *să citească* urma niciunei emoții, niciunui gând, niciunei intenții. De niciun fel. Şi nu numai din cauza mănuşilor, a căror țesătură specială ridica un baraj între talentul ei de *cititoare* şi lumea obiectelor. Nu, Ophelie pipăise deja Cartea cu mâinile goale, asemenea altor *cititori* dinaintea ei, dar cartea refuza pur şi simplu să se dezvăluie.

O luă în brațe, îi mângâie cotorul, răsuci paginile fine cu degetele. Era plină de arabescuri ciudate, o scriitură de mult uitată. Ophelie nu mai atinsese niciodată în viața ei ceva care să semene cu un asemenea fenomen. Oare chiar era doar o carte? N-avea nici consistența hârtiei veline, nici pe cea a hârtiei rugoase. Îi venea greu să recunoască, dar semăna a piele de om, golită de sânge. O piele care urma să aibă parte de o longevitate extraordinară.

Ophelie îşi puse apoi întrebările clasice, asemenea multor generații de arhivari şi arheologi. Ce poveste spunea documentul acesta ciudat? De ce ținea Artemis să facă parte din colecția ei privată? Ce sens avea mesajul acesta gravat pe soclul Relicvariului: *Sub nicio formă nu încercați să distrugeți această Carte?*

Ophelie avea să ia cu ea toate întrebările la capătul lumii, unde nu existau nici arhive, nici muzee, nici datoria de a-ți aminti. Nimic care s-o privească, în orice caz.

Vocea unchiului răsună de-a lungul scării şi trecu mai departe pe sub bolta joasă a celui de-al doilea subsol, cu un ecou fantomatic:

— Vino înapoi sus! Ți-am găsit ceva!

Ophelie puse pentru ultima oară palma pe Carte şi închise la loc cupola. Îşi luase rămas-bun de la trecut cum se cuvine.

Acum venise rândul viitorului.

Jurnalul

Sâmbătă, 19 iunie. Rodolphe şi cu mine am ajuns cu bine. Polul se dovedeşte a fi foarte diferit de cum mă aşteptam. Cred că-n viaţa mea n-am fost mai năucită. Doamna Ambasadoare ne-a primit cu amabilitate pe domeniul ei, unde domneşte o eternă noapte de vară. Sunt uluită de atâtea minunăţii! Oamenii de aici sunt galanţi, foarte binevoitori şi îţi stă mintea-n loc ce puteri au.

— Pot să vă-ntrerup din treabă, verişoară?

Ophelie tresări cu tot cu ochelari. Cufundată în carnetul de călătorie al străbunei Adelaide, nu-l văzuse venind pe omuleţul acela cu o pălărie melon în mână şi-un zâmbet întins între două urechi clăpăuge. Cu siguranţă, pirpiriul n-avea mai mult de cincisprezece ani. Cu un gest amplu din mână, arătă spre nişte indivizi hazlii care se prăpădeau de râs în faţa unei vechi maşini de scris, nu departe.

— Verii mei şi cu mine ne întrebam dacă ne daţi voie să *citim* câteva din bibelourile care se află în augustul muzeu al domniei-voastre.

Ophelie nu-şi putu stăpâni o încruntare din sprâncene. Bineînţeles, n-avea pretenţia că-l cunoaşte personal pe fiecare membru al familiei care împingea uşa turnantă de la intrarea Muzeului de Istorie Primitivă, dar era sigură că n-avusese niciodată de-a face cu şmecherii ăştia. Din ce ramură a arborelui genealogic proveneau? Breasla pălărierilor? Casa croitorilor? Tribul patiserilor? în orice caz, miroseau a farsori de la o poştă.

— Mă ocup imediat de domniile-voastre, spuse ea punând pe masă ceaşca de cafea.

Bănuielile ei prinseră contur când se duse să întâmpine trupa Domnului Melon. Pluteau mult prea multe zâmbete-n aer.

— Iată piesa unică a muzeului! spuse mieros un tip şi aruncă spre Ophelie o privire plină de-nţeles.

Ei nu i se păru o ironie prea subtilă. Ştia că nu-i atrăgătoare, cu coada ei împletită de mântuială, din care i se revărsau pe obraji nişte şuvițe întunecate, cu fularul care atârna, cu rochia ei veche de brocart, cu ghetele desperecheate şi stângăcia aceea fără leac care-i era a doua natură. Nu se spălase pe cap de-o săptămână şi se îmbrăcase cu primele haine care-i căzuseră-n mâini, fără să-i pese dacă se potrivesc.

În seara aceea Ophelie se întâlnea prima dată cu logodnicul ei. Venise de la Pol special ca s-o prezinte familiei. Stătea câteva săptămâni, apoi o lua pe Ophelie cu el la Polul Nord. Cu puțin noroc, o să i se pară atât de respingătoare, încât o să renunțe numaidecât la logodnă.

— Nu atingeți, îi spuse ea unui nătâng înalt care îşi apropia degetele de un galvanometru balistic.

— Ce tot mormăiți acolo, verişoară? se hlizi el. Vorbiți mai tare, nu v-am auzit.

— Nu atingeți galvanometrul, spuse ea forțându-şi vocea. O să v-aduc nişte mostre speciale pentru *lectură.*

Nătângul cel înalt ridică din umeri.

— O, voiam numai să văd cum funcționează harababura asta! Oricum nu ştiu *să citesc.*

Ophelie nici nu se-aştepta la altceva. *Citirea* obiectelor nu era o pricepere răspândită în rândul Animiştilor. Se manifesta uneori la pubertate, sub forma unor intuiții neclare în vârful degetelor, dar în câteva luni se pierdea dacă nu începea repede să se ocupe de ea un educator. Unchiul ei îndeplinise rolul acesta pentru Ophelie; la urma urmei, ramura lor se ocupa de conservarea patrimoniului de familie. Să reconstitui trecutul obiectelor la cea mai mică atingere? Erau puțini Animişti care acceptau să-şi asume o asemenea povară, mai ales dacă nu era meseria lor.

Ophelie îi aruncă o privire lui Melon, care atingea redingotele tovarăşilor săi rânjind. El ştia *să citească;* dar

probabil că n-avea să mai poată face asta prea mult timp. Voia să se joace cu mâinile cât mai putea.

— Nu asta-i problema, zise calmă Ophelie, întorcându-se la nătângul cel înalt. Dacă vreți să atingeți o piesă din colecție, trebuie să purtați nişte mănuşi ca ale mele.

De la ultimul decret familial privind conservarea patrimoniului, era interzis să consulți arhivele cu mâinile goale fără autorizație specială. Intrând în contact cu un obiect îi transmiteai starea ta de spirit, adăugai un strat la istoria lui. Prea multe persoane mânjiseră nişte exemplare rare cu emoțiile şi gândurile lor.

Ophelie se îndreptă spre sertarul ei cu chei. Îl deschise prea mult: sertarul îi rămase în mână şi tot conținutul se răsturnă pe pardoseală într-o larmă voioasă. Ophelie auzi un chicotit în spatele ei în timp ce se apleca să adune cheile. Melon veni s-o ajute, cu zâmbetul lui zeflemitor.

— Nu trebuie să ne batem joc de verişoara noastră devotată. O să-mi pună la dispoziție nişte *lectură* ca să mă cultive!

Zâmbetul lui deveni muşcător.

— Vreau ceva tare, îi spuse el lui Ophelie. N-aveți cumva o armă? O chestie folosită în război, ştie domnia-voastră.

Ophelie puse sertarul la loc şi luă cheia de care avea nevoie. Războaiele vechii lumi aprindeau imaginația tinerilor care nu cunoşteau decât micile certuri de familie. Ageamiii ăştia voiau numai să se distreze. Batjocura față de persoana ei neînsemnată o lăsa rece, dar nu suporta să arate cineva atât de puțin respect față de muzeul ei, mai ales azi.

Era, totuşi, hotărâtă să rămână profesionistă până la capăt.

— Vă rog să mă urmați, spuse ea, cu cheia în mână.

— Arătați-mi mostrele! fredonă Melon, făcând o caricatură de reverență.

Ophelie îi conduse până la rotonda rezervată maşinilor zburătoare din perioada primordială, secția cea mai populară a colecției sale. Nişte ornitoptere, aeroplane-amfibii, păsări mecanice, elicoptere cu aburi, cvadriplane şi hidroavioane atârnau de cabluri asemenea unor libelule mari. Trupa pufni şi mai tare în râs la vederea acestor antichităţi, dând din brațe ca nişte gâşte. Melon, care mesteca gumă de ceva vreme, o lipi pe carcasa unui planor.

Ophelie îl privi fără să clipească. Era prea de tot! Voia să-şi impresioneze galeria? Ei bine, vor avea motiv de râs.

Îi puse să urce o scară până la un mezanin, apoi trecură pe lângă nişte etajere cu geam. Ophelie strecură cheia în încuietoarea unui raft, împinse geamul la o parte şi luă într-o batistă un glonț de plumb minuscul pe care i-l întinse lui Melon.

— O excelentă inițiere pentru a vă cultiva în privința războaielor din timpul vechii lumi, îl asigură ea pe un ton sec.

El izbucni în râs apucând glonțul cu mâna goală.

— Ce-mi arătați? O prostie de automat?

Zâmbetul îi dispăru pe măsură ce reconstituia trecutul obiectului cu vârful degetelor. Păli împietrit, de parcă timpul s-ar fi cristalizat în jurul lui. Văzându-i chipul, tovarăşii lui nostimi îi dădură întâi nişte coate, apoi începură să se îngrijoreze din cauza lipsei lui de reacție.

— I-ați dat o porcărie! se sperie unul dintre ei.

— E o piesă foarte apreciată de istorici, îl contrazise Ophelie pe un ton profesionist.

Melon, care era alb ca varul, se făcu pământiu.

— Nu asta... voiam, îngăimă el.

Ophelie luă glonțul înapoi cu batista şi îl aşeză pe pernuța lui roşie.

— Voiați o armă, nu? V-am dat proiectilul unui cartuş care a găurit, la vremea lui, stomacul unui soldat. Asta

însemna războiul, încheie ea, ridicându-şi ochelarii pe nas. Oameni care ucideau şi oameni care erau ucişi.

Melon se ținea de burtă mai să-i vină rău, aşa că ea vorbi mai blând. Lecția era dură, îşi dădea seama. Băiatul ăsta venise cu capul doldora de epopei eroice şi *citind* o armă parcă îşi privea moartea-n față.

— O să treacă, îi spuse ea. Vă sfătuiesc să mergeți afară să luați un pic de aer.

Trupa îşi luă tălpăşița, nu înainte să-i arunce peste umăr nişte priviri aprige. Unul dintre ei îi spuse că e „îmbrăcată jalnic" şi altul o făcu „ochelaristă îngrămădită". Ophelie spera că logodnicului ei o să-i facă aceeaşi părere, peste puțin timp.

Înarmată cu o spatulă, se repezi la guma de mestecat pe care Melon o lipise pe planor.

— Trebuia să te răzbun puțin, şopti ea, mângâind cu drag carcasa aparatului, ca şi când ar fi mângâiat un cal bătrân.

— Draga mea! Te-am căutat peste tot!

Ophelie se întoarse. Cu poalele înfoiate, cu umbrela de soare vaporoasă sub braț, o tânără splendidă se îndrepta iute spre ea tropăind cu ghetele albe pe pardoseală. Era Agathe, sora ei mai mare, peatât de roşcată, cochetă şi fermecătoare, pe cât era de brunetă, neglijentă şi închisă-n sine sora ei mai mică. Ziua şi noaptea.

— Da' ce mai faci aici?

Ophelie încercă să scape de guma lui Melon, dar i se lipise de mănuşi.

— Ți-aduc aminte că lucrez la muzeu până la şase.

Agathe îi strânse teatral mâinile într-ale ei. Făcu imediat o strâmbătură. Tocmai strivise guma de mestecat cu mănuşa ei drăguță.

— Acum nu mai lucrezi, bleguțo, se enervă ea scuturându-i mâna. Mama a spus că trebuie să te gândeşti

numai la pregătiri. O, surioară! se smiorcăi ea, aruncându-i-se la piept. Cred că eşti aşa de încântată!

— Hm… reuşi să îngaime Ophelie.

Agathe se îndepărtă de ea imediat, măsurând-o din cap până-n picioare.

— Tărtăcuţă, te-ai uitat în oglindă? Nu poţi să apari cum se cuvine în faţa alesului tău în halul ăsta. Ce-o să creadă despre noi?

— Asta chiar e ultima mea grijă, spuse Ophelie îndreptându-se spre biroul ei.

— Ei bine, cu rudele tale altfel stă treaba, egoistă mică. O să îndreptăm numaidecât situaţia!

Ophelie oftă, îşi scoase gentoiul vechi şi îşi aranjă în el lucrurile. Dacă sora ei simţea că are o misiune sfântă, n-o s-o lase să lucreze în tihnă. Nu-i mai rămânea decât să închidă muzeul. În vreme ce Ophelie îşi strângea tacticoasă lucrurile, cu un nod în stomac, Agathe fremăta de nerăbdare. Se aşeză pe birou, dând din ghetuţele albe pe sub pantalonii de dantelă.

— Am nişte bârfe pentru tine, unele grozave! Misteriosul tău pretendent are, în sfârşit, un nume!

Auzind-o, Ophelie scoase capul din gentoi. Era şi timpul, cu câteva ore înainte de prezentările oficiale! Cu siguranţă, familia logodnicului ei ceruse să aibă parte de discreţie totală. Decanele tăcuseră mormânt toată toamna, nedezvăluind nicio informaţie despre logodnic, până-ntr-atât încât situaţia devenise ridicolă. Mama lui Ophelie, jignită la culme că nu i se împărtăşise nimic, era de două luni foc şi pară.

— Ei? întrebă ea în timp ce Agathe savura efectul pe care-l produsese.

— Domnul Thorn!

Ophelie se înfioră sub cutele fularului. Thorn? Deja avea alergie la numele ăsta. Suna dur. Abrupt. Aproape agresiv. Un nume de vânător.

— Mai ştiu că domnul acesta nu-i cu mult mai mare ca tine, surioară. Soțul tău n-o să fie deloc un bătrân senil care nu-i în stare să țină pasul cu soția! Şi ți-am păstrat ce-i mai bun la sfârşit, continuă Agathe, fără să-şi tragă sufletul. N-o să ajungi într-un colț pierdut de lume, crede-mă, Decanele nu şi-au bătut joc de noi. Se pare că domnul Thorn are o mătuşă pe cât de frumoasă, pe-atât de influentă, care îi asigură o situație excelentă la Curtea de la Pol. O să duci o viață de prințesă!

Agathe exulta. Îi sclipeau ochii. În schimb Ophelie era terminată. Thorn trăia la Curte? Ar fi preferat un vânător. Cu cât afla mai multe despre viitorul ei soț, cu atât îi venea mai mult să-şi ia picioarele la spinare.

— Şi ce surse ai?

Agathe îşi îndreptă boneta de sub care se ițeau nişte cârlionți roşeați neastâmpărați. Un zâmbet încântat îi răsări în dreptul gurii rotunde ca o cireaşă.

— Unele serioase! Cumnatul meu Gerard are informațiile astea de la străbunica lui, care le are de la o verişoară apropiată, care e taman soră geamănă cu o Decană!

Bătu din palme şi țopăi în cizmulițe, ca o copiliță.

— Te-ai ales cu un inel pe cinste, draga mea. Un bărbat cu o asemenea funcție şi cu un asemenea rang te cere-n căsătorie! E ceva nesperat! Hai, dă zor şi aranjează-ți harababura, nu mai avem mult timp până când vine domnul Thorn. Trebuie să-ți dăm o înfățişare cuviincioasă!

— Ia-o înainte, şopti Ophelie, închizând curelele gentoiului. Mai am un ultim lucru de rezolvat.

Sora ei se îndepărtă, făcând câțiva paşi mlădioşi.

— O să chem o trăsură!

Ophelie rămase mult timp nemişcată în spatele biroului. Aproape o dureau urechile de la tăcerea aspră care cuprinsese tot locul după ce plecase Agathe. Deschise la întâmplare jurnalul străbunei ei şi îşi plimbă privirea peste scrisul fin şi viguros, vechi de aproape un veac, pe care-l cunoştea acum pe dinafară.

Marţi, 6 iulie. Mă văd *silită să-mi potolesc puţin entuziasmul. Doamna ambasadoare a plecat în călătorie, lăsându-ne în seama nenumăraţilor ei musafiri. Mi se pare că am fost uitaţi cu totul. Cât e ziua de lungă jucăm cărţi şi ne plimbăm prin grădini. Fratele meu se împacă mai bine decât mine cu viaţa asta de trândăveală, i-a şi căzut cu tronc o ducesă. Va trebui să-i spun să-şi vină în fire, suntem aici doar din raţiuni profesionale.*

Ophelie era debusolată. Jurnalul acesta şi bârfele lui Agathe nu se potriveau deloc cu desenele lui Augustus. Polul i se părea acum un loc extraordinar de rafinat. Oare Thorn juca şi el cărţi? Trăia la Curte, cu siguranţă juca şi el cărţi. Probabil că doar cu asta îşi ocupa timpul.

Ophelie puse carneţelul de călătorie într-o copertă de fetru şi îl aşeză la fundul gentoiului. În spatele biroului de primire, deschise capacul unui *secretaire* şi scoase registrul de inventar.

Lui Ophelie i se întâmplase de mai multe ori să uite cheile muzeului într-o broască, să piardă documente administrative importante şi chiar să spargă piese unicat, dar ţinerea acestui registru chiar era o îndatorire pe care n-o neglijase niciodată.

Ophelie era o *cititoare* excelentă, una dintre cele mai bune din generaţia ei. Putea să descifreze viaţa maşinilor, strat după strat, secol după secol, luând-o pe firul mâinilor care le pipăiseră, folosiseră, îndrăgiseră, stricaseră, reparaseră. Priceperea asta o ajutase să îmbogăţească descrierea fiecărei piese din colecţie cu o minuţiozitate fără pereche înainte. În

cazurile în care înaintaşii ei se mulţumeau să descoasă trecutul unui fost proprietar, sau trecutul a doi foşti proprietari poate, Ophelie ajungea până la momentul apariţiei obiectului între degetele celui care-l fabricase.

Registrul acesta de inventar era într-un fel un roman al vieţii ei. Obiceiul cerea ca ea să i-l predea în mână succesorului ei, procedură pe care nu s-ar fi gândit niciodată că va ajunge s-o îndeplinească atât de devreme, dar nimeni nu răspunsese încă la anunţ depunându-şi candidatura, aşa că Ophelie strecură sub copertă un bilet în atenţia celui sau celei care urma să preia muzeul. Puse registrul în *secretaire* şi încuie capacul răsucind cheia o dată.

Apoi, mişcându-se încet, se sprijini de birou cu amândouă mâinile. Îşi impuse să respire adânc, să accepte inevitabilul. De data asta chiar se terminase. Mâine nu îşi va mai deschide muzeul ca în fiecare dimineaţă. Mâine va depinde pentru totdeauna de un bărbat al cărui nume avea să-l poarte, în cele din urmă.

Doamna Thorn. Trebuia să se obişnuiască încă de pe-acum.

Ophelie apucă gentoiul. Îşi privi lung muzeul pentru ultima oară. Soarele revărsa prin vitraliul rotondei o cascadă de lumină, aşezând nimburi de aur pe antichităţi şi proiectându-le pe pardoseală umbra dezarticulată. Niciodată nu i se păruse atât de frumos locul acesta.

Ophelie puse cheile în cabina portarului. Abia trecuse pe sub marchiza muzeului, al cărei geam era înecat sub o mantie de frunze moarte, că sora ei o şi dojeni de pe scara unei trăsuri:

— Urcă! Mergem pe Strada Aurarilor!

Vizitiul plesni din bici, cu toate că la trăsură nu era înhămat niciun cal. Roţile se puseră în mişcare şi vehiculul

începu să se rostogolească în lungul fluviului, călăuzit doar de voința proprietarului său, care stătea sus, pe capră.

Prin geamul din spate, Ophelie observă spectacolul străzii cu o neobişnuită agerime. Valea aceasta unde se născuse părea să se îndepărteze de ea pe măsură ce o străbătea trăsura. Fațadele cu paiante, piețele, frumoasele prăvălii, toate se înstrăinau de ea. Tot oraşul îi spunea că nu mai e acasă la ea acolo. În lumina roşiatică a sfârşitului de toamnă, oamenii îşi duceau viața de zi cu zi. O doică împingea un cărucior, roşind sub fluierăturile apreciative ale muncitorilor cocoțați pe schele. Nişte şcolari mititei ronțăiau castane calde în drum spre casă. Un curier alerga de-a lungul trotuarului ducând un pachet sub braț. Toți bărbații aceştia, toate femeile acestea erau familia lui Ophelie, dar nu-i cunoştea nici pe jumătate dintre ei.

Silueta avântată a unui tramvai depăşi echipajul lor în zarvă de clopoței. Când acesta dispăru, Ophelie privi îndelung la muntele brăzdat de serpentine care se înălța deasupra Văii lor. Sus se zăreau primele zăpezi. Vârful dispăruse sub o mantie cenuşie; nu se mai putea nici măcar desluşi observatorul lui Artemis. Strivită sub mulțimea asta rece de stânci şi de nori, strivită sub legea unei întregi familii, Ophelie nu se simțise nicicând atât de neînsemnată.

Agathe pocni din degete pe sub nasul ei.

— Bun, gâsculițo, pe scurt: tot trusoul tău trebuie aranjat din nou. Îți trebuie ținute noi, pantofi, pălării, lenjerie, multă lenjerie...

— Îmi plac rochiile mele, i-o reteză Ophelie.

— Ia mai taci, te îmbraci ca bunica. Mii de bigudiuri, să nu-mi spui că ai încă perechea asta de pocitanii vechi! se strâmbă Agathe luând mănuşile surorii într-ale ei. Mama ți-a comandat un teanc întreg de la Julien!

— Nu se fabrică mănuşi de *cititor* la Pol, trebuie să le păstrez cu chibzuială!

Pe Agathe o lăsa rece genul acesta de argument. Cochetăria şi eleganța justificau orice risipă din lume.

— Revino-ți, fir-ar să fie! O să-mi faci plăcerea şi o să-ți îndrepți spatele, îți sugi burta, îți pui un pic în valoare bustul, îți pudrezi nasul, îți fardezi obrajii şi, ai milă, schimbă culoarea ochelarilor, cenuşiul ăsta e sinistru! Cât despre păr, suspină Agathe ridicând coada brunetă cu vârful unghiilor, dacă ar fi după mine, ți-aş rade tot ca s-o luăm de la zero; din păcate, nu mai avem timp. Dă-te jos repede, am ajuns!

Ophelie târşâi tălpile ca de plumb. La fiecare jupon, la fiecare corset, la fiecare colier care-i era arătat, răspunse clătinând din cap. Croitoreasa, ale cărei degete lungi animiste modelau stofele fără ațe şi fără foarfeci, plânse de furie. După două crize de nervi şi vreo zece prăvălii, Agathe nu reuşise s-o convingă pe sora ei mai mică decât să-şi înlocuiască ghetele desperecheate.

Nici la salonul de coafură nu se arătă Ophelie mai cu tragere de inimă. Nu voia să mai audă nici de pudră, nici de epilare, nici de drot, nici de panglicile după ultima modă.

— Am răbdare cu tine, izbucni Agathe, ridicându-i un pic şuvițele bogate ca să-i dezvăluie ceafa. Crezi că nu ştiu ce simți? Aveam şaptesprezece ani când am fost logodită cu Charles, iar mama avea cu doi ani mai puțin când s-a căsătorit cu tata. Uite ce-am ajuns: nişte soții splendide, mame desăvârşite, femei împlinite! Unchiul te-a protejat prea mult, nu te-a ajutat.

Cu o privire pierdută, Ophelie se uită la propriul chip în oglinda coafezei din față, în timp ce sora ei se lupta descâlcindu-i pletele. Fără şuvițele ei rebele şi fără ochelarii ei aşezați acum pe tava pentru piepteni, avea senzația că e dezbrăcată.

Zări în oglindă silueta roşcată a lui Agathe lipindu-şi bărbia de creştetul capului ei.

— Ophelie, îi şopti ea încetişor, cu puţină bunăvoinţă ai putea să placi.

— La ce bun? Cui să-i plac?

— Domnului Thorn, prostuţo! se răţoi sora ei, dându-i o palmă peste ceafă. Farmecul e cea mai bună armă dăruită femeilor, trebuie să te foloseşti de el fără scrupule. Un fleac, o ocheadă inspirată, un surâs bine conturat sunt de-ajuns ca să ai un bărbat la picioare. Uită-te la Charles, fac ce vreau din el.

Ophelie îşi pironi ochii în cei ai reflexiei sale, pupile de culoarea ciocolatei. Fără ochelari nu se vedea bine, dar desluşi ovalul melancolic al feţei, paloarea obrajilor, gâtul alb care fremăta sub guler, umbra unui nas fără personalitate şi buzele astea prea subţiri, cărora nu le plăcea să vorbească. Încercă să schiţeze un zâmbet sfios, dar era aşa de fals, încât îl înghiţi imediat. Oare avea farmec? După ce îl recunoşteai? După privirea unui bărbat? Privirea în care o va învălui Thorn în seara aceea?

Ideea i se păru atât de grotescă, încât ar fi râs în hohote dacă situaţia ei n-ar fi fost de plâns.

— Ai terminat să mă torturezi? o întrebă pe sora ei, care o trăgea de păr fără milă.

— Aproape.

Agathe se întoarse spre proprietara salonului ca să ceară nişte ace. Momentul acesta de neatenţie a fost tot ce i-a trebuit lui Ophelie. Îşi puse repede ochelarii, înşfăcă gentoiul şi plonjă cu capul plecat în oglinda coafezei, în care abia încăpea. Bustul îi apăru în oglinda de perete din camera ei, la o distanţă de câteva cartiere, dar nu putu să înainteze mai mult. De cealaltă parte a oglinzii, Agathe o înhăţase de glezne ca s-o aducă înapoi pe Strada Aurarilor. Ophelie dădu drumul gentoiului şi se sprijini de peretele acoperit cu tapet, luptându-se din răsputeri ca să scape din mâna de fier a surorii ei.

Din senin, se dezechilibră şi se prăbuşi de-a binelea în cameră, răsturnând în trecere un taburet şi ghiveciul cu flori de pe el. Puțin amețită, rămase uitându-se lung la piciorul descălțat care ieşea de sub rochie; o gheată din noua pereche rămăsese lângă Agathe, pe Strada Aurarilor. Sora ei nu ştia să treacă prin oglinzi, aşa că avea un mic răgaz.

Ophelie îşi luă gentoiul de pe covor, şchiopătă până la un cufăr mare de lemn, la picioarele paturilor suprapuse, şi se aşeză pe el. Îşi ridică ochelarii pe nas şi cercetă cămăruța ticsită cu valize şi cutii de pălării. Dezordinea aceea nu era dezordinea ei obişnuită. Camera asta care o văzuse crescând mirosea deja a plecare.

Scoase cu grijă jurnalul străbunei Adelaide şi dădu iar paginile, pe gânduri.

Duminică, 18 iulie. Tot n-am nicio veste de la doamna ambasadoare. Femeile de aici sunt fermecătoare şi cred că niciuna din verişoarele mele de pe Anima nu le egalează la grație şi frumusețe, dar uneori nu mă simt în largul meu. Am impresia că insinuează mereu tot felul de lucruri despre ținuta mea, manierele mele şi felul meu de a vorbi. Sau îmi fac gânduri degeaba?

— De ce te-ai întors aşa devreme?

Ophelie ridică nasul spre patul de deasupra. Nu observase cei doi pantofi lustruiți care se ițeau la marginea saltelei; picioarele subțirele erau ale lui Hector, fratele mai mic cu care împărțea camera.

Închise carnetul de călătorie.

— Fug de Agathe.

— De ce?

— Treburi feminine. Domnul De-Ce vrea detalii?

— Nici vorbă.

Ophelie zâmbi în colțul gurii; fratele ei o înduioşa. Pantofii lustruiți dispărură din pat, acolo sus. Curând le luară locul

nişte buze mânjite de marmeladă, un nas în vânt, o tunsoare castron şi doi ochi apatici. Privirea lui Hector era la fel ca a lui Ophelie, doar că fără ochelari: imperturbabilă în orice situație. Hector ținea în mână un sendviş cu dulceață de caise care i se prelingea pe degete.

— Stabiliserăm fără mâncare în cameră, îi aduse aminte Ophelie.

Hector ridică din umeri şi arătă cu sendvişul carnetul de călătorie de pe rochia ei.

— De ce tot citeşti caietul ăsta? îl ştii pe dinafară.

Aşa era Hector. Punea mereu întrebări şi toate întrebările lui începeau cu „de ce".

— Ca să mă liniştesc, presupun, şopti Ophelie.

De fapt, în ultimele săptămâni se obişnuise cu Adelaide, aproape că se împrietenise cu ea. Şi totuşi era dezamăgită de fiecare dată când ajungea la ultima pagină.

Luni, 2 august. Ce uşurată sunt! Doamna ambasadoare s-a întors din călătorie. Rodolphe a semnat în sfârşit contractul cu un notar al monseniorului Farouk. N-am voie să scriu mai mult, secretul profesional nu-mi permite, dar ne vom întâlni cu spiritul familiei lor mâine. Dacă fratele meu are o prestație convingătoare, vom deveni bogați.

Jurnalul se termina cu aceste cuvinte. Adelaide socotise că nu-i nevoie nici să intre în detalii, nici să prezinte urmarea evenimentelor. Ce contract semnaseră fratele ei şi cu ea cu spiritul familiei Farouk? Oare se întorseseră bogați de la Pol? Se pare că nu, s-ar fi aflat...

— De ce nu-l *citeşti* cu mâinile? mai întrebă Hector, care ronțăia sendvişul plescăind. Dacă aş putea, eu unul asta aş face.

— N-am voie, ştii asta.

În realitate, Ophelie fusese tentată să-şi scoată mănuşile ca să afle micile secrete ale strămoaşei sale, dar era prea profesionistă ca să contamineze documentul cu angoasa ei.

Unchiul ar fi fost foarte dezamăgit dacă ar fi cedat acestui impuls.

Sub picioarele ei, o voce foarte ascuțită traversă podeaua dinspre etajul de jos:

— Camera asta de oaspeți e de-a dreptul o catastrofă! Trebuia să fie demnă de un curtean, ar fi trebuit mult mai mult fast, mult mai multă pompă! Ce impresie proastă o să-şi facă domnul Thorn despre noi? O să îndreptăm totul cu masa de diseară. Roseline, dă fuga la restaurant să vezi ce se întâmplă cu găinile mele îndopate, îți încredințez conducerea operațiunilor! Şi dumneata, prietene, fă bine şi dă un exemplu. Nu ți se mărită fata în fiecare zi!

— Mama, comentă apatic Hector.

— Mama, confirmă Ophelie pe acelaşi ton.

Chiar n-avea niciun chef să coboare auzind toate astea. În timp ce trăgea draperia cu flori de la fereastră, soarele care apunea îi învălui în auriu obrajii, nasul şi ochelarii. Printr-un coridor de nori îmbujorați de amurg, luna se înfiripa deja pe pânza violet a cerului ca o farfurie de porțelan.

Ophelie contemplă îndelung versantul văii la poalele căruia era casa lor şi căruia toamna îi dădea acum nuanțe aurii, apoi trăsurile care treceau pe stradă, se uită la surorile ei mai mici, care se jucau cu cercul în curtea casei, în mijlocul frunzelor moarte. Fredonau cântecele, se luau la întrecere, se trăgeau de coadă, trecând de la râs la plâns şi de la plâns la râs cu o iuțeală uimitoare. Erau ecouri ale lui Agathe la aceeaşi vârstă, cu zâmbetele lor cuceritoare, sporovăielile lor gălăgioase şi părul lor blond-roşcat cel frumos care strălucea în lumina amurgului.

Pe Ophelie o cuprinse brusc o nostalgie cumplită. Ochii i se deschiseră larg, buzele i se subțiară, masca ei nepăsătoare se fisura. Ar fi vrut să zburde alături de surorile ei, să-şi ridice poalele fără ruşine şi să arunce pietricele în

grădina mătuşii Roseline. Ce îndepărtate i se păreau acele vremuri astă-seară...

— De ce trebuie să pleci? O să mă plictisesc de moarte când o să rămân singur cu toate nesuferitele astea.

Ophelie se întoarse spre Hector. Nu se clintise din patul suprapus, tot lingându-şi degetele, dar îi urmărise privirea pe fereastră. Sub aparenţele nepăsătoare, tonul era acuzator.

— Nu-i vina mea, ştii.

— Atunci de ce n-ai vrut să te măriţi cu verii noştri?

Întrebarea o lovi ca o palmă. Aşa e, Hector avea dreptate, n-ar mai fi în situaţia asta dacă s-ar fi căsătorit cu primul venit.

— Da' regretele n-au niciun rost, şopti ea.

— Păzea! o avertiză Hector.

Se şterse la gură cu mâneca şi se lungi pe pat. O pală straşnică de aer umflă rochia lui Ophelie. Cu cocul desfăcut şi fruntea lac de sudoare, mama ei tocmai năvălise în cameră ca o tornadă. Vărul Bertrand venea în urma ei.

— O să aduc aici fetiţele, pentru că i-au lăsat camera logodnicului surorii lor. Valizele astea ocupă tot spaţiul, nu ştiu ce să mai fac! Dă-mi-o jos pe asta, du-o în debara şi ai mare grijă, e fragi...

Mama se opri cu gura căscată când zări silueta lui Ophelie, care se profila pe fondul apusului de soare.

— Pe toţi strămoşii, fir-ar să fie, credeam că eşti cu Agathe!

Strânse buzele plină de indignare, disecându-i din ochi ţinuta bătrânicioasă şi fularul plin de praf. Metamorfoza aşteptată n-avusese loc.

Mama duse mâna la pieptul ei generos!

— Vrei să mă omori! După tot ce fac pentru tine! Pentru ce mă pedepseşti, draga mea?

Ophelie clipi în spatele ochelarilor. Întotdeauna se îmbrăcase la fel, fără gust, de ce trebuia să-şi schimbe acum obiceiurile vestimentare?

— Măcar ştii cât e ceasul? întrebă mama ei, înnebunită, ducându-şi la gură unghiile date cu ojă. Trebuie să mergem la aerogară în mai puțin de o oră! Sora ta pe unde umblă? Sunt ceva de groază şi eu, fir-ar să fie, n-avem cum să ajungem la timp!

Scoase o pudrieră din sân, îşi tamponă nasul cu un strat roz, îşi prinse la loc cu dibăcie cocul blond-roşcat şi îndreptă o unghie roşie spre Ophelie.

— Vreau să arăți bine înainte să sune iar ceasul. E valabil şi pentru tine, nesuferitule! mormăi ea spre patul de sus. Miroşi de la o poştă a dulceață uscată, Hector!

Mama se izbi de vărul Bertrand, care rămăsese pironit locului, cu brațele atârnându-i.

— Valiza asta e pentru azi, sau pentru mâine?

Rochia se făcu valvârtej şi furtuna ieşi din cameră aşa cum venise.

Ursul

O ploaie deasă căzuse odată cu lăsarea serii. Se prelingea pe şarpanta din armătură metalică, înaltă de cincizeci de metri, a hangarului pentru dirijabile. Amplasată pe un platou din apropiere, baza aceasta era cea mai modernă din vale. Proiectată special pentru primirea vaselor de cursă lungă, avea încălzire cu aburi şi propria uzină de hidrogen. Uriaşele ei porți pe şine erau deschise larg, dezvăluind interioare din fier forjat, cărămidă şi cabluri, unde trudeau o sumedenie de muncitori îmbrăcați în impermeabile.

Afară, de-a lungul cheiului cu mărfuri, câteva felinare împrăştiau o lumină încețoşată de umezeală. Ud până la oase, un paznic verifica husele de protecție de pe cutiile poştale care urmau să fie îmbarcate. Se schimbă la față

când dădu peste o pădure de umbrele chiar în mijlocul cheiului. Sub umbrele erau bărbați în redingotă, femei gătite şi copilaşi pieptănați frumuşel. Stăteau toți acolo, tăcuți şi indiferenți, urmărind norii.

— Vă rog să mă scuzați, dragii mei veri, pot să vă ajut cu ceva? întrebă el.

Mama lui Ophelie, a cărei umbrelă roşie se înălța deasupra tuturor celorlalte, arătă înspre ceasul mare în jurul căruia îşi instalaseră tabăra. Totul era uriaş la femeia aceasta, rochia cu turnură, guşa, cocul ca o căpiță de fân şi, mai presus de toate, pălăria cu pene.

— Mai întâi spuneți-ne dacă atât e ceasul cât arată. Pândim de vreo patruzeci de minute dirijabilul care vine de la Pol!

— Întârzie, ca de obicei, o informă paznicul cu un zâmbet binevoitor. Aşteptați nişte blănuri?

— Nu, fiule. Aşteptăm un oaspete.

Paznicul se uită lung la nasul ca un cioc de corb care răspunsese adineauri. Nasul acesta îi aparținea unei doamne din cale-afară de în vârstă. Era îmbrăcată toată în negru, de la mantila care îi acoperea părul alb până la taftaua rochiei cu plastron. Fireturile din argint elegante ale ținutei ei arătau că e Decană, mamă printre mame.

Paznicul îşi scoase şapca în semn de respect.

— Un emisar de la Pol, stimată doamnă? Sunteți sigură că nu vă înşelați în privința persoanei? Lucrez pe chei de când eram mic şi n-am văzut niciodată un om din Nord obosindu-se să vină aici pentru altceva decât afaceri. Oamenii ăia nu stau de vorbă cu oricine!

Duse mâna la şapcă în semn de salut şi se întoarse la cutiile lui. Ophelie îl urmări cu privirea, posomorâtă, apoi îşi întoarse ochii spre cizmulițele pe care le purta. La ce bun că-şi mai pusese o pereche nouă-nouță? Erau deja pline de noroi.

— Bărbia sus şi ai grijă să nu te uzi la picioare, îi spuse încet Agathe, cu care împărțea o umbrelă galbenă ca lămâia. Şi zâmbeşte, te-apucă plânsul când te uiți la tine! O asemenea acritură n-o să-i stârnească dorința domnului Thorn.

Sora ei n-o iertase pentru escapada prin oglindă, i se simțea asta în voce, dar Ophelie abia dacă o asculta. Se concentra pe răpăiala ploii care îi acoperea bătăile îngrozite ale inimii.

— Gata, de ce n-o laşi să respire? îi spuse supărat Hector.

Ophelie îndreptă spre fratele ei o privire plină de recunoştință, dar el începuse deja să sară-n băltoace cu surorile mai mici, cu verii şi verişoarele lui. Cu toții întruchipau copilăria pe care ar fi vrut ea s-o retrăiască pentru ultima oară în seara aceea. Lipsiți de griji, veniseră să asiste nu la sosirea logodnicului, ci la cea a dirijabilului. Era un spectacol rar pentru ei, o adevărată sărbătoare.

— Agathe are dreptate, zise mama sub umbrela ei roşie uriaşă. Fata mea o să respire când o să i se spună şi cum o să i se spună. Nu-i aşa, dragul meu?

Întrebarea, pusă numai de formă, i se adresa tatălui lui Ophelie, care bâigui ceva de încuviințare. Bietul bărbat, pleşuv şi începând să încărunțească, îmbătrânit prea devreme, era strivit sub autoritatea soției. Ophelie nu-şi amintea să-l fi auzit răspunzând vreodată nu. Îl căută din ochi pe bătrânul ei naş prin mulțimea de unchi, mătuşi, veri şi nepoți. Îl găsi îmbufnat, departe de umbrele, îndesat până la mustăți în impermeabilul lui bleumarin. N-aştepta nicio minune din partea lui, dar semnul simpatic pe care i-l făcu de departe îi prinse bine.

Ophelie avea nămol în cap şi dulceață în loc de stomac. Era cu inima-n gât. Ar fi vrut ca aşteptarea asta în ploaie să nu se termine niciodată.

Simți ca pe nişte lovituri de pumnal exclamațiile din jur:

— Acolo!
— El e.
— Nu încă.
Ophelie ridică ochii spre nori, simţind un nod în stomac. O siluetă întunecată, cât o balenă, străpungea negura şi se profila pe pânza nopţii trosnind sinistru. Huruitul elicelor deveni asurzitor. Copiii scoaseră strigăte de bucurie. Jupoanele din dantelă se ridicară. Umbrela galbenă ca lămâia sub care se aflau Ophelie şi Agathe îşi luă zborul spre cer. Ajungând deasupra pistei de aterizare, dirijabilul îşi întinse frânghiile. Muncitorii le apucară şi traseră de ele cu toată greutatea pentru ca aerostatul să poată coborî. Se prinseră cu zecile de şinele pentru coordonare manuală, îl ajutară să se cufunde în hangarul uriaş şi îl aduseră la sol. A fost montată o pasarelă pentru debarcare. Membrii echipajului coborâră, ducând la subsuoară cutii şi saci poştali.
Toată familia se repezi spre hangar ca un roi de muşte. Doar Ophelie rămăsese în spate, cu ploaia rece şiroind peste ea, cu părul brunet şi lung lipit de obraji. Apa i se scurgea pe ochelari. Nu mai vedea în faţă decât o mulţime amestecată de rochii, jachete şi umbrele.
Vocea tunătoare a mamei ei acoperea tot vuietul:
— Da’ lăsaţi-l să treacă, auziţi, faceţi loc! Scumpul meu, preascumpul meu domn Thorn, fiţi bine-venit pe Anima. Cum, aţi venit fără escortă? Pe toţi strămoşii, fir-ar să fie, Ophelie! Unde-a mai fugit iar lunatica asta? Agathe, găseşte-ne-o repede pe sora ta. Ce vreme nesuferită, ce ghinion, prietene, dacă aţi fi ajuns cu o oră mai devreme v-am fi întâmpinat fără ploaia asta. Să-i dea cineva o umbrelă!
Uluită, Ophelie nu se putea mişca. El era acolo. Bărbatul care avea să-i dea peste cap viaţa era acolo. Nu voia nici să-l vadă, nici să-i vorbească.

Agathe o apucă de încheietura mâinii şi o duse printre membrii familiei târând-o după ea. Amețită de zgomote şi de ploaie, conştientă doar pe jumătate, Ophelie trecu de la un chip la altul până când dădu peste pieptul unui urs polar. Năucită, nu reacționă când ursul mormăi un „bună seara” înghețat, sus de tot, departe deasupra capului ei.

— Prezentările au fost făcute! răcni mama ei, în mijlocul aplauzelor politicoase. Urcați-vă în trăsuri! Aveți grijă să nu răciți.

Ophelie se lăsă împinsă într-un vehicul. Biciul şfichiui aerul, hurducăturile zguduiră echipajul. Aprinseră un lampion, care împrăştie peste pasageri o lumină roşiatică. Ploaia bătea cu putere, ca o inimă, pe ochiurile de geam. Înghesuită lângă portieră, Ophelie se concentră pe răpăitul acesta, încercând să-şi vină-n fire şi să iasă din toropeală. Încetul cu încetul, îşi dădu seama că în jurul ei oamenii vorbeau cu însuflețire. Mama ei făcea conversație cât pentru zece. Oare şi ursul era acolo?

Ophelie îşi ridică pe nas ochelarii pătați de picături de ploaie. Zări întâi cocul ca o căpiță de fân al mamei ei, care o strivea pe bancheta trăsurii, apoi nasul ca un cioc de corb al Decanei chiar în fața ei şi în sfârşit, în cealaltă parte, ursul. Se uita cu îndărătnicie prin geamul portierei şi răspundea din când în când la sporovăială mamei dând din cap laconic, fără să se obosească să se uite în ochii cuiva.

Uşurată că nu-i în bătaia privirii lui, Ophelie începu să se uite mai cu atenție la logodnicul ei. Contrar a ce crezuse la-nceput, Thorn nu era un urs, chiar dacă aşa părea. O blană albă mare, acoperită cu colți şi gheare, îi acoperea umerii. De fapt, nu era chiar aşa solid. Brațele, încrucişate pe piept, erau lungi şi subțiri ca nişte spade. În schimb, aşa slab cum era, bărbatul acesta avea o statură de uriaş. Îşi sprijinea capul de tavanul trăsurii, silit să țină gâtul îndoit. Era mai înalt şi decât vărul Bertrand, şi asta nu-i puțin lucru.

„Pe toți strămoşii, se gândi Ophelie, care rămăsese cu gura căscată, individul ăsta o să fie soțul meu?“

Thorn ținea pe genunchi o frumoasă valiză tapisată care se potrivea cu hainele lui din piele de animal sălbatic, dându-i, cât de cât, un aer civilizat. Ophelie îl urmărea pe furiş. Nu îndrăznea să se uite la el insistent, de teamă ca el să nu simtă atenția asta şi să nu se întoarcă brusc spre ea. Totuşi, din două priviri scurte, îşi făcu o idee în privința chipului său, şi ce văzu îi făcu pielea de găină. Pupila palidă, nasul ascuțit, coama de păr deschis la culoare, o cicatrice de-a lungul tâmplei, tot profilul acesta era plin de dispreț. Un dispreț care se îndrepta spre ea şi spre toată familia ei.

Stupefiată, Ophelie înțelese că şi bărbatul acesta se căsătorea împotriva voinței lui.

— Am un cadou pentru doamna Artemis.

Ophelie tresări. Mama ei amuți brusc. Chiar şi Decana, care adormise, întredeschise ochii. Thorn articulase fraza asta din vârful buzelor, de parcă îl costa să vorbească. Pronunța fiecare consoană apăsat, era accentul din Nord.

— Un cadou pentru Artemis? bâigui mama, descumpănită. Da' bineînțeles, domnule! se replie imediat. Va fi o deosebită cinste să vă prezentăm spiritului familiei noastre. Cunoaşteți, probabil, reputatul său observator, nu-i aşa? Ca să vă fac pe plac, vă propun să mergem acolo chiar mâine.

— Acum.

Răspunsul lui Thorn pocnise la fel de sec ca biciul vizitiului. Mama se albi la fată.

— Vreau să spun, domnule Thorn, am face o impresie proastă dacă o deranjăm pe Artemis astăseară. Nu mai primeşte vizitatori după lăsarea nopții, înțelegeți? Şi-apoi, se umflă ea în pene cu un zâmbet binevoitor, am pregătit o gustare pentru domnia-voastră...

Ophelie îşi trecea iute privirea când la mama, când la logodnicul ei. „Gustare“ era un eufemism drăgălaş. Confiscase hambarul unchiului Hubert pentru banchetul ei pantagruelic, coordonase sacrificarea a trei purcei, comandase focuri de artificii de la droghist, luase la pachet mai multe kilograme de drajeuri, programase un bal mascat până-n zori. Chiar atunci Roseline, mătuşa şi naşa lui Ophelie, termina pregătirile.

— Nu suportă amânare, spuse Thorn. Oricum, nu mi-e foame.

— Înțeleg, fiule, încuviință brusc Decana cu un zâmbet şifonat. Dacă trebuie, trebuie.

Ophelie clipi în spatele ochelarilor. Ea una nu înțelegea. Ce însemna purtarea asta? Thorn era aşa de nepoliticos, încât o făcea să pară un model de bune maniere. El lovi cu pumnul în micul dreptunghi de sticlă din spatele lui, care-l despărțea pe vizitiu de echipaj. Vehiculul frână scurt.

— Domnule? întrebă vizitiul, care-şi lipise nasul de geam.

— La doamna Artemis, porunci Thorn cu accentul lui dur.

Prin geamul din spate, vizitiul îi aruncă mamei lui Ophelie o privire întrebătoare. Stupoarea îi dăduse o paloare de moartă şi îi făcea buza să tremure uşor.

— Du-ne la observator, spuse ea în sfârşit, cu fălcile încleştate.

Prinzându-se de mânerul banchetei pe care stătea, Ophelie simți că vehiculul face stânga-mprejur ca să urce panta pe care cu o clipă în urmă o coborâse. Afară, manevra fu întâmpinată cu strigăte de protest; veneau dinspre celelalte trăsuri ale familiei.

— Ce v-a apucat? zbieră mătuşa Mathilde printr-o portieră.

Mama lui Ophelie lăsă în jos geamul de la trăsura în care era.

— Urcăm la observator, spuse ea.

— Cum? făcu unchiul Hubert, supărat. La ora asta? Şi agapele? Şi petrecerile? Nouă ne chiorăie stomacul!

— Mâncați fără noi, benchetuiți singuri şi duceți-vă la culcare cu toții! spuse mama.

Închise geamul ca să pună capăt scandalului şi îi făcu semn vizitiului, care îşi lipise iar figura şovăitoare de geamul din spate, că poate să pornească. Ophelie muşcă din fular ca să nu zâmbească. Bărbatul ăsta din Nord tocmai o jignise de moarte pe mama ei; dacă se gândea mai bine, îi depăşise deja aşteptările.

În timp ce trăsura lor pornea sub privirile siderate ale familiei rămase afară, Thorn se sprijini de geam, concentrându-se numai la ploaie. Părea că nu mai are niciun chef să continue conversația cu mama, şi cu atât mai puțin să înceapă o conversație cu fiica. Ochii lui, ascuțiți ca nişte lame de metal, nu poposiră nicio clipă asupra domnişoarei acesteia căreia trebuia să-i facă el curte.

Cu un gest încântat, Ophelie dădu deoparte o şuviță udă care i se lipise de nas. Thorn nu socotea că e nevoie să-şi dea silința să-i placă şi se prea poate să nu fi sperat aşa ceva nici din partea ei. După cum arătau lucrurile, logodna avea să fie ruptă înainte de miezul nopții.

Cu buzele strânse, mama nu se mai strădui să umple tăcerile; îi luceau ochii de mânie în penumbra din trăsură. Decana suflă în lampion şi adormi cu un suspin, înfăşurată în mantila ei mare, neagră. Urma un drum lung.

Trăsura o luă pe un drum prost pavat, în susul muntelui, plin de serpentine. Amețită de hurducături, Ophelie se concentra asupra peisajului. La început, din partea pe care stătea în trăsură nu văzu decât o stâncă accidentată pe care mijeau primele zăpezi. După încă un viraj, privirea îi căzu în gol. Ploaia încetase, măturată de un vânt din apus. Se înseninase şi un praf de stele răsări dintre nori, dar jos, în adâncul Văii, cerul încă se înroşea în amurg. Pădurilor de

castani şi de zade le luaseră locul brazii, al căror parfum răşinos îl învălui pe vizitiu.

Ajutată de penumbră, Ophelie reuşi să se uite mai cu atenție la silueta jalnică a lui Thorn. Noaptea îi aşternuse o lumină albăstrie pe pleoapele închise; Ophelie observă altă cicatrice care îi brăzda sprânceana şi îi arunca o licărire albă pe obraz. Până la urmă, bărbatul ăsta chiar era vânător? Sigur, era cam slab, dar descoperise că are privirea crâncenă pe care o aveau modelele lui Augustus. Cum îl tot zdruncinau salturile trăsurii, ar fi zis că doarme, dacă n-ar fi văzut încrețitura de nemulțumire care-i brăzda fruntea şi degetele care pianotau nervoase pe valiză. Când de sub pleoapele lui Thorn răzbătu brusc un licăr cenuşiu, fata se întoarse.

Vizitiul frânase.

— Observatorul, anunță el.

Observatorul

Ophelie avusese ocazia să se întâlnească cu spiritul familiei sale doar de două ori în viață.

Nu-şi aducea aminte de prima dată, la botez. Pe atunci nu era decât un scutec plângăcios care o stropise pe Decană cu lacrimi şi urină.

Avea, în schimb, o amintire vie în legătură cu a doua întâlnire. La cincisprezece ani câştigase concursul de *lectură* organizat de Compania Ştiințelor, datorită unui nasture de cămaşă: se întorsese în timp cu trei secole şi evocase năzbâtiile proprietarului în cele mai mici detalii. Artemis în persoană îi înmânase marele premiu, primele ei mănuşi de *cititoare.* Aceleaşi mănuşi, uzate până la ultima ață, cărora le ronțăia cusăturile astă-seară în timp ce cobora din trăsură.

Un vânt înghețat îi izbi haina. Ophelie rămase nemişcată, cu răsuflarea tăiată, strivită de splendida boltă a domului

alb, al cărui telescop lung străpungea noaptea. Observatorul lui Artemis nu era numai un centru de cercetare în domeniul astronomiei, meteorologiei şi mecanicii rocilor, ci era şi o minune arhitecturală. Aşezat între munți ca într-o casetă de bijuterii, palatul era alcătuit din vreo zece clădiri menite să adăpostească instrumentele mari: de la cercul meridian la luneta ecuatorială, inclusiv astrograful şi pavilionul magnetic. Frontonul clădirii principale, pe care se afla un cadran solar în negru şi auriu, domina de la înălțimea lui Valea, unde scânteiau luminile nocturne ale târguşorului.

Spectacolul acesta era şi mai impresionant decât în amintirea lui Ophelie.

Îi întinse brațul Decanei, care se căznea să coboare de pe treaptă. Aceasta era mai degrabă datoria bărbatului, dar Thorn ocupase banchetele trăsurii ca să-şi deschidă valiza. Cu ochii adânciți sub sprâncenele aspre, îşi vedea de treabă, fără să-i pese câtuşi de puțin de femeile acelea al căror oaspete de onoare era.

Pe terasa observatorului, un savant înflăcărat alerga după jobenul care se rostogolea între două rânduri de coloane.

— Iertați-mă, cinstit învățat! i se adresă mama lui Ophelie ținându-şi cu o mână frumoasa pălărie cu pene. Lucrați aici?

— Absolut.

Bărbatul renunțase la joben, înălțând spre ea o frunte largă pe care îi flutura un smoc de păr.

— Un vânt magnific, nu-i aşa? spuse el exaltat. Absolut magnific! Ne-a limpezit cerul într-o jumătate de oră.

Deodată, se încruntă. Mărit de lornion, ochiul lui bănuitor se îndreptă spre cele trei femei, apoi spre trăsura oprită în fața intrării principale, unde umbra uriaşă a lui Thorn se agita să-şi desfacă valiza.

— Ce e? Ce doriți?

— O audiență, fiule, interveni Decana.

Se sprijinea cu toată greutatea de brațul lui Ophelie.

— Imposibil. Absolut imposibil. Reveniți mâine.

Savantul își flutură bastonul în întuneric, arătând norii care se destrămau în bătaia vântului ca niște pânze de păianjen.

— Prima înseninare nocturnă din ultima săptămână. Artemis e copleșită, absolut copleșită.

— N-o să dureze mult.

Thorn rostise această promisiune ieșind din trăsură cu o casetă la subsuoară. Savantul dădu în zadar la o parte smocul de păr care-i intra în ochi.

— Și dacă ati avea nevoie doar de o fracțiune de secundă, vă repet: e absolut imposibil. Suntem în toiul inventarului. A patra reeditare a catalogului *Astronomice instauratae mechanica.* E absolut prioritar.

„Șase!" jubilă Ophelie în sinea ei. N-auzise niciodată atâția „absolut" unul după altul.

Thorn parcurse din doi pași mari treptele scării exterioare și se postă, cât era de înalt, în fața savantului, care se dădu imediat un pas înapoi. Vântul zbârlea șuvițele spălăcite ale acestei sperietori uriașe și îi răsfira șnururile blănii pe care o purta, dezvăluind patul unui pistol la cingătoare. Brațul lui Thorn se întinse. Mișcarea asta bruscă îl făcu să tresară pe savant, dar era un simplu ceas de buzunar pe care începuse să i-l fluture pe sub nas.

— Zece minute, niciun minut în plus. Unde pot so găsesc pe doamna Artemis?

Bătrânul arătă domul principal cu bastonul; avea o deschizătură ca de pușculiță.

— La telescopul ei.

Thorn își lovi călcâiele pe marmură, fără să se uite-n urmă și fără niciun cuvânt de mulțumire. Roșie de umilință sub pălăria ei mare cu pene, mama tot nu-și potolise furia. Așa

că se răzbună pe Ophelie când aceasta alunecă pe o pojghiță de polei. Era s-o trântească pe Decană în cădere.

— Şi tu chiar n-o să te vindeci niciodată de neîndemânarea asta? Mă faci de ruşine!

Bâjbâind, Ophelie îşi căută ochelarii pe dale. Când şi-i puse la ochi, rochia uriaşă a mamei i se păru de trei ori mai mare. Lentilele erau sparte.

— Şi individul ăsta care nu ne-aşteaptă, mormăi mama, înşfăcându-şi poalele. Domnule Thorn, încetiniți pasul!

Cu micuța casetă la subsuoară, Thorn pătrunse în vestibulul observatorului, făcându-se că nu aude nimic. Înainta cu paşi de ostaş şi deschidea toate uşile pe care le găsea în cale fără să bată la niciuna. Statura lui se întindea pe deasupra baletului savanților care mişunau pe coridoare şi care comentau aprins hărțile constelațiilor.

Ophelie urmărea mişcarea, cu nasul cufundat în fular. Din Thorn nu mai zărea decât o siluetă făcută bucăți. Era atât de înalt în blana lui zbârlită, încât, văzut din spate, părea un urs polar.

Ophelie savura din plin situația. Atitudinea acestui individ era atât de jignitoare, încât părea prea frumos să fie adevărat. Când Thorn se avânta pe o scară în spirală, Ophelie o sprijini iar pe Decană de braț ca so ajute să urce treptele.

— Pot să vă-ntreb ceva? îi spuse ea încet.

— Poți, fetițo, zâmbi Decana.

Un savant care cobora scara în goană dădu peste ele fără să-şi ceară scuze. Îşi smulgea părul din cap urlând ca un apucat că nu greşise niciodată la calcule şi că n-o să i se întâmple aşa ceva prima dată în noaptea asta.

— Câte jigniri va trebui să mai suporte familia noastră până să se gândească să anuleze logodna? Întrebă Ophelie.

Întrebarea ei răci brusc atmosfera. Decana îşi retrase mâna din brațul cu care o sprijinea. Îşi ridică pe cap mantila

neagră, astfel încât mai ieşeau din ea doar nasul ca un cioc şi un zâmbet brăzdat de riduri.

— De ce te plângi, fetițo? Tânărul acesta mi se pare de-a dreptul fermecător.

Uluită, Ophelie contemplă silueta neagră şi chircită a Decanei, care se ostenea să urce de pe o treaptă pe alta. Aşadar, nici ea nu se sinchisea?

Vocea morocănoasă a lui Thorn răsună în rotonda unde tocmai intrase:

— Doamnă, vin din partea fratelui domniei-voastre.

Ophelie nu voia să lipsească de la întâlnirea cu Artemis. Se grăbi să treacă de uşa de metal de care încă atârna un anunț:

NU DERANJAȚI: OBSERVAȚIE ÎN DESFĂŞURARE.

Clipi în spatele ochelarilor sparți, cufundându-se în întuneric. Auzi un fel de foşnet de aripi în față: era mama ei, din ce în ce mai mânioasă, care îşi scosese evantaiul ca să-şi răcorească gândurile. Nu zări blana acoperită cu gheare pe care o purta Thorn decât după ce becurile de pe pereți se aprinseră toate, încetul cu încetul.

— Fratele meu? Care din ei?

Murmurul acesta răguşit, care semăna mai mult cu hârşâitul unei pietre de moară decât cu vocea unei femei, răsunase prin toată armătura metalică a sălii. Ophelie căută să vadă de unde vine. Urmări din ochi pasarelele în spirală care se înălțau în jurul cupolei, apoi coborî de-a lungul țevii de cupru a cărei distanță focală era de aproape şase ori mai mare decât înălțimea ei. O descoperi pe Artemis, care se sprijinea, aplecată, de lentila telescopului.

O vedea fărâmițată în trei bucăți. Trebuia să-şi repare cât mai repede ochelarii.

Spiritul familiei se desprinse încet de spectacolul stelelor, îşi întinse fiecare membru, fiecare articulație, ajungând să-l depăşească şi pe Thorn, chiar cu mult. Artemis îl măsură

îndelung din ochi pe străinul acela care venise s-o deranjeze când contempla cerul şi nici măcar nu clipea sub privirea ei apăsătoare.

Trecuseră câțiva ani de când avea ea cincisprezece ani, dar Ophelie se simți la fel de tulburată de prezența lui Artemis ca în ziua în care aceasta îi înmânase premiul întâi.

Motivul nu era faptul că era urâtă, pentru că, în realitate, frumusețea ei avea ceva de temut. Părul roşcat îi țâşnea la ceafă într-o coadă neîngrijită şi curgea râu pe dalele de marmură, în jurul gleznelor goale, ca un fluviu de lavă topită. Conturul grațios al trupului ei le eclipsa chiar şi pe cele mai frumoase adolescente de pe arcă. Pielea, un înveliş atât de alb şi de mlădios încât văzut de la distanță părea lichid, i se întindea pe trăsăturile perfecte ale chipului. Ironia sorții era că Artemis disprețuia strălucirea aceasta supranaturală cu care o împodobise Natura şi pentru care o invidiau atâtea femei cochete. Aşa că îşi comanda pentru înălțimea ei de femeie-gigant doar haine de bărbat. În noaptea aceea purta o redingotă de catifea roşie şi nişte pantaloni bufanți simpli, care îi lăsau pulpele dezgolite.

Pe Ophelie n-o stânjenea nici purtarea aceasta bărbătoasă, neplăcere neînsemnată pe lângă atâta splendoare. Nu, era vorba de altceva. Artemis era frumoasă, dar avea o frumusețe rece, nepăsătoare, aproape neomenească.

Deschizătura ochilor ei, prin care se întrezăreau două irisuri galbene, nu exprima nimic în timp ce îl privea îndelung pe Thorn. Nici mânie, nici plictiseală, nici curiozitate. Doar aşteptare.

După o tăcere care păru că durează o eternitate, schiță un zâmbet golit de orice emoție, nici binevoitor, nici răutăcios. Un zâmbet care nu era zâmbet decât cu forma.

— Aveți accentul şi purtarea celor din Nord. Sunteți dintre urmaşii lui Farouk.

Artemis se aplecă pe spate, cu o mişcare prelungă, plină de graţie; marmura ţâşni din pardoseală ca o fântână, oferindu-i un scaun. Dintre toţi Animiştii care populau arca, nimeni nu era în stare de o asemenea minune, nici măcar seminţia fierarilor care îndoiau metalul doar apăsându-l uşor cu degetul mare.

— Şi ce vrea de la mine scumpul meu frate? întrebă ea cu vocea ei foarte răguşită.

Decana înaintă un pas, îşi ridică rochia neagră ca să facă o reverenţă şi răspunse:

— Frumoasă Artemis, e vorba de căsătorie, vă aduceţi aminte?

Ochii galbeni ai lui Artemis se întoarseră spre bătrâna în negru, apoi spre pălăria cu pene a mamei, care îşi făcea de zor vânt cu evantaiul, înainte să se năpustească asupra lui Ophelie. Pe aceasta o trecu un fior şi părul umed i se lipi de obraji ca nişte alge. Artemis, pe care o vedea doar sub forma unei imagini tremurate şi segmentate, era stră-stră-stră-stră-străstră-străbunica ei.

Şi precis mai lipseau un stră sau doi.

Era clar, strămoaşa ei n-o recunoştea. Spiritul familiei nu recunoştea niciodată pe nimeni. Nu se mai străduia de mult să reţină chipurile tuturor urmaşilor, chipuri prea efemere pentru zeiţa aceasta fără vârstă. Ophelie se întreba uneori dacă Artemis fusese apropiată de copiii ei odinioară. Nu era o fiinţă prea mămoasă, nu ieşea niciodată din observatorul ei ca să se amestece cu odraslele sale şi lăsase de mult în grija Decanelor toate responsabilităţile care-i reveneau.

Faptul că Artemis avea o memorie atât de slabă nu era numai vina ei. Nimic nu i se fixa statornic în minte, întâmplările se scurgeau peste ea fără să zăbovească. Predispoziţia aceasta spre uitare era, fără îndoială, reversul nemuririi ei, o supapă de siguranţă ca să n-o cuprindă nebunia sau disperarea. Artemis nu îşi cunoştea trecutul;

trăia într-un prezent etern. Nimeni nu ştia cum trăise înainte să întemeieze propria dinastie pe Anima, cu mai multe secole în urmă. Pentru familie, ea era acolo, întotdeauna fusese acolo, întotdeauna avea să fie acolo.

Şi lucrurile stăteau la fel pentru fiecare arcă şi fiecare spirit al unei familii.

Cu un gest nervos, Ophelie îşi ridică pe nas ochelarii distruşi. Uneori se-ntreba mai apăsat decât orice altceva: ce erau de fapt spiritele familiilor şi de unde veneau? Abia de putea crede că sângele unui fenomen precum Artemis îi curge prin vine, şi totuşi curgea, răspândindu-şi animismul în toată seminția, fără a seca niciodată.

— Da, mi-aduc aminte, încuviință în sfârşit Artemis. Cum te numeşti, fata mea?

— Ophelie.

Se auzi un pufnet dispreţuitor. Ophelie se uită la Thorn. Acesta stătea cu spatele, țeapăn ca un urs uriaş împăiat. De aceea nu putea să-i vadă expresia de pe chip, dar era sigură că el pufnise aşa. Precis că nu-i plăcuse vocişoara ei.

— Ophelie, spuse Artemis, te felicit pentru căsătorie şi îți mulțumesc pentru această alianță care va consolida raporturile cordiale dintre mine şi fratele meu.

Era o formulare protocolară, lipsită de entuziasm. Thorn se îndreptă spre Artemis şi îi oferi caseta din lemn lăcuit. Rămase încremenită şi cât se apropie de această ființă sublimă, în stare să sucească mințile unui întreg alai de savanți bătrâni.

— Din partea monseniorului Farouk.

Ophelie întoarse prin ochelari o privire întrebătoare spre mama ei. Oare va trebui şi ea să aducă un omagiu spiritului familiei soțului ei în ziua când va ajunge la Pol? Din bosumflarea uluită în care tocmai se-ncrețiseră buzele date cu ruj ale mamei ei înțelese că îşi punea aceeaşi întrebare.

Artemis acceptă ofranda cu un gest nepăsător. Chipul ei, până atunci impasibil, se crispă uşor de îndată ce scrută, de la suprafața pielii, conținutul casetei.

— De ce? întrebă Artemis prin pleoapele întredeschise.

— Nu ştiu ce conține caseta, o informă Thorn făcând o plecăciune foarte rigidă. De altfel, alt mesaj n-am să vă transmit.

Spiritul familiei mângâie lemnul lăcuit cu o mână gânditoare, apoi îşi întoarse din nou ochii galbeni spre Ophelie, păru că vrea să-i spună ceva, după care ridică un umăr a nepăsare.

— Puteți să vă retrageți cu toții. Am de lucru.

Thorn n-aşteptă nicio binecuvântare, că se şi întoarse pe călcâie, cu ceasul în mână, şi coborî scara cu pasul lui apăsat. Cele trei femei o salutară repede pe Artemis şi se grăbiră să-l urmeze, de teamă ca acesta să nu comită o grosolănie şi mai mare pornind trăsura fără ele.

— Să mă ierte strămoşii, refuz să-i dau acestui bădăran mâna fiicei mele!

Mama începuse să bombăne furioasă, în mijlocul unui planetariu unde o mulțime de savanți sporovăiau despre când o să treacă următoarea cometă. Thorn no auzi. Blana lui de urs necioplit ieşise deja din sala întunecată în care mecanismele globurilor huruiau ca rotitele unui ceas.

Lui Ophelie îi săltă inima în piept, palpitând de speranță, dar Decana îi spulberă toate iluziile cu un zâmbet subțire.

— Între cele două familii s-a încheiat un acord, fetițo. Nimeni, în afară de Farouk şi de Artemis, nu poate să-l anuleze fără să stârnească un incident diplomatic.

Cocul mare al mamei se desfăcuse sub pălăria frumoasă şi nasul ei ascuțit se învinețea văzând cu ochii în ciuda straturilor de fard.

— Da, dar cum rămâne cu ospățul meu magnific?

Ophelie se încruntă în fular urmărind cu privirea baletul aştrilor sub bolta planetariului. Nu reuşea să-şi dea seama ce o enerva mai mult: purtarea logodnicului ei, a mamei ei sau a Decanei.

— În caz că-mi cereţi părerea... şopti ea.

— Nu-ţi cere nimeni părerea, o întrerupse Decana cu zâmbetul ei şters.

În altă situaţie, Ophelie n-ar fi insistat. Ţinea prea mult la liniştea ei ca să intre într-o dezbatere, să argumenteze, să-şi susţină cauza, dar în seara asta era vorba de tot restul vieţii ei.

— Vă spun totuşi părerea mea, zise ea. Domnul Thorn n-are mai mult chef să se lege de mine decât am eu să mă leg de el. Cred că aţi făcut o greşeală.

Decana înlemni. Silueta ei deformată de artrită se îndreptă încet şi crescu tot mai mult întorcându-se spre ea. Sub păienjenişul de riduri, zâmbetul binevoitor dispăruse. Irisurile de un albastru stins, ca ale unui orb, se pironiră în ochelari cu atâta răceală, încât Ophelie rămase uluită. Şi mama lui Ophelie se schimbă la faţă văzând asemenea transformare. În faţa lor, în vâltoarea aceea de savanţi agitaţi, nu se mai afla o bătrână chircită. Era întruchiparea autorităţii supreme de pe Anima. Demna reprezentantă a Consiliului matriarhal. Mama printre mame.

— Nu-i nicio greşeală, spuse Decana cu o voce îngheţată. Domnul Thorn a depus o cerere oficială pentru a se căsători cu o Animistă. Dintre toate tinerele bune de măritat, pe tine te-am ales.

— Se pare că domnului Thorn nu îi e deloc pe plac alegerea pe care aţi făcut-o, spuse calm Ophelie.

— Va trebui să se mulţumească aşa. Familiile au discutat.

— De ce eu? insistă Ophelie, fără să se sinchisească de faţa îngrozită a mamei ei. Mă pedepsiţi?

Era convingerea ei adâncă. Ophelie refuzase prea multe propuneri, prea multe aranjamente. Făcea notă discordantă printre toate verişoarele ei, care erau deja mame de familie, şi nota asta falsă irita. Decanele se foloseau de alianța aceasta ca să dea un exemplu.

Bătrâna îşi adânci privirea stinsă dincolo de ochelarii ei cu lentilele sparte. Când nu stătea cocârjată, era mai înaltă decât Ophelie.

— Îți dăm o ultimă şansă. Fă cinste familiei noastre, fetițo. Dacă nu-ți îndeplineşti îndatorirea asta, dacă dai greş cu căsătoria asta, îți jur că n-o să mai pui niciodată piciorul pe Anima.

Bucătăria

Ophelie fugea ca vântul. Traversa râurile, străbătea pădurile, zbura pe deasupra oraşelor, trecea prin munți, dar linia orizontului rămânea inaccesibilă. Uneori, gonea deasupra unei mări uriaşe şi multă vreme peisajul era lichid, dar până la urmă ajungea întotdeauna pe un țărm. Nu era Anima. Nu era nici măcar o arcă.

Lumea aceea era alcătuită dintr-o singură bucată. Era intactă, fără fisură, rotundă ca un balon. Lumea Veche, de dinaintea Rupturii.

Deodată, Ophelie zări o săgeată verticală care brăzda orizontul ca un fulger. Nu-şi aducea aminte să fi văzut vreodată săgeata aceasta. Alergă spre ea, din curiozitate, mai iute ca vântul. Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai puțin semăna săgeata cu o săgeată. Dacă se gândea bine, era mai degrabă un fel de turn. Sau o statuie.

Nu, era un bărbat.

Ophelie voi să încetinească, să schimbe direcția, să se întoarcă, dar o forță irezistibilă o împingea, fără voia ei, spre bărbatul acesta. Lumea Veche dispăruse. Nu mai exista orizont, era doar ea, Ophelie, care se grăbea, fără să vrea,

spre bărbatul acesta slab, uriaş, care se încăpăţâna să stea cu spatele la ea.

Ophelie deschise ochii larg, cu capul pe pernă şi părul despletit răsfirat ca o vegetaţie sălbatică. Îşi suflă nasul, care suna ca o trompetă înfundată. Respirând pe gură, se uită la somiera cu traverse de pe patul lui Hector, chiar deasupra patului ei. Se întrebă dacă fratele ei mai mic încă dormea sus sau coborâse deja pe scara de lemn. N-avea nici cea mai mică idee cât e ceasul.

Ophelie se ridică într-un cot şi plimbă o privire mioapă peste cameră, unde, pe covor, fuseseră improvizate nişte paturi, într-o dezordine de cearşafuri şi de perne. Surorile ei mai mici se treziseră toate. Un vânt rece bătea prin fereastră şi umfla perdelele. Soarele răsărise deja, copiii plecaseră, probabil, la şcoală.

Ophelie îşi dădu seama că pisica bătrână a casei se încolăcise între picioarele ei depărtate, la capătul patului. Se piti din nou sub pătură şi îşi mai suflă o dată nasul. I se părea că are vată în gât, în urechi şi în ochi. Era obişnuită, răcea la cea mai mică adiere. Bâjbâi cu mâna pe noptieră, căutându-şi ochelarii. Lentilele sparte începeau deja să se cicatrizeze, dar urmau să treacă mai multe ore până la vindecarea completă. Ophelie şi-i puse pe nas. Un obiect se repara mai repede dacă simţea că e util, era o chestiune de psihologie.

Întinse braţele peste pătură, fără să se grăbească să se dea jos din pat. Ophelie adormise cu greu după ce se întorseseră acasă. Ştia că nu doar ea păţise asta. Din clipa în care se închisese în cameră, bombănind un „noapte bună”, Thorn se tot foise prin camera de sus, făcând să scârţâie podeaua în lung şi-n lat. Ophelie obosise înaintea lui şi până la urmă adormise.

Cufundată în pernă, încercă să descâlcească emoţiile care i se amestecau în piept. Cuvintele îngheţate ale Decanei îi

răsunau în minte: „Dacă nu-ți îndeplinești îndatorirea asta, dacă dai greș cu căsătoria asta, îți jur că n-o să mai pui niciodată piciorul pe Anima.”

Izgonirea era mai rea decât moartea. Toată lumea lui Ophelie se afla pe arca aceasta; dacă era alungată, nu va mai avea nicio familie la care să apeleze. Trebuia să se mărite cu ursul ăsta, n-avea de ales.

O căsătorie din interes avea întotdeauna un scop, cu atât mai mult dacă întărea relațiile diplomatice dintre două arce. Putea aduce sânge proaspăt, evitând degradările pricinuite de un grad prea mare de înrudire. Putea fi o alianță strategică favorabilă și pentru afaceri și comerț. Putea, de asemenea, cu toate că era ceva ieșit din comun, să fie o căsătorie din dragoste înfiripată dintr-o idilă din timpul unei călătorii.

În zadar întorcea Ophelie situația pe toate fețele, ce era mai important îi scăpa. Ce folos spera sincer că poate să aibă de pe urma acestei căsătorii bărbatul ăsta pe care părea că îl dezgustă toate lucrurile de aici?

Se cufundă iar în batista cu carouri și își suflă nasul din răsputeri. Se simțea ușurată. Thorn era un smintit mai degrabă necivilizat, cu două capete mai mare ca ea, cu mâini lungi, nervoase, care păreau obișnuite cu armele. Da' măcar n-o iubea. Și n-avea s-o iubească mai mult nici la sfârșitul verii, când o să se termine perioada tradițională dintre logodnă și nuntă.

Ophelie își mai suflă o dată nasul, apoi dădu la o parte cuverturile. Un mieunat furios protestă sub pătură când o dădu la o parte; uitase de pisică. Își privi în oglinda de pe perete, nu fără oarece mulțumire, chipul amețit, ochelarii puși strâmb, nasul roșu și părul ciufulit. Thorn n-o s-o vrea niciodată în patul lui. Îi simțise dezaprobarea, nu era femeia pe care o căuta el. Familiile lor puteau să-i oblige mult și

bine să se căsătorească, amândoi vor avea grijă să rămână o uniune de formă.

Ophelie îşi înnodă un halat vechi în jurul cămăşii de noapte. Dac-ar fi după ea, ar rămâne să lenevească în pat până la prânz, dar mama ei prevăzuse un program nebunesc pentru următoarele zile, înainte de marea plecare. Prânz la iarbă verde, în parcul familiei. Ceai cu bunicile Sidonie şi Antoinette. Plimbare pe fluviu. Gustare acasă la unchiul Benjamin şi la noua lui soţie. Seară la teatru, apoi cină dansantă. Ophelie făcea indigestie numai gândindu-se. Ar fi preferat un ritm mai puţin îndrăcit ca să-şi ia cum se cuvine rămas-bun de la arca natală.

Lemnul trosni sub picioarele ei când coborî scara. Casa i se păru prea liniştită.

Înţelese repede că toată lumea se adunase în bucătărie; prin uşa mică, din sticlă, auzea o conversaţie în surdină. Se făcu linişte imediat ce împinse ea uşa.

Toate privirile se întoarseră spre Ophelie. Privirea scormonitoare a mamei ei, instalată lângă aragaz. Privirea mâhnită a tatălui ei, pe jumătate răsfrânt peste masă. Privirea indignată a mătuşii Roseline, al cărei nas lung era îndesat în ceaşca de ceai. Privirea visătoare a unchiului, pe deasupra gazetei pe care o răsfoia, cu spatele la fereastră.

Pe scurt, doar lui Thorn, care stătea pe un scăunel, umplând o pipă, nu-i păsa câtuşi de puţin de ea. Părul blond-argintiu dat pe spate, vâlvoi, bărbia nerasă bine, trupul slăbănog, tunica jerpelită şi pumnalul strecurat în cizmă te duceau cu gândul mai degrabă la un vagabond decât la un curtean. Nu părea să fie în largul lui printre oalele calde din bucătărie şi miresmele de dulceţuri.

— Bună ziua, bălmăji Ophelie.

O tăcere stingheritoare o însoţi până la masă. Avusese parte de dimineţi mai voioase. Cu un gest mecanic, Ophelie îşi ridică pe nas ochelarii cu un deget şi îşi umplu ochi un

bol de ciocolată caldă. Scurgerea laptelui în porțelan, protestul pardoselii când ea își trase un scaun, hârșâitul cuțitului cu unt pe sendviș, șuieratul nărilor ei înfundate... I se părea că fiecare zgomot pe care-l scoate, chiar neînsemnat, capătă proporții enorme.

Tresări când vocea mamei ei răsună din nou:

— Domnule Thorn, n-ați mâncat nimic de când ati sosit printre noi. Nu vă tentează o cană de cafea și niște pâine cu unt?

Tonul se schimbase. Nu era nici blând, nici aspru. Politicos atât cât trebuie. Cu siguranță, mama folosise noaptea ca să se gândească la cuvintele Decanei și să-și liniștească nervii. Ophelie o cercetă din ochi, dar mama ei se feri, prefăcându-se că păzește cuptorul.

Ceva nu era în regulă; plutea în aer un parfum de conspirație.

Ophelie se agăță de privirea unchiului, dar el fierbea de mânie sub mustăți. Atunci se întoarse spre capul pleșuv și șovăitor al tatălui, care stătea la masă în fața ei, și își sprijini toată privirea de el.

După cum se aștepta, el cedă.

— Fetițo, a apărut... ceva neprevăzut.

Prinsese „ceva neprevăzut" între degetul mare și arătător.

Ophelie auzi cum îi bubuie inima și, vreme de o secundă nebunească, crezu că fusese ruptă logodna. Tatăl îl privi o dată peste umăr pe Thorn, ca și când ar fi sperat o dezmințire. De pe scaunul pe care stătea, bărbatul nu le mai oferea decât un profil tăiat cu briceagul, o frunte îndărătnică, în vreme ce mușca ușor din cornul pipei. Picioarele lungi îi fremătau de nerăbdare. Fără blană pe umeri, nu prea mai semăna cu un urs, dar lui Ophelie i se părea acum că are o atitudine de șoim călător, nervos și agitat, gata să-și ia zborul.

Se întoarse iar spre tatăl ei, care o bătu ușor pe mână.

— Ştiu că mama ta a pus la cale pentru noi un program neverosimil săptămâna asta...

Fu întrerupt de tuşea furioasă a soției sale, care era aplecată peste aragaz, apoi continuă cu un suspin:

— Domnul Thorn ne explica adineauri că îl aşteaptă nişte obligații acasă. Obligații de primă importanță, înțelegi? Pe scurt, nu poate să piardă timpul cu recepții fastuoase, distracții de tot felul şi...

Exasperat, Thorn îl întrerupse trântind capacul ceasului său de buzunar.

— Plecăm azi cu dirijabilul de patru fix.

Lui Ophelie i se sui sângele-n obraji. Azi. La patru fix. Fratele, surorile, nepoții şi nepoatele ei nici nu se vor fi întors de la şcoală. Nu-şi va lua rămas-bun de la ei. Nu îi va vedea niciodată crescând.

— Atunci întoarceți-vă acasă, domnule, dacă vă cheamă datoria. Nu vă rețin.

Buzele i se mişcaseră singure. Era doar o suflare abia auzită, pe jumătate afectată de răceală, dar avu efectul unui tunet în bucătărie. Tatăl ei se schimbă la față, mama ei o fulgeră cu privirea, mătuşa Roseline se înecă atunci cu ceaiul, iar unchiul ei îşi găsi refugiul într-o criză de strănuturi. Ophelie nu se uita la niciunul din ei. Îşi concentra atenția asupra lui Thorn, care, pentru prima dată de la întâlnirea lor, o măsura din cap până-n picioare, din față. Cu picioarele lui interminabile, se ridicase dintr-o mişcare de pe scaun, ca un arc întins. Îl vedea triplu, din cauza lentilelor sparte. Trei siluete înalte, şase ochi ascuțiți ca un brici şi treizeci de degete strânse. Mult pentru un singur voinic, chiar dacă era uriaş...

Ophelie aşteptă o explozie. Auzi doar un murmur înăbuşit:

— Ce-i asta, o evadare?

— Bineînțeles că nu, se enervă mama bombându-şi pieptul enorm. Părerea ei nu contează, domnule Thorn, vă va însoți unde doriți.

— Da' părerea mea contează?

Întrebarea asta, lansată cu o voce acră, venea dinspre Roseline, care se uita în ceaşca de ceai goală cu un aer veninos.

Roseline era mătuşa lui Ophelie, dar era mai ales naşa ei, şi în această calitate fusese numită însoțitoarea ei. Văduvă şi fără copii, prin forța lucrurilor era firesc să-şi însoțească fina la Pol până la căsătorie. Era o femeie matură, cu dinți de cal, slabă ca un sac de oase, tare ca un cotlet. Purta coc, la fel ca mama lui Ophelie, dar cocul ei semăna cu o pernuță de ace.

— Nu mai mult decât părerea mea, mormăi unchiul în mustăți mototolind gazeta. Oricum, nimeni nu-mi mai cere părerea în familia asta!

Mama îşi puse mâinile-n şoldurile enorme.

— A, voi doi, nu-i nici momentul, nici locul pentru aşa ceva!

— Problema e că totul se precipită un pic mai mult decât ne gândiserăm la început, interveni tatăl adresându-se logodnicilor. Fetița e intimidată, o să-i treacă.

Nici Ophelie, nici Thorn nu le acordau nici cea mai mică atenție. Se măsurau din priviri, ea aşezată în fața ciocolatei calde, el din vârful corpului din cale-afară de mare. Ophelie nu voia să cedeze în fața ochilor metalici ai acestui bărbat, dar după un moment de reflecție îşi dădu seama că n-ar fi prea înțelept să-l provoace. În situația ei, cel mai chibzuit lucru era să tacă. Oricum, n-avea de ales.

Lăsă capul în jos şi îşi unse cu unt altă felie de pâine. Când Thorn se aşeză la loc pe scaun, învăluit într-un nor de tutun, amândoi scoaseră un oftat de uşurare.

— Pregătiți-vă lucrurile imediat, spuse el sec.

Pentru el incidentul se încheiase. Nu şi pentru Ophelie. De sub umbra părului, îi promise că o să-i facă viața la fel de grea cum i-o făcea el.

Ochii lui Thorn, cenuşii şi reci ca tăişul unei lame, o izbiră din nou.

— Ophelie, adăugă el fără să zâmbească.

În gura aceasta morocănoasă, înăsprit de accentul din Nord, prenumele ei părea că-i taie limba. Dezgustată, Ophelie îşi împături şervețelul, apoi plecă de la masă. Urcă scara încet şi se închise în cameră. Rezemată de uşă, nu mişcă, nu clipi, nu plânse, dar înăuntrul ei era un vuiet. Mobilele din cameră, sensibile la mânia proprietarului, începură să tremure de parcă erau cuprinse de frisoane puternice.

Ophelie se scutură de un strănut spectaculos. Vraja se rupse imediat şi mobilele deveniră iar perfect nemişcate. Fără să-şi treacă nici măcar o dată pieptenele prin păr, Ophelie îşi puse cea mai sinistră rochie pe care o avea, o vechitură cu corset, cenuşie şi austeră. Se aşeză pe pat şi, în timp ce-şi îndesă picioarele goale în ghete, fularul se târî, alunecă şi se prelinse până la gâtul ei, asemenea unui şarpe.

Cineva bătu la uşă.

— Intră, mormăi Ophelie, cu nasul înfundat.

Unchiul îşi strecură mustățile prin uşa întredeschisă.

— Pot să intru, fetițo?

Ea dădu din cap cu nasul în batistă. Pantofii mari ai unchiului îşi croiră drum printre cearşafurile, plăpumile şi pernele răsfirate peste tot pe covor. Îi făcu semn unui scaun să se apropie, acesta aşa făcu, dând din picioare, iar unchiul se prăbuşi pe el.

— Biata mea fetiță, suspină el, individul acela chiar e ultimul soț pe care ți-l doream.

— Ştiu.

— Va trebui să fii curajoasă. Decanele au vorbit.

— Decanele au vorbit, repetă Ophelie.

„Da’ n-o să aibă ultimul cuvânt”, adăugă ea în gând, chiar dacă n-avea nici cea mai vagă idee ce spera gândindu-se aşa.

Ophelie fu foarte surprinsă când unchiul începu să râdă. Arăta spre oglinda de pe perete.

— Ți-aduci aminte când ai trecut prima dată prin oglindă? Ajunseserăm să credem că o să rămâi mereu aşa, cu un picior atârnându-ți aici şi restul corpului zbătându-se în oglinda surorii mele! Am trăit atunci din pricina ta cea mai lungă noapte din viață. N-aveai nici treisprezece ani.

— Am rămas cu câteva sechele, oftă Ophelie uitându-se la mâini, pe care le vedea în bucăți prin ochelarii sparți.

Privirea pe care o îndrepta spre ea unchiul redeveni brusc serioasă.

— Chiar aşa. Dar asta nu te-a împiedicat totuşi s-o iei de la capăt şi să rămâi din nou înțepenită, până când ai prins, în sfârşit, şmecheria. Vizitatoarele din oglindă sunt rare în familie, fetițo, ştii de ce?

Ophelie ridică pleoapele în spatele ochelarilor. Nu abordase niciodată problema cu unchiul ei. Totuşi, de la el aflase tot ce ştia.

— Pentru că e un tip de *lectură* mai deosebit? Încercă ea un răspuns.

Unchiul îşi scutură mustața şi făcu mari ochii aurii pe sub sprâncene.

— N-are nicio legătură! *Citirea* unui obiect presupune să uiți puțin de tine ca să faci loc trecutului altcuiva. Trecerea prin oglinzi presupune să te confrunți cu tine însuți. Îți trebuie curaj, să ştii, ca să te priveşti drept în ochi, să te vezi aşa cum eşti, să te cufunzi în propria reflexie. Cei care îşi ascund fața, cei care se mint singuri, cei care se văd mai

buni decât sunt n-o să reuşească niciodată. Crede-mă, nu-i ceva ce se găseşte pe toate drumurile!

Ophelie încremeni auzind această declarație neaşteptată. Trecuse întotdeauna prin oglinzi în mod intuitiv, nu i se părea că e cine ştie ce curajoasă. Atunci unchiul arătă spre fularul cel vechi, în trei culori, uzat de ani, care îi stătea alene peste umeri.

— E primul tău golem, aşa-i?

— Da.

— Chiar acela din cauza căruia era să te pierdem pentru totdeauna.

Ophelie încuviință după o vreme. Uneori uita că fularul acesta, pe care îl țâra mereu după ea, încercase cândva s-o sugrume.

— Şi totuşi n-ai încetat niciodată să-l porți, spuse unchiul lovindu-şi coapsa cu palma la fiecare cuvânt.

— Îmi dau seama că încercați să-mi spuneți ceva, zise cu blândețe Ophelie. Problema e că nu prea înțeleg ce.

Unchiul scoase un mormăit ursuz.

— Nu faci o impresie prea bună aşa, fetițo. Te ascunzi în spatele părului, în spatele ochelarilor, în spatele şoaptelor. Dintre toți copiii mamei tale, doar tu n-ai vărsat niciodată o lacrimă, n-ai bâzâit niciodată, şi totuşi pot să jur că tu ai strâns cea mai mare colecție de năzbâtii.

— Exagerați, unchiule.

— De când te-ai născut, întruna te loveşti, te-ncurci, îți spargi capul, îți prinzi degetele, te rătăceşti… îşi continuă el asaltul, gesticulând amplu. Nu-ți mai spun ce sânge rău ne-am făcut, mult timp am crezut că într-o zi o să pieri din cauza boroboațelor tale fără număr! „Don'şoara Intră-n Zid", aşa ți se spunea. Ascultă-mă bine, fetițo… (Unchiul se aşeză cu greu în genunchi lângă patul unde Ophelie rămăsese prăbuşită, cu picioarele afundate în ghetele cu şireturile desfăcute. O apucă de coate şi o scutură, parcă pentru a-i

întipări mai bine în memorie fiecare silabă.) Eşti personalitatea cea mai puternică din familie, draga mea. Uită ce ți-am spus ultima dată. Prevestesc că voința soțului tău o să fie învinsă de voința ta.

Medalia

Umbra în formă de trabuc a dirijabilului gonea deasupra păşunilor şi apelor asemenea unui nor singuratic. Prin geamul oblic, Ophelie urmărea peisajul, sperând că va mai zări pentru ultima oară turnul de control unde familia ei flutura eşarfe. Încă-i vâjâia capul. La doar câteva minute după decolare, când dirijabilul a luat un viraj, trebuise să plece în mare grabă de pe culoarul de la tribord ca să caute toaleta. Când s-a întors, deja nu mai vedea din Vale decât o zonă de umbră îndepărtată la poalele muntelui.

Nu şi-ar fi putut imagina că momentul de rămas-bun avea să fie un asemenea eşec.

— O fată de munte care are rău de înălțime!

Mama ta are dreptate, nu pierzi nicio ocazie ca să ieşi în evidentă...

Ophelie îşi desprinse privirea de la fereastră, lăsând-o să coboare în sala Hărților, al cărei nume venea de la planisferele prinse de perete care înfățişau relieful fragmentat al tuturor arcelor. În celălalt capăt al sălii, rochia verde ca sticla a mătuşii Roseline se profila pe catifeaua mierie a covoarelor şi fotoliilor. Ophelie cerceta reprezentările cartografice cu o privire severă. Îi luă ceva ca să-nțeleagă că nu arcele, ci calitatea imprimării o studia aşa. Deformație profesională: mătuşa Roseline lucra în domeniul restaurării hârtiei.

Veni iar spre Ophelie cu paşi mărunți, apăsați, se aşeză pe fotoliul de alături şi dinții ei ca de cal ronțăiră biscuiții cu care fuseseră servite. Scârbită, Ophelie îşi întoarse privirea. Cele două femei erau singure în sală. În afară de ele, de

Thorn şi de membrii echipajului, nu mai erau alți pasageri la bordul dirijabilului.

— Ai observat expresia domnului Thorn când ai început să împrăştii ce-ai mâncat prin tot dirijabilul?

— Eram cam amețită atunci, mătuşă.

Ophelie o măsură din priviri pe naşa ei peste ochelari. Pe cât de grăsuță, transpirată şi roşcovană era mama ei, pe-atât de slăbănoagă, uscată şi gălbejită era ea. Ophelie o cunoştea puțin pe mătuşa aceasta care avea să fie însoțitoarea ei în următoarele luni şi i se părea ciudat să se trezească între patru ochi cu ea. De obicei se vedeau rar şi nu-şi vorbeau deloc. Văduva trăise întotdeauna doar pentru hârtiile ei vechi, tot aşa cum Ophelie trăise întotdeauna doar pentru muzeul ei. Nu prea le mai rămăsese timp să devină apropiate.

— Era mort de ruşine, spuse mătuşa Roseline cu o voce aspră. Draga mea domnişoară, ăsta-i un spectacol la care nu vreau să mai asist niciodată. Onoarea familiei depinde de tine.

Afară, umbra dirijabilului se topea în apa Marilor Lacuri, scânteietoare ca mercurul. Lumina sfârşitului de amiază se stingea în sala Hărților. Catifeaua mierie a decorului îşi mai pierdu lucirile aurii, căpătând o nuanță bej. În jur, aerostatul scârțâia din toată armătura şi huruia din toate elicele. Ophelie se impregnă bine de toate zgomotele acestea, de rostogolirea aceasta uşoară de sub picioarele ei, şi se simți mai bine. Trebuia, pur şi simplu, să capete acest obicei.

Scoase din mânecă o batistă cu buline şi strănută o dată, de două ori, de trei ori. Îi lăcrimau ochii în spatele ochelarilor. Greața trecuse. Nu şi răceala.

— Săracul de el, se amuză ea. Dacă-i e teamă de ridicol, nu se căsătoreşte cu persoana potrivită.

Pielea mătuşii Roseline deveni galben deschis.

Aruncă o privire îngrozită prin sala mică, tremurând la gândul c-o să descopere o blană de urs pe un fotoliu.

— Pe toți strămoşii, nu spune aşa ceva! şopti.

— Vă nelinişteşte? se miră Ophelie.

Şi ei îi fusese teamă de Thorn, da, da' înainte să-l întâlnească. De când necunoscutul avea chip, nu-i mai era frică de el.

— Îmi dă fiori, suspină mătuşa aranjându-şi cocul minuscul. Ai văzut ce cicatrici are? Cred că devine violent când e în toane proaste. Te sfătuiesc să nu mai ieşi în evidență după scena de azi-dimineață. Aşa că dă-ți silința să-i faci o impresie bună, o să petrecem cu el următoarele luni, eu opt, iar tu, tot restul vieții.

Ophelie simți cum i se taie răsuflarea când îşi lăsă privirea să coboare prin geamul mare. Pădurile scânteietoare în lumina de toamnă, aurite de soare, bătute de vânt, tocmai fuseseră înlocuite de un perete de stâncă abrupt care se prăbuşea într-o mare de ceață. Dirijabilul se îndepărtă şi Anima se ivi înconjurată în întregime de o cingătoare de nori, suspendată-n văzduh. Cu cât se îndepărtau mai mult, cu atât semăna mai mult cu o fâşie de pământ şi de iarbă pe care o lopată invizibilă ar fi smuls-o din grădina ei. Prin urmare aşa arăta o arcă văzută de la distanță? Movilița asta pierdută în mijlocul cerului? Cine şi-ar putea închipui că pe peticul acesta ridicol de lume se întindeau lacuri, pajişti, oraşe, păduri, câmpii, munți, văi?

Cu mâna lipită de geam, Ophelie îşi întipări în minte imaginea aceasta în timp ce arca dispărea, ştearsă de perdelele de nori. Nu ştia când se va întoarce pe ea.

— Ar fi trebuit să-ți iei o pereche de schimb. Arătăm ca nişte sărăntoace!

Ophelie se întoarse spre mătuşa ei, care o privea cu un aer dezaprobator. Înțelese până la urmă că se referă la ochelarii ei.

— S-au cicatrizat aproape de tot, o asigură Ophelie. Până mâine n-o să se mai vadă.

Îşi scoase ochelarii ca să aburească lentilele. În afară de o fisură mică într-o parte a unghiului vizual, nu prea o deranjau şi nu mai vedea fiecare lucru în triplu exemplar.

Afară nu se mai zărea decât un cer nesfârşit pe care începeau să scânteieze primele stele. Când în sală se aprinse lumina, geamurile se transformară în oglinzi şi nu se mai văzu nimic. Ophelie simţi nevoia să se agaţe cu privirea de ceva. Se apropie de peretele cu hărţi. Erau adevărate opere de artă, realizate de geografi iluştri; cele 21 de arce majore şi 186 de arce minore erau reprezentate cu o grijă nemaipomenită la detalii.

Ophelie se întorcea în timp aşa cum alţii traversează o cameră, dar nu prea avea cunoştinţe în domeniul cartografiei. I-a luat ceva timp ca să repereze Anima, apoi şi mai mult ca să găsească Polul. Le compară şi o surprinse diferenţa dintre proporţiile lor: Polul era aproape de trei ori mai mare decât Anima. Cu marea interioară, cu izvoarele şi lacurile sale, semăna cu un bazin mare plin cu apă.

Nimic n-o fascină totuşi mai mult decât planisfera centrală, care oferea o perspectivă de ansamblu asupra Miezului lumii şi orbitei fixe a arcelor din jurul său. Miezul lumii era cel mai mare vestigiu al Pământului originar: nu era decât o grămadă de vulcani, loviţi fără încetare de trăsnet, pe care nu se putea deloc locui. Era învăluit de marea Norilor, o masă compactă de vapori unde soarele nu pătrundea niciodată, dar harta n-o înfăţişa, pentru că nu se vedea clar. Harta indica, în schimb, culoarele vânturilor care le permiteau dirijabilelor să circule cu uşurinţă de la o arcă la alta.

Ophelie închise ochii şi încercă să-şi reprezinte harta aceasta în relief, aşa cum putea fi observată de pe Lună. Bucăţi de pietricele suspendate deasupra unei furtuni

uriaşe, imense, permanente... Dacă te gândeai mai bine, lumea aceasta nouă era un adevărat miracol.

În sala Hărților răsună un clopot.

— Cina, cântă mătuşa Roseline cu un oftat. Crezi că poți să stai la masă fără să ne faci de râs?

— Vreți să spuneți fără să vomit? Depinde de meniu.

Când Ophelie şi naşa ei au deschis uşa restaurantului, o clipă au crezut că greşiseră sala. Nu fusese încă pusă masa şi interiorul mărginit de pereți cu lambriuri plutea în penumbră.

O voce amabilă le opri în momentul în care făceau cale-ntoarsă:

— Pe aici, doamnelor!

Un bărbat în uniformă albă, cu epoleți roşii şi două rânduri de butoni le veni în întâmpinare.

— Căpitan Bartholome gata să vă servească! Spuse el cu emfază.

Afişă un zâmbet larg, făcând să strălucească nişte dinți de aur, şi îşi scutură de praf galoanele.

— De fapt, sunt doar căpitan secund, dar n-o să comenteze nimeni. Sper că o să ne iertați, am început să mâncăm aperitivele. Luați loc alături de noi, doamnelor, puțină feminitate e bine-venită!

Căpitanul secund arătă spre partea din spate a sălii. Între un paravan lung traforat şi ferestrele frumoase, o măsuță era învăluită în ultimele licăriri ale apusului pe culoarul de la tribord. Ophelie desluşi imediat silueta înaltă şi slabă pe care n-ar fi vrut s-o găsească acolo. Thorn stătea cu spatele. Nu vedea din el decât o coloană vertebrală nesfârşită sub tunica lui de călătorie, nişte fire de păr deschis la culoare şi zbârlit şi nişte coate care se mişcau în ritmul tacâmurilor fără să se gândească nicio clipă să se întrerupă pentru ele.

— Da' ce tot faceți, la naiba? spuse indignat Bartholome.

Ophelie nici nu se aşezase bine pe un scaun, aproape de mătuşă, că el o şi apucă de talie, o puse să facă doi paşi de dans şi o aşeză cu forța lângă ultima persoană în apropierea căreia ar fi vrut să stea.

— La masă bărbații şi femeile trebuie aşezați alternativ.

Cu nasul înfundat în farfurie, Ophelie se simți complet acoperită de umbra lui Thorn, care era cu două capete mai înalt, aşa cum stătea, foarte drept, pe scaun. Fata unse ridichile cu unt fără prea mare poftă de mâncare. Un omuleț care stătea în fata ei o salută înclinând din cap cu amabilitate şi întinzând un zâmbet larg între favoriții cărunți. Pentru câteva clipe, doar clinchetul tacâmurilor umplu tăcerea de la masă. Mesenii au mestecat cruditățile, au băut vin, şi-au trecut untul din mână-n mână. Ophelie răsturnă pe fața de masă solnița dând să i-o întindă mătuşii ei.

Căpitanul secund, pe care în mod clar îl plictisea tăcerea asta, se întoarse ca o giruetă spre Ophelie.

— Cum vă simțiți, draga mea copilă? V-a trecut afurisita aia de senzație de greață?

Ophelie se şterse la gură cu şervetul. De ce vorbea bărbatul acesta cu ea de parcă avea zece ani?

— Da, vă mulțumesc.

— Poftim? izbucni el în râs. Aveți o voce plăpândă, domnişoară.

— Da, vă mulțumesc, spuse Ophelie forțându-şi corzile vocale.

— Nu ezitați să-i aduceți la cunoştință orice neplăcere medicului nostru de la bord. E un specialist în domeniul lui.

Bărbatul cu favoriți cărunți, care stătea în fata ei, afişă o modestie distinsă. Cu siguranță, el era medicul.

Masa fu învăluită din nou în tăcere, pe care Bartholome o tulbura pianotând pe tacâmuri cu degetele lui neastâmpărate. Ophelie îşi suflă nasul ca să-şi ascundă

enervarea. Ochii scânteietori ai căpitanului secund se tot înălțau de la ea la Thorn, apoi coborau de la Thorn la ea. Se plictisea probabil, de tot căuta să-şi facă de lucru în preajma lor.

— Ei, ce să spun, nu prea sunteți vorbăreți! Chicoti el. Călătoriți împreună, nu? Aşa mi s-a părut, totuşi. Două doamne de pe Anima şi un bărbat de la Pol... o asemenea tovărăşie e destul de rară!

Ophelie se încumetă să arunce o privire prudentă spre mâinile lungi şi slabe ale lui Thorn, care tăia ridichile în tăcere. Aşadar echipajul nu ştia nimic despre motivul întâlnirii? Ophelie hotărî să-i urmeze atitudinea. Doar schiță un zâmbet politicos, fără să lămurească neînțelegerea.

Mătuşa ei nu vedea lucrurile la fel.

— Tinerii aceştia urmează să se căsătorească, domnule! strigă ea, indignată. Nu ştiați?

La dreapta lui Ophelie, mâinile lui Thorn se încleştară pe tacâmuri. De unde era, putea să vadă o venă proeminentă la încheietura mâinii. În capul mesei, dinții de aur ai lui Bartholome sclipiră.

— Îmi pare nespus de rău, doamnă, chiar nu ştiam. Ei, domnule Thorn, ar fi trebuit să-mi spuneți ce e această copilă fermecătoare pentru domnia-voastră! A ce arăt eu acum?

„A cineva care e încântat de situație”, răspunse Ophelie în gând.

Entuziasmul lui Bartholome nu dură totuşi. Zâmbetul i se stinse de îndată ce zări figura lui Thorn. Şi mătuşa Roseline păli văzând-o. Ophelie no vedea. Ar fi trebuit să se aplece într-o parte şi să-şi deşurubeze capul din umeri ca să bată cu privirea până acolo sus. Oricum, ghici imediat ce se află deasupra ei. Nişte ochi tăioşi ca un brici şi o cută aspră în chip de gură. Lui Thorn nu-i plăcea să se dea în spectacol, măcar asta aveau în comun.

Medicul de la bord sigur observase toată stinghereala asta, pentru că încercă repede să schimbe subiectul.

— Micile priceperi ale celor din familia domniei-voastre mi-au stârnit mult curiozitatea, spuse el adresându-i-se mătuşii Roseline. Felul în care acţionaţi asupra celor mai neînsemnate obiecte e absolut fascinant! Iertaţi-mi, vă rog, indiscreţia, aş putea îndrăzni să vă întreb ce vă pricepeţi să faceţi, doamnă?

Mătuşa Roseline se şterse uşor la gură cu şervetul.

— Mă pricep la hârtie. Netezesc, restaurez, repar.

Înşfăcă meniul de vinuri, îl rupse cu nonşalanţă şi lipi la loc marginile cu o simplă alunecare a degetelor.

— Foarte interesant, comentă doctorul netezindu-şi vârfurile mici ale mustăţilor în vreme ce un ospătar aducea supa.

— Cred şi eu, se umflă în pene mătuşa. Am salvat de la descompunere arhive cu valoare istorică foarte mare. Specialişti în genealogie, restauratori, conservatori, ramura noastră familială e în slujba memoriei lui Artemis.

— Şi domnia-voastră tot cu asta vă ocupaţi? Întrebă Bartholome întorcându-şi zâmbetul strălucitor spre Ophelie.

Ea n-apucă să-l corecteze: „Mă *ocupam,* domnule.” Mătuşa răspunse în locul ei, între două linguri de supă:

— Nepoata mea e o excelentă *cititoare.*

— O *cititoare?* repetară în cor căpitanul secund şi medicul de la bord, uluiţi.

— Mă ocupam de un muzeu, explică pe scurt Ophelie.

O imploră din ochi pe mătuşa ei să nu insiste. N-avea chef să vorbească despre ce ţinea de vechea viaţă, mai ales în compania degetelor lungi ale lui Thorn încleştate în jurul lingurii de supă. O obseda imaginea eşarfelor fluturate în semn de rămas-bun de familia ei, în turnul de gardă. Nu voia decât să-şi termine supa cremă de legume şi să se ducă la culcare.

Din păcate, mătuşa Roseline era plămădită din acelaşi aluat ca mama ei. Nu erau degeaba surori. Ținea să-l impresioneze pe Thorn.

— Nu, nu, nu, e mai mult de-atât, nu fi aşa modestă! Domnilor, nepoata mea poate să le arate empatie obiectelor, să le reconstituie trecutul şi să efectueze expertize extrem de fiabile.

— Pare distractiv! se entuziasmă Bartholome. Ati accepta să ne faceți o mică demonstrație, copilă dragă? (Scoase un lanț din uniforma lui frumoasă. Ophelie crezu întâi că era un ceas, dar se înşela.) Medalia aceasta de aur e talismanul meu. Bărbatul care mi-a dat-o mi-a spus că îi aparținea unui împărat din lumea veche. Aşa mi-ar plăcea să ştiu mai multe!

— Nu pot.

Ophelie scoase un fir lung de păr brunet din farfuria de supă. În zadar îşi strângea toate buclele pe ceafă cu ace, elastice şi agrafe, părul i se răsfira peste tot.

Bartholome era contrariat.

— Nu puteți?

— Deontologia îmi interzice acest lucru, domnule. Nu reconstitui trecutul obiectului, ci trecutul proprietarilor. V-aş încălca viața intimă.

— Aşa spune codul etic al *cititorilor,* confirmă mătuşa Roseline dezvelindu-şi dinții de cal. O *lectură* particulară e autorizată doar cu consimțământul proprietarului.

Ophelie îşi întoarse ochelarii spre naşa ei, dar aceasta ținea cu orice preț ca nepoata să se remarce în ochii viitorului soț. Într-adevăr, mâinile noduroase?

Aşezară uşor tacâmurile pe fața de masă şi rămaseră nemişcate. Thorn era atent. Sau nu-i mai era foame.

— Atunci vă acord permisiunea! spuse Bartholome, după cum era de aşteptat. Vreau să-mi cunosc împăratul!

Îi întinse medalia lui veche de aur, care i se asorta cu galoanele şi dinţii. Ophelie o cercetă întâi folosind ochelarii. Un lucru era sigur, brelocul acesta nu era de pe vremea vechii lumi. Grăbită să termine, îşi scoase mănuşile. De îndată ce strânse medalia între degete, prin pleoapele ei întredeschise intrară nişte scântei. Ophelie se lăsă inundată, fără să interpreteze încă şuvoiul de senzaţii care se revărsau în ea, de la cele mai recente până la cele mai vechi. O *lectură* se desfăşura întotdeauna în sensul contrar acelor ceasornicului.

Prin aer pluteau promisiunile şoptite unei tinere pe stradă. Te plictiseşti atât de rău acolo sus, singur în faţa imensităţii. O soţie micuţă şi prichindeii îl aşteaptă acasă. Sunt departe, aproape că nu există. Călătoriile vin una după alta fără să lase nicio urmă. Femeile la fel. Plictiseala e mai puternică decât remuşcările. Deodată, apare un fulger alb într-o pelerină neagră. E un cuţit. Pentru Ophelie, cuţitul acesta înseamnă un soţ care se răzbună. Tăişul se loveşte de medalie în buzunarul uniformei şi îi deviază traiectoria ucigătoare. Ophelie tot se plictiseşte. Un brelan de regi, în mijlocul acceselor de furie, îi aduce o medalie frumoasă. Ophelie simte că întinereşte. Învăţătorul îi spune să urce pe catedră şi afişează un zâmbet binevoitor. Îi dă un cadou. Străluceşte, e frumos.

— Ei bine? se amuză căpitanul secund.

Ophelie îşi puse iar mănuşile şi îi dădu înapoi talismanul.

— Aţi fost păcălit, şopti ea. E o medalie de merit.

O simplă recompensă acordată unui copil.

Dinţii de aur dispărură odată cu zâmbetul lui Bartholome.

— Poftim? Sigur n-aţi *citit* cu atenţie, domnişoară.

— E un medalion pentru copii, insistă Ophelie. Nu e din aur şi nu e vechi de o jumătate de secol. Bărbatul acesta, pe care l-aţi bătut la cărţi, v-a minţit.

Mătuşa Roseline tuşi nervos; nu o ispravă ca asta sperase pentru nepoata ei. Medicul de la bord începu să manifeste un interes pătimaş pentru fundul farfuriei sale. Mâna lui Thorn puse la loc ceasul de buzunar cu un gest plin de plictiseală.

Căpitanul secund părea zdrobit de dezvăluire, aşa că lui Ophelie i se făcu milă de el.

— E, totuşi, un talisman excelent. Până la urmă, medalia asta v-a salvat de soțul acela gelos.

— Ophelie! se înecă Roseline.

Cina se desfăşură mai departe în linişte. Când s-au ridicat de la masă, Thorn a plecat primul, fără să bombăne nicio formulă de politețe.

A doua zi, Ophelie parcurse nacela dirijabilului încolo şi-ncoace. Cu nasul în fular, hoinărea pe culoarele de la babord şi de la tribord, lua ceaiul în salon, vizita discret, cu permisiunea lui Bartholome, pasarela de conducere, cabina de navigație sau stația radio. De cele mai multe ori îşi omora timpul contemplând peisajul. Uneori, cât vedea cu ochii se întindea doar un cer de un albastru intens, pe care abia înmugureau câțiva nori. Alteori, o ceață umedă se împrăştia pe toate ferestrele. Alteori, zărea clopotele unui oraş când treceau pe deasupra unei arce.

Ophelie se obişnui cu mesele fără față de masă, cu cabinele fără pasageri, cu fotoliile neocupate. Nimeni nu urca la bord. Escalele erau rare; dirijabilul nu cobora la sol. Traseul era şi el lung, pentru că se întorceau de multe ori ca să arunce colete poştale şi saci cu scrisori deasupra arcelor.

În vreme ce Ophelie îşi țâra fularul aproape peste tot, Thorn nu scotea niciodată mutra din cabină. Ea nu-l vedea nici la micul dejun, nici la prânz, nici la ceai, nici la cină. Aşa se întâmplă vreme de mai multe zile.

Când coridoarele au început să se răcească şi hublourile s-au împodobit cu dantele de chiciură, mătuşa Roseline a decretat că venise vremea ca nepoata ei să aibă o conversație adevărată cu logodnicul său.

— Dacă nu spargeți gheața acum, va fi prea târziu după aceea, o avertiză ea într-o seară, cu brațele cufundate într-un manşon, când se plimbau amândouă pe punte.

Ferestrele scânteiau sub soarele care apunea. Cu siguranță afară era îngrozitor de frig. Nişte frânturi din vechea lume, prea mici ca să formeze arce, erau acoperite de polei şi sclipeau ca un râu de diamante în mijlocul cerului.

— Ce vă pasă dacă Thorn şi cu mine ne respectăm sau nu? suspină Ophelie, ghemuită-n haină. O să ne căsătorim, doar asta contează, nu?

— Ei, drăcie! La vremea mea am fost o tânără de măritat mai romantică decât tine.

— Sunteți însoțitoarea mea, îi aduse aminte Ophelie. Rolul domniei-voastre e să aveți grijă să nu mi se întâmple nimic necuvenit, nu să mă aruncați în brațele acestui bărbat.

— Necuvenit, necuvenit... nu prea sunt pericole în privința asta, mormăi mătuşa Roseline. N-am prea avut impresia că aprinzi o dorință neînfrânată în domnul Thorn. De fapt, cred că n-am văzut niciodată un bărbat care să se ferească atât de mult să întâlnească o femeie.

Ophelie nu putu să-şi înăbuşe un zâmbet pe furiş, pe care, din fericire, mătuşa ei nu-l zări.

— O să mergi să-i duci un ceai, decretă brusc mătuşa, cu un aer hotărât. Un ceai de tei. Teiul linişteşte nervii.

— Mătuşă, bărbatul ăsta a ținut să se însoare cu mine, nu invers. Doar n-o să m-apuc să-i fac curte.

— Nu-ți cer să-i faci avansuri, vreau numai să avem parte de o atmosferă respirabilă în perioada următoare. O să te străduieşti puțin şi o să fii amabilă cu el!

Ophelie văzu cum umbra i se lungeşte, se întinde şi dispare la picioarele ei, în timp ce discul roşu al soarelui dispărea şi el în ceață, dincolo de ferestre. Ochelarii ei închişi la culoare se adaptară la lumina care se schimba şi, încetul cu încetul, păliră. Acum erau complet cicatrizați.

— O să mă gândesc, mătuşă.

Roseline o apucă de bărbie ca s-o oblige să se uite la ea. Ca majoritatea femeilor din familie, mătuşa era mai înaltă decât ea. Cu toca de blană şi dinții ei prea lungi, nu mai semăna cu un cal, ci cu o marmotă.

— Trebuie să arăți bunăvoință, înțelegi?

Dincolo de geamurile de pe culoar se lăsase seara.

Lui Ophelie îi era frig şi pe dinafară, şi pe dinăuntru, deşi fularul o strângea tot mai tare de umeri. În adâncul sufletului, ştia că mătuşa ei are dreptate. Încă n-aveau habar ce viață le aştepta la Pol.

Trebuia să lase deoparte obiecțiile în privința lui Thorn şi să aibă o scurtă întrevedere cu el.

Avertismentul

Sunetul bătăilor discrete în uşa de metal se risipi de-a lungul culoarului. Penumbra devenea tot mai deasă în jurul lui Ophelie şi al tăviței aburinde pe care o ducea. Nu era un întuneric adevărat; la lumina lămpilor, puteai desluşi tapetul cu dungi, numărul cabinelor, vazele cu flori de pe console.

Ophelie aşteptă să-i bată inima de câteva ori, pândi zgomotul de cealaltă parte a uşii, dar doar huruitul elicelor ritma tăcerea, ca un fundal. Prinse cu stângăcie tava cu o mănuşă şi mai bătu de două ori. Nu-i deschise nimeni.

Nu-i rămânea decât să se întoarcă mai târziu.

Cu tava în mâini, Ophelie se răsuci pe călcâie cu grijă. Se dădu înapoi imediat. Se lovi cu spatele de uşa de care tocmai se îndepărtase; se vărsă puțin ceai din ceaşcă.

Îndreptat cât era de înalt, Thorn îi arunca o privire tăioasă. Lămpile nu-i îmblânzeau deloc chipul colțuros, ci îi adânceau cicatricile şi accentuau umbra zbârlită a blănii pe pereții culoarului.

Ophelie se gândi că e, într-adevăr, prea înalt față de ea.

— Ce doriți?

Pusese întrebarea pe un ton sec, lipsit de căldură. Accentul lui din Nord apăsa cu asprime pe fiecare consoană.

Ophelie îi întinse tava.

— Mătuşa mea insistă să vă servesc cu un ceai.

Naşa ei ar fi dezaprobat sinceritatea asta, dar Ophelie mințea prost. Rigid ca o stalagmită, cu brațele bălăngănindu-i-se pe lângă corp, Thorn nu se mişcă deloc ca să ia ceaşca pe care i-o oferea ea. Îi venea să se-ntrebe dacă, de fapt, nu cumva e mai degrabă idiot decât disprețuitor.

— E o infuzie de tei, spuse ea. Se pare că det...

— Întotdeauna vorbiți aşa încet? o întrerupse el brusc. Abia vă înțelege cineva.

Ophelie tăcu o vreme, apoi spuse şi mai încet:

— Întotdeauna.

Thorn se încruntă, părând să caute în zadar ceva demn de interes la femeia aceasta mititică, dincolo de şuvițele brunete bogate, dincolo de ochelarii dreptunghiulari, dincolo de fularul vechi. Ophelie îşi dădu seama, după ce îl privi în ochi câteva clipe parcă fără sfârşit, că el vrea să intre în cabină. Făcu un pas deoparte cu tot cu tava cu ceai.

Thorn trebui să-şi îndoaie silueta fără capăt ca să poată trece pe sub buiandrugul uşii.

Ophelie rămase pe prag, cu tava-n brațe. Cabina lui Thorn, asemenea tuturor cabinelor de pe dirijabil, era foarte îngustă. O banchetă tapițată care se transforma în pat, o plasă pentru bagaje, un culoar strâmt, o măsuță în fundul camerei cu o trusă de scris, asta era tot. Ophelie abia se

mişca în cabina ei, aşa că era aproape un miracol că Thorn putea să intre în cabina lui fără să se lovească.

Trase de şnurul unui bec din tavan, îşi trânti blana de urs de-a curmezişul banchetei şi se sprijini cu amândouă mâinile de măsuța de lucru, pe care se găseau carnețele şi hârtii mâzgălite cu însemnări. Aplecat deasupra acestei hârțogării ciudate, îndoit de spate, Thorn nu se mai clinti deloc. Ophelie se întrebă dacă se gândea sau citea. Părea că a uitat-o complet pe culoar, dar măcar nu închisese uşa-n urma lui.

Lui Ophelie nu-i stătea în fire să hărțuiască un bărbat cu întrebări, aşa că aşteptă, dând dovadă de toată răbdarea din lume, în fața cabinei, înghețată până la oase, scoțând nori de abur de fiecare dată când respira. Observă cu atenție muşchii noduroşi de la ceafă, încheieturile osoase care se iveau din mâneci, omoplații care ieşeau pe sub tunică, picioarele lungi, ferme. Bărbatul ăsta era țeapăn din cap până-n picioare, de parcă nu se simțea în largul lui în corpul prea mare şi prea slab care emana o tensiune permanentă.

— Tot aici? mormăi el fără să se sinchisească să răspundă.

Ophelie înțelese că n-o să se atingă de ceai. Ca să-şi elibereze mâinile, bău ea ceaiul. Lichidul cald îi prinse bine.

— Vă deranjez? şopti ea, sorbind din ceaşcă.

— N-o să supraviețuiri.

Lui Ophelie îi sări inima din piept. N-avu ce face, scuipă ceaiul în ceaşcă. Ori făcea aşa, ori îi stătea în gât.

Thorn se încăpățâna să stea cu spatele la ea. Tare ar fi vrut să-l privească în ochi şi să verifice dacă nuşi bate joc de ea!

— Cărui lucru susțineți că n-o să-i supraviețuiesc? Întrebă ea.

— Polului. Curții. Logodnei noastre. Ar trebui să vă întoarceți după fusta mamei cât mai puteți.

Tulburată, Ophelie nu înțelegea nimic din amenințările acestea aproape fățișe.

— Mă repudiați?

Umerii lui Thorn se încordară. Își întoarse pe jumătate silueta de sperietoare şi aruncă o privire spre ea. Ophelie se întrebă dacă încrețitura gurii lui e semnul unui zâmbet sau al unei grimase.

— Să vă repudiez? scrâşni el. Aveți o perspectivă dulceagă asupra obiceiurilor noastre.

— Nu vă-nțeleg, pufni Ophelie.

— Căsătoria asta îmi repugnă la fel de mult ca domniei-voastre, să n-aveți nicio îndoială, dar mi-am asumat un angajament față de familia domniei-voastre în numele familiei mele. Nu sunt în măsură să nu-mi respect jurământul fără să plătesc un preț, un preț mare.

Ophelie avu nevoie de timp ca să asimileze cuvintele.

— Nici eu nu pot să fac aşa ceva, domnule, dacă asta aşteptați din partea mea. Renunțând la căsătorie fără un motiv întemeiat, mi-aş dezonora familia. Aş fi alungată fără niciun fel de proces.

Thorn încruntă şi mai tare sprâncenele. Una din ele era brăzdată de o cicatrice. Nu răspunsul acesta ar fi vrut să-l audă de la Ophelie.

— Obiceiurile domniilor-voastre sunt mai puțin stricte decât ale noastre, o contrazise el cu un aer condescendent. Am mirosit bine cuibul în care ati crescut. Nu se compară deloc cu lumea care în curând o să vă primească.

Ophelie strânse degetele în jurul ceştii. Bărbatul acesta recurgea la nişte manevre de intimidare, şi asta nu-i plăcea. Nu voia să aibă de-a face cu ea, înțelesese perfect şi nu era supărată pe el. Da' faptul că aştepta de la femeia pe care o

ceruse în căsătorie să-şi asume în întregime responsabilitatea unei rupturi era o dovadă de laşitate.

— Prezentaţi în mod intenţionat situaţia mai neagră decât e, îl acuză ea în şoaptă. Ce profit pot spera familiile noastre să obţină din căsătoria noastră dacă vă gândiţi că n-o să scap teafără? îmi acordaţi o importanţă pe care n-o am…

A tăcut câteva clipe înainte să termine, pândind reacţia lui Thorn:

— … dacă nu cumva mi-ascundeţi ce-i mai important.

Ochii metalici deveniră mai pătrunzători. De data asta Thorn n-o privea peste umăr, de sus şi de departe. Dimpotrivă, o privea cu prudenţă, frecându-şi obrazul ras neglijent. Tresări când băgă de seamă că fularul lui Ophelie, care curgea râu până la pământ, izbea aerul de parcă era coada unei pisici nervoase.

— Cu cât vă privesc mai mult, cu-atât mai mult mi se confirmă prima impresie pe care mi-aţi făcut-o, bodogăni el. Prea pirpirie, prea înţepenită, prea alintată... Nu sunteţi croită pentru locul unde vă duc. Dacă mă urmaţi, n-o să treceţi iarna. O să vedeţi.

Ophelie susţinu privirea cu care o pironea el. O privire de fier. O privire sfidătoare. Cuvintele unchiului îi răsunară în minte şi se pomeni că răspunde:

— Nu mă cunoaşteţi, domnule.

Aşeză ceaşca de ceai pe tavă şi, cu gesturi potolite, închise încet uşa între ei.

Se scurseră mai multe zile în care Ophelie nu se mai întâlni cu Thorn în restaurant sau la cotitura vreunui culoar. Rămase multă vreme uluită după conversaţia pe care o purtaseră. Ca să n-o îngrijoreze fără rost pe mătuşa ei, o minţise: Thorn era prea ocupat ca s-o primească, nu-şi vorbiseră deloc. În timp ce naşa ei construia deja noi strategii amoroase, Ophelie ronţăia cusăturile de la mănuşi. Pe ce tablă de şah o puseseră Decanele? Oare pericolele

pomenite de Thorn erau adevărate, sau doar încercase s-o sperie în speranța că o să se întoarcă acasă? Oare chiar avea locul asigurat la Curte, cum credea familia ei?

Persecutată de mătuşa ei, Ophelie avea nevoie să se izoleze. Se încuie în toaleta dirijabilului, îşi scoase ochelarii, îşi lipi fruntea de hubloul înghețat şi nu se mai clinti de acolo multă vreme, în timp ce răsuflarea lăsa pe geam un văl din ce în ce mai dens. Nu mai vedea nimic afară, din pricina zăpezii care lăsa o crustă pe hublou, dar ştia că e noapte. Soarele, alungat de iarna polară, nu mai apăruse de trei zile.

Deodată, becul electric fremătă năvalnic şi solul începu să se legene sub picioarele lui Ophelie. Ieşi din toaletă. În jur, dirijabilul scârțâia, gemea, trosnea şi pornea manevre de amaraj în toiul viforului.

— Nu se poate, încă nu eşti gata? strigă mătuşa Roseline rostogolindu-se pe culoar, înfofolită sub mai multe straturi de blănuri. Du-te repede să-ți strângi lucrurile şi, dacă nu vrei să îngheți înainte să treci pasarela, îmbracă-te!

Ophelie se încotoşmănă cu două paltoane, o căciulă groasă, mănuşi cu un deget peste mănuşile ei şi îşi înfăşură de mai multe ori în jurul gâtului interminabilul fular. În cele din urmă, era strânsă atât de tare de straturile de haine, încât nu mai putea să-şi lase-n jos brațele.

Când a venit alături de restul echipajului în compartimentul de trecere al dirijabilului, tocmai i se descărcau valizele. Un vânt tăios ca sticla năvălea prin uşă şi albea parchetul, acoperindu-l cu zăpadă. Temperatura era atât de scăzută în sala aceea, încât lui Ophelie îi dădură lacrimile.

Nepăsător în şuba lui de urs, izbită de rafale, silueta prelungă a lui Thorn o porni fără ezitare prin vifornița. Când ajunse şi ea pe pasarelă, lui Ophelie i se păru că înghite gheață. Crustele de zăpadă care îi acopereau ochelarii o

orbeau, iar corzile pasarelei alunecau pe sub mănuşile cu un deget pe care le purta. Fiecare treaptă îi cerea un efort; i se părea că degetele de la picioare încremenesc pe loc, înfundate-n ghete. Undeva, în spatele ei, înăbuşită de crivăţ, vocea mătuşii îi strigă să aibă grijă pe unde calcă. Atât îi trebui lui Ophelie. Alunecă imediat şi abia se prinse de cordonul de siguranţă, în timp ce un picior i se legăna în gol. Nu ştia cât mai era de la pasarelă la sol şi nici nu voia să ştie.

— Coborâţi uşor, o sfătui un membru al echipajului apucând-o de cot. Pe acolo!

Ophelie ajunse pe pământ mai mult moartă decât vie. Vântul îi izbea paltoanele, rochiile, părul, iar căciula zbură departe. Încurcată de mănuşile cu un deget, încercă să dea jos zăpada care i se îngrămădise pe ochelari, dar aceasta se lipise de lentile ca plumbul topit. Ophelie trebui până la urmă să şi-i ia de pe nas ca să-şi dea seama unde e. Indiferent unde îşi îndrepta privirea tulbure, nu zărea decât petice de noapte şi de zăpadă. Îi pierduse din vedere pe Thorn şi pe mătuşa ei.

— Daţi-mi mâna! urlă un bărbat.

Dezorientată, a întins braţul la întâmplare şi imediat a fost înhăţată pe o sanie pe care n-o văzuse.

— Ţineţi-vă!

Se prinse de o bară, în vreme ce tot corpul, chircit de frig, îi era zguduit de zgâlţâituri. Deasupra ei trosni un bici, iar şi iar, grăbind din ce în ce mai mult atelajul tras de câini. Lui Ophelie i se păru că zăreşte prin pleoapele întredeschise dâre luminoase înlănţuite-n întuneric. Nişte felinare. Săniile îşi croiau drum printr-un oraş, aruncând valuri albe pe trotuare şi pe uşi. Ophelie avea impresia că această cursă prin gheaţă nu se mai termină, când goana încetini în sfârşit, lăsând-o ameţită de vânt şi de viteză pe teancul de blănuri pe care stătea.

Câinii treceau pe un pod mobil uriaş.

Paznicul de vânătoare

— Pe aici! strigă un bărbat care flutura o lanternă. Dârdâind, cu părul în vânt, Ophelie se dădu jos din sanie poticnindu-se şi se pomeni în pudra de zăpadă care îi ajungea până la glezne. Zăpada alunecă peste marginea ghetelor ca smântână. Nu-şi dădea seama decât vag unde se află. O curte îngustă, prinsă ca într-un cleşte între nişte ziduri. Nu mai ningea, dar vântul tăia în carne vie.

— Ati călătorit bine, monseniore? întrebă bărbatul cu lanternă venindu-le în întâmpinare. Nu credeam că o să lipsiți atât de mult, începeam să ne facem griji. Ei, da’ ce mai sosire!

Începu să legene felinarul în fața chipului buimac al lui Ophelie. Ea nu mai văzu din el decât un luciu neclar prin ochelari. Avea un accent mult mai puternic decât al lui Thorn, abia îl înțelegea.

— Drace, ce slăbănoagă! Nu se ține bine pe picioare. Sper că n-o să ni se spargă între degete. Ar fi trebuit, totuşi, să vă dea o fată cu mai multă cărniță...

Ophelie era uluită. Bărbatul întindea mâna spre ea cu intenția clară să o pipăie, aşa că se trezi că primeşte o scatoalcă drept în scăfârlie. Era umbrela mătuşii Roseline.

— Nu vă apropiați mâinile de nepoata mea şi vorbiți frumos, ființă grosolană! se scandaliză ea sub toca de blană. Şi domnia-voastră, domnule Thorn, ați putea să spuneți ceva!

Dar Thorn se abținu să spună ceva. Era deja departe, blana uriaşă de urs pe care o purta se profila în cadrul luminos al unei uşi. Năucită, Ophelie îşi afundă picioarele în amprentele pe care le lăsase el şi merse pe urmele lui până la scara casei.

Căldură. Lumină. Covor.

Contrastul cu vifornița de afară era aproape agresiv. Orbită, Ophelie traversă un vestibul lung şi se târî din instinct până la o sobă care îi îmbujoră obrajii.

Aproape că înțelegea acum de ce Thorn credea că nu va supraviețui iernii. Frigul acela n-avea nicio legătură cu cel din muntele ei. Ophelie abia respira; nasul, gâtul, plămânii o ardeau pe dinăuntru.

Tresări când o voce de femeie, şi mai puternică decât a mamei sale, explodă în spatele ei:

— Plăcută briză, nu? Dați-mi blana, monseniore, e deja leoarcă. V-au mers bine treburile? Până la urmă ați adus pe cineva să-i țină companie doamnei? Sigur i se pare că trece încet timpul acolo sus!

Se pare că femeia nu observase mica făptură tremurândă care se ghemuise lângă sobă. Ophelie o înțelegea cu greu, din cauza accentului, care era tot puternic. „Companie doamnei?” Thorn nu se dezmințea, nu răspundea deloc, aşa că femeia se îndepărtă uşor pe cât îi permiteau saboții.

— Mă duc să-l ajut pe soțul meu.

Ophelie se dumirea încet-încet ce vedea în jur. Pe măsură ce zăpada i se topea pe ochelari, nişte forme ciudate prindeau contur în jurul ei. Nişte animale luate ca trofeu, cu boturile deschise larg şi ochii ficşi, țâşniră din ziduri de-a lungul unei imense galerii de vânătoare. Nişte Fiare, după dimensiunile monstruoase. Coarnele unui elan, care tronau deasupra intrării, erau mari cât un copac.

În fundul casei, umbra lui Thorn se înălța în fata unui şemineu mare. Îşi pusese la picioare valiza îmbrăcată, pregătit s-o înşface cu prima ocazie.

Ophelie renunță la vasul cu jăratic în favoarea acestui şemineu, care i se păru mai ademenitor. Pline de apă, ghetele ei gâlgâiau la fiecare pas. Şi rochia i se îmbibase de zăpadă, părea umplută cu plumb. Ophelie o ridică puțin şi îşi dădu seama că obiectul care i se păruse un covor era, de

fapt, o blană cenuşie imensă. Imaginea îi dădu fiori. Ce animal putea fi atât de monstruos când era viu ca să acopere o asemenea suprafață când era jupuit?

Thorn îşi cufundase privirea de fontă în focul din şemineu; o ignoră pe Ophelie când aceasta se apropie. Brațele erau încrucişate peste fierul de pe piept ca nişte săbii şi picioarele lungi, nervoase fremătau cu nerăbdare reținută, de parcă nu suportau să stea pe loc. Se uită la ceasul de buzunar desfăcându-i repede capacul. *Tic tac.*

Cu mâinile întinse spre flăcări, Ophelie se întrebă ce se întâmplase cu mătuşa ei. N-ar fi trebuit s-o lase singură cu bărbatul cu lanternă, afară. Ciulind urechile, i se părea că aude proteste în legătură cu bagajele lor.

Aşteptă să nu-i mai clănțăne dinții ca să i se adreseze lui Thorn.

— Vă mărturisesc că nu-i înțeleg bine pe oamenii aceştia...

Ophelie crezu, după tăcerea lui tenace, că Thorn nu-i va răspunde, dar el îşi descleştă fălcile până la urmă:

— În prezența celorlalți şi atâta timp cât o să hotărăsc eu, o să fiți două doamne de companie pe care le-am adus din străinătate ca s-o distreze pe mătuşa mea. Dacă vreți să mă ajutați, supravegheați-vă limbajul, mai ales pe cel al însoțitoarei domniei-voastre. Şi nu vă stabiliți la acelaşi etaj cu mine, adăugă el, oftând istovit. Altfel apar bănuieli.

Ophelie se dădu doi paşi în spate, desprinzându-se cu părere de rău de căldura şemineului. Hotărât lucru, Thorn chiar îşi dădea silința să nu răspândească ştirea despre căsătoria lui, situația devenea din ce în ce mai îngrijorătoare. În plus, o intriga relația neobişnuită pe care o avea el cu acest cuplu. Îi spuneau „monseniore”, şi în spatele aparentei familiarități care i se arăta se ascundea un anumit respect. Pe Anima fiecare era vărul cuiva şi lumea

nu ținea deloc la ceremonial. Aici plutea deja în aer un fel de ierarhie intangibilă de care Ophelie nu-şi dădea seama.

— Aici locuiți? spuse ea atât de încet, încât abia putea fi auzită, din locul unde stătea retrasă.

— Nu, catadicsi să răspundă Thorn după un moment de tăcere. Aceasta e casa paznicului de vânătoare.

Pe Ophelie o linişti răspunsul. Nu-i plăcea izul de mortăciune al Fiarelor luate ca trofeu, abia acoperit de mirosul focului din şemineu.

— Rămânem aici peste noapte?

Thorn se-ncăpățânase să-i arate doar profilul lui tăiat cu cuțitul, dar ideea asta îl făcu să întoarcă spre ea o privire de şoim. Uimirea destinsese dintr-odată trăsăturile severe ale chipului său.

— Noaptea? Da' ce oră credeți că e?

— E clar că e mult mai devreme decât credeam, deduse Ophelie cu jumătate de glas.

Penumbra care apăsa cerul îi dădea peste cap ceasul interior. Îi era somn şi îi era foame, dar nu-i spuse nimic lui Thorn. Nu voia să dea dovadă de slăbiciune în fața acestui bărbat căruia şi aşa i se părea prea delicată.

Deodată în vestibul se auzi un tunet.

— Vandalilor! strigă furioasă mătuşa Roseline. Nepricepuților! Bădăranilor!

Ophelie băgă de seamă crisparea lui Thorn. Roşie de mânie sub tocă, mătuşa îşi făcea o intrare zgomotoasă în galeria cu trofee, fiind urmată îndeaproape de soția paznicului de vânătoare. De data asta Ophelie putu să vadă cum arată femeia; era o ființă trandafirie şi dolofană ca un prunc, cu o coadă aurie înfăşurată în jurul frunții ca o coroană.

— Ce idee, să vii acasă la nişte oameni de treabă cu asemenea echipament! protestă aceasta. E ca şi când te-ai crede ducesă!

Roseline o zări pe Ophelie în fața vetrei. O luă imediat pe post de martor, fluturând umbrela-n aer ca pe o spadă:

— Mi-au distrus frumusețea de maşină de cusut! Se scandaliză ea. Cum o să tivesc rochiile? Cum o să cârpesc rupturile? Mă pricep la hârtie, nu la stofă!

— Ca toată lumea, răspunse femeia cu dispreț. Cu ac şi ață, doamnă dragă!

Lui Ophelie îi veni să-l întrebe din ochi pe Thorn ce reacție ar fi bine să aibă, dar pe el păreau să nu-l intereseze certurile acestea aprige, fiind întors cu totul spre şemineu. Îşi dădea seama totuşi, după răceala lui, că dezaproba indiscreția mătuşii Roseline.

— E inadmisibil, îngăimă aceasta. Ştiți măcar cu cine... cine...

Ophelie îi puse o mână pe braț ca s-o facă să se mai liniştească.

— Potoliți-vă, mătuşă, nu-i aşa de grav.

Soția paznicului de vânătoare îşi roti ochii deschişi la culoare de la mătuşă la nepoată. Aruncă o privire grăitoare spre părul ud, tenul cadaveric şi hainele caraghioase din care picura apa ca dintr-o cârpă de spălat pe jos.

— Mă aşteptam la ceva mai exotic. Îi urez doamnei Berenilde să aibă multă răbdare!

— Du-te să-l cauți pe soțul tău, spuse repede Thorn. Să-şi înhame câinii. Trebuie să traversăm şi pădurea, nu vreau să mai pierd timpul.

Mătuşa Roseline îşi întredeschise dinții lungi, ca de cal, ca să întrebe cine e doamna Berenilde, dar Ophelie îi făcu semn din ochi să renunțe.

— N-ați vrea mai bine să mergeți cu dirijabilul, monseniore? spuse cu uimire soția paznicului de vânătoare.

Ophelie spera ca el să spună „ba da“, căci dirijabilul o tenta mai mult decât pădurea înghețată, dar Thorn, enervat, îi răspunse:

— Nu există nicio cursă până joi. N-am timp de pierdut.
— Bine, monseniore, făcu o plecăciune femeia.
Ținându-și bine umbrela, mătușa Roseline era scandalizată.
— Nouă, domnule Thorn, nu ne cere nimeni părerea? Aş prefera să dorm la hotel până o să se mai topească puțin zăpada asta.
Thorn îşi înşfăcă valiza, fără să arunce vreo privire spre Ophelie şi naşa ei. Spuse doar:
— N-o să se topească.
Ieşiră printr-o terasă mare acoperită, nu departe de care foşnea o pădure. Cu răsuflarea tăiată de frig, Ophelie desluşea mai bine peisajul aici decât atunci când coborâse din dirijabil. Noaptea polară nu era aşa de neguroasă şi de nepătruns cum îşi imaginase ea. Dantelat de creasta brazilor încărcați de zăpadă, cerul devenea indigo fosforescent şi albastru deschis chiar deasupra zidurilor care despărțeau oraşul vecin de pădure. Într-adevăr, soarele se ascundea, dar nu era departe. Rămânea acolo, aproape în fața ochilor, chiar la nivelul orizontului.
Retrasă în spatele fularului, cu nasul într-o batistă, Ophelie avu un şoc când zări săniile ce fuseseră înhămate pentru ei. Cu blana zbârlită de vânt, câinii-lup erau impunători ca nişte cai. Una era să vezi Fiare în carnetul lui Augustus, alta să le descoperi în carne şi-n colți. Mătuşa Roseline era să leşine văzându-le.
Cu cizmele înfipte-n zăpadă, cu chipul de nepătruns, Thorn îşi punea mănuşile, pregătindu-se să conducă sania. Înlocuise blana de urs alb cu o şubă cenuşie, mai puțin amplă şi mai uşoară, care stătea lipită de corpul ca de fier. Asculta, fără prea mare atenție, raportul paznicului de vânătoare, care se plângea din cauza braconierilor.

Ophelie se întrebă iar cine era Thorn pentru oamenii aceştia. Aşadar pădurea îi aparține, de avea dreptul la raportul acesta amănunțit?

— Şi valizele noastre? îi întrerupse mătuşa Roseline, cu dinții clănțănindu-i. Nu le suiți în sănii?

— Ne-ar încetini mersul, doamnă, spuse paznicul de vânătoare mestecând nişte tutun. Da' nu vă faceți griji, o să vi le trimitem curând la doamna Berenilde acasă.

Mătuşa Roseline nu-l înțelese imediat, din cauza accentului şi a tutunului pe care-l mesteca. Îl puse să repete fraza de trei ori.

— Nişte femei nu pot să călătorească fără strictul necesar! spuse ea supărată. Şi domnul Thorn îşi păstrează valijoara, nu-i aşa?

— Nu-i deloc acelaşi lucru, pufni paznicul de vânătoare, foarte şocat.

Thorn plescăi enervat.

— Unde e? întrebă, ignorând-o fățiş pe Roseline.

Făcând un gest cu mâna, paznicul de vânătoare arătă un punct neclar dincolo de copaci.

— Îşi petrece timpul lângă lac, monseniore.

— De cine vorbiți? întrebă mătuşa Roseline neliniştită.

Cu capul în fular, nici Ophelie nu înțelegea. Nu înțelegea nimic, nimic. O durea capul din cauza frigului, care o împiedica să gândească limpede. Era la fel de derutată când săniile porniră la drum în noapte, iar vântul îi umfla fusta.

Ghemuită în fundul săniei, zdruncinată de hurducături ca o păpuşă din cârpe, îşi folosea mănuşile cu un deget ca părul să nu-i biciuiască nasul. În fata ei, Thorn conducea sania în care se aflau: umbra lui imensă, întinsă-n fată, urma vântul ca o săgeată. Clopoțeii ce se auzeau înăbuşit din sania vecină, unde erau paznicul de vânătoare şi mătuşa Roseline, îi urmau discret în întuneric. De jur împrejur, crengile golaşe ale copacilor zgâriau peisajul,

sfâşiau zăpada şi dezvăluiau ici şi colo petice de cer. Aruncată în toate părțile, luptându-se cu somnul greu care o amorțea, Ophelie avea impresia că goana aceea nu se mai termină.

Deodată, umbrele mişcătoare ale pădurii se făcură țăndări şi o noapte nemărginită, cristalină, uluitoare îşi întinse mantia înstelată cât vedeai cu ochii. Ophelie făcu ochii mari în spatele ochelarilor. Se îndreptă în sanie şi, în vreme ce răsuflarea înghețată a crivățului îi cuprindea părul, imaginea aceea o izbi în fată.

Suspendată în miez de noapte, cu turnurile cufundate-n Calea Lactee, o citadelă impresionantă plutea deasupra pădurii fără să fie legată cu nimic de restul lumii. Era un spectacol cu totul nebunesc, un stup uriaş desprins de pământ, o înlănțuire întortocheată de donjoane, poduri, creneluri, scări, arcade şi coşuri. Păzită cu străşnicie de un inel de şanțuri cu apă înghețată, ale căror scurgeri prelungi încremeniseră în gol, cetatea înzăpezită se avânta deasupra şi dedesubtul acestei linii. Acoperită de ferestre şi de felinare, îşi reflecta luminițele nenumărate în oglinda unui lac. Turnul cel mai înalt stătea prins de cornul lunii.

„Inaccesibilă”, socoti Ophelie, entuziasmată de ce vedea. Aşadar aceasta era cetatea plutitoare pe care o desenase Augustus în carnetul lui?

Din locul de unde conducea sania, Thorn aruncă o privire peste umăr. Prin şuvițele deschise la culoare care-i biciuiau fața, ochii îi erau mai aprinşi ca de obicei.

— Țineți-vă bine!

Uluită, Ophelie se prinse de ce-i căzu în mână. O pală de vânt, ca un torent de puternică, îi tăie răsuflarea, în timp ce câinii uriaşi şi sania se agățau de acest curent şi se smulgeau din zăpadă. Strigătul isteric al naşei ei se înălță spre stele. Ophelie nu putea scoate un sunet. Simți că-i bate inima mai să-i zdrobească pieptul. Cu cât se ridicau mai

mult spre cer, cu atât mai mult luau viteză şi cu atât mai greu îşi simțea stomacul ca un ghem în pântece. Desenară o buclă amplă care i se păru la fel de interminabilă ca urletele mătuşii sale. Într-un şuvoi de scântei, tălpicii se aşezară domol pe gheața şanțurilor. Ophelie sări în sus tare de tot pe sanie; era să cadă peste margine. În cele din urmă, câinii îşi încetiniră goana şi şirul de sănii se opri în fața unui grătar mobil imens.

— Cetacera, anunță laconic Thorn coborând.

Nu se uită în urmă ca să verifice dacă logodnica lui mai e acolo.

Cetacera

Ophelie ținea capul pe spate şi nu-şi putea lua ochii de la cetatea monumentală care se înălța până la stele.

Cocoțată pe un zid, o terasă înaltă înconjura fortăreața la jumătate şi şerpuia până-n vârf. Cetacera era mai mult ciudată decât frumoasă. Turnulețe de diferite forme, plinuțe, plăpânde, şubrede scuipau fum prin toate coşurile. Pe scările în arcadă, care se întindeau dintr-o parte-n alta, nu-ți venea deloc să rişti să treci. Ferestrele – cu vitralii sau duble – ornau noaptea cu felurite scânteieri de culoare.

— Am crezut că mor... îngăimă o voce stinsă în spatele lui Ophelie.

— Atenție, doamnă. Pentru încălțările pe care le purtați, pământul acela e un adevărat alunecuş.

Sprijinită de paznicul de vânătoare, slăbită, mătuşa Roseline încerca să-şi țină echilibrul păşind peste şanțurile cu apă. La lumina lanternei, tenul ei părea şi mai galben ca de obicei.

Ophelie puse şi ea un picior prudent afară din sanie şi îşi sprijini pantofii pe gheață. Căzu imediat pe spate.

Cizmele cu tălpi crestate ale lui Thorn aderau perfect la stratul gros de polei în timp ce-şi dezlega câinii ca să-i ducă lângă cei ai paznicului de vânătoare.

— E bine aşa, monseniore? se interesă acesta răsucindu-şi pripoanele în jurul încheieturilor.

— Da.

Cu o lovitură de frâie, sania plecă fără zgomot, prinse un curent de aer şi dispăru în noapte, cu tot cu lanternă, ca o stea căzătoare. Prăvălită pe gheață, Ophelie o urmări cu privirea, simțind că odată cu ea dispare şi orice speranță de întoarcere. Nu înțelegea cum e posibil, din punct de vedere fizic, ca o sanie trasă de câini să zboare aşa.

— Ajutați-mă.

Corpul masiv şi rigid al lui Thorn se aplecase în spatele săniei lui goale şi părea să aştepte ca Ophelie să facă acelaşi lucru. Merse împleticindu-se, cum putu, până la el. El îi arătă un țăruş pe care tocmai îl înfipsese în zăpadă.

— Sprijiniți-vă piciorul de el. Când vă fac semn, împingeți cât de tare puteți.

Încuviință, nesigură. Abia dacă-şi mai simțea degetele de la picioare, aşa cum le ținea lipite de țăruş. Imediat ce îi făcu semn Thorn, se propti în sanie cu toată greutatea. Vehiculul, care se mişca atât de uşor în urma câinilor-lup uriaşi, părea să fie înțepenit în gheață de când fuseseră deshămate animalele. Ophelie respiră uşurată când văzu că tălpicii se clintesc după ce au împins ei.

— Mai trebuie, spuse Thorn pe un ton sec în vreme ce îngropa alți țăruşi.

— O să-mi explice cineva, până la urmă, ce rost au toate manevrele astea? spuse mătuşa Roseline jignită, văzând ce fac. De ce nu vine nimeni să ne întâmpine cum se cuvine? De ce suntem tratate cu o asemenea lipsă de respect? Şi de ce am impresia că familia domniei-voastre nu e la curent cu venirea noastră?

Gesticula în blana cafenie pe care o purta, străduindu-se să-şi ţină echilibrul. Privirea cu care o săgetă Thorn o făcu să încremenească. Ochii îi sclipeau ca două lame în întunericul albăstriu al nopţii.

— Uite-aşa, şopti el printre dinţi. Puteţi da dovadă de puţină discreţie, doamnă?

Figura lui ursuză coborî iar spre Ophelie şi îi făcu semn să împingă. Repetând iar şi iar gestul, ajunseră la un hangar imens ale cărui uşi uriaşe, legate cu nişte lanţuri abia fixate, scârţâiau în bătaia vântului. Thorn îşi dădu la o parte şuba, ivind o geantă pe care o purta peste piept, şi scoase o legătură de chei. Lacătele săriră, lanţurile alunecară. Nişte şiruri de sănii, asemănătoare cu a lor, stăteau aliniate în întuneric. Înăuntru fusese amenajată o rampă de manevră, iar Thorn aşeză vehiculul lor în depozit, fără să mai aibă nevoie de ajutorul lui Ophelie. Îşi luă valiza şi le făcu semn să-l urmeze în fundul hangarului.

— Văd că nu intrăm pe poarta mare, comentă mătuşa Roseline.

Thorn îndreptă o privire apăsătoare spre cele două femei, pe rând.

— Începând de-acum, spuse el cu o voce plină de furie, mă urmaţi fără să comentaţi, fără să trageţi de timp, fără să vă târâţi picioarele, fără niciun zgomot.

Mătuşa Roseline îşi muşcă buzele. Ophelie nu spuse ce gândea, pentru că oricum Thorn nu aştepta aprobarea ei. Se strecurau în citadelă ca nişte vizitatori clandestini, dar avea motivele lui. Dacă acestea erau bine intenţionate sau nu era altă poveste.

Thorn deschise o uşă grea din lemn. Imediat ce intrară într-o încăpere întunecată, care duhnea a animal, în umbră se simţi agitaţie. Un adăpost pentru câinii de vânătoare. În spatele zăbrelelor de la cuşti, nişte labe mari începură să zgârie, nişte nasuri enorme să adulmece, nişte boturi uriaşe

să schelălăie. Câinii erau atât de mari, încât Ophelie avu impresia că e într-un grajd. Thorn fluieră printre dinți ca să le potolească avântul. Se ghemui într-un ascensor din fier forjat, aşteptă să urce femeile, desfăcu grilajul de siguranță şi răsuci o manivelă. Cu zgomot metalic, ascensorul se ridică şi urcă de la un palier la altul. Pe măsură ce creştea temperatura, împrejurul lor se împrăştiară cristale de gheață.

Căldura care-i pătrunse în vene lui Ophelie se transformă curând în tortură. Îi aprindea obrajii şi îi acoperea cu abur ochelarii. Naşa îşi înăbuşi un strigăt când ascensorul se opri brusc. Thorn strânse la loc grilajul în formă de armonică al ascensorului, legănându-şi gâtul lung de o parte şi de alta a etajului.

— Luați-o la dreapta. Grăbiți-vă.

Etajul acesta semăna în mod ciudat cu o străduță murdară, cu caldarâm desprins, cu trotuare neîngrijite, cu afişe vechi pe ziduri, cufundată într-o ceață deasă. În aer plutea un parfum vag de pâine şi de mirodenii care îi răscoli stomacul lui Ophelie.

Cu valiza-n mână, Thorn le conduse prin cartiere pustii, pe drumuri secrete şi pe scări dărăpănate. De două ori le împinse înapoi în întunericul unei străduțe, pentru că trecea o trăsură sau se auzea un hohot de râs în depărtare. Apoi o târî pe Ophelie, apucând-o de încheietura mâinii, ca s-o oblige să meargă mai repede. Fiecare pas lung de-ai lui era de două ori cât unul de-ai ei.

La lumina felinarelor, observă fălcile încleştate ale lui Thorn, ochii lui foarte stinşi şi, sus de tot, fruntea lui hotărâtă. Se întrebă încă o dată cât de legitim era locul ei la Curte, de se purta el aşa. Degetele lui lungi, încordate, îi dădură drumul la braț când au intrat în curtea din spate a unei case aflate într-o stare jalnică. O mâță care scormonea în gunoaie o zbughi când îi văzu. După ce mai aruncă o

ultimă privire neîncrezătoare, Thorn le împinse pe cele două femei în spatele unei uşi pe care o închise imediat în urma lor şi o încuie de două ori.

Mătuşa Roseline sughiță, uluită. Ophelie făcu ochii mari în spatele ochelarilor. Scânteind în lumina apusului, un parc îşi etala în jurul lor frunzişul de toamnă. Nici urmă de noapte. Nici urmă de zăpadă. Nici urmă de Cetacera. Printr-o scamatorie incredibilă, țâşniseră în altă parte. Ophelie se răsuci pe călcâie. Uşa prin care tocmai trecuseră se înălța, complet absurd, în mijlocul pajiştii.

Thorn părea că respiră mai relaxat; înțeleseră că interdicțiile lui încetaseră.

— Extraordinar, îngăimă mătuşa Roseline, al cărei chip uscățiv şi prelung i se mărise de admirație. Unde suntem?

Cu valiza-n mână, Thorn pornise imediat la drum printre şirurile de ulmi şi de plopi.

— Pe domeniul mătuşii mele. Vă rog să vă păstrați celelalte întrebări pentru mai târziu şi să nu mai zăboviți, adăugă el cu o voce tăioasă când Roseline tocmai se pregătea să-şi continue atacul.

Îl urmară pe Thorn pe aleea îngrijită a parcului, mărginită de două pâraie în trepte. Mătuşa îşi desfăcu haina de blană, încântată de briza călduță.

— Extraordinar, repeta ea cu un zâmbet care îi dezvăluia dinții lungi. Pur şi simplu extraordinar...

Ophelie îşi suflă nasul, mai rezervată. Din părul şi din rochiile ei se tot prelingea zăpadă topită şi lăsa în urmă băltoace peste tot pe unde trecea.

Se uită la iarba gazonului de la picioarele ei, apoi la apele sclipitoare, la frunzele care fremătau în bătaia vântului, la cerul căruia amurgul îi dăduse o nuanță trandafirie. Nu-şi putea amuți o oarecare nelinişte. Soarele nu-şi avea locul aici. Peluza era mult prea verde. Din copacii roşietici nu

cădea nicio frunză. Nu se auzeau nici cântecul păsărilor, nici zumzetul insectelor.

Ophelie îşi aduse aminte de jurnalul de bord al străbunei Adelaide:

Doamna Ambasadoare ne-a primit cu amabilitate pe domeniul ei, unde domneşte o eternă noapte de vară. Sunt uluită de atâtea minunăţii! Oamenii de aici sunt galanţi, foarte binevoitori şi îţi stă mintea-n loc ce puteri au.

— Nu vă daţi jos blana, mătuşă, murmură Ophelie. Cred că parcul ăsta e fals.

— Fals? repetă Roseline interzisă.

Thorn se întoarse puţin spre ele. Ophelie îi zări doar o clipă profilul cu cicatrici, ras de mântuială, dar în privirea pe care o aţintise spre ea se arătase un pic surprins.

În spatele perdelei de crengi apăru, în filigran, o casă uriaşă. O zăriră în întregime, profilându-se clar pe pânza roşie a amurgului, când aleea ieşi din pădure, intrând în nişte frumoase grădini simetrice. Era un conac împodobit cu iederă, acoperit cu ardezie şi străjuit de giruete.

Pe scara din piatră, cu trepte concave, stătea o doamnă în vârstă. Cu mâinile încrucişate pe şorţul negru, cu un şal pe umeri, părea că-i aşteaptă dintotdeauna. Îi sorbi din ochi imediat ce urcară treptele. Ridurile i se întindeau în jurul unui zâmbet luminos.

— Thorn, mititelule, ce bine-mi pare că te văd!

Cu toată oboseala, cu toată răceala, cu toate îndoielile, Ophelie nu-şi putu ascunde amuzamentul, în ochii ei, Thorn era oricum, numai „mititel” nu. Dar se încruntă când acesta respinse cu brutalitate mângâierile bătrânei.

— Thorn, Thorn, ce faci, nu-ţi îmbrăţişezi bunica? Se întristă femeia.

— Încetaţi, şuieră el.

Dispăru în vestibulul conacului, lăsându-le pe toate trei pe prag.

— Ce inimă de piatră! îngăimă Roseline, care părea să fi uitat de orice etichetă a apropierii.

Dar bunica îşi găsise deja altă victimă. Frământa cu degetele obrajii lui Ophelie, de parcă voia să-i simtă prospețimea, şi era să-i dea jos ochelarii.

— Iată, aşadar, sângele proaspăt care vine în ajutorul Dragonilor, spuse ea cu un zâmbet visător.

— Poftim? bolborosi Ophelie.

Nu înțelesese o iotă din formula aceea de întâmpinare.

— Ai o față blajină, se înveseli bătrâna. Foarte inocentă.

Ophelie îşi spuse că cel mai probabil are mai ales un aer buimac. Mâinile zbârcite ale bunicii erau brăzdate de tatuaje ciudate. Aceleaşi tatuaje care erau şi pe brațele vânătorilor, în desenele lui Augustus.

— Iertați-mă, doamnă, vă stropesc, spuse Ophelie, dându-şi pe spate părul din care picura apă.

— Pe toți iluştrii noştri strămoşi, dârdâiți, biata mea copilă! Intrați, intrați repede, doamnelor. Vi se va servi numaidecât cina.

Dragonii

Cufundată-n apa aburindă, Ophelie învia.

De obicei, nu-i prea plăcea să facă baie în cada altcuiva – *citirea* acestor mici spații de intimitate putea fi stânjenitoare –, dar de aceasta profită din plin. Degetele de la picioare, pe care frigul le făcuse tari ca piatra, tocmai îşi recăpătaseră o culoare liniştitoare pe fundul apei. Toropită de aburii calzi, Ophelie plimba o privire somnoroasă peste marginea prelungă, emailată a căzii, peste cazanul din cositor, peste frizele cu flori de crin de pe tapet şi peste frumoasele vase din porțelan de pe consolă. Fiecare piesă de mobilier era o adevărată operă de artă.

— Sunt în acelaşi timp liniştită şi îngrijorată, fetițo!

Ophelie îşi întoarse ochelarii aburiți spre paravanul de pânză unde umbra mătuşii Roseline gesticula ca într-o piesă de teatru pentru copii. Îşi prindea părul în coc cu ace, îşi punea perlele, îşi pudra nasul.

— Liniştită, continuă umbra mătuşii, pentru că arca asta nu-i aşa de neprimitoare cum mă temeam. N-am văzut niciodată o casă mai bine îngrijită şi, chiar dacă accentul ei îmi zgârie puțin urechile, bunica asta venerabilă e o dulceață!

Roseline ocoli paravanul şi se aplecă peste cada în care era Ophelie. Părul ei blond, prins la patru ace, mirosea foarte puternic a apă de toaletă. Îşi strânsese corpul subțirel într-o frumoasă rochie verde-închis. Io făcuse cadou bunica, drept despăgubire pentru maşina de cusut care îi fusese distrusă în casa paznicului de vânătoare.

— Da' sunt îngrijorată pentru că bărbatul cu care o să te căsătoreşti e un mojic, şopti ea.

Ophelie îşi dădu de pe umeri şuvițele grele, din care picura apă, şi îşi privi fix genunchii, care răsăreau din spumă ca doi bulgări trandafirii. O clipă se întrebă dacă n-ar trebui să-i povestească naşei sale despre avertismentele primite de la Thorn.

— Ieşi de-acolo, spuse mătuşa Roseline pocnind din degete. Te-ai zbârcit ca o prună uscată.

Când se smulse din apa caldă din cadă, Ophelie simți aerul ca pe o palmă rece pe tot corpul. Primul reflex a fost să-şi pună mănuşile de *cititoare.* Apoi se înfăşură bucuroasă în cearşaful alb pe care i-l întindea naşa ei şi se şterse bine în fața şemineului. Bunica lui Thorn îi pusese la dispoziție mai multe rochii. Întinse pe patul mare, cu baldachin, ca nişte femei toropite, erau una mai grațioasă şi mai cochetă decât alta. Fără să plece urechea la protestele lui Roseline, Ophelie o alese pe cea mai sobră dintre ele: o ținută gri perle, strânsă pe talie, cu nasturi până la bărbie. Îşi puse

ochelarii pe nas şi întunecă lentilele. Când se văzu aşa apretată în oglindă, cu părul împletit la ceafă, i se făcu dor de aerul şleampăt pe care-l avea de obicei. Întinse braţul spre fularul, încă rece, care îşi înfăşură inelele tricolore până la locul lui obişnuit, în jurul gâtului, în timp ce tivul mătura covorul.

— Biata mea nepoată, eşti complet lipsită de gust, se enervă Roseline.

Bătu cineva la uşă. O tânără cu şorţ şi bonetă albe se înclină cu respect.

— Masa e servită, dacă doamnele binevoiesc să mă urmeze.

Ophelie se uită la chipul acela frumos plin de pistrui. În zadar încercă să ghicească ce legătură de rudenie avea cu Thorn. O fi fost soră cu el, da' nu semănau deloc.

— Mulţumim, domnişoară, răspunse la salutul ei ceremonios.

Tânăra păru atât de uluită, încât Ophelie se gândi că a făcut o gafă. Oare ar fi trebuit să-i spună „verişoară", nu „domnişoară", în semn de respect?

— Cred că-i o servitoare, îi şopti mătuşa la ureche când coborau scara acoperită cu catifea. Auzisem de aşa ceva, dar e prima dată-n viaţă când văd cu ochii mei.

Ophelie nu ştia nimic despre ele. Citise nişte foarfeci de bonă la muzeu, dar credea că profesiile acelea dispăruseră odată cu lumea veche.

Tânăra le conduse într-o sufragerie mare. Atmosfera de acolo era mai sumbră decât pe coridor: lambriuri cafenii, un tavan înalt cu chesoane, picturi în clarobscur şi ferestre fixe prin care, printre două armături de plumb, se zărea parcul întunecat. Candelabrele risipeau puţin penumbra aceea de-a lungul mesei mari, dând argintăriei firave licăriri aurii.

În mijlocul tuturor acestor umbre, o făptură luminoasă trona în capul mesei, afundată într-un fotoliu sculptat.

— Scumpa mea copilă, o întâmpină ea pe Ophelie cu o voce senzuală. Apropiați-vă, să vă admir.

Ophelie întinse cu stângăcie mâna spre degetele delicate care se îndreptaseră spre ea. Femeia căreia îi aparțineau era de o frumusețe ce-ți tăia respirația. Trupul ei zvelt, voluptuos, făcea să-i foșnească la fiecare mișcare rochia de tafta albastră cu rânduri de panglici crem. Pielea de la gât albă ca laptele i se ivea din corsaj, aureolată de un nour blond. Pe chipul acesta duios, fără vârstă, plutea un zâmbet diafan de la care nu-ți puteai lua ochii după ce-l zăreai. Totuși Ophelie își mută privirea și contemplă brațul mătăsos pe care i-l întinsese femeia. Prin bluza transparentă, din tul brodat, se zărea o înlănțuire de tatuaje asemănătoare cu cele pe care le aveau pe brațe bunica și vânătorii din desenele lui Augustus.

— Mă tem că sunt prea neînsemnată ca să fiu „admirată”, murmură brusc Ophelie.

Zâmbetul femeii se adânci, făcând o gropiță în pielea ei ca laptele.

— Nu vă lipsește sinceritatea, în orice caz. Asta da schimbare, nu-i așa, mamă?

Accentul din Nord, care avea inflexiuni atât de dure în gura lui Thorn, suna senzual în gura acestei femei și îi dădea și mai mult farmec.

Așezată la o distanță de două scaune, bunica încuviință cu un zâmbet blajin.

— Asta-ți spuneam, draga mea. Tânăra aceasta are o sinceritate candidă!

— Îmi uit toate îndatoririle, se văită frumoasa femeie. Nici măcar nu m-am prezentat! Berenilde, mătușa lui Thorn. Îl iubesc ca pe un fiu și sunt sigură că foarte curând vă voi iubi ca pe fiica mea. Puteți așadar să vorbiți cu mine așa cum vorbiți cu o mamă. Luați loc, draga mea copilă, și domnia-voastră, doamnă Roseline.

Când s-a aşezat în fața farfuriei cu supă Ophelie şi-a dat seama de prezența lui Thorn, care stătea în fața ei. Se topise într-atât în penumbra din jur, încât nu-l observase.

Era de nerecunoscut.

Coama lui scurtă, deschisă la culoare, nu mai flutura ca nişte buruieni. Îşi răsese barba care îi înghițea obrajii, încât nu mai rămăsese din ea decât o bărbiță în formă de ancoră. În locul şubei greoaie de călătorie apăruse un veston strâmt albastru-închis cu guler înalt, din care ieşeau mânecile ample ale unei cămăşi de un alb imaculat. Hainele acestea îi strângeau şi mai mult corpul masiv, slăbănog, dar aşa Thorn semăna mai mult cu un gentilom decât cu un animal sălbatic. Lanțul de la ceas şi butonii răsfrângeau lumina lumânărilor.

Şi totuşi chipul lui prelung şi ascuțit nu era mai amabil. Îşi ținea cu hotărâre pleoapele plecate peste supa de dovleac. Părea să numere în tăcere drumurile pe care le făcea lingura până la buze.

— Nu te-aud deloc, Thorn! spuse frumoasa Berenilde, cu o cupă de vin în mână. Şi eu, care speram că un strop de feminitate în viața ta o să te facă mai vorbăreț.

Când ridică ochii, nu la mătuşa lui se holbă, țintuind-o cu privirea, ci la Ophelie. În ochii lui cenuşii încă se zărea o sclipire sfidătoare. Cele două cicatrici, una la tâmplă, cealaltă la sprânceană, păreau că nu se potrivesc pe noua simetrie a feței sale bine rase şi bine pieptănate.

Se întoarse încet spre Berenilde.

— Am omorât un om.

Spusese asta cu nonşalanță, ca pe o banalitate, între două guri de supă. Ochelarii lui Ophelie păliră. Lângă ea, mătuşa Roseline simți că se sufocă, mai să leşine. Berenilde puse cupa de vin cu un gest calm înapoi pe fața de masă din dantelă.

— Unde? Când?

Ophelie ar fi întrebat: „Pe cine? De ce?”

— La aerogară, înainte să mă îmbarc spre Anima, răspunse Thorn cu o voce tărăgănată. Un nefericit pe care l-a pus pe urmele mele un individ rău intenționat, de-asta mi-am cam grăbit călătoria.

— Bine-ai făcut.

Ophelie se lipi cu spatele de scaun. Cum așa, asta-i tot? „Foarte bine, ești un asasin, acum dă-mi sarea...”

Berenilde îi observă încordarea. Cu o mișcare plină de grație își puse mâna tatuată pe mănușa ei.

— Probabil vă părem înfricoșători, șopti ea. Bag de seamă că nepotul meu drag, după cum îi stă în fire, n-a binevoit să vă pună la curent.

— Cu ce să ne pună la curent? spuse jignită mătușa Roseline. Niciodată n-a fost vorba ca fina mea să se mărite cu un criminal!

Berenilde întoarse spre ea niște ochi ca o apă limpede.

— Nu prea are legătură cu crima, doamnă. Trebuie să ne apărăm de rivalii noștri. Mă tem că multi nobili de la Curte nu văd deloc cu ochi buni această alianță între familiile noastre. Ceea ce întărește poziția unora slăbește poziția celorlalți, îi spuse ea cu blândețe, zâmbind. Cea mai mică schimbare în echilibrul de putere stârnește imediat intrigi și uneltiri de culise.

Ophelie era șocată. Așadar, asta era Curtea? în ignoranța ei, își imaginase regi și regine care își petreceau vremea filosofând și jucând cărți.

Și mătușa Roseline părea picată din lună.

— Pe toți strămoșii! Vreți să spuneți că acestea sunt practici curente? Oamenii se omoară liniștiți unii pe alții și gata?

— E un pic mai complicat, răspunse Berenilde cu răbdare.

Niște bărbați îmbrăcați în fracuri negre și cu plastroane albe intrară încetișor în sufragerie. Fără să spună o vorbă,

luară supierele, serviră peşte şi dispărură în doi timpi şi trei mişcări. Nimeni de la masă nu socoti că e cazul să le-o prezinte pe Ophelie. Aşadar, toţi oamenii aceştia care trăiau aici nu făceau parte din familie? Asta erau, servitori? Nişte curenţi de aer fără identitate?

— Vedeţi, continuă Berenilde sprijinindu-şi bărbia pe mâinile împreunate, noi ducem un fel de viaţă puţin diferit de al vostru de pe Anima. Există familiile care sunt în graţiile spiritului nostru Farouk, cele care nu mai sunt şi cele care n-au fost niciodată.

— *Familiile?* repetă Ophelie în şoaptă.

— Da, draga mea copilă. Arborele nostru genealogic e mai întortocheat decât al vostru. După crearea arcei, s-a scindat în mai multe ramuri separate unele de altele, care nu se amestecă fără mari reticente... sau fără să se omoare între ele.

— De-a dreptul fermecător, comentă mătuşa Roseline, ştergându-se la gură cu şervetul.

Ophelie scoase oasele de la somon cu teamă. Nu era în stare să mănânce peşte fără să-i rămână un os în gât. Se uită la Thorn pe furiş; nu se simţea în largul ei ştiindu-l chiar în faţă, dar părea mai atent la farfurie decât la comeseni. Îşi mesteca peştele cu un aer posomorât, de parcă detesta să înghită mâncare. Nu-i de mirare că era atât de slab... Avea picioarele atât de lungi, încât, deşi masa era mare, Ophelie trebuia să-şi ţină cizmuliţele sub scaun ca să nu-l calce.

Îşi ridică ochelarii pe nas şi se uită, de data asta discret, la silueta chircită a bunicii, care stătea lângă el şi îşi mânca somonul cu poftă.

Ce spusese când le întâmpinase? „Iată, aşadar, sângele proaspăt care vine în ajutorul Dragonilor."

— Dragonii, spuse brusc Ophelie, e numele familiei domniilor-voastre?

Berenilde ridică din sprâncenele bine pensate şi îl privi pe Thorn cu uimire.

— Nu le-ai explicat nimic? Atunci ce-ai făcut cât a durat călătoria?

Îşi scutură frumoasele buclişoare blonde, pe jumătate enervată, pe jumătate amuzată, apoi aruncă o ocheadă neastâmpărată spre Ophelie.

— Da, scumpa mea copilă, e numele familiei noastre. În prezent, trei clanuri, inclusiv al nostru, gravitează la Curte. Ați înțeles bine, nu prea ne avem la inimă unii pe alții. Clanul Dragonilor e puternic şi temut, dar are puțini membri. O să-i cunoaşteți repede, draga mea!

Ophelie se înfioră pe şira spinării, de la ceafă până-n josul şalelor. Brusc avu o presimțire sumbră despre rolul pe care urma să-l joace în sânul clanului. Să aducă sânge proaspăt? O mamă eroină, în asta aveau de gând s-o transforme.

Se uită bine la Thorn, cu figura lui seacă şi nesuferită, corpul masiv, colțuros, privirea dispreţuitoare care i-o evita pe a ei şi purtarea lui tăioasă. Numai la gândul c-o să stea aproape de omul acesta, Ophelie scăpă furculița pe covor. Vru să se aplece s-o ridice, dar un bătrân în frac țâşni imediat din umbră şi îi dădu alta.

— Iertați-mă, doamnă, interveni iar mătuşa Roseline. Vreți oare să spuneți că această căsătorie a nepoatei mele i-ar putea pune viața-n pericol din cauza toanelor imbecile ale nu ştiu cărui curtean?

Berenilde scoase oasele de la peşte cu acelaşi aer calm.

— Draga mea prietenă, mă tem ca încercarea de intimidare care l-a vizat pe Thorn să nu fie doar o verigă dintr-un lung lanț.

Ophelie tuşi în şervet. Puțin lipsise să înghită un os.

— Ridicol! strigă Roseline aruncându-i o privire plină de-nțeles. Copila asta n-ar face rău nici unei muşte; de ce s-ar teme cineva de ea?

Thorn ridică ochii-n tavan, scos din sărite. Ophelie strângea oasele de peşte pe marginea farfuriei. Dincolo de aparența distrată, asculta, observa, se gândea.

— Doamnă Roseline, spuse Berenilde cu o voce mângâietoare, trebuie să înțelegeți că o alianță încheiată cu o arcă străină e văzută ca o preluare a puterii în Cetacera. Cum să vă explic fără să vă şochez prea mult? murmură ea strângând din ochii mari, limpezi. Femeile din familia domniei-voastre sunt vestite pentru fecunditatea lor deosebită.

— Fecunditatea noastră... repetă mătuşa Roseline, luată pe nepregătite.

Ophelie îşi ridică iar ochelarii, care îi cădeau pe nas de fiecare dată când lăsa capul în jos ca să mănânce.

Iată, ce era de spus fusese spus.

Cercetă expresia de pe chipul lui Thorn, care era în fața ei. Chiar dacă acesta îi evita cu grijă privirea, îi citi pe chip acelaşi dezgust ca al ei, iar asta o linişti imediat. Îşi goli paharul de apă încet, ca să scape de nodul din gât. Oare trebuia să anunțe acum, în toiul mesei de familie, că n-avea deloc de gând să-mpartă patul cu bărbatul acela? Cu siguranță n-ar fi făcut o impresie prea bună.

Şi-apoi mai era ceva... Ophelie nu ştia exact ce, dar lui Berenilde îi tresăriseră genele, de parcă se căznise să le privească în ochi tot timpul cât le vorbise. O şovăială? Lucruri nespuse? Era greu să-şi dea seama, dar Ophelie o ținea una şi bună: mai era ceva.

— Când vă aşteptam nu ştiam nimic despre situația domniei-voastre, bolborosi în cele din urmă mătuşa Roseline cu o voce mai stânjenită. Doamnă Berenilde, trebuie să raportez totul familiei, împrejurările astea ar putea pune sub semnul întrebării logodna.

Zâmbetul lui Berenilde se îmblânzi.

— Poate că nu ştiaţi, doamnă Roseline, dar Decanele nu gândesc aşa. Au acceptat oferta noastră în perfectă cunoştinţă de cauză. Îmi pare nespus de rău dacă nu v-au spus toate astea, dar am fost siliţi să acţionăm cu cea mai mare discreţie, ca să vă asigurăm protecţia. Cu cât ştiu mai puţine persoane de această căsătorie, cu atât mai bine o să ne meargă. Sunteţi liberă, evident, să îi scrieţi familiei domniei voastre dacă vă îndoiţi de spusele mele. Thorn se va ocupa de scrisoare.

Naşa se făcuse albă ca varul sub cocul ei micuţ. Strângea tacâmurile atât de tare în mână, încât îi tremurau degetele. Când înfipse furculiţa în farfurie, păru să nici nu-şi dea seama că o tartă cu cremă de caramel luase locul somonului.

— N-o să îngădui să-mi fie omorâtă nepoata din cauza maşinaţiunilor voastre!

Ţipătul ei devenise strident, aproape isteric. Ophelie era atât de răvăşită, încât uită ce nervi avea ea însăşi. Îşi dădu seama atunci cât de singură şi de părăsită s-ar fi simţit dacă n-ar fi avut-o alături pe mătuşa asta bătrână şi cârcotaşă.

Minţi cât putu de bine:

— Nu vă faceţi inimă rea. Dacă Decanele şi-au dat acordul înseamnă că nu sunt chiar aşa de mult în pericol.

— A murit un om, nătăfleaţo!

Ophelie nu mai avea ce argumente să-i aducă. Nici ei nu-i plăcea deloc discursul care li se servea, dar nu rezolva nimic dacă-şi pierdea sângele-rece. Îşi cufundă privirea în ochii lui Thorn, care erau doar două despicături înguste, forţându-l, fără cuvinte, să nu mai tacă.

— Am mulţi duşmani la Curte, spuse el cu asprime. Nepoata domniei-voastre nu-i buricul pământului.

Berenilde îl privi lung o clipă, puţin uimită de intervenţia lui.

— Într-adevăr, te afli de la bun început într-o poziție delicată, dincolo de orice discuții despre căsătorie, încuviință ea.

— Evident! Dacă aiuritul ăsta fără pereche omoară tot ce mişcă, înțeleg prea bine de ce nu se înghesuie prietenii la uşa lui, adăugă Roseline.

— Cine mai vrea caramel? propuse repede bunica, punând mâna pe sosieră.

Nu-i răspunse nimeni. La lumina tremurândă a lumânărilor, pleoapele lui Berenilde fuseseră străfulgerate, iar fălcile lui Thorn se încleştaseră. Ophelie îşi muşcă buza. Înțelese că, dacă mătuşa ei nu-şi ținea mai repede gura, tot o să fie redusă cumva la tăcere.

— Vă rugăm să ne iertați pentru izbucnirea asta, domnule, şopti ea făcând o plecăciune în fața lui Thorn. Oboseala călătoriei ne cam întinde nervii.

Mătuşa Roseline era cât pe ce să vocifereze, dar Ophelie îi strânse piciorul pe sub masă, continuând să-l privească atent pe Thorn.

— Vă rog să vă cereți scuze, naşă, şi eu îmi cer scuze. Acum îmi dau seama, domnule, că toate măsurile de precauție pe care le-ați luat adineauri erau numai spre binele nostru şi vă sunt recunoscătoare.

Thorn se uită lung la ea, cu un aer circumspect, ridicând din sprânceană, cu lingura-n aer. Socotea mulțumirile lui Ophelie ceea ce erau, o simplă politețe de fațadă.

Ea puse şervetul jos şi îi făcu semn lui Roseline, care era stupefiată, să se ridice de la masă.

— Cred că mătuşa şi cu mine avem nevoie de odihnă.

De pe fotoliul pe care stătea, Berenilde întoarse spre Ophelie un zâmbet binevoitor.

— Noaptea e un sfetnic bun, filosofă ea.

Camera

Ophelie scruta întunericul, ciufulită, cu pleoapele lipite de somn. O trezise ceva, dar nu ştia ce. Ridicată în capul oaselor pe pat, se uită atentă la contururile neclare ale camerei. Dincolo de perdelele din brocart ale baldachinului, abia desluşea fereastra cu zăbrele. Noaptea pălea pe ochiurile de geam aburite; în curând se crăpa de ziuă.

Ophelie adormise cu greu. Toată viaţa împărţise camera cu fratele şi cu surorile ei, i se părea ciudat să petreacă noaptea singură într-o casă pe care n-o cunoştea. Nici conversaţia de la cină n-o ajutase.

Ciuli bine urechile spre tăcerea ritmată de pendula de deasupra şemineului. Oare ce-o trezise? Deodată se auziră nişte bătăi uşoare în uşă. Deci nu visase.

Imediat ce dădu deoparte plapuma, lui Ophelie i se tăie răsuflarea de frig. Trase un pulover din lână peste cămaşa de noapte, se împiedică de un scăunel de pe covor şi răsuci mânerul uşii. O voce năvalnică se prăvăli imediat peste ea:

— Nu puteţi spune că nu v-am avertizat.

În penumbra de pe culoar abia de se zărea o haină neagră, uriaşă, sumbră ca moartea. Fără ochelari, Ophelie mai mult îl ghicea decât îl vedea pe Thorn. Chiar avea un stil foarte personal de a începe o conversaţie...

Ophelie tremură, somnoroasă încă, în curentul îngheţat din dreptul uşii, încercând să-şi vină-n fire.

— Nu mai pot să dau înapoi, şopti ea în cele din urmă.

— Într-adevăr, e prea târziu. De-acum înainte va trebui să ne înţelegem.

Ophelie se frecă la ochi de parcă asta ar fi ajutat-o să împrăştie vălul miopiei, dar tot nu vedea din Thorn decât o imensă haină neagră. Nu prea conta. Din tonul lui se-nţelegea destul de clar că perspectiva aceea nu-l încântă, ceea ce pentru Ophelie era o uşurare.

I se păru că zăreşte umbra unei valize care îi atârna de braţ.

— Plecăm deja?

— Eu plec, o corectă haina. Domnia-voastră rămâneți acasă la mătuşa mea. Am lipsit prea mult, trebuie să-mi reiau activitățile.

Ophelie îşi dădu seama deodată că tot nu cunoştea situația logodnicului său. Îl văzuse doar ca vânător, aşa încât uitase să-l întrebe:

— Şi în ce constau activitățile domniei-voastre?

— Lucrez la intendență, îşi pierdu el răbdarea. Dar n-am venit să vă văd ca să facem schimb de banalități, mă grăbesc.

Ophelie întredeschise pleoapele. Pur şi simplu nu reuşea să şi-l imagineze pe Thorn ca birocrat.

— Vă ascult.

Thorn împinse uşa către Ophelie atât de tare, încât îi strivi degetele de la picioare. Răsuci zăvorul de trei ori în gol ca să-i arate cum funcționează. Chiar o credea o înapoiată.

— Începând de azi vă încuiați de două ori în fiecare noapte; e clar? Nu mâncați decât ce vi se serveşte la masă şi, vă rog, aveți grijă ca însoțitoarea inepuizabilă a domniei-voastre să-şi măsoare cuvintele. Nu-i prea inteligent s-o jignească pe doamna Berenilde în propria-i casă.

Nu era deloc elegant, dar Ophelie nu putu să-şi înăbuşe un căscat.

— E un sfat sau o amenințare?

Imensa haină neagră se cufundă un timp într-o tăcere grea ca plumbul.

— Mătuşa mea e cea mai mare aliată a domniei-voastre, spuse el în cele din urmă. Nu ieşiți niciodată de sub protecția ei, nu vă plimbați nicăieri fără aprobarea ei, n-aveți încredere în nimeni altcineva.

— „Nimeni altcineva” vă include, nu?

Thorn pufni şi îi închise uşa-n nas. Hotărât lucru, n-avea simțul umorului.

Ophelie începu să-şi caute ochelarii, pe undeva printre perne, apoi se aşeză la fereastră. Frecă un ochi de geam aburit cu mâneca. Afară zorii pictau cerul în mov şi îşi aşterneau primele tuşe trandafirii pe nori. Copacii falnici, tomnatici erau învăluiri în negură. Era încă prea devreme şi frunzele nu se lepădaseră de veşmântul lor cenuşiu, dar peste puțin timp, când soarele avea să îmbrățişeze orizontul, o vâlvătaie de tonuri roşii şi aurii avea să acopere tot parcul.

Cu cât Ophelie contempla mai mult acest peisaj feeric, cu atât mai convinsă era. Decorul acesta era o iluzie; o reproducere desăvârşită a naturii, dar tot o reproducere.

Lăsă ochii în jos. Între două răsaduri de violete, Thorn, cu haina lui imensă, se îndepărta deja pe alee, cu valiza-n mână. Individul ăsta reuşise să-i taie pofta de somn.

Ophelie clănțăni din dinți, apoi se uită atentă la cenuşa stinsă din şemineu. I se părea că e într-un cavou. Îşi scoase mănuşile de noapte, care o împiedicau să *citească* lucruri fără noimă în somn, apoi aplecă o cană peste ligheanul frumos, din faianță, de pe măsuța de toaletă.

„Şi acum?”, se întrebă stropindu-şi obrajii cu apă rece. N-avea stare. Avertismentele lui Thorn mai mult o intrigaseră decât s-o sperie. Iată un bărbat care-şi dădea silința să protejeze o femeie pe care n-o prețuia...

Şi-apoi mai era ceva, şovăiala aceea nedesluşită a lui Berenilde din timpul cinei. Poate că nu era decât un detaliu, dar o măcina.

Ophelie îşi privi nasul înroşit şi genele umede în oglinda măsuței de toaletă. Oare o să fie păzită? „Oglinzile, hotărî ea deodată. Dacă vreau să mă mişc în voie, trebuie să identific toate oglinzile din zonă.”

Găsi un capot de catifea în dulap, dar nu şi papuci ca să se încalțe. Se strâmbă punându-şi ghetele, scorojite de umezeala din timpul călătoriei. Ophelie ieşi pe furiş. Străbătu coridorul principal de pe etaj. Cele două musafire

ocupau camerele de onoare, din stânga şi din dreapta apartamentelor private ale lui Berenilde, mai erau şase cămăruțe neocupate, în care Ophelie intră pe rând. Găsi o cameră cu rufărie şi două toalete, apoi coborî scara. La parter, nişte bărbați în redingotă şi femei cu şorț se agitau deja, în ciuda orei matinale. Lustruiau balustradele, ştergeau de praf vazele, aprindeau focul în şeminee şi împrăştiau în casă un parfum de ceară, lemn şi cafea.

O salutară binevoitori pe Ophelie când făcu turul salonaşelor, al sufrageriei, al sălii de biliard şi al sălii de muzică, dar politețea lor deveni stânjenită când ea intră şi în bucătărie, spălătorie şi cămară.

Ophelie avea grijă să se reflecte în fiecare oglindă, mică sau mare, în fiecare medalion. Trecerea prin oglinzi nu era o experiență foarte diferită de *lectură,* indiferent ce credea unchiul, dar în mod clar era mai misterioasă. O oglindă păstrează-n amintire imaginea care se imprimă pe suprafața ei. Printr-un proces de care nimeni n-avea ştiință, unii *cititori* puteau să creeze astfel o trecere între două oglinzi în care se reflectaseră deja, dar treaba asta nu mergea nici pe geamuri, nici pe suprafețele nelustruite, nici la distante mari.

Cam nesigură, Ophelie încercă să traverseze o oglindă de pe coridor ca să ajungă în camera ei din copilărie, pe Anima. În loc să capete o consistență lichidă, oglinda rămase solidă sub degetele ei, rigidă şi rece ca o oglindă, lucru cât se poate de normal. Destinația era mult prea îndepărtată; Ophelie ştia, dar tot fu dezamăgită.

Urcând scara de serviciu, fata ajunse într-o aripă părăsită a conacului. Mobilele de pe culoare şi din anticamere fuseseră acoperite cu cearşafuri albe, ca nişte fantome adormite. Praful o făcu să strănute. Oare locul acesta era rezervat pentru ceilalți membri ai clanului când veneau în vizită la Berenilde?

Ophelie deschise o uşă dublă, la capătul unei galerii. Aerul mucegăit din încăperea cea lungă nu anunța nimic din ce-o aştepta de cealaltă parte. Tapet din damasc țesut cu fir, un pat mare sculptat, tavan decorat cu fresce, Ophelie nu văzuse niciodată o cameră atât de somptuoasă. Domnea aici o căldură plăcută cu totul de ne-nțeles: în şemineu nu ardea niciun foc şi galeria de lângă era înghețată. Avu o surpriză şi mai mare când zări nişte căluți de lemn şi o armată de soldăței de plumb pe covor.

Camera unui copil.

Curiozitatea o împinse pe Ophelie spre fotografiile înrămate de pe pereți. În fiecare apăreau un cuplu şi un bebeluş în nuanțe de sepia.

— Sunteți matinală.

Ophelie se întoarse spre Berenilde, care îi zâmbea dintre cele două uşi întredeschise. Tocmai ce se îmbrăcase, purta o rochie largă din satin şi avea părul strâns grațios la ceafă. Ținea în mâini nişte gherghefuri.

— Vă căutam, draga mea copilă. Pe unde-ați umblat?

— Cine sunt persoanele astea, doamnă? Fac parte din familia domniei-voastre?

Buzele lui Berenilde dezvăluiră nişte dinți ca un şir de perle. Se apropie de Ophelie ca să se uite la fotografii împreună cu ea. Acum, când stăteau în picioare una lângă alta, diferența de înălțime dintre ele era evidentă. Berenilde nu era atât de înaltă ca nepotul ei, dar o depăşea pe Ophelie cu un cap.

— Nici vorbă! spuse ea râzând cu poftă, cu accentul ei încântător. Sunt foştii proprietari ai conacului. Sunt morti de mult.

Lui Ophelie i se părea cam ciudat că Berenilde moştenise domeniul lor dacă nu erau din familia ei. Se uită mai bine la chipurile acelea severe din portrete. O umbră le brăzda

ochii, de la pleoape la sprâncene. Machiaj? Fotografiile nu erau suficient de clare ca să poată fi sigură.

— Şi bebeluşul? întrebă ea.

Zâmbetul lui Berenilde deveni mai reținut, aproape trist.

— Cât va trăi copilul acesta va trăi şi camera. Degeaba o acopăr cu cearşafuri, scot mobilele, blochez ferestrele, o să rămână întotdeauna aşa cum o vedeți. Cu siguranță e mai bine aşa.

Altă iluzie? Lui Ophelie i se păru neobişnuită ideea, dar nu prea mult. La urma urmei, Animiştii aveau o mare influență asupra caselor lor. Vru să întrebe ce putere crea asemenea iluzii şi ce se întâmplase cu bebeluşul din fotografii, dar Berenilde îi tăie elanul propunându-i să se aşeze alături de ea pe un fotoliu. O lampă trandafirie aşternea peste ele un şuvoi de lumină.

— Vă place să brodați, Ophelie?

— Sunt prea neîndemânatică pentru aşa ceva, doamnă.

Berenilde puse un gherghef pe genunchi, iar mâinile ei delicate, împodobite cu tatuaje, traseră de ac într-un gest calm. Pe cât de colțuros era nepotul ei, pe atât de catifelată era ea.

— Ieri spuneați că sunteți „neînsemnată”, azi spuneți că sunteți „neîndemânatică”, fredonă ea cu voce melodioasă. Şi faceți ceva cu firicelul ăsta de voce care v-acoperă fiecare cuvințel! O s-ajung să cred că nu vreți să vă apreciez, draga mea copilă. Ori sunteți prea modestă, ori sunteți falsă.

În ciuda confortului deosebit şi a tapiseriilor elegante, Ophelie nu se simțea în largul ei în camera asta. Avea impresia că pângăreşte un sanctuar unde toate jucăriile o acuzau din priviri, de la maimuțele mecanice până la marionetele molatice. Nimic nu era mai sinistru decât o cameră de copil în care nu era niciun copil.

— Nu, doamnă, chiar sunt foarte stângace. Din cauza unui accident de oglindă când aveam treisprezece ani.

Acul lui Berenilde rămase în aer.

— Un accident de oglindă? Mărturisesc că nu prea-nţeleg.

— Am rămas înţepenită între două locuri vreme de mai multe ore, murmură Ophelie. Corpul nu prea mă mai ascultă de-atunci. Am fost supusă unei reeducări, dar medicul mi-a spus c-o să rămân cu câteva sechele. Nişte decalaje.

Pe chipul frumos al lui Berenilde se aşternu un zâmbet.

— Sunteţi nostimă! îmi plăceţi.

Cu pantofii ei plini de noroi şi cu părul ei răsfirat, Ophelie se simţea ca o ţărăncuţă lângă doamna aceasta de lume absolut încântătoare. Într-un elan de duioşie, Berenilde lăsă gherghetul să-i atârne pe genunchi şi apucă mâinile înmănuşate ale lui Ophelie.

— Îmi imaginez că aveţi ceva emoţii, draga mea copilă. Toate sunt atât de noi pentru domnia-voastră! Să nu ezitaţi să-mi împărtăşiţi neliniştile aşa cum aţi face cu mama domniei-voastre.

Ophelie se abţinu să-i spună că mama ei e probabil ultima persoană din lume căreia i-ar încredinţa neliniştile. Şi avea nevoie mai mult de răspunsuri concrete decât să-şi deschidă inima.

Berenilde îi dădu imediat drumul la mâini cerându-şi scuze.

— Îmi pare nespus de rău, uneori uit că sunteţi *cititoare.*

Ophelie nu înţelese imediat ce anume o deranja.

— Nu pot să *citesc* nimic cu mănuşile, doamnă. Şi chiar dacă le-aş scoate, puteţi să mă ţineţi de mână liniştită. Nu *citesc* fiinţele vii, citesc numai obiectele.

— O să ştiu de-acum.

— Nepotul domniei-voastre mi-a spus că lucrează într-o intendentă. Pentru cine lucrează?

Berenilde făcu ochii mari; erau strălucitori şi superbi ca nişte pietre preţioase. Chicoti cristalin şi râsul ei umplu toată camera.

— Am spus o prostie, doamnă? se miră Ophelie.

— O, nu, Thorn e de vină, glumi Berenilde tot râzând. Îl recunosc întru totul, zgârcit cu vorbele aşa cum e şi cu bunele maniere! (Ridicând un volan de la rochie, îşi şterse colţul pleoapelor şi redeveni mai serioasă.) Aflaţi că nu lucrează „într-o intendenţă”, cum spuneţi. E intendentul monseniorului Farouk, administratorul principal al finanţelor din Cetacera şi din toate provinciile de la Pol.

Ochelarii lui Ophelie se albăstreau, iar Berenilde încuviinţă cu blândeţe.

— Da, draga mea, viitorul dumitale soţ e cel mai influent contabil din regat.

Ophelie avu nevoie de ceva timp ca să digere dezvăluirea. Nerodul acela urâcios şi nepoliticos era un înalt funcţionar! Asta întrecea orice imaginaţie! De ce ajunseseră să căsătorească o fată naivă ca ea cu o asemenea personalitate? Mai să crezi că nu Ophelie era cea pedepsită, ci Thorn.

— Nu-mi prea dau seama ce loc am eu în clanul domniilor-voastre, mărturisi ea. În afară de copii, ce aşteptaţi de la mine?

— Cum aşa?! exclamă Berenilde.

Ophelie se refugie în spatele măştii ei nepăsătoare, puţin nătăfleaţă, dar în sinea ei era uimită de reacţia asta. Întrebarea nu era chiar aşa deplasată, nu?

— Pe Anima mă ocupam de un muzeu, explică ea cu jumătate de glas. Aş putea să-mi reiau atribuţiile aici sau să fac ceva asemănător? Nu vreau să trăiesc pe spinarea domniei-voastre fără să contribui cu nimic.

Ophelie încerca să-şi negocieze mai ales autonomia. Berenilde îşi odihni privirea frumoasă, limpede pe albumele dintr-o bibliotecă, visătoare.

— Un muzeu? Da, îmi imaginez c-ar putea fi o ocupație distractivă. Aici sus viața femeilor e uneori plictisitoare, nu ni se încredințează mari responsabilități ca acasă la domnia-voastră. O să mai vorbim de îndată ce locul domniei-voastre la Curte va fi suficient de bine consolidat. Va trebui s-aveți răbdare, draga mea copilă...

Ophelie chiar nu era deloc nerăbdătoare să intre în nobilimea aceasta. Nu ştia despre ea decât ce aflase din jurnalul străbunei ei, *cât e ziua de lungă jucăm cărți şi ne plimbăm prin grădini,* ceea ce nu-i suna prea tentant.

— Şi cum aş putea să-mi consolidez locul la Curte? spuse ea cam neliniştită. Va trebui să iau parte la reuniuni mondene şi s-aduc omagii spiritului familiei domniei-voastre?

Berenilde începu să brodeze iar. O umbră se strecurase în apa limpede a privirii ei. Acul care străpungea pânza întinsă pe gherghef nu mai dansa ca înainte. Ophelie nu-şi dădea seama cum, dar o jignise.

— Pe monseniorul Farouk nu-l veți vedea decât de la distanță, draga mea copilă. Da, vor exista reuniuni mondene, dar nu azi. Vom aştepta să vă căsătoriți la sfârşitul verii. Decanele au cerut să fie respectată cu strictețe perioada tradițională de logodnă, de un an, ca să vă puteți cunoaşte mai bine. Şi-apoi, adăugă Berenilde încruntându-se puțin, în felul ăsta o s-avem timp să vă pregătim pentru Curte.

Deranjată de pernele prea numeroase, Ophelie se trase spre marginea fotoliului şi se uită atentă la vârfurile murdare de noroi ale pantofilor care ieşeau de sub cămaşa ei de noapte.

Bănuielile i se confirmau, Berenilde nu-i spunea tot. Înălță capul şi privi pe fereastră. Primele licăriri ale zilei străpungeau cu săgeți aurii negura şi aşterneau umbre la poalele copacilor.

— Parcul ăsta, camera asta... şuşoti Ophelie. Sunt doar iluzii optice vasăzică?

Berenilde trăgea de ac, potolită ca un lac de munte.

— Da, draga mea copilă, dar nu le-am creat eu. Dragonii nu ştiu să plăsmuiască iluzii, asta e mai degrabă o specialitate a clanului rival nouă.

Un clan rival de la care Berenilde moştenise totuşi un domeniu, se gândi Ophelie în tăcere. Poate că nu se-nțelegea chiar atât de rău cu ei.

— Şi care e puterea domniei-voastre?

— Ce întrebare indiscretă! spuse cam supărată Berenilde, fără să-şi ia ochii de la gherghef ul ei. Întrebi o doamnă ce vârstă are? Mi se pare că logodnicul domniei-voastre ar cam trebui să vă-nvețe toate astea...

Ophelie avea un aer nedumerit, aşa că Berenilde oftă uşor, înduioşată, şi spuse:

— Thorn chiar e incorigibil! îmi închipui că vă lasă-n ceață şi nu se sinchiseşte să vă potolească în vreun fel curiozitatea.

— Niciunul din noi nu vorbeşte prea mult, spuse Ophelie, alegându-şi cuvintele cu grijă. Uneori mă tem, să-mi fie iertat, că nepotul domniei-voastre nu mă are deloc la inimă.

Berenilde scoase un toc cu țigări din buzunarul rochiei. Peste câteva clipe scotea o limbă de fum albastru prin buzele întredeschise.

— Inima lui Thorn... susură ea rostind accentuat „r“-ul. Un mit? O insulă pustie? O bucată de carne uscată? Dacă vă consolează, draga mea copilă, nu l-am văzut niciodată pasionat de ceva.

Ophelie îşi aduse aminte cu ce elocinţă neaşteptată îi vorbise despre mătuşa lui.

— Vă preţuieşte mult.

— Da, se înveseli Berenilde, scuturându-şi ţigara pe marginea unei bomboniere. Îl iubesc ca o mamă şi cred că are o afecţiune sinceră pentru mine, iar asta mă emoţionează cu atât mai mult cu cât aşa ceva nu-i stă-n fire. Mult timp am fost necăjită că nu-i era dragă nicio femeie şi ştiu că şi el e supărat pe mine pentru că i-am cam forţat mâna. Ochelarii domniei-voastre îşi schimbă des culoarea, se amuză ea deodată. Ce nostim!

— Răsare soarele, doamnă, ochelarii se nuanţează în funcţie de luminozitate.

Ophelie se uită la Berenilde prin cenuşiul nesuferit care se aşternuse pe lentile şi hotărî să-i dea un răspuns mai cinstit:

— Şi în funcţie de starea mea de spirit. Adevărul e că mă întrebam dacă nu cumva Thorn spera să cunoască o femeie care să vă semene mai mult. Mă tem că sunt la polul opus faţă de dorinţa asta a lui.

— Vă e teamă, sau sunteţi uşurată?

Strângând între degete ţigara lungă, Berenilde cerceta expresia de pe chipul musafirei ei, de parcă ar fi fost un joc deosebit de distractiv.

— Nu vă fie teamă, Ophelie, nu vă întind nicio capcană. Credeţi că nu ştiu ce emoţii aveţi? Sunteţi logodită silit cu un bărbat pe care nu-l cunoaşteţi şi care se dovedeşte a fi cald ca un iceberg! (Strivi chiştocul în bombonieră scuturând din zulufi ca într-un vals blond.) Dar nu sunt de acord cu domnia-voastră, draga mea copilă. Thorn e un om de cuvânt şi cred că pur şi simplu se hotărâse să nu se căsătorească niciodată. Sunteţi pe cale să-i daţi peste cap micile obiceiuri, atâta tot.

— Şi de ce nu voia? Nu-i firesc ca oricine să vrea să-şi cinstească familia întemeindu-şi propria familie?

Ophelie îşi ridică ochelarii pe nas cu degetul, rânjind în gând. Tocmai ea spunea asta...

— Nu putea, o contrazise cu blândețe Berenilde. Nu vreau să vă jignesc, da' de ce credeți c-am pornit să-i caut o soție atât de departe?

— Vă servim cu ceva, doamnă?

Tocmai le întrerupsese un domn bătrân care stătea în pragul camerei, foarte uimit că le găseşte în acea parte a conacului. Berenilde aruncă la întâmplare gherghetul pe perna unui fotoliu.

— Ceai şi biscuiți cu portocală! Aduceți-ni-le în salonaş, nu mai stăm aici. Ce spuneam, draga mea copilă? întrebă ea întorcându-şi spre Ophelie ochii mari, turcoaz.

— Că Thorn nu putea să se căsătorească. Vă mărturisesc că nu prea-nțeleg ce-l poate împiedica pe un bărbat să-şi ia o soție dacă asta vrea.

O rază de soare intră în cameră şi aşeză pe gâtul delicat al lui Berenilde un sărut auriu. Cârlionții care i se răsuceau pe ceafă se luminară.

— Pentru că e un bastard.

Ophelie clipi de mai multe ori, orbită de lumina care tocmai țâşnea în spatele ochiurilor de geam. Thorn se născuse în urma unui adulter?

— Răposatul său tată, fratele meu, a avut slăbiciunea să se-ntâlnească cu o femeie dintr-un alt clan, îi explică Berenilde, şi din păcate familia păcătoasei aceleia a căzut de-atunci în dizgrație.

Ovalul perfect al chipului ei se deformase când pronunțase cuvântul „păcătoasă". „E mai mult decât dispreț, se gândi Ophelie, e ură pură." Berenilde îi întinse mâna frumoasă, tatuată, ca s-o ajute să se ridice.

— Thorn era să fie alungat de la Curte odată cu prostituata de maică-sa, continuă ea cu voce schimbată. Scumpul meu frate a avut nemaipomenita idee să moară înainte să-l recunoască oficial, aşa că a trebuit să-mi folosesc toată influenta ca să-i salvez fiul de la decădere. Cu destul succes, după cum puteți observa.

Berenilde închise uşa dublă, trântind-o cu putere. Zâmbetul ei subțire se înmuie. Privirea ei amară deveni blândă.

— Vă tot uitați la tatuajele pe care le avem pe mâini, mama şi cu mine. Aflați, draga mea Ophelie, că sunt însemnul Dragonilor. E o recunoaştere pe care Thorn nu va putea niciodată s-o pretindă. Nicio femeie din clanul nostru n-ar accepta să se mărite cu un bastard al cărui părinte a decăzut.

Ophelie se gândi la cuvintele acestea. Pe Anima, puteai izgoni un membru care ar fi întinat onoarea unei familii, dar de-aici până la condamnarea unui întreg clan... Thorn avea dreptate, obiceiurile de aici nu erau blânde.

Ecoul răsunător al unei pendule se auzi în depărtare. Cufundată în gânduri, Berenilde păru că revine brusc la realitate.

— Partida de crochet de la contesa Ingrid! Era să uit cu totul.

Îşi aplecă spre Ophelie corpul prelung, suplu şi catifelat, ca s-o mângâie pe obraz.

— Nu vă invit să jucați cu noi, probabil că sunteți încă obosită după călătorie, aşa că beți ceaiul în salon, odihniți-vă în camera domniei-voastre şi folosiți-vă de servitorimea mea după plac!

Ophelie o privi pe Berenilde îndepărtându-se, cu un foşnet de rochie, de-a lungul galeriei cu cearşafuri-fantome.

Se întrebă ce înseamnă „servitorime”.

Escapada

— *Mămico, tăticule.*

Pana de gâscă rămase mult timp atârnând deasupra foii după ce mâzgălise cele două cuvinte. Ophelie pur şi simplu nu ştia ce să adauge. N-avusese niciodată darul, nici prin viu grai, nici în scris, să exprime ce-o emoţionează, să descrie precis ce simte.

Ophelie îşi cufundă privirea în flăcările din şemineu. Se aşezase pe blana din salonaş folosind pe post de birou un scăunel tapiţat. Lângă ea, fularul se încolăcise lenevos pe jos, ca un şarpe în trei culori.

Ophelie se întoarse la scrisoarea ei şi luă firul de păr care căzuse pe foaie. I se părea că e şi mai greu când era vorba de părinţii ei. Mama ei avea o personalitate cotropitoare care nu mai lăsa loc pentru nimic în afara ei înseşi; vorbea, cerea, gesticula, nu asculta. Tatăl ei era doar un ecou slab al soţiei sale, aprobând-o mereu din vârful buzelor fără să ridice nasul îndreptat spre pantofi.

Mama lui Ophelie se aştepta să găsească în scrisoarea asta expresia unei adânci recunoştinţe şi primele bârfe de la Curte pe care să le poată repeta apoi în voie. Dar Ophelie nu avea să scrie niciuna, nici alta. N-avea cum să-i mulţumească familiei pentru că a expediat-o la capătul lumii, pe arca aceea blestemată... N-avea nicio bârfă de povestit; asta chiar era ultima ei grijă...

Aşa că-şi începu rândurile cu întrebările obişnuite. *Ce faceţi cu toţii? Aţi găsit pe cineva care să mă înlocuiască la muzeu? Unchiul mai scoate câte-un pic nasul din arhive? Surioarele mele învaţă bine?*

Cu cine stă acum în cameră Hector?

Scriind ultima frază, Ophelie avu deodată un sentiment ciudat. Îşi adora fratele, iar gândul că va creşte departe de ea, că va deveni o străină pentru el, îi îngheţă sângele-n vine. Hotărî că pusese destule întrebări.

Îşi umezi pana în călimară şi începu să se gândească. Oare să le vorbească despre logodnicul său şi relațiile dintre ei? N-avea nici cea mai mică idee ce fel de persoană e el în realitate: un bădăran? Un înalt funcționar? un criminal cumplit? un om de cuvânt? un bastard dezonorat încă de la naştere? Erau prea multe fațete ale unui singur om şi ea nu ştia, până la urmă, cu care se va căsători în curând.

Am ajuns ieri, am călătorit bine, scrise încet, în loc de altceva. Nu mințea spunând asta, dar nu dezvăluia esențialul: avertismentul primit de la Thorn pe dirijabil; faptul că s-au ascuns în conacul lui Berenilde; micile războaie dintre clanuri.

Mai era şi poarta din fundul parcului, pe care intraseră deunăzi. Ophelie se întorsese acolo şi o găsise încuiată. Când îi ceruse cheia unui servitor, i se răspunsese că n-au voie să i-o dea. În ciuda plecăciunilor servitorilor şi purtării impecabile a doamnei Berenilde, se simțea prizonieră... ceea ce nu era sigură că poate scrie.

— Gata! exclamă mătuşa Roseline.

Ophelie se întoarse. Aşezată la un birouaş, stând foarte dreaptă pe scaun, naşa puse pana pe suportul de bronz şi îndoi cele trei foi pe care tocmai le înnegrise cu cerneală.

— Ați şi terminat? întrebă Ophelie uimită.

— O, da, am avut la dispoziție toată noaptea şi toată ziua ca să mă gândesc la ce-o să scriu. Decanele o să afle ce se pune la cale aici, ai încredere-n mine.

Tot ținând pana deasupra scrisorii, Ophelie făcu o pată de cerneală în formă de stea chiar în mijlocul unei fraze. Puse o sugativă peste ea şi se ridică. Se uită gânditoare la ceasul delicat de pe şemineu care marca secundele cu un tic-tac cristalin. În curând va fi ora nouă seara, şi tot n-aveau veşti nici de la Thorn, nici de la Berenilde. Pe fereastra, cafenie în noapte, nu se mai vedea deloc parcul; luciul lămpilor şi al şemineului reflecta în ea salonaşul ca într-o oglindă.

— Mă tem că scrisoarea domniei-voastre n-o să plece niciodată de la Pol, murmură ea.

— De ce spui una ca asta? întrebă intrigată Roseline.

Ophelie duse un deget la gură ca s-o facă să vorbească mai încet. Se apropie de birou şi răsuci în mâini plicul mătuşii sale.

— Aţi auzit-o pe doamna Berenilde, şopti ea. Va trebui să-i dăm scrisorile noastre domnului Thorn să le ducă. Nu-s atât de naivă încât să cred c-o să facă asta până nu se-asigură că scrisorile nu le dau planurile peste cap.

Mătuşa Roseline se ridică brusc de pe scaun şi aţinti asupra lui Ophelie o privire ascuţită, un pic uimită. Lumina lămpii îi făcea tenul şi mai galben decât era oricum.

— Suntem complet singure deci, asta vrei să-mi spui?

Ophelie dădu din cap că da. Aşa era convinsă în sinea ei. Nimeni n-o să vină după ele, Decanele nu se vor răzgândi. Trebuiau să se descurce singure, oricât de greu le era.

— Şi asta nu te sperie? întrebă iar mătuşa Roseline cu ochii pe jumătate închişi, ca ai unei pisici bătrâne.

Ophelie suflă în ochelari aburindu-i şi îi lustrui cu mâneca.

— Puţin, mărturisi ea. Mai ales ce nu ni se spune.

Mătuşa Roseline strânse din buze; chiar şi aşa dinţii ei ca de cal ieşeau în afară. Se uită o clipă la plicul pe care-l avea în mâini, îl rupse-n două şi se aşeză la loc la birou.

— Foarte bine, suspină ea luând iar pana-n mână. O să-ncerc să fiu mai subtilă, chiar dacă fineţurile astea nu-s punctul meu forte.

Când Ophelie se aşeză şi ea la loc în faţa scăunelului, mătuşa adăugă pe un ton sec:

— Întotdeauna am crezut că eşti ca tatăl tău, fără personalitate şi fără voinţă. Dar îmi dau seama că nu te cunoşteam bine, draga mea.

Ophelie se uită îndelung la pata de cerneală de pe scrisoarea ei. N-ar fi ştiut să spună de ce, dar cuvintele astea o-nvioraseră dintr-odată.

Mă bucur că e aici mătuşa Roseline, le scrise ea părinților.

— S-a înnoptat, comentă naşa ei, aruncând o privire nemulțumită spre fereastră. Şi gazdele noastre tot nu s-au întors încă! Sper că n-o să uite cu totul de noi. Bunica e fermecătoare, dar e şi cam ramolită.

— Respectă toți ritmul de la Curte, spuse Ophelie dând din umeri.

Nu îndrăzni să pomenească de partida de crochet la care se dusese Berenilde. Mătuşa ei s-ar fi simțit jignită că cineva preferase nişte jocuri de copii în locul companiei lor.

— Curtea! pufni Roseline scrijelind hârtia cu pana. Ce cuvânt frumos pentru o scenă de teatru grotescă unde în culise se-mpart lovituri de pumnal. Dacă e s-alegem, cred că ne e mai bine aici, ferite de țicniții ăştia.

Ophelie se-ncruntă mângâindu-şi fularul. În privința asta nu împărtăşea părerea mătuşii. O îngrozea gândul că n-are libertate de mişcare. Întâi era pusă-n colivie ca să fie protejată, apoi într-o zi colivia devenea închisoare. O femeie închisă-n casă a cărei singură vocație e să-i dea soțului copii, asta o s-ajungă dacă nu-şi ia-n mâini viitorul începând chiar de azi.

— Aveți nevoie de ceva, dragele mele?

Ophelie şi Roseline ridicară nasul din scrisorile lor. Bunica lui Thorn deschisese uşa dublă, atât de încet, încât n-o auziseră intrând. Chiar semăna cu o țestoasă, cu spatele ei ghebos, cu gâtul plin de-ncrețituri, cu gesturile ei încete şi cu zâmbetul acela zbârcit care-i brăzda fața dintr-o parte-n alta.

— Nu vă mulțumim, doamnă, răspunse mătuşa Roseline răspicat. Sunteți foarte amabilă.

Ophelie şi mătuşa ei îşi dăduseră seama că uneori le era greu să înțeleagă accentul din Nord, şi reciproca era valabilă, uneori bunica părea puțin pierdută când ele vorbeau prea repede.

— Tocmai am vorbit cu fiica mea la telefon, le anunță bătrâna. Vă roagă s-o scuzați, a fost reținută. Se-ntoarce mâine-dimineață.

Bunica dădea din cap stânjenită.

— Nu-mi prea plac toate reuniunile astea mondene la care crede că trebuie să ia parte. O risipă...

Ophelie simți nelinişte în vocea ei. Oare Berenilde îşi asuma şi riscuri apărând la Curte?

— Şi nepotul domniei-voastre? întrebă. Când se-ntoarce?

De fapt nu era deloc nerăbdătoare să-l revadă, aşa că răspunsul bătrânei îi aduse uşurare:

— Draga mea copilă, e un băiat atât de serios! E tot timpul ocupat, cu ochii pe ceas, niciodată nu stă locului. Abia dacă apucă să mănânce! Mă tem că n-o să-l vedeți decât pe fugă mereu.

— Avem să-i dăm nişte scrisori, spuse mătuşa Roseline. Si va trebui să le transmitem celor din *r* familia noastră adresa la care ne pot răspunde.

Bunica dădu din cap aşa de tare, încât Ophelie se-ntrebă dacă n-o să se-nfunde între umeri ca țestoasa-n carapace.

A doua zi trecuse de prânz când Berenilde se întoarse la conac şi se prăbuşi pe canapeaua ei cerând cafea.

— Urzelile de la Curte, draga mea Ophelie! Exclamă ea când aceasta veni s-o salute. Nu ştiți ce fericită sunteți. Puteți să-mi dați obiectul acela, vă rog?

Ophelie observă pe consolă o oglinjoară frumoasă pe care i-o arăta; i-o dădu, după ce era s-o scape pe jos. Berenilde se îndreptă pe perne şi cercetă îngrijorată micul rid, abia vizibil, care i se întipărise în pudra de pe frunte.

— Dacă nu vreau să mă urâțesc de tot, va trebui să mă odihnesc.

Un servitor îi aduse ceaşca de cafea pe care i-o ceruse, dar o refuză cu un aer scârbit, apoi îndreptă spre Ophelie şi mătuşa Roseline un zâmbet istovit.

— Îmi pare nespus de rău, chiar îmi pare nespus de rău, zise ea rulând cu senzualitate „r“-urile. Nu credeam c-o să lipsesc atât de mult. Nu v-ați plictisit prea tare, îndrăznesc să sper?

Întrebarea era doar de formă. Berenilde îşi luă la revedere şi se închise în camera ei, ceea ce o indignă la culme pe mătuşa Roseline.

Zilele următoare trecură la fel. Ophelie nu-şi mai vedea deloc logodnicul, o prindea pe Berenilde pe fugă între două plecări, schimba câteva politețuri cu bunica atunci când se întâlnea cu ea pe vreun culoar şi îşi petrecea aproape tot timpul cu mătuşa ei. Curând, viața i se împotmoli într-o rutină mohorâtă, ritmată de plimbări solitare prin grădini, mese înghițite fără nicio vorbă, seri lungi în care citea în salon şi alte câteva ocupații prin care încerca să-şi omoare timpul. Singura întâmplare deosebită a fost sosirea valizelor, într-o după-amiază, lucru care o mai linişti puțin pe mătuşa Roseline. Ophelie avea grijă să afişeze în orice situație o figură resemnată ca să nu trezească bănuieli când zăbovea prea mult în parc.

Într-o seară se retrase devreme la ea în cameră. Când pendula bătu a patra oară, deschise ochii mari privind plafonul patului. Ophelie hotărî că venise momentul să-şi dezmorțească picioarele.

Îşi încheie nasturii de la una din rochiile ei vechi, demodate, şi îşi puse o pelerină neagră a cărei glugă amplă îi acoperi capul până la ochelari. N-o lăsă inima să-şi trezească fularul, care dormita în vârful patului, făcut ghem. Ophelie se cufundă trup şi suflet în oglinda din camera ei,

țâşni din oglinda din vestibul şi, cu foarte mare grijă, trase zăvoarele de la intrare.

Afară o noapte înstelată falsă se aşternuse peste parc. Ophelie merse pe peluză, îşi amestecă umbra cu cea a copacilor, traversă un pod de piatră şi sări pe deasupra pâraielor. Ajunse până la portița de lemn care despărțea domeniul lui Berenilde de restul lumii.

Ophelie se aşeză în genunchi şi îşi lipi mâna de poartă. Profitase de fiecare hoinăreală prin parc ca să pregătească momentul acesta, ca să-i şoptească închizătorii cuvinte binevoitoare, să-i dea viață, s-o îmblânzească zi după zi. Acum totul depindea de prestația ei. Pentru ca poarta s-o considere proprietara ei, trebuia să se poarte ca atare.

— Deschide-te, şopti ea cu voce hotărâtă.

Un clic. Ophelie apucă mânerul. Poarta, care era chiar în mijlocul gazonului, fără să aibă nimic în față sau în spate, se deschise spre un şir de trepte, înfăşurată-n pelerină, Ophelie închise la loc poarta, înaintă în curtea mică, cu pavajul desprins, şi aruncă o ultimă privire în urmă. Era greu de crezut că acea casă dărăpănată ascundea un conac şi domeniul său.

Ophelie se cufundă, pe străduțe, în ceața cu miros greu pe care abia o străpungea lumina felinarelor. Îi înflori un zâmbet pe buze. Era prima dată după un timp care-i păruse o eternitate când era liberă să meargă unde avea chef. Nu era vorba de o fugă, voia doar să descopere pe cont propriu lumea în care urma să trăiască. În fond, nu-i scria pe frunte că e logodnica lui Thorn; de ce să-şi facă griji?

Dispăru în penumbra străzilor pustii. Era un aer mult mai rece şi mai umed aici decât în parcul conacului, dar măcar se bucura să respire un aer „adevărat”. Uitându-se la uşile ferecate şi la fațadele oarbe din cartier, Ophelie se întrebă dacă fiecare din clădirile acelea ascunde castele şi grădini. La cotitura unei străduțe se opri auzind un zgomot ciudat.

În spatele unui felinar, un panou din sticlă albă vibra între două ziduri. Chiar era o fereastră; o fereastră adevărată. Ophelie o deschise. O rafală de zăpadă îi intră în gură şi-n nări, dându-i gluga peste cap. Se întoarse, tuşi îndelung, îşi ținu răsuflarea şi se sprijini în ambele mâini ca să se aplece în afară. Cu jumătate de corp deasupra golului, Ophelie recunoscu harababura de turnulețe piezişe, arcade amețitoare şi metereze dezordonate care ieşeau în relief pe Cetacera. Jos, departe, sclipea apa înghețată a şanțurilor. Şi mai jos, de neajuns până la ea, o pădure de brazi albi fremăta în vânt. Abia putea îndura frigul; împinse panoul greu de sticlă, îşi scutură pelerina şi continuă să exploreze.

Ophelie se topi la timp în întunericul unei fundături când, de la celălalt capăt al trotuarului, se apropia de ea un clinchet de metal. Era un bătrân îmbrăcat în haine minunate, cu inele pe fiecare deget, cu perle prinse-n barbă. Un baston de argint îi ritma mersul. Un rege, îi părea lui Ophelie. Avea ochii umbriți ciudat, la fel ca oamenii din fotografiile care se găseau în camera aceea de copil.

Bătrânul se apropia. Trecu prin fața străzii înfundate unde se pitise Ophelie, fără s-o observe. Fredona, cu ochii mijiți ca două semilune. Pe chipul lui nu erau umbre, ci tatuaje; îi acopereau pleoapele până la sprâncene. Chiar în clipa aceea un foc de artificii o orbi pe Ophelie. Cântecelul pe care-l fredona bătrânul explodă într-un concert de carnaval. O mulțime de măşti vesele se strânseră în jurul ei, îi suflară confetti în păr şi plecară la fel de brusc pe cât veniseră, în vreme ce bărbatul cu baston se îndepărta pe trotuar.

Tulburată, Ophelie îşi scutură părul ca să scape de confetti, fără prea mult succes, şi privi cum se îndepărtează bătrânul. Un plăsmuitor de iluzii. Făcea parte aşadar din clanul rival Dragonilor? Ophelie se gândi că mai bine ar face cale-ntoarsă. N-avea deloc simțul orientării, aşa că nu mai

găsi drumul spre conacul lui Berenilde. Toate străduțele acelea dezgustătoare, învăluite-n ceață, semănau între ele.

Coborî o scară pe care nu-şi amintea să fi urcat, şovăi între două bulevarde, trecu peste o arcă din pricina căreia canalele de scurgere duhneau. Ajungând în fața unor afişe publicitare, încetini pasul.

HAUTE COUTURE:

DEGETELE DE AUR ALE BARONULUI MELCHIOR ÎNDRĂZNESC TOTUL!

ASTM? REUMATISM? NERVI SLABI?

V-AȚI GÂNDIT LA O CURĂ TERMALĂ?

DELICIILE EROTICE ALE DOAMNEI CUNEGONDE

PANTOMIME LUMINOASE – TEATRUL OPTIC AL BĂTRÂNULUI ERIC

Erau acolo de toate... Ophelie clipi când dădu peste un afiş mai altfel decât celelalte:

CLEPSIDRE PRODUSE DE FABRICA

HILDEGARDE

PENTRU O ODIHNĂ BINEMERITATĂ.

Smulse micul afiş ca să se uite mai bine la el. Atunci dădu cu nasul de propriul chip. Anunțurile erau lipite pe o suprafață ca o oglindă. Ophelie uită de clepsidre şi înaintă pe culoarul cu reclame. Afişele deveniră mai rare, în vreme ce reflexia ei, dimpotrivă, se multiplica.

Era intrarea într-o galerie de oglinzi. Ceva chiar nesperat: de-atât avea nevoie, o oglindă, ca s-ajungă la loc în camera ei.

Ophelie se plimbă încet în mijlocul celorlalte Ophelie, înfăşurate-n pelerină, cu ochii puțin rătăciți în spatele ochelarilor. Intră în labirint, urmări desişul de oglinzi şi imediat îşi dădu seama că solul nu mai arată la fel. În locul caldarâmului apăruse un parchet ceruit frumos, de culoarea violoncelului.

Un hohot de râs o țintui locului pe Ophelie şi, înainte s-apuce să reacţioneze, reflexia întreită a unui cuplu o încercui. Făcu ce ştia mai bine: nu scoase o vorbă, nu se agită, nu schiță niciun gest care putea atrage atenția. Bărbatul şi femeia, îmbrăcați cu veşminte minunate, trecură pe lângă ea fără să se sinchisească. Purtau pe față măşti negre.

— Şi soțul domniei-voastre, draga mea verişoară? Glumi gentilomul, acoperind cu săruturi brațele înmănuşate.

— Soțul meu? Toacă averea noastră la bridge, desigur!

— Atunci trebuie s-avem grijă să-i dăm un pic de noroc...

Rostind cuvintele acestea, bărbatul o luă cu el departe pe însoțitoarea sa. Ophelie rămase nemişcată o clipă, aproape nevenindu-i să creadă că a trecut atât de uşor neobservată. Înaintă câțiva paşi şi galeria cu oglinzi duse la alte galerii, din ce în ce mai complexe. Curând, alte reflexii se amestecară cu reflexia ei, înecând-o într-o mulțime de doamne cu voal, ofițeri în uniformă, pălării cu pene, domni cu perucă, măşti din porțelan, cupe de şampanie, dansuri nebuneşti. În timp ce o orchestră veselă intona un vals, Ophelie îşi dădu seama că tocmai nimerise în mijlocul unui bal mascat.

Aşadar de aceea nu atrăsese atenția sub pelerina neagră pe care o purta. Ar fi putut la fel de bine să fie invizibila.

Ophelie îşi înnegri, precautǎ, ochelarii, apoi îşi luă curaj şi apucă din zbor, de pe tava dusă de un servitor, o cupă de şampanie ca să-şi potolească setea. Trecu de-a lungul oglinzilor, mai să se topească în orice moment în propria reflexie, şi privi la bal plină de curiozitate. Era ochi şi urechi la conversații, dar îşi pierdu repede interesul. Oamenii îşi spuneau nimicuri, făceau glume, se amuzau seducându-se unii pe alții. Nu aveau niciun subiect cu adevărat serios de discuție şi unii vorbeau cu un accent prea puternic ca Ophelie să-i poată înțelege bine.

Într-adevăr, lumea asta înconjurătoare de care fusese lipsită în tot acel timp nu părea aşa de ameninţătoare cum îi fusese prezentată. Îi plăceau pacea şi ţinea la liniştea ei, dar se bucura să vadă chipuri noi, chiar dacă erau mascate. Fiecare gură de şampanie o pişcă pe limbă. Îşi dădea seama, după plăcerea cu care zăbovea printre necunoscuţii aceia, cât de apăsătoare fusese pentru ea atmosfera de la conac.

— Domnule ambasador! strigă o femeie, foarte aproape de ea.

Purta o rochie somptuoasă, cu turnură, şi un lornion din sidef şi aur. Sprijinită de o coloană, Ophelie nu putu să nu se uite la bărbatul care venea spre ele. Oare era un urmaş al ambasadoarei pe care străbuna ei Adelaide o pomenise de atâtea ori în jurnalul de bord? O redingotă jerpelită, nişte mitene găurite, un joben rupt: costumul contrasta nonşalant cu nuanţele festive şi stridente ale petrecerii. Nu purta mască, avea faţa descoperită. Ophelie, de obicei mai deloc sensibilă la farmecul masculin, fu nevoită să i-l recunoască individului acestuia. Figura lui cinstită, armonioasă, destul de tânără, complet imberbă, poate un pic prea palidă, părea că se deschide spre cer, într-atât de limpezi îi erau ochii.

Ambasadorul se înclină politicos în faţa femeii care-l strigase.

— Doamnă Olga, o salută el descoperindu-se.

Când se ridică, aruncă o privire piezişă care trecu prin ochelarii închişi la culoare ai lui Ophelie, ajungând până-n fundul glugii ei. Fata fu cât pe ce să scape din mână cupa de şampanie. Nu clipi, nu se dădu înapoi, nu se întoarse. Nu trebuia să facă nimic din ce i-ar fi putut da de gol postura de intrusă.

Privirea ambasadorului alunecă nepăsătoare peste ea şi se întoarse spre doamna Olga, care îl lovea uşor pe umăr cu evantaiul.

— Mica mea petrecere nu vă distrează? Stați singur într-un colț ca un suflet chinuit!

— Mă plictisesc, spuse el fără înconjur.

Pe Ophelie o ului sinceritatea lui. Doamna Olga scăpă un râs puțin forțat.

— Sigur, nu se compară cu recepțiile de la Clardelună! Aici totul vi se pare prea „cuminte”, presupun?

Lăsă puțin în jos lornionul, ca să i se vadă ochii, în privirea pe care i-o aruncă ambasadorului se citea adorația.

— Fiți cavalerul meu, propuse ea cu glas mieros. N-o să vă mai plictisiți.

Ophelie încremeni. Femeia asta avea pe pleoape tatuaje ca ale bătrânului cu care se întâlnise mai devreme. Se uită la mulțimea de dansatori din jurul ei. Oare toate măştile ascundeau acelaşi însemn distinctiv?

— Vă mulțumesc, doamnă Olga, dar nu pot să rămân, refuză ambasadorul cu un zâmbet misterios.

— O! exclamă ea foarte intrigată. Sunteți aşteptat în altă parte?

— Oarecum.

— Aveți prea multe femei în viața domniei-voastre! îl dojeni ea râzând.

Zâmbetul ambasadorului se adânci. O aluniță între sprâncene îi dădea o expresie ciudată.

— Şi o să se mai adauge una astă-seară.

Lui Ophelie nu i se mai păru chiar aşa de cinstită figura lui. Se gândi că venise timpul să se întoarcă în pat. Puse cupa de şampanie pe o măsuță, îşi croi drum printre dansuri şi şuşoteli şi-apoi se cufundă iar în galeriile cu oglinzi, gata să sară în prima oglindă care-i ieşea în cale.

Simți în jurul brațului o strânsoare hotărâtă care o făcu să se răsucească pe călcâie. Dezorientată printre toate aceste Ophelie care i se roteau împrejur, trase până la urmă

cu ochiul la zâmbetul pe care i-l arunca chipeşul ambasador.

— Mă mai gândeam şi că-i imposibil să nu recunosc figura unei femei, spuse el cât se poate de liniştit. Cu cine am onoarea, micuță domnişoară?

Grădina

Ophelie plecă bărbia şi bolborosi primul lucru care îi trecu prin cap:

— O servitoare, domnule. Sunt nouă, tocmai... tocmai am început lucrul.

Zâmbetul bărbatului dispăru imediat şi sprâncenele i se înălțară sub joben. O apucă de umeri, apoi o împinse cu forța prin galeriile cu oglinzi. Ophelie era uluită. În adâncul minții, un gând care nu-i aparținea îi poruncea să nu mai spună o vorbă. Degeaba dădea din mâini şi din picioare, nu avu ce să facă şi trebui să se cufunde iar în ceața îmbâcsită a oraşului. Străbătură multe caldarâmuri şi multe străduțe până când ambasadorul încetini pasul.

Dădu pe spate gluga lui Ophelie şi, cu o îndrăzneală tulburătoare, îi mângâie gânditor buclele brune, dese. Apoi îi ridică bărbia ca s-o privească în tihnă la lumina unui felinar. Ophelie îl privi şi ea îndelung. În lumina care-i cădea pe chip ambasadorului, pielea lui albă era ca fildeşul şi părul deschis la culoare semăna cu razele de lună. Asta-i scotea şi mai mult în evidență ochii albaştri, extraordinar de limpezi. Şi n-avea o aluniță între sprâncene: era un tatuaj.

Bărbatul acesta era frumos, da, dar avea o frumusețe cam înspăimântătoare. În ciuda pălăriei lui deschise ca o cutie de conserve, lui Ophelie nu-i venea deloc să-i râdă-n nas.

— Accentul ăsta, ținuta asta ciudată, manierele astea provinciale, enumeră el jubilând tot mai mult, sunteți logodnica lui Thorn! Ştiam că ne trage pe sfoară pişicherul! Şi ce se ascunde sub ochelarii aceştia negri?

Ambasadorul îi scoase încet ochelarii lui Ophelie până când îi întâlni privirea. Nu prea ştia cum arată în clipa aceea, dar bărbatul se potoli imediat.

— Nu vă fie teamă, n-am bruscat în viața mea o femeie. Şi-apoi sunteți atât de micuță, încât lumea e cuprinsă de o pornire irezistibilă să vă protejeze!

Spusese asta atingând-o uşor pe cap, ca un adult pe o copilă rătăcită. Ophelie se întrebă dacă nu-şi bătea pur şi simplu joc de ea.

— O micuță domnişoară inconştientă! o certă el pe un ton mieros. Umblați aşa în plin teritoriu miraj, cu nasu-n vânt. V-ați săturat de viață?

Discursul acesta o şocă pe Ophelie. Aşadar avertismentele lui Thorn şi ale lui Berenilde nu erau exagerate. „Miraj" era denumirea celor care aveau pleoapele tatuate? O denumire pe măsură pentru nişte magicieni. Chiar nu înțelegea: de ce-i cedaseră oamenii ăştia un domeniu lui Berenilde dacă-i urau atât de tare pe Dragoni şi tot ce avea legătură cu ei?

— V-ați înghițit limba? o tachină ambasadorul. Vă sperii?

Ophelie clătină din cap, dar nu scoase niciun cuvânt. Nu se gândea decât la cum ar putea să scape de el.

— Thorn m-ar omorî dacă ar şti că sunteți lângă mine, jubilă el. Ce ironie, sunt de-a dreptul încântat! Draga mea domnişoară, o să-mi faceți plăcerea să vă plimbați puțin cu mine.

Ophelie ar fi refuzat propunerea, dar nu putu să reziste brațului pe care i-l înfăşură pe după al ei. Unchiul avea dreptate. Chiar nu cântărea mult în mâinile unui bărbat.

Ambasadorul o duse spre cartiere care miroseau şi mai urât, dacă aşa ceva era posibil. Ophelie îşi uda rochia în băltoace atât de negre, încât în ele nu putea sa fie apa.

— Tocmai ce ați sosit la noi, nu-i aşa? spuse ambasadorul, care o sorbea din ochi cu mare curiozitate. Presupun că oraşele de pe Anima sunt mult mai cochete. O

s-aveți în curând ocazia să vă dați seama că aici ascundem toată mizeria sub trei straturi de lac.

Tăcu brusc când o coteau pe un trotuar. Lui Ophelie îi trecu din nou prin minte un gând care nu-i aparținea: trebuia să-şi dea jos gluga. Stupefiată, Ophelie îşi ridică ochelarii spre ambasador, iar acesta îi răspunse făcându-i cu ochiul. Nu era deci doar fructul imaginației ei, bărbatul acesta chiar putea să-şi suprapună gândurile peste ale sale. Nu-i plăcu ideea.

Ambasadorul o conduse prin depozite pline până-n tavan de cutii şi saci de pânză, unde se agitau mulți muncitori, cu toate că era târziu în noapte. Îşi duceau respectuos mâna la cozorocul şepcii, dar nu-i acordară nicio atenție femeii micuțe, cu glugă, care-l însoțea. Lumina, care venea din lustre suspendate la capătul unor lanțuri de fier lungi, le sublinia trăsăturile inexpresive şi obosite. Văzându-i pe bărbații aceia morți de oboseală, Ophelie deveni pe deplin conştientă de lumea în care se găsea, cu cei care dansau la bal, închişi în bulele lor de iluzii, şi cu cei datorită cărora funcționa mecanismul.

„Şi eu? se gândi ea. Ce rol o să am în toate astea?" – Am ajuns, fredonă ambasadorul. La timp!

Îi făcu semn lui Ophelie spre o pendulă care arăta deja aproape ora şase dimineața. I se păru ciudat să găsească o pendulă aşa frumoasă în mijlocul depozitelor, dar îşi dădu seama că acum se aflau într-o încăpere care semăna mult cu o sală de aşteptare, cu un covor verde elegant, fotolii confortabile şi tablouri pe pereți. În fața ei, două grilaje din fier forjat dădeau spre nişte cuşti goale.

Nu se făcuse nicio trecere de la decorul precedent, era uluitor. Ambasadorul izbucni în râs remarcând mina uimită a lui Ophelie, care făcea ochii mari în spatele ochelarilor negri.

— Exact ce vă spuneam, spoială peste mizerie! Găseşti iluzii cam la tot pasul pe-aici. Nu prea e nimic coerent, dar o să vă obişnuiţi repede. (Oftă dezamăgit.) Mizeria e acoperită! Salvarea aparenţelor, cam ăsta-i rolul obişnuit al celor din clanul Miraj.

Ophelie se întrebă dacă ambasadorul purta haine de vagabond din teribilism.

La puţin timp după ce bătu de ora şase se auzi un huruit şi în spatele unuia din grilaje apăru cabina unui ascensor. Un lacheu veni să le deschidă. Era prima oară când Ophelie urca într-un lift atât de luxos. Pereţii erau din catifea capitonată şi dintr-un patefon se auzea muzică ambientală.

Dar tot nu se vedea nicio oglindă.

— Aţi lucrat în grădina de vară în ultima vreme? Întrebă ambasadorul.

— Nu, domnule, răspunse lacheul. Nu mai e la modă, fumoarele au mai mult succes.

— Perfect. Conduceţi-ne acolo şi aveţi grijă să nu fim deranjaţi.

Îi dădu un mic obiect lacheului, care îi zâmbi radiind în semn de mulţumire.

— Da, domnule.

Ophelie avea impresia că pierduse complet controlul situaţiei. În vreme ce lacheul acţionă o pârghie şi ascensorul se ridică încet, se gândi cum ar putea scăpa de bărbatul acesta care o domina. Călătoria prin diferitele niveluri din Cetacera i se păru interminabilă. Numără în gând etajele: „Optsprezece... Nouăsprezece... Douăzeci...

Douăzeci şi unu..." Nu se mai terminau şi cu fiecare palier se îndepărta şi mai mult de conac.

— Grădina de vară! anunţă brusc lacheul, blocând frâna ascensorului.

Uşa se deschise spre un soare încântător. Ambasadorul închise grilajul din fier forjat şi ascensorul plecă spre etajele

superioare. Ophelie îşi puse mâinile pe frunte, ca un abajur; în ciuda lentilelor întunecate ale ochelarilor, se simțea copleşită de culori. Un câmp de maci desfăşura cât vedeai cu ochii un covor roşu ce unduia sub un cer de un albastru strălucitor. Cântecul greierilor umplea spațiul. Căldura era sufocantă.

Ophelie se întoarse. Cele două cabine de ascensor erau tot acolo, fixate într-un zid plantat, absurd, în mijlocul macilor.

— Aici o să fim în largul nostru ca să stăm de vorbă, spuse ambasadorul rotindu-şi jobenul.

— N-am nimic să vă spun, îl avertiză Ophelie.

Zâmbetul ambasadorului se întinse ca un elastic. Ochii lui păreau şi mai albaştri decât cerul de deasupra capului.

— Ei, mă lăsați fără cuvinte, micuță domnişoară! Tocmai v-am salvat de la o moarte aproape sigură. Ar trebui în primul rând să-mi mulțumiți, nu credeți?

Pentru ce să-i mulțumească? Pentru că a dus-o departe de orice oglindă? Deranjată de căldură, Ophelie îşi dădu pe spate gluga şi îşi desfăcu pelerina, dar ambasadorul o lovi uşor peste degete, ca pe un copil.

— Nu vă descoperiți, o să răciți! Aici soarele e o iluzie, la fel ca cerul acesta frumos, fără nori, macii aceştia frumoşi şi cântecul greierilor.

Îşi întinse pelerina jerpelită peste Ophelie, ca să-i facă puțină umbră, şi porni la drum, în tihnă, cu pălăria înălțată spre cer.

— Spuneți-mi, logodnică a lui Thorn, cum vă numiți?

— Cred că e o neînțelegere, răspunse ea cu voce stinsă. Mă confundați cu altcineva.

El clătină din cap.

— O, nu, nu cred. Sunt ambasador şi, în această calitate, recunosc un străin fie şi după accent. Sunteți o urmaşă a lui Artemis. Şi astea, spuse el apucând-o uşor de încheietură, fac pariu că sunt mănuşi de *cititor.*

Spusese aceste cuvinte fără urmă de accent pentru urechile lui Ophelie. Era impresionată, trebuia să recunoască, bărbatul acela era foarte bine informat.

— Mirosiți de la o poştă a micuța provincie din care veniți, o luă el peste picior. N-aveți nici maniere de aristocrată, nici maniere de servitoare. Trebuie să recunosc că e adorabil de derutant.

Fără să-i dea drumul la încheietură lui Ophelie, îi sărută mâna, cu un zâmbet poznaş pe buze.

— Mă numesc Archibald. Îmi spuneți, până la urmă, cum vă cheamă, logodnică a lui Thorn?

Ophelie îşi retrase mâna şi atinse uşor macii cu degetele. Se desprinseră câteva petale roşii. Iluzia era de-a dreptul desăvârşită, mai reuşită şi decât parcul lui Berenilde.

— Denise. Şi ca să ştiți, sunt deja căsătorită cu un bărbat din familia mea. Sunt doar în trecere aici. V-am spus, mă confundați cu altcineva.

Zâmbetul lui Archibald păli. Lovită de o inspirație subită, Ophelie improvizase minciuna asta drăguță. Tot nu mai putea să nege că e Animistă, măcar să se dea drept o rudă. Cel mai important era să-l împiedice cu orice preț pe bărbatul acesta să stabilească o legătură intimă între ea şi Thorn. Deja avea impresia că a comis o greşeală ireparabilă, aşa că nu era cazul să-şi înrăutățească şi mai mult situația.

Archibald privi îndelung şi pe tăcute, la adăpostul pelerinei, chipul nepăsător al lui Ophelie de parcă încerca să-i străpungă ochelarii negri. Oare el putea să-i audă gândurile? Cuprinsă de îndoială, Ophelie recită în gând, iar şi iar, o poezie pentru copii.

— Aşadar doamnă? spuse Archibald cu un aer gânditor. Şi ce relație aveți cu logodnica lui Thorn?

— E o verişoară de gradul întâi. Voiam să văd locul unde o să trăiască.

Archibald oftă din rărunchi.

— Vă mărturisesc că sunt un pic dezamăgit. Ar fi fost din cale-afară de nostim să pun mâna pe logodnica lui Thorn.

— Şi de ce, mă rog? întrebă ea, clipind.

— Ca s-o deflorez, bineînțeles.

Ophelie clipi des, năucită. Era cea mai neaşteptată declarație care i se făcuse vreodată.

— Aveați de gând să o siluiți pe verişoara mea în iarba înaltă din grădina asta?

Archibald clătină din cap cu un aer exasperat, aproape jignit.

— Credeți că sunt o brută cumplită? N-am nicio problemă să omor un bărbat, dar asupra unei femei no să ridic niciodată mâna. Aş fi sedus-o, fireşte!

Ophelie era atât de uluită de impertinența acestui ambasador, încât nu putea nici să-şi iasă din fire. Era de o sinceritate deconcertantă. Piciorul i se împiedică de ceva, în mijlocul macilor; ar fi căzut în iarbă cât era de lungă dacă Archibald n-ar fi prins-o din zbor.

— Atenție la pietre! Nu le vezi, dar te împiedici de ele.

— Şi dacă verişoara mea v-ar fi respins? insistă Ophelie. Ce-ați fi făcut?

El ridică din umeri.

— Nu prea ştiu; nu mi s-a întâmplat niciodată aşa ceva.

— Chiar n-aveți niciodată îndoieli în legătură cu nimic.

Archibald afişă un zâmbet fioros.

— Aveți oare idee ce soț i-a fost ales? Credeți-mă, ar fi fost foarte sensibilă la avansurile mele. Să ne aşezăm o clipă aici, sugeră el fără să-i lase timp să răspundă. Mor de sete!

Apucând-o de talie pe Ophelie, o ridică şi o aşeză uşor pe marginea unei fântâni, ca şi cum ar fi fost uşoară ca un fulg. Trase de lanțul roții ca să scoată apă.

— E adevărată? întrebă Ophelie, uimită.

— Fântâna e adevărată. Simțiți ce rece e!

Vărsase pe încheietura lui Ophelie, acolo unde n-o mai proteja mănuşa, câteva picături reci ca gheața. Ea nu înțelegea cum de putuse fi săpată o fântână adevărată între două etaje ale Cetacerei. Oare iluziile puteau să deformeze spațiul după bunul lor plac?

Cu soarele bătându-i pe față, copleşită de aroma de iarbă caldă, Ophelie aşteptă ca ambasadorul să-şi potolească setea. În toată întâmplarea asta regretabilă, avusese măcar noroc şi dăduse peste un om vorbăreț. Apa îi şiroia pe bărbia fără păr. Lumina tare a zilei îi punea în evidență pielea perfect netedă. Era mai tânăr decât i se păruse la lumina felinarelor.

Ophelie îl privi îndelung, curioasă. Archibald era frumos, clar, dar n-o emoționa deloc. Niciun bărbat n-o emoționase vreodată. Citise cândva un roman sentimental pe care i-l împrumutase sora ei. Nu înțelesese absolut nimic din fiorii dragostei şi cartea o plictisise de moarte. Era ceva anormal? Oare corpul şi inima ei aveau să fie veşnic surde la acea chemare?

Archibald se şterse cu batista, care era la fel de găurită ca pălăria, haina şi mitenele sale.

— Da' tot n-am aflat ce făcea o micuță Animistă noaptea târziu, fără escortă, în toiul petrecerii miraj!

— M-am rătăcit.

Ophelie mințea prost, de aceea prefera să rămână cât mai aproape de adevăr.

— Ei, nu mă înnebuniți! exclamă vesel, aşezându-se lângă ea pe marginea fântânii. Şi unde trebuie să vă conduc, ca un gentilom desăvârşit ce sunt?

Drept răspuns, Ophelie se uită fix la vârful ghetelor de sub rochie, care era murdară toată după mersul prin băltoace.

— Pot să vă-ntreb, domnule, de ce aveați de gând s-o seduceți pe verişoara mea înainte să se căsătorească?

Archibald îşi întinse profilul delicat spre lumină.

— Să-i răpesc unui curtean fecioria soției sale, iată un joc care m-a ajutat întotdeauna să scap de plictis. Micuță Denise, n-aveți habar ce plăcere ar însemna, fiind vorba de logodnica lui Thorn! Toată lumea îl urăşte pe intendent şi intendentul urăşte pe toată lumea. Vai de micuța lui protejată dacă se-ntâmplă să cadă în brațele altcuiva, nu în ale mele! Ştiu oameni care şi-ar regla conturile cu Thorn fără să se-mpiedice-n detalii.

Îi aruncă o privire care-i dădu fiori pe şira spinării. Ophelie muşcă încet din cusătura mănuşii. Unii îşi rod unghiile când sunt nervoşi, Ophelie îşi rodea mănuşile. „Nu sunteți croită pentru locul unde vă duc.“ Deodată, cuvintele pe care i le spusese Thorn în dirijabil începeau să capete sens.

Archibald dădu un bobârnac pălăriei pe care o purta, ca s-o aplece într-o parte.

— Ne cunoaşte bine de tot ticălosul, rânji el. Draga de Berenilde a răspândit zvonul că logodnica nu va face călătoria decât cu ocazia căsătoriei. Dar, dacă domnia-voastră sunteți aici, adăugă el cu un aer nevinovat, înțeleg că verişoara domniei-voastre nu-i aşa departe, de fapt. Ați accepta să mi-o prezentați?

Ophelie se gândi la muncitorii din depozitele aflate câteva etaje mai jos, la privirea lor stinsă, la umerii lor istoviți, la cutiile pe care aveau să le urce şi să le coboare până mureau. Din câteva bătăi de pleoape, îşi limpezi ochelarii până când deveniră transparenți, ca să poată să-l privească pe Archibald drept în ochi.

— Serios, domnule, chiar n-aveți altceva de făcut cu cele zece degete! Probabil că aveți o viață pustie!

Archibald păru că e luat complet pe nepregătite. El, care era atât de guraliv, deschise şi închise gura fără să găsească niciun răspuns.

— Un joc, ați spus? continuă Ophelie pe un ton sever. Vă amuză, domnule ambasador, să necinstiți o tânără și să riscați un scandal diplomatic, nu? Nu sunteți demn de responsabilitățile care vă revin.

Archibald era atât de uluit, încât Ophelie crezu că o să-i dispară pentru totdeauna zâmbetul de pe buze. O privea cu ochii cât cepele de parcă o vedea altfel.

— De mult nu mi-a mai vorbit o femeie atât de sincer, spuse el în cele din urmă, perplex. N-aş putea spune dacă sunt şocat sau fermecat.

— Nici domniei-voastre nu-i lipseşte sinceritatea, murmură Ophelie privind fix un mac singuratic care creştea între două pietre. Verişoara mea o să fie prevenită despre intențiile domniei-voastre. O s-o sfătuiesc insistent să nu părăsească Anima înainte de căsătorie, aşa cum era prevăzut.

Nu era cea mai inspirată minciună a ei, dar arta asta nu prea era punctul ei forte.

— Şi domnia-voastră, micuță Denise, ce faceți atât de departe de casă? întrebă Archibald cu glas mieros.

— V-am spus deja, am venit în recunoaştere.

Măcar Ophelie nu trebuia să joace şi mai mult teatru, cu greu ar fi putut să fie mai sinceră de-atât. Reuşi să-l privească pe Archibald fără să clipească.

— Tatuajul acesta de pe fruntea domniei-voastre e însemnul clanului din care faceți parte?

— Bineînțeles, spuse el.

— Înseamnă că puteți să intrați în mintea celorlalți şi să deveniți stăpân peste ea? întrebă neliniştită.

Archibald izbucni în râs.

— Nu, din fericire! Viața ar fi îngrozitor de anostă dacă aş putea să citesc în inima femeilor ca într-o carte deschisă. Să spunem mai degrabă că pot să devin transparent pentru domnia-voastră. Tatuajul acesta, adăugă atingându-şi

fruntea, e garanția transparenței care lipsește îngrozitor de mult în societatea noastră. Noi, ceilalți, spunem întotdeauna ce gândim şi preferăm să tăcem în loc să mințim.

Ophelie îl crezu. Se convinsese pe pielea ei.

— Nu suntem aşa de veninoşi ca membrii clanului Miraj, nici aşa de agresivi ca Dragonii, continuă Archibald umflându-se în pene. Toată familia mea lucrează în mediul diplomatic. Avem rol de tampon între două forte distructive.

După aceste cuvinte tăcură amândoi, gânditori, şi țârâitul greierilor umplu tăcerea dintre ei.

— Acum chiar trebuie să mă întorc, spuse Ophelie cu jumătate de glas.

Archibald păru că şovăie, apoi îşi lovi cu palma jobenul, care se turti şi se întinse ca un arc. Se desprinse de fântână şi îi întinse lui Ophelie o mână galantă, precum şi cel mai frumos zâmbet al său.

— Păcat că nu sunteți logodnica lui Thorn.

— De ce? întrebă ea neliniştită.

— Tare mi-ar fi plăcut să fiți vecina mea!

Sublinie cuvintele acestea dându-i lui Ophelie o palmă uşoară pe cap, de parc-ar fi văzut-o mai degrabă ca pe un copil decât ca pe o femeie. O luară peste câmp şi ajunseră la zidul cu ascensoare.

Archibald se uită la ceasul lui de buzunar.

— Va trebui să aşteptăm, ascensorul o să coboare în curând. Vreți să vă însoțesc după aceea?

— Prefer să nu mă însoțiți, domnule, refuză ea cât mai politicos cu putință.

Archibald îşi descoperi capul şi, cu degetul, începu să se joace cu fundul pălăriei, care se deschidea ca o cutie de conserve.

— Cum doriți, dar aveți grijă de domnia-voastră, micuță Denise. Cetacera nu-i un oraş recomandat pentru o tânără singură, fie ea căsătorită sau nu.

Ophelie se aplecă şi culese un mac. Răsuci între degete tulpina uşor pufoasă, care părea atât de adevărată.

— Chiar nu credeam c-o să mă-ntâlnesc cu cineva la ora asta, murmură ea. Voiam doar să fac puţină mişcare.

— Ei, aici nu suntem în minunaţii munţi din locul de unde veniţi, unde ziua şi noaptea au un rost! Aici, sus, nu există orar pentru dansat, bârfit şi complotat. De îndată ce intri în angrenajul vieţii mondene, pierzi orice control asupra timpului!

Ophelie desprinse floarea de pe tulpină şi dădu peste cap fiecare petală până când aceasta începu să semene cu o păpuşică în rochie roşie. Agathe o învăţase scamatoria asta când erau mici.

— Şi vă place viaţa asta?

Archibald se aplecă şi el şi luă păpuşa-mac din mâinile fetei cu o curiozitate amuzată.

— Nu, dar nu cunosc alta. Îmi permiteţi să vă dau un sfat, micuţă Denise? Un sfat pe care puteţi să i-l transmiteţi apoi verişoarei domniei-voastre din partea mea.

Ophelie îl privi uimită.

— Nu trebuie să se apropie niciodată, dar niciodată de monseniorul nostru Farouk. E la fel de capricios pe cât e de imprevizibil, o să aibă de suferit din cauza lui!

Spuse asta cu un aer atât de grav, încât Ophelie începea să se întrebe serios cine era spiritul acesta al familiei care le inspira o asemenea neîncredere propriilor urmaşi.

— Spuneţi-mi mai degrabă, domnule, cui ar putea să i se adreseze verişoara mea fără să se teamă pentru viaţa şi virtutea ei.

Archibald încuviinţă dând din cap, iar ochii îi licăriră ca apa minerală.

— Magnific! în sfârşit aţi înţeles mersul lumii noastre.

Un scârţâit metalic le dădu de veste că ascensorul se apropia. Archibald îi coborî gluga peste cap lui Ophelie, îi

deschise grilajul în formă de armonică şi o împinse uşor în cabina capitonată. De data asta acolo se afla un lacheu bătrân, atât de ridat, atât de tremurând şi de încovoiat de spate, încât trebuie să fi avut, cu siguranță, mai mult de o sută de ani. Lui Ophelie i se părea ruşinos să pui să muncească un om aşa de în vârstă.

— Duceți-o pe doamna jos, la depozite, porunci Archibald.

— Rămâneți aici? întrebă Ophelie uimită.

Ambasadorul se înclină şi îşi ridică jobenul rupt în semn de rămas-bun.

— Trebuie să mă întorc sus, în cele mai înalte sfere. O să iau alt ascensor. La revedere, micuță Denise; aveți grijă de domnia-voastră... O, un ultim sfat! (Lovi uşor cu degetul tatuajul pe care-l avea între sprâncene, cu un zâmbet larg, zeflemitor.) Mai transmiteți-i verişoarei domniei-voastre să nu le spună vrute şi nevrute celor care au acest semn. Într-o zi asta ar putea să se-ntoarcă împotriva ei.

Grilajul ascensorului se închise, lăsând-o pe Ophelie adâncită-n gânduri.

Sora

În vreme ce ascensorul cobora uşor etajele, Ophelie se sprijini de peretele acoperit cu catifea. Ultimele cuvinte ale ambasadorului îi răsunau încă în urechi. Ce voise să spună? Nu mai era aşa de sigură că l-a convins cu toate minciunile ei.

Ophelie nu ştia dacă era efectul cupei de şampanie pe care o băuse, al lipsei de somn sau al tuturor iluziilor acelora, dar îi vâjâia capul. Cuprinsă de tremurături, îşi masă brațul. Contrastul cu căldura văratică a grădinii era puternic. Dacă nu cumva acelea erau limitele iluziei: când credea că-i e cald, corpul ei se răcise. Privirea îi căzu peste patefon, de unde se auzea o piesă cântată la vioară. „Şi totuşi, se gândi ea, cum reuşesc oamenii ăştia să trăiască

tot timpul în atmosfera asta otrăvită?” Prin comparație, isteriile mamei ei i se păreau odihnitoare.

Până una alta, dacă Ophelie nu se întorcea repede şi se descoperea că odaia ei e goală, mătuşa avea să moară de grijă. Cufundată-n glugă, îl privi cu atenție pe lacheul cel bătrân în livrea roşie şi cu favoriți albi uriaşi care ieşeau de sub pălăria cu elastic. Ținea strâns pârghia cum ține un căpitan cârma.

— Domnule?

Bărbatul nu înțelese imediat că murmurul acela i se adresează. Întoarse spre Ophelie doi ochi adânciți în orbite. După privirea lui uluită, fata înțelese că nimeni nu-i mai spusese niciodată „domnule”.

— Da, domnişoară?

— Puteți să-mi spuneți, vă rog, cum se ajunge acasă la doamna Berenilde de la depozite?

— Nu-i puțin drum, domnişoara ar trebui să ia o trăsură, sugeră bătrânul lacheu. Domnişoara va găsi trăsuri lângă halele mari, de cealaltă parte a depozitelor.

— Vă mulțumesc.

Bătrânul lacheu se întoarse spre contorul lui, pe care cifra etajelor scădea, apoi ochii lui stinşi o priviră iar pe Ophelie.

— Domnişoara e străină, nu-i aşa? Se simte după cum vorbiți. Se-ntâmplă atât de rar să te întâlneşti cu străini aici!

Ea se mulțumi să încuviințeze dând timid din cap. Hotărât lucru, trebuia să-şi corecteze accentul şi manierele dacă voia să se piardă-n peisaj.

Când ascensorul se apropia de nivelul unui palier, în spatele grilajului dantelat se profilară nişte siluete. Lacheul blocă frâna şi deschise. Ophelie se lipi de peretele capitonat. Un cuplu şi trei copii intrară în cabină cerând „salonul de ceai”. Toți erau atât de impresionând în hainele lor de blană, încât lui Ophelie i se păru că e un şoricel în mijlocul unor urşi.

Scandalagii, băieții o împingeau fără să-i acorde nici cea mai mică atenție. Semănau ca trei picături de apă, cu capetele lor rase şi zâmbetele care dezvăluiau nişte dinți de fiară. Strivită în fundul ascensorului, Ophelie se întreba dacă sălbaticii aceia merg la şcoală. Spera că părinții îi vor mai potoli un pic, dar înțelese repede că aveau alte preocupări.

— Încearcă odată să te faci remarcat! îi spuse femeia soțului ei cu o voce acră. Uşile de la Clardelună o să rămână mereu închise pentru noi dacă nu eşti capabil să spui nici măcar o vorbă de duh. Gândeşte-te un pic la băieții noştri şi la intrarea lor în lume.

Avea mâinile înfundate într-un manşon şi purta o rochie de vizon de culoarea mierii, în care ar fi fost fermecătoare dacă fata nu i-ar fi fost deformată de țâfnă. Buzele cărnoase, părul deschis la culoare prins sub tocă, nasul înălțat ca un spin, încrețitura gravată între sprâncene, fiecare detaliu al fizionomiei sale exprima o nemulțumire permanentă, o insatisfacție adânc înrădăcinată în ea. Corpul ei emana atâta nervozitate, încât pe Ophelie o apuca durerea de cap numai uitându-se la ea.

Soțul se încruntă. Barba lui blondă, uriaşă, se amesteca atât de bine cu blana de la haina pe care o purta, încât păreau legate.

— Mi se pare, totuşi, că nu eu i-am împuiat urechile contesei. Crizele tale de nervi, draga mea, nu ne-ajută viața socială.

Bărbatul acela avea o voce ca un torent de munte. Chiar dacă nu striga, era asurzitor.

— Mă insultase! Trebuie să-mi apăr onoarea, dacă tu eşti prea laş ca să mi-o aperi.

Ophelie se făcu mică-mică în colțul ei din ascensor. Se lăsă împinsă de copiii care se încăierau şi nici prin cap nu-i trecea să mai protesteze.

— Da'... trebuie să coborâm acum! strigă brusc femeia. Am cerut salonul de ceai, bătrân senil ce eşti!

— Le cer iertare doamnei şi domnului, spuse lacheul cu o plecăciune respectuoasă, mai întâi trebuie s-o las pe domnişoara la depozite.

Soția, soțul şi cei trei copii se întoarseră spre micuța umbră care făcea eforturi disperate să dispară sub pelerină, de parcă îi observau în sfârşit prezența. Ophelie abia dacă îndrăznea să se uite-n sus, privindu-i în ochii ca nişte lame de ras. Bărbatul era cel mai mare şi mai impunător dintre toți, cu barba lui blondă, lungă, dar ea se temea mai ales de soția lui. Nu-şi dădea seama cum, dar femeia asta o făcea s-o doară îngrozitor capul.

— Şi de ce ați avea prioritate față de noi? pufni ea cu dispreț.

Ophelie se temea să n-o dea iar de gol accentul; se mulțumi să scuture din glugă ca să le dea de-nțeles că nu ține atât de mult la *prioritatea* asta.

Din păcate, n-avu noroc şi atitudinea ei n-a fost pe placul femeii.

— Ce să vezi, şuieră ea jignită. Mai să zici că tânără asta nici nu socoteşte că merit să mi se răspundă.

— Freya, linişteşte-te, oftă soțul în barbă. Eşti prea bănuitoare, faci un scandal dintr-un fleac. Facem un ocol pe la depozite şi gata!

— Din cauza unor neputincioşi ca tine o să decadă clanul nostru, răspunse ea răutăcioasă. Nu trebuie să tolerăm nicio jignire dacă vrem să fim respectați. Haideți, arătați-ne un pic fața, adăugă ea adresându-i-se lui Ophelie. Faceți parte din clanul Miraj, de vă ascundeți ochii cu-atâta laşitate?

Întărâtați de nervii mamei lor, copiii râdeau şi băteau din picioare. Ophelie pur şi simplu nu înțelegea cum de intrase

în altă belea. Bătrânul lacheu, văzând că situația ia o întorsătură proastă, socoti că e cazul să intervină:

— Domnişoara e străină, probabil că n-a înțeles-o bine pe doamna.

Mânia care o cuprinsese pe Freyja se stinse ca o flacără.

— O străină?

Ochii ei, palizi şi înguşti, scrutară atent ochelarii lui Ophelie, care erau cufundați în umbra glugii. Ophelie se uita la mâinile pe care femeia le dezvăluise scoțându-şi manşonul. Aveau tatuaje, erau exact ca tatuajele lui Berenilde. Oamenii aceştia aparțineau castei Dragonilor. Făceau parte din familia logodnicului ei.

— Sunteți cine cred eu că sunteți? îngăimă Freyja cu glas înăbuşit.

Ophelie dădu din cap că da. Înțelesese prea bine că, în situația în care era, mai bine arăta cine e decât să pară membra unui clan rival.

— Şi putem şti ce puneți la cale aici?

Chipul Freyjei devenise neted sub efectul surprizei. Întinerise cu zece ani.

— M-am rătăcit, îngăimă Ophelie.

— Duceți-ne jos, la depozite, capitulă Freyja, spre marea uşurare a lacheului şi a soțului ei.

Când ascensorul ajunse la destinație, Freyja o lăsă pe Ophelie să coboare prima, apoi veni după ea.

— Haldor, du-te înainte cu copiii, spuse ea închizând grilajul.

— Hm... eşti sigură, draga mea?

— Vin şi eu la salonul de ceai după ce am grijă ca mititica asta să ajungă teafără şi nevătămată. Ar fi păcat să dea peste cine ştie cine.

Ophelie aruncă o privire spre pendula din sala de aşteptare. Era prea târziu ca să se mai poată întoarce în

camera ei pe furiş. Cu siguranţă, toată lumea de la conac se trezise.

Când treceau prin depozite, Freyja îşi ridica rochia de vizon ca să evite băltoacele.

— Bănuiesc că stați la Berenilde? O să luăm o trăsură.

O porniră prin hale, care erau deja pline de lume. Lui Ophelie i se făcu rău de la mirosul de peşte; tare ar mai fi băut o cafea bună.

Freyja chemă o trăsură, apoi luă loc pe o banchetă. Ophelie se aşeză în fața ei. În vreme ce trăsura se punea în mişcare, între ele se lăsă o tăcere neplăcută, apăsătoare. Blonda înaltă, trufaşă, şi micuța brunetă neajutorată.

— Vă mulțumesc, doamnă, murmură Ophelie.

Freyja schiță un zâmbet care nu-i aprinse nicio lumină în ochi.

— Vă place la Pol?

— Totul e nou pentru mine, răspunse Ophelie alegându-şi cuvintele cu grijă.

Înțelesese că Freyja are o personalitate foarte bănuitoare, aşa că mai bine evita s-o jignească.

— Şi fratele meu? Vă place?

Freyja era sora lui Thorn? Aveau, într-adevăr, aceiaşi ochi plini de mânie. Ophelie se uită prin geamul portierei, care începuse să vibreze din cauza vântului. Trăsura tocmai ieşise afară, de-a dreptul afară. Se clătină de-a lungul unei cornişe înguste şi înălțate, se zgâlțâi până în vârful unui meterez şi coborî panta Cetacerei. Riscând şi aruncând o privire în jos, Ophelie văzu cum noaptea se stingea în zare, dincolo de pădurea de conifere, acolo unde zăpada se vălurea. Soarele, cel adevărat, trădătorul, se prefăcea că răsare, dar va face cale-ntoarsă chiar înainte să atingă orizontul, lăsând, ca în fiecare zi, Polul pradă iernii. După o cotitură, trăsura se cufundă la loc în adâncurile Cetacerei.

— Încă nu ne cunoaştem bine, răspunse în cele din urmă Ophelie.

— N-o să-l cunoaşteți niciodată pe Thorn! rânji Freyja. Ştiți că sunteți logodită cu un bastard, un oportunist şi un individ care acționează din interes? E de notorietate publică faptul că nu suportă femeile. Credeți-mă, de îndată ce-o să vă lase însărcinată, pentru el n-o să prețuiți mai mult decât un bibelou vechi. O să fiți de râsul Curții!

Înghețată până la oase, Ophelie îşi frecă mănuşile una de alta. Thorn nu era un sfânt, putuse deja să-şi dea seama singură, dar bârfele o scoseseră din sărite mereu. Bănuia că femeia asta deloc subtilă îşi urmărea propriul interes voind s-o descurajeze să se căsătorească. Şi-apoi iar începea să o doară capul din cauza ei. Ciudat: peste tot împrejurul ei erau ca un fel de furnicături ostile.

— Nu vreau să vă jignesc, doamnă, dar prefer să-mi formez singură o părere.

Freyja nu se clinti pe bancheta din față, îşi ținea mâinile în manşon, şi totuşi o palmă cruntă o împinse pe Ophelie în geam. Zăpăcită de tot, ea căscă ochii neîncrezători spre silueta neclară din fața ei; ochelarii îi săriseră de pe nas de la şocul loviturii.

— Asta, spuse Freyja cu o voce înghețată, e o drăgălăşenie față de ce-o să vă dea bărbatul ăsta în intimitate.

Ophelie şterse cu dosul mânecii firişorul de sânge care-i curgea din nas şi îi şiroia pe bărbie. Aşadar asta era puterea Dragonilor? Puteau să facă rău de la distanță?

Îşi căută ochelarii bâjbâind pe jos şi şi-i puse la loc.

— Nu-i ca şi când aş avea de ales, doamnă.

Forța invizibilă o lovi în plin şi peste celălalt obraz. Ophelie auzi cum toate vertebrele de la gât protestează în cor. În fața ei, Freyja avea un chip răvăşit de un zâmbet dezgustat.

— Căsătoriți-vă cu bastardul ăsta, copilă scumpă, şi-o să am grijă personal să vă fac viața un iad.

Ophelie nu era sigură c-o să supraviețuiască după a treia palmă dată de Freyja. Din fericire pentru ea, trăsura tocmai frâna. Prin aburul geamului, nu recunoscu fațada cu coloane în fața căreia se oprise.

Freyja îi deschise portiera.

— Gândiți-vă bine cu mintea limpede, spuse aceasta pe un ton sec.

O lovitură de bici. Pocnetul unor copite pe caldarâm. Trăsura dispăru în ceață.

Frecându-şi obrajii, care-o dureau, Ophelie se uită lung la frontispiciul numai marmură şi coloane care se înălța în fata ei, fixat între două rânduri de case.

De ce o lăsase Freyja aici? Urcă, şovăind, scara ce ducea la o uşă superbă, cu intarsii aurite.

O placă de la intrare anunța:

DOMENIUL DOAMNEI BERENILDE.

În ziua în care sosiseră, Thorn le adusese prin curtea din spate. Ophelie ar fi trebuit să bănuiască: conacul acela avea o intrare oficială. Trebui să se aşeze o clipă pe o treaptă. N-o mai duceau picioarele, în plus, simțea nevoia să-şi potolească toate gândurile.

„Toată lumea îl urăşte pe intendent”, spusese Archibald. Ophelie tocmai îşi dăduse seama cât era de adevărat. Ura aceasta se revărsa deja asupra ei şi n-avea nici cea mai mică şansă să trăiască pe cont propriu. Era logodnica lui Thorn, punct, pentru ceilalți era deja prea mult.

Ophelie scoase o batistă din mânecă şi suflă sângele care îi rămăsese în nas. Apoi scoase acele din păr ca să-şi acopere obrajii răniți cu o cortină groasă. Voise să vadă ce lume o aştepta? Se lămurise. Lecția era dureroasă, dar viața ei aşa avea să fie. Mai bine era să nu poarte ochelari de cal.

Ophelie se ridică, îşi scutură rochia de praf, se duse la uşă şi trase de trei ori de frânghia clopoțelului. Un clinchet de metal răsună de cealaltă parte, semn că se uita cineva pe vizor ca să afle cine e vizitatoarea. Vocea majordomului strigă „doamnă! Doamnă!” în depărtare şi, după o tăcere îndelungată, Berenilde în persoană veni să-i deschidă.

— Intrați. Beam ceaiul şi vă aşteptam.

Atâta tot. Nicio acuzație, nicio mustrare. Chipul lui Berenilde era numai catifea, dar de sub buclele aurii şi halatul ei amplu, din mătase, venea o răceală. Era mult mai supărată decât lăsa să se vadă. Ophelie înțelese că asta însemna să fii o femeie de lume: să-ți ascunzi sub un zâmbet blând adevăratele sentimente.

Ophelie trecu pragul şi intră într-o cămăruță cochetă, în care vitraliile aşterneau culori calde peste trei harpe şi un clavecin. Uluită, recunoscu sala de muzică. Berenilde închise uşa care dădea spre ceea ce Ophelie crezuse mereu că e un dulap mare, cu partituri. Oare existau şi alte trecători între conac şi lumea exterioară?

Înainte ca Ophelie să poată articula vreun cuvânt, Berenilde îi cuprinse fața cu mâinile ei frumoase, tatuate. Ochii mari, apoşi ai fetei se îngustară la umbra genelor în vreme ce Berenilde studia vânătăile de pe obrajii ei. Susținându-i privirea, Ophelie stătu neclintită, fără să îndrăznească să-i spună că o durea atingerea; parcă avea un sac plin cu noduri în loc de ceafă. Nu se văzuse într-o oglindă, dar pupilele nemişcate ale lui Berenilde spuneau multe.

— Cine? întrebă ea scurt.

— Freyja.

— Să mergem în salon, spuse Berenilde fără să clipească. Va trebui să stați de vorbă cu Thorn.

Ophelie îşi trecu mâinile prin păr ca să şi-l aducă peste obraji.

— E aici?
— Am anunțat intendenta imediat ce ne-am dat seama că ați dispărut. Fularul domniei-voastre ne-a alertat.
— Fularul meu? bâigui Ophelie.
— Obiectul acesta ne-a trezit în miezul nopții răsturnând toate vazele din camera domniei-voastre.
Probabil că fularul fusese cuprins de panică văzând că ea nu se întoarce; Ophelie se simțea prostuță fiindcă nu se gândise la asta. I-ar fi prins bine un moment de răgaz înainte să dea ochii cu Thorn, dar trebuia să-şi asume consecințele faptelor sale. Aşa că o urmă pe Berenilde fără să crâcnească. De îndată ce intră în salon, mătuşa Roseline se năpusti asupra ei. Parcă era o fantomă, cu pielea ei galben-deschis, cu halatul ei de noapte şi cu boneta ei albă.
— Da' ce te-a apucat? Să ieşi aşa, în toiul nopții, fără să fii însoțită de mine! Am murit de grijă din cauza ta! N-ai... n-ai minte nici cât o masă!
Fiecare reproş arunca junghiuri în ceafa lui Ophelie. Probabil că mătuşa îşi dădu seama că nu prea e în apele ei, pentru că o aşeză cu forța pe un scaun şi îi puse o ceaşcă de ceai în mâini.
— Ce-s semnele astea de pe obrajii tăi? Cu ce ticălos te-ai întâlnit? Te-a agresat cineva?
Berenilde o apucă uşor de umeri pe mătuşa Roseline ca s-o liniştească:
— N-a fost agresată de un bărbat, dacă de-asta vă faceți griji. Ophelie s-a întâlnit cu familia logodnicului ei. Uneori manierele Dragonilor sunt cam aspre.
— Maniere cam aspre? repetă mătuşa, năucită. Vă bateți joc de mine? Uitați-vă la fata ei!
— Cu permisiunea domniei-voastre, doamnă Roseline, nepotului meu îi datorează explicații nepoata domniei-voastre. Haideți să stăm puțin în anticameră.

Cele două femei se retraseră în camera de alături, lăsând uşa întredeschisă, iar Ophelie învârti agale linguriţa în ceaiul cu lămâie. Silueta lui Thorn se profila în faţa ferestrei de la salon ca o umbră mare, nemişcată. Cufundat în contemplarea parcului, nu-i acordase nici măcar o privire de când intrase. Purta o uniformă neagră cu epoleţi aurii care-l făcea să pară şi mai înţepat decât oricum era. Probabil că erau hainele lui de serviciu.

Afară, culorile toamnei erau neobişnuit de stinse. Peste coroanele copacilor se întindeau nişte nori întunecaţi, apăsători, prin care se zăreau câteva licăriri. Furtuna plutea în văzduh.

Când Thorn se desprinse de fereastră şi se apropie încet, Ophelie desluşi unele lucruri cu deosebită acuitate: scânteieri pe covor, ceaşca de ceai cald pe care o ţinea între mănuşi, vuietul înflăcărat din casă. Tăcerea lui Thorn, pe fundal, era totuşi mult mai obsedantă. Ea îşi pironi privirea direct în faţă. Avea gâtul amorţit, şi de aceea nu-şi putea ridica ochii spre ai lui, care erau prea sus. O enerva că nu putea să vadă expresia de pe chipul lui. Oare avea s-o lovească, aşa cum făcuse Freyja?

— Nu-mi stă-n fire să am regrete, îl preveni Ophelie.

De la Thorn se pregătise să primească o condamnare, un scandal, o palmă, orice numai vocea asta înspăimântător de calmă nu:

— Nu-mi dau seama bine care din avertismentele mele v-a scăpat.

— Avertismentele domniei-voastre erau doar vorbe pentru mine. Trebuia să văd cu ochii mei lumea domniei-voastre.

Ophelie se ridicase de pe scaun ca să încerce să-i vorbească în faţă, dar era imposibil cu gâtul acela înţepenit în faţa unui om atât de înalt. Acum vedea bine ceasul lui Thorn, al cărui lanţ atârna de "

uniformă.

— Cu complicitatea cui ați ieşit?
— A porții din spate a domeniului. Am domesticit-o.
Vocea apăsătoare a lui Thorn, înăsprită de accent, o silise pe Ophelie să-i răspundă sincer; nu voia să-i învinovățească şi pe servitori de greşeala ei. În fața sa, mâna slăbănoagă înşfăcă atunci ceasul şi îi deschise capacul cu o mişcare a degetului mare.
— Cine v-a agresat şi de ce?
Tonul era la fel de impersonal ca al unui şef de jandarmi în timpul unei anchete. Întrebările acestea nu erau o dovadă de amabilitate, Thorn voia pur şi simplu să-şi dea seama cât de mult îi compromisese Ophelie. Hotărî să nu-i spună de întâlnirea cu ambasadorul. Fără îndoială, era o greşeală, dar ar fi fost foarte stânjenitor pentru ea să-i povestească ce vorbiseră.
— Doar Freyja, sora domniei-voastre, cu care m-am întâlnit din întâmplare. Se pare că nu e de acord cu căsătoria noastră.
— Soră vitregă, o corectă Thorn. Mă urăşte. Mă mir că ați supraviețuit după întâlnirea cu ea.
— Sper că nu sunteți prea dezamăgit.
Degetul mare al lui Thorn închise brusc capacul ceasului.
— Tocmai v-ați făcut remarcată public. Nu ne mai rămâne decât să sperăm că Freyja o să-şi țină gura şi n-o să pornească împotriva noastră vreo maşinațiune supărătoare. Vă recomand cu tărie ca de-acum încolo să stați retrasă.
Ophelie îşi ridică ochelarii pe nas. După cum îşi conducea interogatoriul Thorn, ea crezuse că e foarte detaşat. Se înşelase: incidentul îl şocase.
— E greşeala domniei-voastre, murmură ea. Nu mă pregătiți suficient pentru lumea asta lăsându-mă în neştiință.

Văzu cum degetele lui Thorn se crispează în jurul ceasului. Întoarcerea lui Berenilde în sala de muzică îi distrase atenția.

— Ei? întrebă ea cu blândețe.

— Va trebui să ne schimbăm strategia, anunță Thorn, încrucişându-şi brațele la spate.

Berenilde îşi scutură buclele blonde cu un zâmbet subțire, zeflemitor. Nu era nici aranjată, nici machiată, dar cu toate astea era mai frumoasă ca niciodată.

— Cui ar putea să-i povestească sora ta ce-a văzut? E certată cu toată Cetacera.

— Să presupunem că află şi altcineva şi că se împrăştie zvonul. Dacă se ştie că logodnica mea e aici n-o să mai avem parte de pace.

Thorn se întoarse spre Ophelie. Fata nu putea ridica ochii până la el, dar parcă simțea pe piele privirea de oțel.

— Şi-apoi, trebuie să ne temem mai ales de nesăbuita asta.

— Atunci ce propui?

— Trebuie să fim şi mai vigilenți şi s-o facem să-şi bage puțin mințile-n cap. Când domnia-voastră, când eu, o să facem cu rândul.

Zâmbetul lui Berenilde se schimonosi.

— Dacă apărem mai rar acolo sus, o să stârnim curiozitate. Nu crezi?

— Nu că n-ar fi motive, răspunse Thorn. Mă tem, mătuşă, să nu se işte complicații. Cât despre mine, oare nu-i cât se poate de normal să-mi fac timp să am grijă de domnia-voastră?

Berenilde duse din instinct mâna la pântec. Deodată, Ophelie conştientiză ce-i sărise-n ochi tot timpul de când ajunsese aici. Hainele acelea largi, momentele acelea de oboseală, melancolia aceea…

Văduva Berenilde aştepta un copil.

— *El* trebuie să aibă grijă de mine, şopti ea pe un ton sec. Nu vreau să mă îndepărtez de Curte. Chiar mă iubeşte, înțelegi?

Thorn o privi cu dispreţ. Era clar, stările astea de spirit îl scoteau din sărite.

— Farouk şi-a pierdut interesul faţă de domnia-voastră. Ştiţi prea bine.

Ophelie reveni cu picioarele pe pământ. Spiritul familiei? Femeia asta era însărcinată cu propriul ei strămoş?

Berenilde se făcuse mai albă decât mătasea halatului ei. Trebui să se adune ca să-şi recapete, încetul cu încetul, chipul senin.

— Fie, încuviință ea. Tu ai dreptate, fiule, ca întotdeauna.

Dincolo de zâmbetul ei, privirea pe care o îndreptă spre Ophelie era veninoasă.

Ghearele

Începând din acea zi, viața lui Ophelie semănă mai mult ca niciodată cu o închisoare. I s-a interzis să se plimbe singură şi să intre în camerele cu oglinzi mari din conac. Din camera ei a fost scoasă oglinda mare. Aşteptând momentul în care aveau să poată scăpa de obligațiile de la Curte fără să trezească bănuieli, Thorn şi Berenilde o puseseră sub supraveghere permanentă. Ophelie dormea cu o cameristă aproape de pat, nu putea să facă niciun pas fără să aibă un servitor în urmă şi auzea tuşea greoaie a bunicii până-n spatele uşii de la toaletă. Ca să fie totul şi mai şi, avea gâtul prins într-un guler ortopedic după cele două palme pe care i le dăduse Freyja.

Ophelie suporta toate constrângerile acestea de voie, de nevoie. Thorn îi recomandase să stea retrasă şi instinctul îi spunea că el are dreptate, cel puțin deocamdată. De ce avea să urmeze se temea cel mai mult: întoarcerea stăpânilor la conac. Presimțea că atunci va începe adevărata ei pedeapsă

pentru că încălcase regulile. „S-o facem să-şi bage puțin mințile-n cap“, spusese Thorn. Ce voia să zică?

Într-o după-amiază de ianuarie, Berenilde se prefăcu indispusă la o piesă de teatru la modă. Nici nu se retrăsese bine acasă, că toate gazetele din Cetacera răspândeau deja zvonuri alarmiste. *Favorita profund afectată de sarcină*, scria una din ele. *Încă un avort spontan pentru văduvă!* susținea cu cinism alta.

— Nu mai luați în seamă prostiile astea, copila mea scumpă, spuse Berenilde găsind-o pe Ophelie în budoar, cu nasul într-un ziar.

Se-ntinse cu voluptate pe un divan şi ceru să i se aducă un ceai de muşețel.

— Mai bine-mi aduceți volumul de pe masă, cel de-acolo. Datorită domniei-voastre, de-acum încolo o să am tot timpul din lume să citesc!

Berenilde sublimase vorbele acestea cu un zâmbet senin care îi dădu lui Ophelie fiori pe şira spinării.

Atmosfera se posomorî brusc. Afară giruetele o luară razna pe acoperişuri când se ridică un vânt întețit de furtună. O picătură de apă se rostogoli în tăcere pe un geam de la budoar şi în câteva secunde perdeaua deasă a unei răpăieli se abătu asupra grădinilor. Înțepenită din cauza gulerului ortopedic, Ophelie se aşeză în fața unei ferestre. I se părea ciudat să vadă atâta ploaie care cade fără să facă nici cel mai mic zgomot şi fără să formeze băltoace pe jos. Iluzia aceea chiar lăsa de dorit.

— Ce timp mohorât, strămoşii mei! suspină Berenilde dând paginile cărții. Abia dacă reuşesc să citesc.

Se instală mai confortabil pe divanul ei şi îşi masă uşor pleoapele.

— Doamna doreşte să aprindem lămpile? propuse un valet care atâta focul din sobă.

— Nu, nu irosiți gazul. Ah, nu mai sunt chiar așa de tânără! Vă invidiez pentru vârsta pe care-o aveți, copilă dragă.

— Dar tot sunt nevoită să port ochelari, murmură Ophelie.

— Ați putea să-mi împrumutați vederea domniei-voastre? întrebă Berenilde întinzându-i cartea. La urma urmei, sunteți o cititoare celebră!

Accentul ei devenise mai senzual, de parc-ar fi practicat un ciudat joc al seducției asupra lui Ophelie.

— Nu sunt genul acesta de cititoare, doamnă.

— Ei bine, acum sunteți!

Ophelie se așeză pe un scaun și își dădu părul peste urechi. Nu putea s-aplece capul de la gât, așa că trebui să ridice cartea. Se uită la copertă: *Obiceiurile din turn* de marchizul Adalbert? Din turn? N-ar fi trebuit să fie mai degrabă de la Curte?

— Sunt maximele și portretele unui moralist faimos acolo sus, îi explică Berenilde. Orice persoană de familie bună trebuie s-o citească măcar o dată!

— „Turnul" ăsta ce e? O metaforă?

— Nicidecum, draga mea copilă, turnul monseniorului Farouk e cât se poate de adevărat. Se înalță deasupra Cetacerei, nu se poate să nu-l fi observat. Acolo sus vin mai-marii acestei lumi în vizită la monseniorul nostru, se reunesc miniștrii, artiștii cei mai celebri dau spectacole, se plăsmuiesc cele mai bune iluzii! Ei bine, îmi citiți?

Ophelie deschise volumul și citi la întâmplare o cugetare despre conflictele dintre pasiune și datorie.

— Iertați-mă, dar nu vă-nțeleg prea bine, o întrerupse Berenilde. Puteți să vorbiți mai tare și cu mai puțin accent?

Ophelie își dădu seama imediat care e adevărata ei pedeapsă. O furnicătură pe care-o mai simțise îi dădea niște dureri de cap cumplite, exact ca la-ntâlnirea cu sora lui

Thorn. Dintre pernele de pe divan, cu zâmbetul pe buze, Berenilde se folosea de puterea ei invizibilă ca s-o corecteze.

Ophelie îşi forţă glasul, dar o duru şi mai tare la tâmple şi Berenilde o întrerupse iar:

— Aşa n-o să meargă niciodată! Cum să-mi placă să v-ascult, dacă mormăiţi tot timpul de după şuviţele de păr?

— Vă pierdeţi timpul, interveni Roseline. Ophelie a avut întotdeauna o dicţie dezastruoasă.

Aşezată pe un fotoliu, mătuşa examina cu lupa paginile unei enciclopedii vechi pe care o luase de pe un raft al bibliotecii. Nu citea, ci doar era atentă la calitatea hârtiei. Din când în când îşi lăsa degetul să alunece pe câte-o imperfecţiune, o ruptură sau o pată de umezeală: foaia era ca nouă după ce trecea ea. Mătuşa Roseline se plictisea atât de tare la conac, încât restaura toate cărţile care-i cădeau în mână. Ba chiar Ophelie o surprinsese, cu o strângere de inimă, în timp ce repara tapetul din spălătorie. Mătuşa era ca ea, în fond, suporta greu lipsa de ocupaţie.

— Cred că nepoatei domniei-voastre i-ar prinde bine să-nveţe să se exprime în societate, spuse Berenilde. Hai, copilă dragă, faceţi un efort şi trageţi de corzile vocale!

Ophelie încercă să-şi reia lectura, dar i se înceţoşa vederea. Parcă-i intrau în cap nişte cuie. Toropită pe divan, Berenilde o urmărea cu coada ochiului, cu zâmbetul acela catifelat care nu-i dispărea de pe chip. Ştia că-i aparţine vina pentru suferinţa ei şi ştia şi că Ophelie ştie asta.

„Vrea să vadă cum mă lasă nervii, îşi dădu seama Ophelie încleştându-şi mâinile pe carte, vrea s-o rog cu voce tare să înceteze."

Nu făcu însă nimic. Mătuşa Roseline, concentrată asupra enciclopediei, nu ştia de pedeapsa aplicată în tăcere. Dacă Ophelie ceda, dacă-şi trăda durerea, mătuşa ei era în stare să facă ceva necugetat şi să fie pedepsită în locul ei.

— Mai tare! porunci Berenilde.

Acum Ophelie vedea dublu. Pierdea complet şirul lecturii.

— Dacă încurcați sensul cuvintelor, o să transformați această mică nestemată de spiritualitate în coji de cartofi, se supără Berenilde. Şi accentul ăsta îngrozitor, hai, faceți un efort!

Ophelie închise cartea.

— Iertați-mă, doamnă. Cel mai bine ar fi, cred, să mai aprindeți o lampă ca să vă puteți continua lectura.

Zâmbetul lui Berenilde deveni şi mai larg. Ophelie se gândi că femeia asta seamănă cu un trandafir. Sub catifea se ascundeau nişte spini nemiloşi.

— Nu asta-i problema, draga mea copilă. Într-o zi, când o să fiți căsătorită cu nepotul meu şi poziția domniei-voastre o să se consolideze, va trebui să vă faceți intrarea la Curte. Acolo sus nu-i loc pentru cei săraci cu duhul.

— Nepoata mea nu-i săracă cu duhul, decretă tăios mătuşa Roseline.

Ophelie le asculta doar cu o ureche, îi era aproape greață. Durerea surdă care i se-ntinsese în cap pornea acum spre ceafă şi îi dădea nişte junghiuri ascuțite.

Un servitor apăru la țanc în cadrul uşii şi lăsă în jos o tipsie de argint spre Berenilde. Pe tipsie era un plic mic.

— O să vină Colombine, draga de ea, comentă Berenilde după ce desfăcu plicul. Vizitele abia încep, indispoziția mea n-a trecut neobservată şi un avort spontan ar fi pe placul unora!

Berenilde se ridică languros de pe divan, apoi îşi umflă buclele aurii.

— Doamnă Roseline, micuța mea Ophelie, mă duc să mă aranjez. Convalescența mea trebuie să fie credibilă, am nevoie de un machiaj potrivit. Un servitor o să vă conducă în curând în camere, nu ieşiți de-acolo cât timp am musafiri.

Ophelie oftă de uşurare. Diversiunea îi curmase calvarul. Vedea iar bine şi durerea de cap încetase. Mai să creadă că

doar şi-a imaginat ce trăise, dacă n-ar fi fost greața care încă îi răscolea stomacul.

Berenilde îşi îndreptă spre ea zâmbetul luminos şi îi mângâie obrazul cu o tandrețe tulburătoare. Ophelie simți cum o trec fiori la ceafă, chiar sub gulerul ortopedic.

— Faceți-mi o plăcere, scumpa mea. Folosiți-vă timpul liber ca să vă exersați dicția.

— Fir-ar să fie, ți-o spune verde-n față! exclamă mătuşa Roseline după ce Berenilde ieşi din budoar. Femeia asta e mai severă decât pare la prima vedere. Oare faptul că aşteaptă un copil cu spiritul familiei i s-a suit aşa la cap?

Ophelie se gândi că mai bine nu spune ce are-n minte. Naşa ei închise enciclopedia, puse jos lupa şi scoase nişte ace dintr-un buzunar al rochiei.

— Da' n-are idei chiar cu totul greşite, continuă ea ridicând buclele cafenii ale lui Ophelie. Eşti menită să devii o femeie de lume, ar trebui să ai grijă cum te prezinți.

Ophelie o lăsă pe Roseline să-i facă un coc. Sigur, o trăgea prea tare de păr, dar ritualul acesta simplu, un pic matern, o linişti încet-încet.

— Nu te doare prea rău?

— Nu, nu, minți Ophelie cu voce stinsă.

— Cu gâtul ăsta blocat, nu-i uşor să te coafez!

— În curând o să-mi pot scoate gulerul ortopedic.

Lui Ophelie i se puse nodul în gât în timp ce mătuşa ei tuna şi fulgera văzând ce încâlcit îi e părul. Ştia că-i foarte egoist din partea ei, dar nu suporta gândul că femeia asta avea să plece într-o zi. Oricât de aspră şi de severă ar fi fost, era singura persoană care, de când sosiseră acolo, o împiedicase să devină complet rece pe dinăuntru.

— Mătuşă?

— Mm? mormăi Roseline, cu un ac între dinții ei ca de cal.

— Nu vă e dor tare de casă?

Mătuşa Roseline îi răspunse cu o privire uimită şi îi prinse ultimul ac în coc. Luând-o pe nepregătite pe Ophelie, o strânse-n brațe şi o frecă pe spate.

— Tu mă-ntrebi aşa ceva?

Nu dură decât o clipă. Mătuşa Roseline se dădu un pas înapoi, îşi recăpătă aerul țeapăn şi o dojeni pe Ophelie:

— N-o să renunți acum! Forță! Arată-le boiernaşilor ăstora de ce eşti în stare!

Ophelie simți cum îi bate inima mai tare între coaste. Nu prea ştia de unde veneau bătăile astea, dar îi apăru un zâmbet pe buze.

— De acord.

Plouă toată ziua, şi-a doua zi şi tot restul săptămânii. Berenilde primea întruna musafiri la conac şi le-nchidea pe Ophelie şi pe mătuşa Roseline în apartamentele lor. Li se aducea sus mâncarea, dar nimeni nu se gândea să le dea ceva de citit sau de lucru. Lui Ophelie orele i se păreau interminabile; se-ntreba câte zile avea să mai dureze defilarea aceea de aristocrați.

Când mâncau împreună de seară, târziu, fata trebuia să-ndure împunsăturile lui Berenilde. Fermecătoare şi delicată în prima parte a mesei, îşi păstra săgețile otrăvite pentru desert. „Ce neîndemânatică e fata asta!“, se văita ea când Ophelie vărsa budinca pe fața de masă. „Mă plictisiți de moarte!”, ofta ea când i se părea că o tăcere durează prea mult. „Când o să vă hotărâți să ardeți oroarea asta?”, şuiera arătând cu degetul spre fularul ei. O punea să repete toate frazele, îi ironiza accentul, îi critica manierele, o umilea cu o dibăcie remarcabilă. Şi dacă i se părea că Ophelie nu face destule eforturi ca să evolueze, îi sufla în cap nişte migrene atroce până la sfârşitul mesei.

Acest mic ceremonial ajunse să-i întărească certitudinea lui Ophelie. Astea nu erau toane de femeie însărcinată: era adevărata fată a lui Berenilde.

Brusc toate vizitele la conac încetară. Ophelie, care putea în sfârşit să-şi dezmorţească picioarele prin casă, înţelese de ce dând peste gazeta din acea zi:

Domnul Thorn a anunţat ieri că intendenta domniei-sale va fi închisă pe o perioadă nedeterminată. Stimaţi reclamanţi, adaptaţi-vă programul în consecinţă! Secretarul domniei-sale nea anunţat că se va retrage „cât timp e nevoie“ alături de mătuşa sa, favorită în rândul favoritelor, care începe să aibă probleme de sănătate. Oare domnul Thorn e un nepot mai îndatoritor decât pare? Dacă nu cumva acest contabil incorigibil are de gând să vegheze ca dispoziţiile testamentare ale lui Berenilde să rămână în favoarea sa. Le vom da cititorilor noştri posibilitatea să-şi formeze propria opinie în legătură cu această chestiune.

Ophelie clipi. Thorn chiar nu era un tip popular... Imediat ce se auzise că a venit aici, locul se golise.

Eliberată de gulerul ortopedic, îşi masă gâtul, cu un gest mecanic. Dacă asta însemna că în curând va putea să vadă şi altceva decât pereţii din camera ei cât era ziua de lungă, n-avea de ce să se plângă. Tot stând închisă, începuse să aibă probleme cu somnul.

Imediat ce a aflat că urma să sosească nepotul ei, Berenilde a devenit necruţătoare cu servitorii. Trebuia aerisită toată casa, trebuiau schimbate aşternuturile, trebuia bătut fiecare covor, trebuiau curăţate toate coşurile, şterse de praf mobilele. Era atât de exigentă, atât de intransigentă în privinţa unor detalii neînsemnate, încât o subretă tânără a izbucnit până la urmă în lacrimi. Lui Ophelie i se părea de neînţeles atitudinea lui Berenilde: se străduia mai mult ca să-şi întâmpine nepotul decât ca să primească oaspeţi de seamă. Nu era ca şi când nu venea s-o vadă niciodată, nu?

A doua zi, dimineaţa devreme, Thorn trecu pragul conacului. Avea braţele încărcate cu un ditamai teancul de

dosare, încât te-ntrebai cum poate slăbănogul acela să-şi mai ţină echilibrul.

— Plouă la voi, zise el în loc de bună ziua.

— Ţi-ai adus aici aşa de mult de lucru? îl tachină cu blândeţe Berenilde, care cobora scările ţinând o mână pe pântec. Credeam că vii ca să ai grijă de mine!

— Ca să am grijă de domnia-voastră, nu ca să stau cu mâinile încrucişate.

Thorn îi răspunsese pe un ton sec, fără să se uite la ea. Ridicase ochii mai sus, în capul scărilor, acolo unde Ophelie îşi lega şireturile la ghete. Când îşi dădu seama că Thorn o fixează cu un aer nepăsător, cu braţele pline de dosare, îi făcu un semn din cap politicos. Nu-i mai rămânea decât să spere că bărbatul n-o s-o trateze la fel ca pe Berenilde.

În dimineaţa aceea mâncată împreună toţi. Mătuşii Roseline nu-i făcea nicio plăcere să-l vadă din nou pe Thorn la masa aceea, aşa că se cufundă într-o tăcere desăvârşită. În sinea ei Ophelie era în al nouălea cer. Era prima dată după foarte mult timp când Berenilde uitase că ea există.

Era atentă la nepotul ei, aruncându-i ocheade fermecătoare, tachinându-l că-i prea slab, punându-i întrebări despre munca lui, mulţumindu-i că o scoate din plictis. Părea să nu observe că Thorn răspunde şi mănâncă fără chef, de parcă-şi dădea silinţa să nu fie grosolan.

Ophelie aproape că se amuza văzând-o aşa de-nsufleţită pe Berenilde, cu obrajii trandafirii de mulţumire. Începea să creadă că femeia asta chiar avea o nevoie viscerală să fie mama cuiva.

Atmosfera se schimbă brusc când Thorn deschise gura:

— Sunteţi bolnavă?

Nu i se adresase mătuşii lui, ci logodnicei lui. În clipa aceea cu greu ţi-ai fi putut da seama cine era mai stupefiată: Berenilde, mătuşa Roseline sau Ophelie.

— Nu, nu, îngăimă până la urmă Ophelie, uitându-se lung la oul ochi din farfurie.

Ştia că e slăbită, dar oare arăta chiar atât de rău încât până şi Thorn era şocat?

— Ce spui, mititica asta e o răsfățată! suspină Berenilde. De fapt, mai degrabă mai am eu un pic şimi dau duhul ca să-i fac un pic de educație. Logodnica ta e pe cât de nesupusă, pe atât de taciturnă.

Thorn aruncă o privire bănuitoare spre ferestrele de la sufragerie. Ploaia cădea fără încetare, aşternând peste tot peisajul un văl de nepătruns.

— De ce plouă?

Era cea mai ciudată întrebare pe care o auzise vreodată Ophelie.

— Nu-i nimic, îl asigură Berenilde cu un zâmbet încântător. Sunt cu nervii cam întinşi.

Atunci Ophelie se uită cu alți ochi la ploaia care răpăia pe geamuri fără zgomot. Oare vremea aceea reflecta stările de spirit ale proprietarei?

Thorn îşi scoase şervetul şi se ridică de la masă.

— În cazul ăsta, o să vă puteți linişti nervii, mătuşă. Preiau ştafeta.

Ophelie fu imediat rugată să se ducă în bibliotecă împreună cu mătuşa ei, ceea ce nu prea le conveni; după toaletă, era locul cel mai friguros din conac. Thorn îşi aranjase deja teancul de dosare pe un birou, în fundul camerei. Deschise larg o fereastră, apoi, fără să le spună o vorbă doamnelor, îşi aşeză interminabilele picioare sub birou şi se cufundă în lectura unui registru de scadențe.

— Şi noi? spuse mătuşa Roseline supărată.

— Luați o carte, mormăi Thorn. Mi se pare că nu lipsesc aici.

— Nu putem măcar să ieşim puțin? N-am pus piciorul afară de-o veşnicie!

— Luați o carte, repetă Thorn cu accentul acela dur al lui.
Scoasă din sărite, mătuşa Roseline înşfăcă furioasă un dicționar, se aşeză cât mai departe de Thorn cu putință, în celălalt capăt al încăperii, şi începu să examineze starea hârtiei, pagină cu pagină.
Nu mai puțin dezamăgită, Ophelie se rezemă în coate de fereastră şi respiră aerul inodor al grădinii. Ploaia care cădea cu găleata dispărea în momentul în care stătea să-i ricoşeze pe ochelari, de parcă iluzia nu-şi putea depăşi limitele. Era de-a dreptul ciudat să primeşti pe față o apă care nu te udă. Ophelie întinse mâna; aproape putea să atingă tufele de trandafiri din fața ei. Ar fi preferat o grădină adevărată cu plante adevărate şi un cer adevărat, dar avea un chef nebun să iasă pe fereastra aceea. Oare pedeapsa ei nu durase destul?
Se uită la Thorn cu colțul ochelarilor. Înghesuit la biroul cel mic, cu umerii încovoiați, cu fruntea plecată, cu nasul ascuțit aplecat peste un dosar, părea că nu-i pasă de nimic din ce n-avea legătură cu ce citea. Ophelie ar fi putut la fel de bine să nu fie acolo. Hotărât lucru, între Berenilde, căreia i se pusese pata pe ea, şi bărbatul acesta care abia de-şi dădea seama de existența ei, avea să-şi facă loc cu greu în familia asta.
Ophelie luă o carte, se aşeză pe un scaun şi se blocă încă de la primul rând. În bibliotecă nu erau decât lucrări savante, din care nu înțelegea o iotă. Privind în gol, îşi mângâie fularul cel vechi, făcut ghem pe genunchi, şi lăsă timpul să se scurgă încet peste ea.
„La urma urmei, ce vor oamenii ăştia de la mine? Se-ntrebă pierdută-n gânduri. Îmi dau destul de-nțeles că nu sunt la înălțimea aşteptărilor lor, atunci de ce se mai obosesc atâta să se lege la cap cu mine?”
— Vă interesează algebra?

Ophelie se întoarse spre Thorn cu un aer uimit, apoi îşi masă gâtul, fiindcă o durea. I se recomandase să nu facă mişcări bruşte, dar fusese luată prin surprindere. Cu coatele pe birou, Thorn îndrepta spre ea o privire tăioasă; se întrebă de cât timp o sfredeleau aşa ochii aceia metalici.

— Algebra? repetă ea.

Thorn făcu semn din bărbie spre manualul pe care-l ținea ea în mână.

— A, ăsta? L-am luat la-ntâmplare.

Îşi strânse picioarele sub scaun, dădu pagina şi se prefăcu atentă la ce citea. Destul îşi bătuse joc de ea Berenilde cu *Obiceiurile din turn,* spera că Thorn n-o s-o chinuie cu matematica. Cu siguranță, un contabil ca el era imbatabil pe terenul acesta.

— Care-i problema între mătuşa mea şi domnia-voastră?

De data asta Ophelie îl privi pe Thorn cu cea mai mare seriozitate. Aşadar nu i se părea, individul acesta chiar încerca să înceapă o conversație. Aruncă o privire nesigură spre naşa ei; mătuşa Roseline ațipise, cu dicționarul pe genunchi. Ophelie îşi luă fularul în brațe, puse manualul de algebră la locul lui, pe etajeră, şi se apropie de biroul lui Thorn.

Îl privi drept în față; el era aşezat, ea rămase în picioare, chiar dacă o cam deranja că e mai scundă. Individul ăsta chiar era întruchiparea austerității, cu fața lui exagerat de colțuroasă, cu părul deschis la culoare pieptănat prea bine, cu ochii tăioşi ca nişte lame, cu sprâncenele mereu încruntate, cu mâinile slabe pe care le încrucişa în față şi gura posomorâtă care nu zâmbea niciodată. Nu era tocmai genul de persoană care-ți inspira imediat dorința să faci mărturisiri.

— Mătuşa domniei-voastre nu mă iartă pentru escapadă, asta-i problema, spuse Ophelie.

Thorn pufni ironic.

— Foarte puțin spus. Ploaia asta e dovada. Ultima dată când s-a stricat vremea aşa aici totul s-a terminat cu un duel fatal între mătuşa mea şi o curtezană. Aş prefera totuşi să nu vă văd ajungând la asemenea comportamente extreme.

Ochelarii lui Ophelie păliră. Un duel fatal? Asemenea practici depăşeau puterea ei de înțelegere.

— N-am deloc de gând să mă lupt cu mătuşa domniei-voastre, îl asigură ea. Poate că-i lipseşte Curtea?

— Mai degrabă Farouk.

Ophelie nu ştia ce-o şochează mai mult: faptul că Berenilde aştepta un copil tocmai cu spiritul familiei ei, sau dispreţul pe care-l simțise în vocea lui Thorn? Acest Farouk chiar le inspira urmaşilor săi sentimentele cele mai contradictorii.

Îşi trecu mâna gânditoare peste fular de parcă mângâia o pisică bătrână. Şi bărbatul acesta care stătea în fața ei? Ce să creadă despre el, până la urmă?

— De ce vă urăsc oamenii de-aici?

În ochii incisivi ai lui Thorn se zări o licărire de surpriză. Mai mult ca sigur nu era pregătit pentru o întrebare atât de directă. Tăcu mult timp, cu sprâncenele încruntate aproape despicându-i fruntea, înainte să-şi descleşteze dinții.

— Pentru că n-am respect decât pentru cifre.

Ophelie nu era sigură că-l înțelege, dar bănuia că ar fi cazul să se mulțumească pentru moment doar cu explicația aceea. Şi-aşa i se părea suprarealist că Thorn se obosise să-i răspundă. Avea impresia, greşită poate, că nu mai e la fel de ostil față de ea ca înainte. Nu devenise neapărat amabil, era încă la fel de încruntat, dar atmosfera era mai puțin crispată. Să fi fost datorită ultimei lor conversații? Oare Thorn ținuse cont de ce-i spusese?

— Ar trebui să vă-mpăcați cu mătușa mea, continuă el strângând din ochi. E singura persoană demnă de încredere, mai ales nu v-o faceți dușmană.

Ophelie rămase pe gânduri un moment, clipă de care Thorn profită ca să-și cufunde iar nasul în hârtii.

— Vorbiți-mi despre puterea familiei domniei-voastre, se hotărî fata să-ntrebe.

Thorn ridică ochii dintr-un raport și își arcui sprâncenele.

— Presupun că vă referiți la familia tatălui meu, bombăni el.

Nimeni nu aducea vreodată vorba de asta, așa că Ophelie tindea uneori să uite că Thorn era un copil nelegitim care provenea din *două* familii. O clipă se temu că a făcut o gafă.

— Da... în fine... dacă și domnia-voastră aveți puterea respectivă, se-nțelege.

— Nu în forma cea mai puternică, dar o am. Dacă vă fac o demonstrație v-aș putea răni. Ce rost are întrebarea asta?

Ophelie se jenă puțin. În vocea lui Thorn se simțea o tensiune neașteptată.

— Nu eram pregătită pentru ce-am îndurat de la sora domniei-voastre.

Se gândi că mai bine nu i-ar pomeni de migrenele provocate de Berenilde, dar Thorn o luă din scurt:

— Mătușa mea își folosește ghearele asupra domniei-voastre?

Cu degetele încrucișate pe bărbie, se uita cu atenție la Ophelie, în expectativă. Era, fără îndoială, o iluzie optică, dar cicatricea de pe sprânceană îi făcea privirea deosebit de pătrunzătoare. Stânjenită, Ophelie nu putea să răspundă la întrebarea asta capcană. Dacă spunea „da“, pe cine s-ar fi supărat el, la urma urmei? Pe mătușa lui pentru că o bruscase pe logodnica lui? Sau pe logodnica lui pentru că a trădat-o pe mătușa lui? Poate că nu s-ar fi supărat deloc și era vorba doar de o curiozitate a lui.

— Vorbiți-mi despre gheare, ieşi ea din încurcătură.

Simți curent la glezne. Ophelie strănută de începură s-o doară toate oasele de la ceafă. După ce se şterse bine cu batista, se gândi că ar fi bine să adauge:

— Vă rog.

Sprijinindu-se-n pumni, Thorn îşi smulse de la birou corpul prelung. Îşi suflecă până la coate mânecile cămăşii.

Brațele lui slabe erau brăzdate de cicatrici, asemănătoare cu cele pe care le avea pe față. Ophelie încercă să nu se uite prea fix la ele, ca să nu pară nepoliticoasă, dar era uluită. Cum era posibil ca un contabil care ocupa un post atât de important să fie atât de distrus?

— După cum puteți constata, spuse Thorn cu voce posomorâtă, nu port pe corp semnul distinctiv al clanului. Sunt, totuşi, excepția care confirmă regula: toți nobilii au un semn. Obişnuiți-vă să reperați tatuajul fiecărei persoane cu care vă întâlniți. Locul contează, nu simbolul.

Pe chipul lui Ophelie nu se vedea de obicei mai nimic; îi fu totuşi greu să-şi ascundă uimirea. Thorn avusese inițiativa conversației şi uite că acum răspundea la întrebări! în mod ciudat, era ceva fals. Thorn părea că face eforturi mari ca să nu se cufunde iar în dosarele lui. Nu din plăcere era vorbăreț; atunci de ce?

— Dragonii au semnul clanului pe mâini şi pe brațe, continuă el totuşi, imperturbabil. Evitați să vă întâlniți cu ei şi nu le răspundeți niciodată la provocări, oricât de umilitoare ar fi. Să n-aveți încredere decât în mătuşa mea.

Da, uşor de spus... Ophelie se uită la fereastra pe care o închisese Thorn. Acum ploaia falsă cădea într-o tăcere tulburătoare, fără să lase nici cea mai mică urmă de apă.

— Tortura la distanță, şopti ea, e un alt tip de iluzie?

— E mult mai brutală decât o iluzie, dar ati înțeles principiul, mormăi Thorn uitându-se la ceasul de buzunar.

Ghearele acționează ca o prelungire invizibilă a sistemului nostru nervos, în realitate nu sunt tangibile.

Lui Ophelie nu-i plăcea să stea de vorbă cu cineva fără să-i vadă fața. Dădu să ridice ochii spre Thorn, dar nu reuşi s-ajungă mai sus de nasturii gulerului său înalt. Încă avea ceafa înțepenită şi bărbatul acela era imposibil de înalt.

— Brutalitatea surorii domniei-voastre mi s-a părut foarte tangibilă, spuse ea.

— Pentru că sistemul ei nervos l-a agresat direct pe al domniei-voastre. Când creierul domniei-voastre e convins că suferă corpul, atunci corpul va acționa astfel încât chiar aşa să se-ntâmple.

Thorn spusese toate astea de parcă erau lucruri evidente, cât se poate de elementare. Poate că acum era mai puțin tăios, însă nu renunțase complet la aerul condescendent.

— Şi când eşti atacat de un Dragon, murmură Ophelie, până unde poate corpul să facă jocul creierului?

— Dureri, fracturi, hemoragii, mutilări, enumeră Thorn pe tonul cel mai liniştit. Totul depinde de talentul celui care vă atacă.

Brusc Ophelie nu mai îndrăznea să se uite la cicatricile lui. Cei din clanul lui îi făcuseră toate astea? Cum putea să vorbească de *talent*? îşi roase cusăturile de la mănuşă. În general, nu-şi permitea să facă asta în fața cuiva, dar acum chiar avea nevoie, îşi aduse aminte de desenele lui Augustus ca de o palmă. Vânătorii aceia cu privire dură şi arogantă, în stare să omoare Fiare fără să folosească arme, urmau să fie noua ei familie. Ophelie pur şi simplu nu-şi dădea seama cum o să poată supraviețui printre ei.

— Acum înțeleg cât de important era tot ce mi-ați spus în dirijabil, mărturisi ea.

— Vă e teamă? Chiar nu vă stă-n fire.

Ophelie ridică spre Thorn o privire surprinsă, dar gâtul ei protestă, şi trebui să plece capul. Totuşi, ce întrezărise la el

o puse pe gânduri. Ochii lui ca nişte lame tăioase o urmăreau semeţi şi reci, dar nu era vorba chiar de condescendenţă. Era mai degrabă un fel de curiozitate, de parcă logodnica aceasta micuţă se dovedea mai puţin neinteresantă decât te-ai fi aşteptat.

Ophelie se enervă, bine-nţeles.

— Cum puteţi să pretindeţi că ştiţi ce-mi stă-n fire şi ce nu? Niciodată nu v-aţi obosit să-ncercaţi să mă cunoaşteţi.

Thorn nu răspunse nimic. Tăcerea care se lăsase brusc între ei păru că se prelungeşte la infinit. Pe Ophelie începea s-o stânjenească să stea nemişcată în faţa bărbatului aceluia ţeapăn ca o stană de piatră, cu braţele atârnându-i pe lângă corp, prea înalt ca să-i poată vedea expresia de pe chip.

Un zgomot răsunător, în fundul bibliotecii, o scoase din încurcătură. Dicţionarul mătuşii Roseline îi alunecase de pe genunchi şi căzuse pe covor. Cotoroanţa se trezi tresărind şi se uită buimăcită în jur. Nu trecu mult şi îi surprinse pe Thorn şi pe Ophelie aproape de fereastră.

— Ce-s tertipurile astea? spuse ea indignată. Vă rog să vă daţi un pas înapoi, domnule, staţi prea aproape de nepoata mea! O să faceţi tot ce credeţi de cuviinţă când o să fiţi uniţi prin jurământul sfânt al căsătoriei.

Urechea

Luaţi loc. Ridicaţi-vă. Luaţi loc... Nu, nu aşa. Am repetat mişcarea asta de o sută de ori copilă dragă, e chiar aşa de greu să ţineţi minte?

Berenilde se aşeză pe un fotoliu adânc din salon, însufleţită de graţia aceea naturală care îi învăluia fiecare gest, şi se ridică la fel de curgător.

— Aşa. Nu puteţi să vă trântiţi ca un sac de cărbuni, trebuie să fiţi armonioasă ca o partitură muzicală. Luaţi loc. Ridicaţi-vă. Luaţi loc. Ridicaţi-vă. Luaţi loc. Nu, nu, nu!

Prea târziu, Ophelie căzuse lângă scaun. Tot aşezându-se iar şi iar, începuse să aibă ameţeli.

— Vă rog, doamnă, ne putem opri? întrebă ea ridicându-se. Facem exerciţiul ăsta de prea mult timp ca să-l mai execut corect.

Berenilde ridică din sprâncenele perfect pensate şi îşi flutură evantaiul cu un zâmbet maliţios.

— Am observat că aveţi o aptitudine deosebită, draga mea. Vă pricepeţi foarte bine să vă ascunderi insolenţa sub un aer supus.

— Cred, totuşi, că nu sunt nici insolentă, nici supusă, răspunse calm Ophelie.

— Berenilde, las-o pe biata copilă să-şi tragă sufletul! Vezi bine că nu se mai ţine pe picioare.

Ophelie îi adresă un zâmbet recunoscător bunicii, care tricota de zor lângă şemineu. Bătrâna doamnă era nepăsătoare şi tăcută ca o ţestoasă, dar când intervenea într-o conversaţie îi lua adesea apărarea.

De fapt, Ophelie era moartă de oboseală. Berenilde o smulsese din pat la patru dimineaţa, dintr-o toană, sub pretext că trebuie neapărat să-şi exerseze ţinuta. O obligase să înainteze cu o carte în echilibru pe cap, o pusese să urce şi să coboare scările conacului până când a fost mulţumită de mersul ei, şi de mai bine de o oră se încăpăţâna s-o înveţe cum să stea pe scaun.

De când nu mai primea musafiri, Berenilde îşi dedica timpul refacerii educaţiei lui Ophelie: felul în care stătea la masă, îşi alegea rochiile, turna ceaiul, făcea complimente, articula frazele... O sufoca atât de tare cu recomandări, încât Ophelie nu reţinea nici jumătate din ele.

— Bine, mamă, oftă Berenilde. Cu siguranţă, eu sunt şi mai obosită decât mititica asta. Nu-i deloc floare la ureche să-i formezi bunele maniere!

Ophelie se gândi că Berenilde se oboseşte în zadar, că nu va fi niciodată o logodnică mângâietoare, grațioasă şi spirituală, şi că erau lucruri mult mai importante pe care ar fi trebuit să i le explice. Bineînțeles că nu spuse nimic. N-avea cum să se împace mai repede cu Berenilde dacă nu-i dădea dreptate.

Ophelie îşi păstra mai degrabă întrebările pentru Thorn, când catadicsea el să-şi ridice nasul din dosarele lui sau să ridice receptorul, adică foarte rar. Tonul pe care-i vorbea era puțin forțat, dar n-o dădea afară niciodată. Ophelie mai învăța în fiecare zi câte ceva despre genealogia Dragonilor, obiceiurile lor, firea lor extrem de bănuitoare, gesturile pe care trebuia să le evite în fața lor şi cuvintele care nu trebuiau pronunțate în prezența lor.

Singurul subiect pe care nu-l abordau niciodată nici Ophelie, nici Thorn era căsătoria lor.

— Puteți să-mi dați țigările, draga mea? Le găsiți pe şemineu.

Berenilde se cufundase într-un fotoliu, aproape de fereastra complet neagră din pricina furtunii. Aşa cum stătea, cu mâinile pe un pântec care nu se rotunjea încă, semăna cu o viitoare mamă radiind toată de fericire. Era o imagine înşelătoare, Ophelie ştia bine. Berenilde purta copilul unui monsenior căruia nu-i mai păsa de ea. Sub frumosul chip de porțelan se ascundeau o frământare din dragoste şi un orgoliu rănit de moarte.

Cu o lovitură uşoară, prietenoasă, Berenilde îi arătă lui Ophelie scaunul de alături când aceasta îi aduse țigările.

— Recunosc că am fost cam strictă în ultima vreme. Veniți să vă odihniți lângă mine.

Ophelie ar fi preferat să bea o cană de cafea la bucătărie, dar n-avea ce face, trebuia să se supună capriciilor femeii. Nici nu se aşezase bine, că Berenilde îi şi întinse pachetul ei de țigări.

— Luați una.

— Sub nicio formă, refuză Ophelie.

— Luați una, vă spun! Fumoarele sunt locuri de neocolit pentru interacțiuni sociale, trebuie să vă pregătiți de pe-acum.

Ophelie apucă o țigară cu vârful degetelor, nesigură. Dacă ar fi văzut-o mătuşa Roseline, sigur ar fi fost foarte contrariată. Prima şi ultima oară când fumase tutun avea unsprezece ani. Trăsese doar un fum din pipa tatălui ei şi apoi îi fusese rău toată ziua.

— Țineți bine minte asta, spuse Berenilde apropiind portțigaretul de flacăra unei brichete. Dacă e un bărbat lângă domnia-voastră, el trebuie să vă aprindă țigara. Inspirați uşor fumul şi împrăştiați-l discret în aer, aşa. Să nu i-l suflați niciodată în față cuiva, s-ar termina totul cu un duel. Încercați puțin să vedeți cum e?

Ophelie tuşi, scuipă, lăcrimă. Scăpă țigara dintre degete şi abia apucă s-o recupereze înainte să-i ia foc fularul. Hotărî că asta e ultima ei încercare.

Berenilde izbucni într-un râs cristalin.

— Chiar nu puteți face niciun lucru cum trebuie?

Râsul i se stinse pe buze lui Berenilde. Ophelie îi urmări privirea în timp ce tuşea uşor, dincolo de uşile deschise ale salonului. Postat în mijlocul culoarului, cu corespondența în mână, Thorn asista la scena aceea fără să spună o vorbă.

— Vino să stai cu noi, propuse Berenilde cu o voce onctuoasă. Acum, când ne distrăm puțin!

Ophelie nu prea se amuza; o dureau plămânii de cât tuşise. Thorn nu se dezmințea, stătea țeapăn din cap până-n picioare, sinistru ca un angajat de la pompe funebre.

— Am de lucru, mormăi el îndepărtându-se.

Paşii lui lugubri dispărură în întunecimea culoarului.

Berenilde îşi strivi ţigara în scrumiera de pe o măsuţă. Gestul arăta că e contrariată. Nici zâmbetul nu-i mai era aşa de catifelat.

— Nu-l mai recunosc pe băiatul ăsta.

Ophelie încercă să-şi liniştească fularul, care se desfăcea din jurul gâtului ca un şarpe pus pe fugă. Incidentul cu ţigara îl îngrozise.

— Mie nu mi se pare foarte diferit faţă de cum e de obicei.

Ochii limpezi ai lui Berenilde priviră visători pe fereastră, cufundându-se în norii vestitori de furtună care se întindeau apăsători peste parc.

— Ce simţiţi pentru el? murmură ea. Mă mândresc că ştiu să citesc emoţiile oricărui chip, dar al domniei-voastre rămâne un mister pentru mine.

— Nimic deosebit, răspunse Ophelie ridicând din umeri. Îl cunosc prea puţin pe bărbatul acesta ca să am fie şi cea mai mică părere despre el.

— Prostii!

Cu o mişcare din încheietură, Berenilde îşi desfăcu evantaiul de parcă ardea pe dinăuntru.

— Prostii, continuă ea pe un ton mai potolit. Poţi să iubeşti pe cineva după o singură privire. De altfel, doi oameni se iubesc mai mult ca oricând când se cunosc foarte puţin.

Cuvinte foarte amare, dar Ophelie nu era îndeajuns de sentimentală încât să simtă că au legătură cu ea.

— Sunt la fel de puţin îndrăgostită de nepotul domniei-voastre pe cât e el de mine.

Berenilde o privi gânditoare. Buclişoarele ei blonde, care dansau ca nişte flăcări de fiecare dată când îşi mişca faţa, încremeniseră. Prinsă în strânsoarea neîndurătoare a acestei priviri, Ophelie îşi simţi deodată sufletul ca al unei oiţe aruncate în ghearele unei leoaice. Migrenele se înteţiră. În zadar încercă să-şi spună că durerea aceea nu e reală, că

spiritul lui Berenilde îi parazita spiritul, tot îi făcu rău. La urma urmei, pentru ce o pedepsea de fapt femeia asta?

— Faceți ce vreți cu inima, draga mea. Singura mea aşteptare e să vă faceți datoria şi să nu ne dezamăgiți.

„Nu mă pedepseşte, îşi dădu atunci seama Ophelie, cu pumnii strânşi peste rochie, vrea să mă supună. O nelinişteşte spiritul meu liber."

Chiar atunci răsună în conac un clinchet de clopoțel. Venea un musafir. Indiferent cine era, Ophelie îi mulțumi în sinea ei pentru vizita asta providențială.

Berenilde puse mâna pe un clopoțel de pe măsuță şi sună din el. Pe fiecare piesă de mobilier de la conac se găseau asemenea clopoței, ca să poată chema un servitor din orice cameră.

Imediat apăru o servitoare care făcu o reverență.

— Da, doamnă?

— Unde e doamna Roseline?

— În sala de lectură, doamnă. O interesa foarte mult colecția de timbre a doamnei.

Amuzată, Ophelie se gândi că atâta timp cât există hârtie în casa asta, indiferent sub ce formă, mătuşa Roseline va găsi ceva ca să-şi țină mâinile ocupate.

— S-aveți grijă să rămână acolo cât am musafiri, porunci Berenilde.

— Da, doamnă.

— Şi condu-o pe copilă în apartamentele ei, adăugă arătând spre Ophelie.

— Bine, doamnă.

Ca o fetiță care nu fusese cuminte, Ophelie fu închisă în camera ei, cu cheia răsucită-n uşă pe dinafară de două ori. De fiecare dată când venea cineva pe domeniu ceremonialul era acelaşi. Trebuia să se înarmeze cu răbdare. Când Berenilde avea musafiri, putea să dureze ore-ntregi.

Ophelie tocmai îşi tachina fularul, care se încolăcea voios pe covor, când exclamaţiile servitoarelor o făcură să ciulească urechile:

— E domnul Archibald!

— L-ai văzut cu ochii tăi?

— Chiar i-am luat pălăria şi mănuşile!

— Ah! De ce numai mie mi se-ntâmplă lucruri de-astea?

Ophelie îşi lipi urechea de uşă, dar paşii grăbiţi se îndepărtau deja. Oare era cu putinţă să fie acel Archibald din grădina de vară? îşi răsuci părul pe degete. Presupunând că el era, ce-avea să se-ntâmple dacă o să pomenească despre întâlnirea lui cu o Animistă în toiul unei petreceri Miraj?

„Berenilde o să mă sfâşie cu ghearele, se gândi Ophelie. Şi dacă scap cu viaţă, Thorn n-o să-mi mai răspundă niciodată la întrebări. În ce bucluc am intrat?"

Se plimbă prin cameră încolo şi-ncoace. Era cu nervii întinşi pentru că nu ştia ce se punea la cale chiar în clipa aceea pe la spatele ei. Şi-aşa atmosfera i se părea irespirabilă de la escapadă încoace, nu voia să-şi strice de tot relaţia cu familia logodnicului ei.

Cum nu mai avea stare, bătu în uşă până când veni cineva şi-i deschise.

— Da, don'şoară?

Ophelie oftă uşurată. Era Fistic, camerista ei. Adolescenta asta era singura membră a personalului care îşi permitea unele familiarităţi când nu erau prin preajmă stăpânii.

— E cam frig în camera mea, spuse Ophelie cu un zâmbet trist. S-ar putea aprinde focul?

— Negreşit!

Fistic intră, încuie uşa şi scoase grilajul de la şemineu.

— Am înţeles că doamna Berenilde are un musafir de vază? şopti Ophelie.

Fistic puse nişte buturugi în vatră şi îi aruncă peste umăr o privire neastâmpărată.

— Da-da! şuşoti ea pe un ton încântat. Domnu' ambasador e aici! în plus, doamna a avut parte de-o mare surpriză.

Cu un gest cochet, îşi prinse cu un ac boneta din dantelă ca s-o aranjeze puţin.

— O-la-la, don'şoară! Să nu v-apropiaţi de el, imediat v-ar fi băgat în patul lui. În plus, am auzit că nici doamna n-a putut să-i reziste!

Din cauza accentului foarte puternic al adolescentei, smulsă de curând de la ea din provincie, Ophelie n-o prea înţelegea, dar pricepuse esenţialul. Chiar era acel Archibald pe care-l cunoştea.

Se aşeză în genunchi lângă Fistic, în faţa focului care începea să se aprindă răspândind un minunat parfum de răşină.

— Spuneţi-mi, n-aş putea s-aud şi eu dialogul dintre doamna Berenilde şi ambasadorul ăsta? Cu mare discreţie, bineînţeles.

Fistic se strâmbă. Nici ea nu înţelegea mereu accentul lui Ophelie. Când Ophelie repetă mai rar, fata păli aşa de tare, încât pistruii de pe faţa ei se aprinseră ca un foc de artificii.

— Da' nu pot! Dacă află doamna că v-am lăsat să ieşiţi fără permisiunea ei, sunt terminată! Tare rău îmi pare, don'şoară, suspină Fistic, mi-nchipui că muriţi de singurătate aci. În plus, mă trataţi cu respect, îmi spuneţi „dumneata", m-ascultaţi cu blândeţe, da' trebuie să mă-nţelegeţi... nu pot, asta e!

Ophelie o-nţelese. Berenilde nu glumea când era vorba de devotamentul servitorilor ei. Dacă s-ar fi-ntâmplat s-o trădeze vreunul, sigur erau toţi spânzuraţi.

— Am nevoie doar de-o oglindă, spuse ea atunci.

Subreta îşi scutură cozile, răvăşită.

— Da’ nu pot! Doamna v-a interzis...

— Mi-a interzis oglinzile mari. Nu oglinzile de buzunar. N-aş putea să ies din camera asta printr-o oglindă de buzunar, nu-i aşa?

Fistic se ridică imediat şi îşi scutură de praf şorţul alb.

— Corect. Mă duc să vă caut una numaidecât!

Peste câteva clipe, Fistic se întoarse cu o oglindă mică, o adevărată operă de artă sculptată-n argint şi bătută-n perle. Ophelie o luă cu grijă şi se aşeză pe pat. Nu era cel mai comod lucru, dar mergea.

— Ce credeţi, oare unde-l primeşte acum doamna Berenilde pe ambasador?

Fistic băgă mâinile în buzunarele de la şorţ, un gest dezinvolt pe care nu şi l-ar fi permis niciodată în faţa stăpânilor ei.

— Un oaspete de vază e primit întotdeauna în salonul roşu!

Ophelie se gândi, aşadar, la salonul roşu, botezat astfel datorită magnificelor tapiserii exotice care se găseau înăuntru. Acolo se aflau două oglinzi, una deasupra şemineului şi cealaltă în fundul unui dulap cu argintărie. A doua avea să fie ascunzătoarea ideală.

— Iertaţi-mi indiscreţia, da’ ce-o să faceţi cu oglinda? întrebă Fistic foarte intrigată.

Ophelie îi zâmbi, duse un deget la gură şi îşi scoase ochelarii.

— Rămâne între noi, bine? Am încredere în dumneata.

Sub privirea stupefiată a lui Fistic, Ophelie îşi lipi oglinda de ureche până când aceasta fu înghiţită de tot. Urechea ieşi în dulapul cu argintărie din salonul roşu, în celălalt capăt al conacului. Ophelie recunoscu imediat vocea poznaşă a lui Archibald, pe jumătate înăbuşită de geamul mobilei:

— ... teşea Doamnă Seraphine, căreia îi place să se înconjoare de efebi. Petrecerea ei a fost încântător de

decadentă, dar zvâcul domniei-voastre lipsea! V-am simţit lipsa.

Archibald tăcu. Un clinchet de cristal. Cerea să-i fie umplut paharul.

— Aşa cum vă simţim lipsa şi la Curte, continuă el peste puţin timp cu un glas suav.

Se înălţă şi vocea lui Berenilde, dar ea vorbea prea încet ca Ophelie s-o poată auzi, chiar dacă-şi acoperea cealaltă ureche.

În faţa ei, Fistic era uluită.

— Să nu-mi spuneţi, don'şoară, că auziţi ce se discută jos!

Ţinând oglinda ca pe un receptor de telefon, Ophelie îi făcu semn să tacă: Archibald tocmai răspundea ceva.

— Ştiu asta, tocmai de aceea am venit azi aici. Gazetele v-au prezentat în termeni atât de alarmanţi, încât vă credeam în agonie! Monseniorul nostru Farouk, care nu e genul să-i pese de altceva în afară de plăcerea lui, dă semne de nelinişte din pricina domniei-voastre.

Un moment de tăcere. Probabil că Berenilde îi răspundea.

— Ştiu că nemernicii ăştia exagerează întotdeauna, spuse vocea lui Archibald. Mai ales când vorbeşte gelozia în ei. Trebuie, totuşi, să vă vorbesc fără ocolişuri. Nu mai sunteţi foarte tânără, iar la vârsta domniei-voastre o naştere poate fi riscantă. Sunteţi într-o poziţie delicată, Berenilde. Domeniul domniei-voastre, oricât de confortabil ar fi, nu-i o fortăreaţă, iar un servitor e uşor de mituit. Ca să nu mai vorbim de otrăvurile astea care circulă acum pe piaţă!

De data asta, când interveni Berenilde, Ophelie prinse din zbor „mulţumesc, dar" şi „nepot".

— Thorn nu poate să stea alături de domnia-voastră zi şi noapte, o dojeni Archibald cu blândeţe. Şi nu spun asta cu gândul doar la domnia-voastră. Intendenţa trebuie să-şi redeschidă porţile. Prea multe treburi sunt tergiversate prin tribunale, miliţia provincială dă dovadă de neglijenţă,

controalele se răresc şi toată lumea escrochează pe toată lumea. Chiar ieri, Consiliul de Miniştri denunța aceste disfuncționalități.

Poate fiindcă era nervoasă, vocea lui Berenilde se auzi mai bine prin dulapul cu argintărie:

— Ei bine, împuterniciți! Nepotul meu nu poate duce-n spate singur Cetacera.

— Am vorbit deja despre asta, Berenilde.

— Ce încercați să faceți, domnule ambasador?

Dacă nu v-aş cunoaşte, aş spune că încercați să mă izolați... sau să mă determinați să renunț la sarcină.

Archibald izbucni în râs atât de tare, încât Ophelie tresări.

— Berenilde! Ce fel de personaj odios credeți că sunt? Şi eu, care-mi imaginam că noi doi ne înțelegem bine. Şi-apoi, ce rost are acest „ambasador”, n-am fost întotdeauna Archibald, doar Archibald, pentru domnia-voastră?

Peste salonul roşu se lăsă un moment de tăcere, apoi Archibald continuă pe un ton mai serios:

— Evident, nici nu se pune problema să-ntrerupeți sarcina. De fapt, vă sugeram să veniți să vă instalați la mine şi să-l lăsați pe Thorn să se-ntoarcă la Intendența lui. Îmi asum datoria să veghez asupra domniei-voastre şi asupra copilului pe care-l aşteptați.

Ophelie făcu ochii mari în spatele ochelarilor. Berenilde acasă la Archibald. Thorn la Intendentă.

Prin urmare, ea şi mătuşa Roseline rămâneau singure în conac?

— Mă tem că trebuie să vă refuz propunerea, spuse Berenilde.

— Şi eu mă tem că trebuie să vă oblig s-o acceptați. E un ordin din partea monseniorului Farouk.

Se lăsă alt moment de tăcere, iar Ophelie putu să-şi imagineze emoția lui Berenilde.

— Mă luați pe nepregătite. Îmi dați voie să-l chem pe nepotul meu?

— Tocmai voiam să vă rog asta, draga mea!

Din nou, mersul lui Berenilde se îndepărtă, astfel încât cuvintele ei nu se mai auziră, dar Ophelie auzise sunetul de clopoțel. Berenilde împărțea ordine. Archibald abia mai avu timp să debiteze nişte banalități, că Thorn şi intră în salonul roşu.

— Domnule ambasador.

Doar auzind aceste cuvinte, pronunțate pe un ton glacial, Ophelie zări nişte ochi tăioşi ca metalul. Thorn îl ura pe Archibald, își dădu seama imediat.

— Indispensabilul nostru intendent! exclamă Archibald cu o intonație plină de ironie. Încă n-am avut ocazia să vă felicit pentru logodnă! Abia aşteptăm să o cunoaştem pe fericita aleasă.

Probabil că se ridicase, căci Ophelie îl auzea dintr-un unghi puțin diferit. Mâna i se înțepenise în jurul oglinzii. Un cuvânt nelalocul lui spus de bărbatul acela, şi ea n-o să mai aibă parte de linişte niciodată.

— Logodnica mea se simte foarte bine acolo unde se găseşte deocamdată, răspunse Thorn cu o voce de plumb.

— Presupun că aşa e, susură Archibald, mieros.

Asta a fost tot. Nu mai adăugă nimic, nu pomeni nimic de întâlnirea lor. Lui Ophelie nu-i venea să creadă.

— Să trecem la ce ne interesează, continuă el vesel. Domnule intendent, sunteți somat să vă reluați atribuțiile imediat. Cetacera se împrăştie în toate direcțiile!

— Nici nu se pune problema, declară Thorn.

— E un ordin, replică Archibald.

— Puțin îmi pasă de ordinele domniei-voastre. Am de gând să stau lângă mătuşa mea până când naşte.

— Nu-i un ordin din partea mea, ci din partea monseniorului Farouk. La solicitarea domniei-sale, eu mă voi ocupa de siguranța mătușii domniei-voastre.

O tăcere interminabilă umplu urechea lui Ophelie. Era atât de absorbită de ce auzea, încât uitase complet de prezența lui Fistic, care murea de curiozitate.

— Ce spun, don'şoară? Ce spun?

— Bănuiesc că nu se poate face niciun apel, spuse vocea lui Thorn pe cel mai rece ton cu putință.

— Absolut niciunul. Preluați-vă postul începând chiar de azi. Berenilde, să mergeți la Clardelună în seara asta. Va fi organizat un bal în cinstea domniei-voastre! Doamnă, domnule, vă spun bună ziua.

Mim

Ophelie rămase nemişcată şi tăcută mult timp, cu urechea suspendată în dulapul cu vase, înțelese un lucru evident: nu mai era nimeni în salonul roşu. Puse oglinda pe pat. Era atât de grea, încât o durea încheietura.

— Deci, don'şoară? întrebă Fistic cu un zâmbet vioi. Ce-ați auzit?

— O să fie nişte schimbări, murmură Ophelie.

— Nişte schimbări? Ce schimbări?

— Încă nu ştiu.

Ophelie avea o presimțire sumbră. Thorn şi Berenilde nu-şi asumau riscul să o lase singură în conac, n-aveau destulă încredere în ea pentru aşa ceva. Ce soartă i se pregătea?

— Don'şoară! Don'şoară! Veniți să vedeți!

Fistic sărea în sus de bucurie în fata ferestrei, iar cozile îi săltau pe umeri. Ophelie dădu din pleoape sub ochelari, uimită. Un soare încântător tocmai îşi scotea prin nori săgețile aurii. Cerul deveni atât de albastru, iar culorile parcului, atât de scânteietoare, încât te dureau ochii după

tot cenuşiul acela. Ophelie deduse că măcar Berenilde nu mai e supărată pe ea.

Bătu cineva la uşă. Ophelie se grăbi să ascundă oglinda cea mică sub o pernă şi îi făcu semn lui Fistic că poate să deschidă.

Era Thorn. Intră fără fasoane, o împinse pe Fistic pe culoar şi închise uşa. O găsi pe Ophelie aşezată pe-un fotoliu, cu o carte-n mână, cu fularul pe genunchi. Nu era suficient de bună actriță ca să se prefacă surprinsă, de aceea se mulțumi să escaladeze cu ochii silueta interminabilă care se înălța în fata ei.

— S-a schimbat vremea, observă ea.

Thorn se postă în fața ferestrei, rigid ca un şevalet, cu mâinile încrucişate la spate. În lumina zilei profilul lui părea mai palid şi mai colțuros ca de obicei.

— Tocmai am avut parte de o vizită neplăcută, rosti el din vârful buzelor. De fapt, lucrurile stau cum nu se putea mai rău.

Ophelie era uimită să-l vadă brusc pe Thorn îmbrăcat în albastru, apoi înțelese că ochelarii ei căpătaseră această nuanță. Albastrul era culoarea fricii.

— Explicați-mi.

— Plecați în seara asta.

Vorbea pe un ton repezit şi sacadat. Ophelie crezuse la început că Thorn se uita pe fereastră, dar nu era aşa. Ochiul lui cenuşiu era încremenit de furie sub sprânceana cu cicatrice. Mânia îl sufoca. Iradia din el, străpungând fruntea lui Ophelie cu o mie de ace. Hotărât lucru, a-ți vărsa nervii pe creierul celorlalți era o manie de familie.

— Unde? şopti ea.

— În cuibul unui vultur pe nume Archibald. E ambasadorul nostru şi mâna dreaptă a lui Farouk. O s-o însoțiți pe mătuşa mea până când naşte.

Aşezată pe fotoliul ei, lui Ophelie i se păru că pernuțele, umplutura şi arcurile alunecă sub ea. Dacă o s-o vadă, Archibald o s-o trădeze în fata tuturor.

— Dar de ce? bâigui ea. Nu trebuia să stau ascunsă?

Cu un gest de lehamite, Thorn trase draperiile de la fereastră de parcă toată lumina aceea îl agresa.

— Nu putem să facem altfel. Domnia-voastră şi însoțitoarea domniei-voastre o să vă dați drept nişte servitori de-ai noştri.

Ophelie se uită lung la focul care trosnea în şemineu. Chiar dacă se deghiza în servitoare, Archibald o s-o recunoască şi o să-i dea pe față impostura. O reperase imediat în mijlocul unui bal mascat: bărbatul acela avea un simt de observație diabolic.

— Nu vreau, spuse ea închizând cartea. Nu suntem pioni pe care puteți să-i manipulați după bunul-plac, domnule. Vreau să rămân în conac cu mătuşa mea.

În semn de răspuns, Thorn coborî spre ea o privire interzisă. O clipă Ophelie crezu că o să se enerveze şi o să-şi arunce ghearele asupră-i, dar el se mulțumi să tragă zgomotos aer în piept, nerăbdător.

— N-o să fac greşeala să nu iau în serios refuzul domniei-voastre. Mai bine vă conving decât să vă constrâng, nu-i aşa?

Ophelie ridică din sprâncene, luată pe nepregătite. Thorn luă un scaun şi se aşeză la oarece distanță de fotoliu, abia putând să-ndoaie articulațiile picioarelor exagerat de mari.

Îşi puse coatele pe genunchi, îşi aşeză bărbia-n pumni şi îşi pironi ochii metalici în adâncul ochelarilor lui Ophelie.

— Nu sunt un tip prea vorbăreț, spuse el în cele din urmă. Mereu am fost de părere că vorbitul e o pierdere de timp, dar, sper că ați observat, încerc să-mi înving firea.

Ophelie bătea nervoasă cu degetele în coperta cărții pe care-o avea în mână. Unde voia să ajungă Thorn?

— Nici domnia-voastră nu sunteți prea guralivă, continuă el cu accentul acela excesiv de dur. E un lucru care m-a liniştit la început, dar vă mărturisesc că acum tăcerile domniei-voastre mai degrabă mă stânjenesc. N-am pretenția să cred că sunteți fericită, dar de fapt n-am nici cea mai mică idee ce părere vați făcut despre mine.

Thorn tăcu, de parcă aştepta un răspuns, dar Ophelie nu reuşi să articuleze o vorbă. La orice se aştepta, numai la declarația asta nu. Ce credea despre el? De când îi păsa lui? Nici măcar n-avea încredere în ea.

Gânditor, Thorn coborî privirea spre fularul făcut ghem între genunchii tinerei.

— Aveați dreptate deunăzi. N-am încercat destul nici să vă cunosc, nici să vă permit să mă cunoaşteți. Nu-mi stă-n fire să fac concesii, dar... recunosc că ar fi trebuit să am altă atitudine fată de domnia-voastră.

Se întrerupse brusc când ridică ochii spre Ophelie. Îngrozitor de stânjenită, ea îşi dădu seama că-i curge sânge din nas.

— Probabil din cauza căldurii din şemineu, îngăimă fata scoțând o batistă din mânecă.

Ophelie se şterse cu batista în vreme ce Thorn aştepta, hieratic, pe scaunul său. Numai ea ar fi putut să se pună într-o situație atât de ridicolă într-un moment complet nepotrivit.

— Nu prea contează, mormăi Thorn uitându-se la ceasul de la mână. Oricum, nu prea mă pricep la lucrurile astea şi timpul trece.

Inspiră adânc, apoi continuă pe un ton mai solemn:

— Iată faptele. Archibald o va primi pe mătuşa mea pe domeniul său de la Clardelună ca să pot eu avea răgaz să recuperez întârzierile. Cel puțin asta e versiunea oficială, pentru că bănuiesc că ticălosul ăsta coace el altceva.

— Atunci n-ar fi mai înțelept să rămân eu aici? Insistă Ophelie, cu nasul în batistă.

— Nu. Până şi în vizuina unui lup ați fi infinit mai în siguranță lângă mătuşa mea decât singură în conac. Freyja ştie că sunteți aici şi, credeți-mă, numai binele nu vi-l vrea. Toți servitorii din casa asta n-ar fi de-ajuns ca să vă apere de ea.

Ophelie trebuia să recunoască, la asta nu se gândise. Dacă avea de ales între Freyja şi Archibald, îl prefera pe Archibald.

— La asta o să se rezume întotdeauna viața mea?

Murmură ea cu amărăciune. O viață între fustele mătuşii domniei-voastre?

Thorn îşi potrivi ceasul de mână şi îi fixă mult timp cu privirea cadranul. Ophelie numără mai multe tic-tacuri în timpul acestei tăceri.

— N-am destul timp ca să veghez cum trebuie asupra domniei-voastre.

Scoase dintr-un buzunar un carnețel din argint şi mâzgăli ceva cu creionul.

— Uite adresa Intendenței. Învățați-o bine pe de rost. Dacă aveți probleme, dacă aveți nevoie de ajutor, veniți la mine fără să atrageți atenția.

Ophelie se uită fix la foița de hârtie. Foarte amabil din partea lui, dar asta nu-i rezolva problema.

— Acest Archibald n-o să-şi dea oare seama cine sunt dacă stau la el în următoarele luni?

Ochii lui Thorn deveniră două deschizături înguste.

— Nu trebuie să-şi dea seama. Să n-aveți încredere în zâmbetele lui nătângi, e un om periculos. Dacă află cine sunteți, va tine să vă necinstească doar din plăcerea de a mă umili. Aşa că aveți grijă şi stăpâniți-vă animismul.

Ophelie îşi dădu tot părul peste umeri. Urma să facă un adevărat tur de forță ca să nu se dea de gol.

— Nu numai fată de Archibald va trebui să vă luați măsuri de precauție extreme, continuă Thorn accentuând fiecare silabă, ci față de toată familia lui. Oamenii aceia sunt legați între ei. Ce vede unul vede toată lumea. Ce aude unul aude toată lumea. Ce ştie unul ştie toată lumea. Li se spune „Pânza”, o să-i recunoaşteți după semnul pe care-l au pe frunte.

Prin mintea lui Ophelie trecură iar ultimele cuvinte ale lui Archibald, ca un şoc electric: „Mai transmiteți-i verişoarei domniei-voastre să nu le spună vrute şi nevrute celor care au acest semn. Într-o zi asta ar putea să se-ntoarcă împotriva ei.“ Aşadar în noaptea aceea toată familia lui Archibald fusese martoră la întâlnirea lor? Oare acum ştiau toți cum arată?

Ophelie se simțea pusă la zid. Nu mai putea să-i mintă mult timp pe Thorn şi pe Berenilde, trebuia să le spună ce se întâmplase.

— Auziți... şopti ea încet de tot.

Thorn interpretă stinghereala ei cu totul altfel.

— Probabil vi se pare că vă arunc în groapa cu lei fără să-mi pese, spuse el pe un ton mai apăsat. Nu mă pricep să v-arăt asta, dar chiar mă preocupă soarta domniei-voastre. Dacă vi se face pe la spatele meu un rău cât de mic, vinovatul va fi aspru pedepsit.

Thorn închise capacul ceasului cu un clinchet de metal. Plecă la fel de brusc pe cât venise, lăsând-o pe Ophelie pradă remuşcărilor.

Bătu de mai multe ori în uşa camerei ei, cerând să o vadă pe Berenilde şi tot repetând că e foarte important, dar nimeni nu putu s-o ajute.

— Doamna e foarte, foarte, foarte ocupată, îi explică Fistic prin crăpătura uşii. Aveți răbdare, don’şoară, vă deschid în curând. Trebuie să plec! Exclamă ea în vreme ce în depărtare se auzea un sunet de clopoțel.

Ophelie speră degeaba, două ore mai târziu, când se auzi un zgomot de cheie în broască. Era mătuşa Roseline, pe care o uitaseră în sala de lectură; tocmai o conduseseră sus.

— E inadmisibil! izbucni ea, verde de mânie. Oamenii ăştia ne închid întruna ca pe nişte hoaţe! Şi oare ce se-ntâmplă? Jos sunt valize peste tot! Golim conacul?

Ophelie îi povesti ce îi spusese Thorn, dar mătuşa Roseline se enervă şi mai tare.

— Cum? Mojicul ăsta a fost singur cu tine aici, fără să stea nimeni cu voi? Sper măcar că n-a fost bădăran! Şi ce mai e şi povestea asta să mergem să facem pe servitoarele în altă parte? Cine mai e şi Arhimede ăsta?

O clipă, Ophelie se gândi să i se destăinuie mai mult, dar îşi dădu repede seama că mătuşa Roseline nu e persoana potrivită pentru aşa ceva. Şi-aşa se străduise mult să-i explice ce vor de la ele Thorn şi Berenilde.

După o conversaţie lungă şi multe repetiţii, Ophelie se aşeză iar pe fotoliu, în timp ce mătuşa Roseline făcea ture prin cameră. Petrecură o bună parte din zi ascultând zarva generală care cuprinsese casa. Se făceau valize, se scoteau rochii, se călcau fuste respectându-se ordinele date de Berenilde, a cărei voce puternică şi limpede răsuna pe toate culoarele.

Afară ziua era pe sfârşite. Ophelie îşi strânse picioarele sub ea şi îşi aşeză bărbia pe genunchi. În zadar se tot gândea, îi era ciudă că nu-i spusese imediat adevărul lui Thorn. Acum, orice ar fi făcut era mult prea târziu.

„Să recapitulăm, cugetă ea în gând. Dragonii vor să se descotorosească de mine pentru că mă căsătoresc cu bastardul lor. Cei din clanul Miraj vor să mă omoare pentru că mă căsătoresc cu un Dragon. Archibald vrea să mă vâre în patul lui pentru că asta îl distrează şi, minţindu-l pe el, am minţit toată Pânza. Singurii mei aliaţi sunt Berenilde şi

Thorn, dar pe Berenilde am reuşit să mi-o pun în cap şi nu mai e mult până să se-ntâmple la fel şi cu Thorn.”

Ophelie îşi afundă capul în rochie. Universul acesta era mult prea complicat pentru ea, nostalgia după viaţa ei de odinioară o răvăşea.

Tresări când uşa camerei se deschise în sfârşit.

— Doamna ar vrea să stea de vorbă cu domnişoara, anunţă majordomul. Vă rog să mă urmaţi, domnişoară.

Ophelie îl urmă până în salonul mare, unde pe covor erau peste tot cutii de pălării.

— Fetiţa mea dragă, abia aşteptam să vă vorbesc!

Berenilde strălucea ca o stea. Pudrată din cap până-n picioare, defila în corset şi jupon alb fără niciun pic de jenă. Împrăştia un miros puternic de drot.

— Şi eu la fel, doamnă, spuse Ophelie, lovită de inspiraţie.

— Nu, fără „doamnă”! La coş cu „doamnă”! Spuneţi-mi pe nume, spuneţi-mi „mătuşă”, spuneţi-mi chiar „mamă” dacă vreţi! Şi-acum vorbiţi-mi deschis.

Berenilde se răsuci cu graţie ca să-i arate profilul, ale cărui contururi erau perfect armonioase.

— Vi se pare că sunt rotunjoară?

— Rotunjoară? bâigui Ophelie, derutată. Pe cuvânt de onoare, nu. Dar...

Berenilde o strânse în braţe teatral, umplându-i hainele de pudră.

— Îmi reproşez atitudinea copilăroasă faţă de domnia-voastră, draga mea copilă. M-am supărat pe domnia-voastră ca o adolescentă. Dar am uitat totul!

Obrajii lui Berenilde erau trandafirii de plăcere şi îi licăreau ochii. Era pur şi simplu o femeie îndrăgostită. Farouk îşi făcuse griji din cauza ei, ea jubila.

— Probabil că Thorn v-a explicat ce se-ntâmplă. Cred că propunerea lui Archibald e cea mai bună şansă pe care puteam s-o primim.

Berenilde se aşeză în faţa măsuţei de toaletă, unde trei oglinzi îi reflectau chipul frumos din unghiuri diferite. Apăsă pe capacul unei sticluţe de parfum ca să-şi parfumeze corsajul. Ophelie strănută.

— Vedeţi, continuă Berenilde cu un aer mai serios, cred că ce trăiam noi nu era viaţă. E periculos când curtenii se izolează aşa de ceilalţi şi, ca să fiu sinceră până la capăt, cred că nepotului meu n-o să-i strice să stea puţin fără domnia-voastră.

Cu un strop de ironie cuibărit între buze şi puţin tulburată la rându-i, zâmbi reflexiei lui Ophelie, care stătea în spatele ei bălăngănindu-şi braţele.

— Băiatul ăsta s-a înmuiat de când v-a luat de lângă familie. Mi se pare excesiv de binevoitor faţă de domnia-voastră, nu-i stă-n fire. Şi eu, care mă lăudam în faţa domniei-voastre că domnesc deplin în inima lui, vă mărturisesc că am fost un pic geloasă!

Ophelie abia dacă o asculta, prea concentrată la cuvintele pe care trebuia să le rostească acum. „Doamnă, m-am întâlnit deja cu Archibald."

— Doamnă, m-am...

— Trecutul e trecut! o întrerupse Berenilde. Contează ce urmează. În sfârşit, o să pot să vă iniţiez în subtilităţile întortocheate de la Curte.

— Aşteptaţi, doamnă, m-am...

— Pentru că domnia-voastră, draga mea Ophelie, veţi face parte din suita mea, adăugă Berenilde înainte să strige: Mamă!

Berenilde pocni din degete, semeaţă. Bunica înaintă încet, cu zâmbetul ei de ţestoasă brăzdându-i chipul. Îi aduse lui Ophelie un mic cufăr care mirosea puternic a naftalină. Înăuntru era aranjată o rochie neagră, puţin ciudată.

— Dezbrăcaţi-vă, porunci Berenilde aprinzându-şi o ţigară.

— Auziți... insistă Ophelie. M-am...

— Ajutați-o, mamă, copila asta e prea ruşinoasă.

Cu gesturi blânde, bunica a desfăcut copcile rochiei lui Ophelie până când rochia îi căzu la picioare. Tremurândă, cu brațele încrucişate pe piept, nu mai purta decât o lenjerie din bumbac. Dacă Thorn intra atunci în salon, i s-ar fi părut caraghioasă.

— Puneți-vă asta, fetiță dragă, spuse bunica.

Îi întinse rochia neagră care se afla în micul cufăr. Din ce în ce mai descumpănită, Ophelie îşi dădu seama, desfăcând catifeaua grea împodobită cu ceaprazuri de argint, că nu e un veşmânt de femeie.

— O livrea de valet?

— O să vi se aducă o cămaşă şi nişte pantaloni, îmbrăcați-vă cu ea ca să vedeți cum vine.

Ophelie îşi strecură capul prin gulerul strâmt al uniformei, care îi căzu până la coapse. Berenilde suflă un nor de fum prin zâmbetul satisfăcut.

— Începând din seara asta vă numiți Mim.

Şocată, Ophelie descoperi în oglinda triplă a lui Berenilde o reflexie pe care n-o recunoscu. Un omuleț cu părul negru, cu ochi migdalați şi trăsături şterse îi oglindea surpriza.

— Ce-i asta? îngăimă ea.

Omulețul mişcase buzele în acelaşi ritm cu ea.

— O deghizare eficace, îi răspunse Berenilde. Singurele inconveniente sunt... vocea... şi accentul domniei-voastre. Dar ce importanță are dacă sunteți mută?

Ophelie văzu cum ochii tânărului se măresc. Duse mâna la ochelari ca să vadă dacă sunt tot acolo, căci nu-i mai vedea. Reflexia ei părea să manipuleze golul.

— Va trebui să evitați şi ticurile astea, o ironiză Berenilde. Deci cum vi se pare? Mă-ndoiesc c-o să atrageți pe cineva cu asemenea apariție!

Ophelie încuviință pe tăcute. Tocmai se găsise o soluție la problema ei.

La Clardelună

A mai râvnite din toată Cetacera. Era aranjat ca un budoar în care puteai să guşti tot felul de ceaiuri. I se spunea Anticamera pentru că era singurul ascensor care ducea la Clardelună, domeniul lui Archibald. Nu puteau să urce în el decât oaspeții lui Archibald, cei care se remarcau prin ascendență şi prin extravaganță. Fără îndoială, din cauza greutății sale, era şi ascensorul cel mai lent: parcurgea traseul într-o jumătate de oră.

Țeapănă în uniformă, Ophelie încrucişa picioarele, le întindea, le încrucişa iar, îşi freca între ele gleznele. Era prima oară când purta o haină de bărbat. Nu ştia cum să stea şi colanții îi zgâriau îngrozitor de tare pulpele.

Aşezată pe un fotoliu confortabil, cu o ceaşcă de ceai în mână, Berenilde îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Sper că n-o să gesticulați aşa acasă la ambasador. O să stați dreaptă, cu călcâiele lipite, cu bărbia sus şi cu privirea plecată. Mai ales nu faceți cu cele zece degete niciun lucru pe care nu vi-l cer.

Puse ceaşca de ceai pe o măsuță şi îi făcu semn lui Ophelie să se apropie. Îi luă cu delicatețe mâinile înmănuşate în ale ei. Ophelie se chirci imediat simțind atingerea. Berenilde părea cumsecade dună femei. Evitați orice ar putea să atragă atenția asupra lor.

Mâini de femeie... Ophelie îşi privi mănuşile de *cititoare,* la fel de negre ca livreaua, şi îndoi de mai multe ori degetele ca să se lase materialul nou. Renunțase la vechea ei pereche şi o înlocuise cu una din cele pe care le primise cadou de la mama ei. Nu voia să poarte nimic care ar fi putut să-i trezească amintiri lui Archibald.

— Deghizarea asta e pe cât de indecentă, pe atât de umilitoare! o persiflă mătuşa Roseline. S-o transformați pe nepoata mea în valetul domniei-voastre! Daca află sora mea, i se ridică toate acele de păr pe cap.

— Lucrurile se vor schimba în bine, o asigură Berenilde cu un zâmbet încrezător. Putină răbdare, doamnă Roseline.

— Puțină răbdare, repetă bunica lui Thorn cu un zâmbet ramolit. Putină răbdare.

Prea în vârstă ca să fie despărțită de fiica ei, bătrâna însoțea suita lui Berenilde. Ophelie o văzuse întotdeauna îmbrăcată foarte simplu; era un adevărat spectacol s-o vezi împopoțonată cu pălăria ei mare cu pene şi cu rochia ei din damasc albastru. Gâtul ei lung de țestoasă dispăruse aproape tot sub şiragurile de perle.

— Mi se pare că n-am dus deloc lipsă de răbdare până acum, spuse mătuşa Roseline pe un ton rece.

Berenilde aruncă o privire răutăcioasă spre ceasul din Anticameră.

— Ajungem în cincisprezece minute, prietenă dragă. Vă sfătuiesc să le folosiți ca să perfecționați felul în care spuneți „da, doamnă” şi ca să ne mai turnați din ceaiul ăsta delicios cu mirodenii.

— Da, doamnă, articulă mătuşa Roseline cu un accent din Nord foarte exagerat.

Berenilde îşi arcui sprâncenele în semn de mulțumire. Purta o rochie deschisă la culoare, cu guleraş, şi o perucă amețitor de înaltă, care semăna cu o prăjitură glasată. Pe cât de austeră era mătuşa Roseline în ținuta ei strictă de damă de companie, pe atât de luminoasă era ea. Mătuşii Roseline cocul minuscul îi întindea atât de tare pielea de pe frunte, încât nu mai avea nici cel mai mic rid.

— Sunteți mândră, doamnă Roseline, suspină Berenilde, sorbindu-şi ceaiul cu mirodenii. E o calitate care îmi place la o femeie, dar nu-şi are locul în cazul unei doamne de

companie. În curând o să vă vorbesc cu semeție și va trebui să-mi răspundeți numai cu „da, doamnă” sau „bine, doamnă”. N-o să mai existe nici „eu”, nici „domnia-voastră” între noi, n-o să mai facem parte din aceeași lume. Vă simțiți în stare să-nduraţi așa ceva?

Punând la loc ceainicul cu un gest scurt, mătușa Roseline se îndreptă, demnă.

— Pentru nepoata mea, o să fiu în stare și să vă curăț oala de noapte.

Ophelie își mușcă zâmbetul care-i apăru pe buze. Mătușa avea un mod foarte personal de a pune oamenii la punct.

— De la amândouă mă aștept la cea mai mare discreție și la supunere necondiționată, spuse Berenilde. Indiferent ce fac sau ce-i spun uneia sau alteia, n-o să tolerez nicio privire piezișă. Mai ales, nu vă trădați niciodată animismul în fata unui martor. La primul pas greșit, măsurile pe care voi fi obligată să le iau vor fi exemplare, pentru noi, toate patru.

După acest avertisment, Berenilde mușcă dintr-un macaron cu o voluptate drăgăstoasă.

Ophelie se uită la ceasul din ascensor. Încă zece minute până la Clardelună. Poate pentru că se simțea ușurată că-și părăsește închisoarea aurită, nu-i era teamă deloc. Era chiar extraordinar de nerăbdătoare. Inerția, așteptarea, golul din viața ei la conac, toate acestea ar fi ajuns s-o sufoce încetul cu încetul, transformând-o într-un pumn de cenușă până să vină ziua nunții. Astă-seară se punea, în sfârșit, din nou în mișcare. Astă-seară urma să vadă chipuri necunoscute, să descopere un loc nou, să învețe mai multe despre mecanismele acestei lumi. Astă-seară nu va mai fi logodnica intendentului, ci un simplu valet, anonim printre anonimi. Livreaua asta era cel mai bun post de observație la care putea să viseze, era ferm hotărâtă să se folosească de

ea cât mai bine. Urma să privească fără să fie văzută, să asculte rămânând mută.

Nu prea conta ce crede Thorn, Ophelie avea convingerea profundă că pe arca asta nu sunt numai indivizi ipocriți, corupți şi criminali. Negreşit, existau şi oameni demni de încredere. Trebuia doar să ştie să-i repereze.

„Conacul m-a schimbat”, remarcă ea, dând din degete în mănuşile noi.

Pe Anima, pe Ophelie n-o interesa decât muzeul ei. Acum, prin forța lucrurilor, devenise mai curioasă în legătură cu ceilalți. Simțea nevoia să-şi caute puncte de sprijin, persoane sincere care n-ar trăda-o din cauza unor rivalități între clanuri. Nu mai accepta să depindă numai de Thorn şi de Berenilde. Ophelie voia să-şi formeze propria părere, să facă alegeri, să trăiască pe cont propriu.

Când ceasul din ascensor arăta că mai sunt doar trei minute, îndoiala îi nărui hotărârile mărețe.

— Doamnă, murmură Ophelie aplecându-se spre Berenilde, credeți că vor fi persoane din clanul Miraj la balul domnului Archibald?

Ocupată să-şi pudreze iar nasul, Berenilde o privi stupefiată, apoi izbucni într-un râs cristalin.

— Bineînțeles! Cei din clanul Miraj sunt personalități de care dai oriunde mergi, sunt prezenți la toate recepțiile! O să vă-ntâlniți tot timpul cu ei la Clardelună, draga mea.

Pe Ophelie o derută o asemenea nepăsare.

— Dar livreaua pe care o port e un produs Miraj, nu-i aşa?

— Nu vă temeți, nimeni n-o va recunoaşte. Sunteți un servitor cât se poate de neînsemnat, fără personalitate, fără niciun semn distinctiv. Sute de valeți o să vă semene, aşa că n-o să fie nicio diferență între domnia-voastră şi ei.

Ophelie înălță capul şi se uită lung la reflexia lui Mim pe sticla plafonului. Un chip gălbejit, un nas şters, nişte ochi

inexpresivi, părul pieptănat cum se cuvine... Cu siguranță, Berenilde avea dreptate.

— Dar domniei-voastre, doamnă, nu vă e teamă să stați lângă cei din Miraj cu fața descoperită? Sunt, totuşi, duşmanii declarați ai domniei-voastre.

— De ce să mă tem? Clardelună e un azil diplomatic. Acolo lumea urzeşte conspirații, bârfeşte, amenință, dar cu siguranță nu comite asasinate. Chiar şi duelurile judiciare sunt interzise.

Dueluri judiciare? Ophelie n-ar fi crezut niciodată că o să audă aceste două cuvinte în aceeaşi frază.

— Şi dacă ne întâlnim cu Freyja şi cu soțul ei? Insistă ea. Familia domniei-voastre ştie că mă aflu sub protecția domniei-voastre; n-o să-şi dea oare seama că mă ascund în suita domniei-voastre?

Adunându-şi poalele rochiei, Berenilde se ridică în picioare cu grație.

— N-o să vă-ntâlniți niciodată cu nepoata mea la Clardelună. Nu e primită acolo, din cauza manierelor ei brutale. Aşa că liniştiți-vă, draga mea copilă, ajungem la destinație.

Într-adevăr, ascensorul încetinea.

Ophelie avu un schimb de priviri cu Roseline. În clipa asta erau încă mătuşă şi nepoată, naşă şi fină, dar curând raporturile lor aveau să devină pur formale, aşa cum trebuie să fie între o doamnă de companie şi un valet mut. Ophelie nu ştia când o să aibă ocazia să-i vorbească iarăşi liber; de aceea ultimul cuvânt îl rosti înspre femeia asta care îşi sacrifica de dragul ei confortul şi orgoliul:

— Mulțumesc.

Mătuşa Roseline îi strânse repede mâna în mâna ei. Grilajul aurit al Anticamerei se deschise spre domeniul de la Clardelună. Sau cel puțin aşa se aştepta Ophelie. Descoperi în schimb, zărind-o tulburată, o sală mare a paşilor

pierduţi. Era un loc uluitor, cu o pardoseală ca o tablă de şah, cu lustre de cristal gigantice şi cu statui din aur care ţineau în mâini coşuri cu fructe.

Urmând indicaţiile lui Berenilde, Ophelie începu să împingă afară din ascensor căruciorul cu bagaje. Era plin de valize atât de grele, încât avea impresia că mută o casă de cărămidă. Se abţinu să se zgâiască la tavanul pictat din sala paşilor pierduţi, pe care prindeau viaţă în chip spectaculos numeroase peisaje, într-o parte vântul sufla în copaci, în alta nişte valuri ameninţau să se reverse pe pereţi. Ophelie trebui să se abţină şi să se uite lung la nobilii cu perucă pe care încerca să-i evite cu căruciorul ei. Erau machiaţi strident, vorbeau cu glas ascuţit şi aveau posturi manierate. Se exprimau cu o asemenea preţiozitate, cu turnuri de frază atât de alambicate, încât Ophelie abia îi înţelegea, şi nu era vorba de accent. Toţi aveau, de la pleoape până la sprâncene, semnul celor din clanul Miraj.

Imediat ce o recunoscură pe frumoasa Berenilde, îi adresară cele mai excentrice şi mai ceremonioase saluturi, la care ea răspunse bătând din gene distrată. Ophelie chiar ar fi putut crede, văzându-i, că nu există niciun fel de rivalitate între ei. Berenilde şi mama ei se aşezară pe o banchetă acoperită cu catifea. În toată sala paşilor pierduţi se găseau asemenea banchete; multe doamne care stăteau pe ele îşi făceau vânt cu evantaiul, nerăbdătoare.

Ophelie opri căruciorul cu bagaje în spatele banchetei lui Berenilde şi rămase în picioare, cu călcâiele lipite. Nu înţelegea ce aşteaptă, de fapt, acolo. Era deja foarte târziu şi până la urmă lui Archibald avea să i se pară jignitoare întârzierea invitatei sale de onoare.

Pe o bancă vecină, o bătrână doamnă în roz peria ceea ce Ophelie presupuse că e un ogar cu păr lung. Era mare cât un urs, avea la gât o fundă albastră ridicolă şi, când scotea

limba, făcea un zgomot de locomotivă cu aburi. Nu se aşteptase să vadă o Fiară într-un loc ca acesta.

Deodată, în sala paşilor pierduţi se făcu linişte. Toţi nobilii se întorceau când trecea un om rotund ca un butoi. Mergea cu paşi mărunţi şi repezi şi avea pe buze un zâmbet uriaş. Văzându-i uniforma neagră, cu fireturi de aur, Ophelie deduse că e vorba de un majordom-şef – Berenilde o pusese să înveţe pe de rost ierarhia servitorilor –, dar acesta arăta atât de puţin a aşa ceva, încât ea avea îndoieli. Se clătina pe picioare şi avea peruca invers.

— Dragul meu Gustave! îl strigă un Miraj pe ton mieros. Soţia mea şi cu mine aşteptăm aici de două zile. Îndrăznesc să cred că doar aţi uitat puţin de noi?

Spusese toate acestea strecurând cu discreţie în buzunarul majordomului un mic obiect pe care Ophelie nu-l recunoscu, pentru că erau prea departe. Majordomul bătu uşor în buzunarul uniformei, măgulit.

— N-am uitat deloc, domnule. Domnul şi doamna se află pe lista de aşteptare.

— Dar aşteptăm deja de două zile, insistă Mirajul pe un ton mai crispat.

— Şi alţii de şi mai mult timp, domnule.

Sub privirea interzisă a Mirajului, majordomul îşi continuă mersul cu paşi mărunţi şi repezi şi le dărui un zâmbet radios tuturor nobililor care se prezentară în faţa lui. Unul o scoase în faţă pe fata cea mai mică, lăudându-i isteţimea şi frumuseţea. Altul îi aducea elogii pentru calitatea excepţională a iluziilor sale. Chiar şi bătrâna doamnă în roz îşi puse ogarul gigantic să facă acrobaţii ca să-l impresioneze pe majordom, dar acesta străbătea adunarea fără să cedeze în faţa nimănui. Se opri doar când ajunse la bancheta pe care stătea Berenilde, unde se înclină atât de adânc, încât era să-şi piardă peruca, prinsă de mântuială.

— Doamnelor, domnul ambasador vă aşteaptă.

Berenilde şi mama ei se ridicară fără să spună o vorbă, apoi îl urmară pe majordom. Ophelie împinse cu greu căruciorul prin mulţimea de nobili indignaţi. Majordomul Gustave le conduse în capătul sălii, printr-o uşă pe care o păzeau nişte jandarmi ce nu păreau prea îngăduitori.

Ajunseră imediat pe aleea unei grădini de trandafiri. Ophelie ridică ochii şi descoperi, printre bolţile de trandafiri albi, o nesfârşită noapte înstelată. Clardelună se ridica la înălţimea numelui său. Aerul călduţ era atât de suav, parfumul florilor era atât de îmbătător, încât era sigură că tocmai intraseră într-o iluzie. Chiar o iluzie străveche. Îşi aduse aminte de jurnalul lui Adelaide: *doamna ambasadoare ne-a primit cu amabilitate pe domeniul ei, unde domneşte o eternă noapte de vară.* Prin urmare, Archibald moştenise domeniul străbunei lui, iar Ophelie mergea pe urmele acesteia. Ca şi când istoria s-ar fi repetat, într-un fel.

Vocea ascuţită a majordomului o readuse cu picioarele pe pământ.

— E o onoare s-o însoţesc pe doamna! chicoti el adresându-i-se lui Berenilde. Pot îndrăzni să-i mărturisesc doamnei că împărtăşesc fără reţinere respectul pe care-l are domnul ambasador faţă de domnia-sa?

Mătuşa Roseline dădu ochii peste cap auzindu-l. Din cauza valizelor stivuite pe căruciorul cu bagaje, Ophelie nu putea să vadă bine ce se întâmplă în faţa ei. Profită de o cotitură a aleii din grădina de trandafiri ca să se uite mai bine la majordomul acesta ciudat. Cu faţa lui grăsună, caraghioasă, şi cu nasul lui vânăt, de beţivan, o făcea să se gândească mai degrabă la un personaj de la circ decât la un servitor.

— Ştiu prea bine, devotatul meu Gustave, susură Berenilde, vă sunt datoare în mai multe privinţe. Şi o să vă

fiu datoare şi mai mult când îmi veți prezenta pe scurt situația actuală de la Clardelună.

Asemenea Mirajului de dinaintea ei, Berenilde îi dădu discret un mic obiect majordomului. Uluită, Ophelie văzu că e vorba de o clepsidră. Aşadar aici favorurile erau răsplătite cu simple clepsidre.

Gustave îşi descleştă buzele imediat.

— E multă lume aici, doamnă, şi nu-i vorba de te miri cine. După toate zvonurile care au circulat din cauza indispoziției doamnei, rivalele doamnei au revenit, având o apariție foarte remarcată la Curte. Gurile rele au pomenit chiar ceva despre o cădere în dizgrație, dar spânzurat să fiu dacă am plecat urechea la aşa ceva!

— Nu-mi fac griji atât din cauza rivalelor, cât din cauza rivalilor, spuse Berenilde pe un ton relaxat.

— Nu-i ascund doamnei că domnul cavaler e la post. A venit repede aici imediat ce a aflat că doamna va fi găzduită la Clardelună. Domnul cavaler are acces peste tot la Curte, şi chiar când ar fi de preferat să nu-şi facă apariția, acționează numai după cum socoteşte. Pot să sper că prezența domniei-sale nu o va deranja pe doamna?

Se lăsă o tăcere lungă, tulburată numai de roțile căruciorului cu bagaje pe pietrele grădinii de trandafiri. Pe Ophelie o dureau brațele, dar abia aştepta să afle mai multe. Cine era cavalerul acesta care părea s-o incomodeze pe Berenilde? Un iubit părăsit?

— Vor fi prezenți şi membri ai familiei mele? se mulțumi să-ntrebe Berenilde.

Tuşea fals stânjenită a majordomului semăna mai mult cu un râs înfundat.

— Domnul şi doamnele Dragoni nu sunt foarte prețuiți de domnul ambasador, să-mi fie iertat, doamnă. Provoacă o dezordine de nedescris întotdeauna când vin!

— Archibald îmi ia o piatră de pe inimă, aprobă Berenilde pe un ton glumeţ. Feriţi-mă de prieteni, că de duşmani mă ocup eu. Cei din clanul Miraj au măcar bunul-simţ să nu se facă praf unii pe alţii.

— Doamna să n-aibă nicio grijă. Stăpânul meu a rezervat pentru doamna propriile sale apartamente. Acolo doamna va fi în deplină siguranţă. Acum le rog pe doamne să mă ierte, o să le anunţ pe domniile-lor ambasadorului!

— Vă rog, amabilul meu Gustave. Spuneţi-i lui Archibald că venim.

Majordomul se îndepărtă cu paşii lui mărunţi şi grăbiţi. Ophelie era să-şi piardă echilibrul urmărindu-l cu privirea: o roată de la căruciorul cu bagaje se înţepenise într-o denivelare a pavajului. Tot încercând s-o scoată cu mâna, zări drumul pe care-l mai avea de parcurs. Drumul cu bolţi din grădina de trandafiri se prelungea cu o alee imensă înţesată de bazine mari. Castelul lui Archibald, construit din pietre albe şi bucăţi de ardezie, se înălţa în spate de tot; lui Ophelie i se părea la fel de inaccesibil ca luna falsă de pe cer.

— O s-o luăm pe o scurtătură, anunţă Berenilde întinzându-i mamei sale braţul.

Merseră de-a lungul unui răzor mare de violete, iar Ophelie avea impresia că e mai degrabă un ocol.

Începea să aibă crampe la mâini. Berenilde o luă pe un pod care, traversând un mic canal, ducea la alte grădini, apoi, fără să le prevină, făcu o piruetă unduindu-şi rochia cu graţie. Ophelie trebui să frâneze căruciorul cu amândouă picioarele ca să n-o lovească.

— Acum ascultaţi-mă bine, şopti Berenilde. Majordomul cu care am vorbit adineauri e omul cel mai viclean şi mai josnic de pe Clardelună. O să încerce să vă corupă mai devreme sau mai târziu, de îndată ce vreun aşa-zis prieten de-ai mei, din clanul Miraj sau din cel al Dragonilor, o să-i

ofere un preț bun în schimbul vieții mele sau a copilului meu. O să pretindeți că-i acceptați oferta şi o să-mi dați de ştire cât mai repede. Clar?

— Cum aşa? îngăimă mătuşa Roseline. Credeam că aici nu se comit asasinate! Că e un azil diplomatic!

Berenilde îi aruncă un zâmbet veninos care îi aduse aminte că în afară de „da, doamnă” nu mai vrea să audă nimic din gura ei.

— Nu se comit asasinate, răspunse ea totuşi, dar se mai întâmplă să aibă loc accidente inexplicabile. Pot fi uşor evitate cu condiția să rămâi vigilent.

Berenilde rostise ultimul cuvânt aruncând o privire plină de-nțeles spre silueta lui Mim, încremenită în spatele căruciorului cu bagaje. Dincolo de chipul neutru creat de iluzie, Ophelie era consternată. În mintea ei servitorii erau persoane complet diferite de nobili, suflete neprihănite, ca Fistic. Toate reperele i se dădeau peste cap aflând că nu trebuie să aibă încredere nici în ei.

În timp ce Berenilde îşi ajuta mama să coboare panta podului, Ophelie împinse cu un gest automat căruciorul în urma lor. Nu-şi dădu seama imediat că peisajul de pe celălalt mal nu era cel care ar fi trebuit să fie. Acum nu mai treceau printre violete, ci printr-un pâlc de sălcii plângătoare. Prin văzduh pluteau acordurile unui vals. Ophelie ridică ochii şi văzu, peste unduirile frunzelor, castelul lui Archibald, care îşi avânta turnulețele albe în noapte. Micul pod le dusese dintr-un capăt al domeniului în celălalt! Degeaba se tot gândea Ophelie, nu înțelegea cum pot iluziile să sfideze aşa legile spațiului.

În grădinile castelului, cupluri în costume elegante dansau la lumina felinarelor. Cu cât se apropiau mai mult Berenilde şi suita ei, cu atât mai densă devenea mulțimea, o mare de peruci şi de mătase. Pe cer, luna falsă era la fel de orbitoare ca un soare de sidef, iar stelele false semănau cu

un foc de artificii adevărat. Casa lui Archibald era demnă de un castel din poveşti, cu turnurile sale pline de acoperişuri ascuțite şi cu nenumăratele sale vitralii. Prin comparație, conacul lui Berenilde părea o casă de la țară.

Ophelie nu rămase mult timp sub vraja acelui decor. Dansatorii se opreau din vals pe măsură ce Berenilde înainta printre ei, liniştită ca un lac. Toți îi adresau favoritei zâmbete amabile şi cuvinte de simpatie, dar privirile lor erau mai reci ca gheața. Mai ales femeile şuşoteau în spatele evantaielor, făcând semn din ochi spre pântecul lui Berenilde. Emanau o asemenea ostilitate, încât Ophelie simțea un nod în gât.

— Berenilde sau arta de a se face dorită! exclamă o voce zeflemitoare acoperind muzica şi râsetele.

Ophelie rămase pironită locului în spatele căruciorului cu bagaje. Era Archibald, care, cu jobenul lui găurit într-o mână, cu un baston vechi în cealaltă, venea în întâmpinarea lor cu pas alert. În urma lui venea un alai de tinere încântătoare.

La sosirea stăpânului locului, toți servitorii prezenți în grădini făcură o plecăciune. Ophelie luă o postură asemănătoare cu a lor. Îşi desprinse mâinile de pe cărucior, se aplecă înțepenită şi rămase cu ochii la vârful pantofilor cât timp stătură aşa şi ei.

Când se îndreptă în sfârşit, nu-şi trădă emoția provocată de zâmbetul sincer şi de ochii mari, albaştri ca cerul, ai lui Archibald când acesta îi sărută mâna lui Berenilde. Îi purta puțin pică pentru că-i ascunsese particularitatea familiei sale. Din partea unui om care susținea că nu poate să mintă, omisiunea asta i se părea o mică trădare.

— Nu cunoşti bine o femeie când îi ceri să fie punctuală! răspunse Berenilde pe un ton sarcastic. Puteți să le întrebați pe surorile domniei-voastre!

Le strânse pe tinere la piept pe rând, de parcă toate erau copiii ei.

— Răbdarea! Melodia! Gratia! Claritatea!

Veselia! Pofticioasa! Şi iat-o şi pe micuţa mea Blajina, încheie ea strângând-o pe cea mai mică dintre toate şapte; ce mult mi-aţi lipsit!

La adăpostul pleoapelor întredeschise ale lui Mim, Ophelie lăsă privirea să-i alunece de la o soră la alta. Toate erau atât de tinere, de blonde, de delicate în rochiile lor albe, încât ai fi zis că-i vorba de un joc de oglinzi. Adolescentele răspunseră la îmbrăţişările lui Berenilde cu o duioşie care, cu siguranţă, era mai sinceră decât a ei. În ochii lor frumoşi, limpezi se citea o admiraţie autentică.

Cele şapte surori aveau pe frunte semnul Pânzei. Dacă era ca Ophelie să-i dea crezare lui Thorn, fiecare din ele îi văzuse aşadar chipul prin ochii fratelui lor. Oare aveau să strecoare de fată cu Berenilde vreo aluzie în legătură cu ea? Dacă avea să se-ntâmple aşa ceva, Ophelie se bucură că în noaptea aceea nu-şi spusese numele adevărat.

— Aţi venit cu o escortă mică, după câte văd, observă Archibald.

Sărută galant mâna bunicii, care se-mbujorase toată de plăcere, apoi îi adresă mătuşii Roseline un zâmbet pur şi simplu amuzat. Era atât de ţeapănă şi de glacială în rochia ei neagră, încât contrasta cu toate culorile balului. Era de-ajuns pentru ca lui Archibald să-i pară încântătoare.

— Doamna mea de companie, o prezentă Berenilde cu nepăsare. Am ales-o nu atât pentru conversaţia ei plăcută, cât pentru talentele ei de moaşă.

Mătuşa Roseline îşi subţie buzele, dar se abţinu să răspundă şi se mulţumi să dea din cap cu politeţe.

Când Archibald se apropie de căruciorul cu bagaje, Ophelie îşi impuse să nu facă o mişcare de retragere. Parcă dinadins începură să o mănânce rău de tot pulpele din

cauza colanților. Crezu că ambasadorul o să continue inspecția până la Mim, dar el doar atinse uşor valizele.

— O să vă ducem lucrurile în apartamentele mele. Simțiți-vă acolo ca acasă!

Majordomul Gustave se apropie şi deschise o lădiță. Archibald scoase din ea un frumos lanț din argint de care atârna o cheiță minunată, incrustată cu pietre prețioase. Berenilde făcu o piruetă grațioasă pentru ca el să-i poată prinde lanțul la gât. Ceremonia aceasta ciudată primi aplauze din vârful degetelor de la cei prezenți.

— Ce-ar fi să dansăm puțin? propuse Archibald făcând cu ochiul. La urma urmei, balul acesta e în cinstea domniei-voastre!

— Nu trebuie să exagerez, îi aduse aminte Berenilde punându-şi o mână protectoare pe pântec.

— Doar un vals sau două. Şi aveți voie să mă căleați pe picioare!

Ophelie urmări joaca lor cu oarecare fascinație. Dincolo de jocul manierelor relaxate, aproape copilăroase, cei doi păreau că-şi spun altceva pe tăcute. Archibald nu era cavalerul galant care voia să pară, Berenilde ştia asta şi Archibald ştia că Berenilde ştie. Atunci ce aştepta, de fapt, fiecare de la celălalt? Oare se supuneau orbeşte ordinelor lui Farouk, sau încercau să profite cât mai mult de pe urma lor?

Cu siguranță, Ophelie îşi punea la fel de multe întrebări ca ei privindu-i cum se îndepărtează braț la braț. Îi veni inima la loc. Archibald nu-i aruncase nicio privire! Ophelie ştia prea bine că nu poate fi recunoscută, dar se simțea într-adevăr uşurată că trecuse cu bine de această primă încercare.

Vulpoiul

A doua probă a lui Ophelie pe post de valet tocmai începuse. Ce trebuia să facă oare cu valizele? Berenilde plecase să danseze fără să-i dea nici cea mai mică indicație. Bunica și mătușa Roseline se pierduseră în mulțime. Ophelie era singură sub stele, între două sălcii plângătoare, împovărată cu căruciorul de bagaje. Archibald spusese că o va instala pe Berenilde în apartamentele lui, dar Ophelie nu putea totuși să intre în castel ca la ea acasă. Și-apoi unde erau apartamentele acestea? Când ești mut, inconvenientul e că nu poți să pui nicio întrebare.

Aruncă priviri nesigure spre servitorii care serveau răcoritoare în grădini, sperând că vor înțelege ce problemă are, dar toți îi întorceau spatele cu un aer nepăsător.

— Hei! tu!

Un valet, care purta exact aceeași uniformă ca Ophelie, se îndrepta spre ea cu pas iute și hotărât. Era clădit ca un bufet de vase și avea părul atât de roșcat, încât părea că i-a luat foc capul. O impresionă pe Ophelie.

— Ce facem, tândălim? Imediat ce-ntorc spatele stăpânii, stăm de pomană și căscăm gura?

Când ridică o mână mare ca o lopată, Ophelie crezu că o s-o lovească din toate puterile, dar el o atinse ușor pe spate, cu blândețe.

— În cazul ăsta, o să ne înțelegem. Mă numesc Vulpoiul și sunt regele chiulangiilor. N-ai mai fost niciodată pe-aici, nu? Aveai un aer așa de pierdut în colțul tău, de mi-era și milă. Vino după mine, băiete!

Valetul luă căruciorul cu bagaje și-l împinse în fața lui de parcă era un cărucior pentru copii.

— De fapt, numele meu adevărat e Renold, continuă el pe un ton plin de însuflețire, dar toată lumea îmi spune Vulpoiul. Sunt în slujba bunicii domnului, iar tu, norocosule, ești servitorul doamnei Berenilde. Mi-aș vinde măruntaiele ca să mă apropii de o asemenea femeie!

Îşi sărută cu pasiune vârful degetelor şi îşi ridică buzele cu un zâmbet pofticios, dezvăluind nişte canini foarte albi. Urcând împreună cu el pe alee, Ophelie îl sorbea din ochi, vrăjită. Vulpoiul ăsta o ducea cu gândul la vâlvătaia dintr-un şemineu. Se apropia de patruzeci de ani, dar avea energia unui tinerel.

Plecă spre Ophelie nişte ochi uimiți, verzi ca smaraldele.

— Nu eşti prea vorbăreț, bag seama! E din cauza mea, sau eşti timid de felul tău?

Ophelie îşi desenă cu degetul mare o cruce peste gură, cu un aer neajutorat.

— Un mut? rânji Vulpoiul. Şmecheră Berenilde, ştie să se înconjoare de persoane discrete! Sper că nu eşti şi surd. Înțelegi ce-ți spun?

Ophelie dădu din cap că da. Avea un accent pe care-l puteai tăia cu cuțitul, dar tot nu era la fel de puternic ca al lui Fistic.

Vulpoiul împinse căruciorul cu bagaje pe un mic drum pietruit, mărginit de două şiruri de gard viu perfect tăiate astfel încât să înconjoare castelul şi grădinile. Trecură printr-un pridvor de piatră care dădea spre o vastă curte interioară. Aici nu erau felinare, dar ferestrele luminate de la parter decupau dreptunghiuri aurii în noapte; erau acoperite de aburi, de parcă înăuntru domnea o căldură infernală. Nişte coşuri de sobă scuipau rotocoale mari de fum de-a lungul zidului.

— Bucătăria, comentă Vulpoiul. Lecția număru' unu, băiete, să nu-ți bagi niciodată nasul în bucătăria de la Clardelună. Uneltirile de-acolo nu-s pentru omuleții cumsecade ca tine.

Ophelie îl crezu pe cuvânt. Când treceau prin fața ferestrelor aburite, odată cu un miros de peşte la grătar ajunseră la ei strigăte şi insulte. Riscă să arunce o privire printr-un ochi de geam unde nu se lipise aburul, şi zări un

balet ameţitor de supiere din argint, coşuri de pâine, prăjituri etajate şi peşti-spadă întinşi pe tipsii uriaşe.

— Pe-aici! o strigă Vulpoiul.

Aşeza căruciorul cu bagaje în dreptul unei uşi de serviciu, puţin mai departe. Când ajunse lângă el, Ophelie descoperi un vestibul vechi îngheţat şi prost luminat. Trebuie să fi fost zona servitorilor. Printr-o uşă dublă, pe dreapta, ieşeau aburii de la bucătărie, răspândind în tot vestibulul o ceaţă cu miros de mirodenii. Nişte angajaţi împingeau întruna uşile batante, ducând tipsii aburinde sau aducând cărucioare cu vase de spălat.

— Te-aştept aici cu căruciorul, spuse Vulpoiul. Trebuie să te înregistrezi la Gumilastic ca să-ţi iei cheia.

Arătă cu degetul mare o uşă de sticlă, la stânga, cu o plăcuţă pe care scria „Administrator”. Ophelie şovăia. De ce cheie avea oare nevoie? Berenilde o pusese să supravegheze valizele, ideea de a i le încredinţa acestui necunoscut nu-i mirosea deloc a bine.

— Haide, du-te repede să-ţi iei cheia, o grăbi Vulpoiul.

Ophelie bătu la uşă şi intră. Nu-l văzu imediat pe bărbatul care stătea la birou cu pana-n mână. Costumul lui închis la culoare, tenul lui cenuşiu, încremenirea lui desăvârşită îl făceau aproape invizibil pe fondul lambriurilor de pe perete.

— Cine sunteţi? întrebă administratorul pe un ton înţepat.

Avea pielea mai încreţită ca a unui bătrân. Gumilastic? Porecla i se potrivea mănuşă.

— Cine sunteţi? insistă el.

Ophelie îşi scormoni buzunarele, căutând scrisoarea de recomandare pe care o scrisese Berenilde special pentru Mim. I-o dădu administratorului, care-şi puse un monoclu şi o parcurse cu o privire morocănoasă. Fără fasoane, scoase un registru din birou, îşi înmuie pana într-o călimară, mâzgăli câteva cuvinte şi i-l întinse lui Ophelie.

— Semnaţi.

Îi arătă cu degetul, sub o lungă listă de nume, date şi semnături, o rubrică nouă: *Mim, în slujba doamnei Berenilde.* Ophelie improviză o semnătură stângace.

Administratorul se ridică, înconjură biroul şi se îndreptă spre nişte cutii pe care scria: „şefi de sală”, „maeştri bucătari”, „ajutoare de bucătar”, „femei de serviciu”, „cameriste”, „doici”, „spălătorese”, „rândaşi”, „şoferi-mecanici”, „grădinari”, „îngrijitori de păsări”. Deschise cutia „valeți” şi scoase de-acolo la-ntâmplare o cheiță, pe care i-o dădu lui Ophelie. Pe etichetă, fata văzu un sigiliu cu ceea ce presupuse că e blazonul de la Clardelună. Pe spate, doar o adresă: *Strada Băilor, nr. 6.*

— Camera dumitale, spuse administratorul. Te rog să o laşi aşa cum o găseşti, să nu primeşti femei şi, mai ales, să nu mănânci înăuntru, tocmai am deratizat locul. Să ai întotdeauna la tine cheia asta, e dovada apartenenței dumitale provizorii la Clardelună. Facem regulat controale de identitate ca să asigurăm securitatea oaspeților domnului. Trebuie să prezinți cheia de fiecare dată, altfel eşti aruncat în temniță. Bun venit la Clardelună, încheie el pe acelaşi ton sec.

Ophelie ieşi din biroul administratorului destul de uluită. Spre uşurarea ei, Vulpoiul o aştepta încă în fața căruciorului cu bagaje. Se nelinişti iar când îşi dădu seama că acesta mai avea puțin şi se lua la harță cu o bucătăreasă transpirată toată.

— Leneşule!

— Bucătăreasă de nimic!

— Vulpoi bătrân şi buhăit!

— Sunt numai muşchi! Te las să guşti când vrei, scorpie.

Ophelie îi puse o mână pe braț Vulpoiului ca să-l facă să se liniştească. N-avea deloc chef să vadă că singura ei călăuză se bate cu o femeie.

— Umflă-te-n pene, haide, îl zeflemisi bucătăreasa. Te impui doar în fața protejaților tăi.

Împinse teatral uşa dublă şi dispăru în fumul care se înălța din cratițe. Ophelie se simțea jenată că asistase la acest schimb de replici, dar Vulpoiul o surprinse, izbucnind în râs.

— Haide, nu face fața asta, puştiule. E o prietenă veche! întotdeauna ne tachinăm un pic.

Deodată Ophelie înțelese de ce bărbatul acesta trezea în ea un sentiment ciudat de familiaritate. Ii aducea aminte de unchiul ei, doar că era mai tânăr. Chiar nu trebuia să se încurce cu asemenea oameni. Dacă majordomul-şef de la Clardelună era corupt, de ce ar fi fost valetul acesta demn de încredere?

— Ai cheia? întrebă Vulpoiul.

Stingherită, Ophelie încuviință dând uşurel din cap.

— Perfect. Ne facem livrarea şi-apoi vorbesc cu tine.

Vulpoiul împinse căruciorul cu bagaje într-un ascensor pentru mărfuri spațios, din fier forjat, apoi acționă o pârghie. Blocă frâna doar când ascensorul ajunse la ultimul etaj al castelului. Traversară o cameră de serviciu destinată bonelor, apoi un coridor foarte lung pe care erau vreo zece uşi. Pe fiecare din ele era o plăcuță din aur: „Blajina”, „Veselia”, „Pofticioasa”, „Melodia”, „Claritatea”, „Gratia”, „Răbdarea”.

— Aici, şuşoti Vulpoiul arătând plăcuța pe care scria „Clothilde”, sunt apartamentele stăpânei mele, bunica domnului. Îşi face siesta, aşa că nu trebuie să facem zgomot. Nu țin să-mi reiau serviciul prea curând.

Ophelie clipi. În curând era miezul nopții, ce oră pentru siestă! Archibald o avertizase, ziua şi noaptea n-aveau niciun sens la Curtea de la Pol.

Observă cabina unui ascensor somptuos în mijlocul culoarului: probabil că acela era rezervat familiei. Văzu mai

departe o uşă a cărei plăcuță fusese acoperită cu o eşarfă neagră. Urmărindu-i privirea, Vulpoiul se aplecă la urechea ei.

— Camera conjugală a răposatului domn şi a răposatei doamne, părinții tinerilor stăpâni. Sunt morți de ani de zile, dar n-a fost ştearsă niciodată.

A şterge o cameră? Ophelie îl întrebă din ochi pe Vulpoi, dar el nu-i dădu explicații. Împinse căruciorul cu bagaje până la o uşă din fundul coridorului, cu litere care formau numele „Archibald”. Ophelie intră în urma lui într-o anticameră care era de două ori mai mare decât salonul lui Berenilde de la conac. Un şemineu imens din marmură roz, ferestre înalte până-n tavan, portrete în picioare, biblioteci pe fiecare perete, două lustre din cristal, mobile sculptate ca nişte opere de artă... Familia asta chiar avea mania grandorii. Dintr-un patefon pe care cineva trebuia să-l întoarcă întruna se auzeau acordurile înfundate ale unei opere.

Ophelie dădu, cu un mic şoc, peste propria reflexie într-o oglindă mare de perete. Un chip ca o lună cocoțat pe un corp plat ca-n palmă. Nici cu trăsături de bărbat nu era elegantă. Cu părul negru, fața albă, livreaua neagră, pantalonii albi, semăna cu o fotografie veche.

— Camera domnului ambasador, comentă Vulpoiul, arătându-i o uşă închisă. Pentru slujba ta, va trebui s-o iei întotdeauna pe aici.

Deschise o uşă albastră ca cerul, la celălalt capăt al anticamerei, care dădea în salonul splendid al unei doamne. Era o cameră mare şi luminoasă, fără prea multe decorațiuni. Calorifer, cadă cu picioare, telefon în perete, erau acolo toate condițiile pentru confortul lui Berenilde. Archibald nu-şi bătuse joc de invitata lui, avea să stea ca o regină.

Ophelie avu totuşi un şoc văzând că nu-i nicio fereastră.

— Inițial era un simplu vestiar, spuse Vulpoiul înşfăcând o valiză, dar domnul a cerut să fie extinsă pentru această ocazie.

Ophelie îşi notă în gând. La Clardelună, camerele erau şterse şi se creau camere noi la comandă.

Îl ajută pe Vulpoi să descarce căruciorul cu bagaje: valize cu rochii, cutii de pantofi, casete de bijuterii...

— Văd că nu eşti prea descurcăreț! rânji Vulpoiul când Ophelie răsturnă a doua oară un teanc de cutii.

Aşezară toate lucrurile în cameră, lângă paravan. Ophelie nu cunoştea încă toate tipicurile servitorimii, dar ştia că, în calitate de valet, n-are voie să se atingă de ținutele stăpânei sale. Bonele trebuiau să le aranjeze în dulapuri.

— Dă-mi cheia ta ca s-o văd mai bine, o rugă Vulpoiul după ce au terminat. O să potrivim ceasurile stăpânei tale după ceasul tău.

Ophelie începea să se obişnuiască să nu înțeleagă nimic; îi dădu cheia fără să protesteze.

— Pe Strada Băilor, spuse el, citind eticheta. Bietul de tine, Gumilastic te-a azvârlit chiar lângă latrină! Toată lumea nu ştie cum să facă să n-ajungă acolo.

Vulpoiul se duse spre ceasul frumos de pe şemineu. Apropiindu-se şi ea, Ophelie văzu că acesta afişează cuvinte în locul orei: „zigzag”, „abia urcă”, „ricoşeu”, „deschidere mare”... Vulpoiul răsuci acul mare până la „băi”. Al doilea cadran, mai mic, avea o serie de cifre; fixă acul la şase.

— Uite! Acum, pentru că sunt băiat bun, o să-ți arăt camera ta.

Ophelie bănuia că roşcovanul acesta n-o ajuta doar ca să se poarte frumos. Aştepta ceva în schimb, zâmbetele lui arătau asta. N-avea ce să-i dea, cum să-l facă să-nțeleagă?

O luară pe coridor în sens invers şi coborâră cu ascensorul pentru mărfuri, de data asta până la subsolurile castelului. Vulpoiul trecu întâi pe la spălătorie şi îi dădu lui

Ophelie un rând de cearşafuri pentru camera ei; profită ca să-şi ia şi el o cămaşă şi pantaloni curați. Apoi traversară o spălătorie colectivă, nişte depozite, o magazie şi o cămară imensă. Ophelie se rătăci de tot când intrară în dormitoare. Un rând interminabil de numere se înşira de-a lungul culoarelor întortocheate care purtau nume de străzi. Uşile se deschideau şi se închideau peste servitori, unii erau frânți de oboseală după muncă, alții abia îşi terminaseră siesta, de parcă ar fi fost în acelaşi timp dimineață şi seară. Păreau toți foarte irascibili, se enervau din cauza unei uşi trântite, a unui salut prea înțepenit sau a unei priviri piezişe. Aproape din toate părțile se auzeau sunând clopoței.

Amețită de zarva din jur, încărcată cu cearşafurile ei, Ophelie îl auzea cu greu pe Vulpoi, care mergea cu paşi mari în fața ei.

— Dormitoarele sunt împărțite în cartiere, îi explică el. Bucătarii cu bucătarii, grădinarii cu grădinarii, bonele cu bonele, valeții cu valeții. Să grăbim pasul, băiete! exclamă el brusc uitându-se la ceasul de buzunar. Sus vor începe în curând festivitățile, stăpâna mea n-o să vrea să lipsească pentru nimic în lume.

Când el închidea capacul pocnindu-şi repede degetul mare, Ophelie îl zări deodată pe Thorn, cu ceasul lui de buzunar în mână, prea înalt pentru scaunul pe care stătea. Trecuseră doar câteva ore, dar i se păreau deja zile-ntregi. De ce se gândea dintrodată la asta?

Ophelie fu brusc smulsă din gândurile ei de privirea pe care i-o aruncă o femeie la cotitura unui culoar. O jumătate de privire, mai degrabă. Un monoclu negru îi acoperea ochiul stâng. Se uita la Ophelie de sus în jos, fără un cuvânt, fără un zâmbet, atât de insistent, încât o stânjenea.

Vulpoiul făcu o plecăciune adâncă în fața ei:

— Ziua bună, frumoasa mea! Unde-ai mai fost să-ți vâri mânuțele?

Ophelie îşi punea aceeaşi întrebare. Femeia era acoperită de funingine din cap până-n picioare. Purta o uniformă de mecanic. Din buclele întunecate ca noaptea, tunse foarte scurt, îi cădeau pe obraji nişte şuvițe rebele.

— Vin de la calorifer, care iar îşi face de cap, răspunse ea cu o voce posomorâtă. Şi ăsta cine e?

O arătase pe Ophelie cu un ochi necruțător, de un albastru electric. Femeia asta micuță nu era cu mult mai în vârstă ca ea, dar degaja o carismă uimitoare.

— Valetul doamnei Berenilde, izbucni în râs Vulpoiul. Nici nu ştiu cum îl cheamă, nu vorbeşte deloc!

— Are un aer interesant.

— Hai, nu-ți bate joc! E prima oară când vine aici mititelul, îi arăt chițibuşurile.

— Cu amabilitate, desigur? îl zeflemisi femeia.

— Băiete, spuse Vulpoiul întorcându-se spre Ophelie, bruneta asta fermecătoare e Gaelle, mecanicul nostru. Ea se ocupă de încălzire, de instalații, de toate țevile.

— Nu sunt mecanicul *vostru,* mormăi Gaelle, sunt în slujba Mamei Hildegarde.

— Şi cum Mama Hildegarde e arhitecta de la Clardelună, continuă el pe un ton mieros, e acelaşi lucru.

Femeia-mecanic nu luă în seamă batista pe care io întindea Vulpoiul. Îşi continuă drumul neabătută, cu pas hotărât, şi dădu peste Ophelie, care scăpă pe jos teancul de cearşafuri.

Vulpoiul îşi aranjă batista, cu un aer contrariat.

— Te-a dat gata, aşa-i? Să nu pui mâna, auzi! De ani de zile jinduiesc după ea.

În timp ce-şi aduna cearşafurile, Ophelie ar fi vrut să-l liniştească. Ultimul lucru la care se gândea era să-i facă ochi dulci unei femei-mecanic frumoase.

— Strada Băilor! anunță în sfârşit Vulpoiul, câteva culoare mai departe.

Ajunseseră pe un culoar îngust, cu cărămizi putrezite de umezeală şi cu atmosferă dezgustătoare. Ophelie vârî cheia în broasca de la uşa numărul 6. Vulpoiul aprinse lampa cu gaz şi o închise în urma lor. Când Ophelie descoperi spațiul unde avea să stea în următoarele luni, i se uscă gura. Nişte pereți murdari, un pat şchiop, un lighean vechi din cupru, un miros îngrozitor... Era sordid.

„Vă rog să o lăsați aşa cum o găsiți", spusese administratorul. Tare-şi mai bătuse joc de Mim.

— Ăsta, băiete, spuse Vulpoiul arătând spre un tablou de deasupra patului, e noul tău coşmar.

Pe tablou, de mai mulți clopoței erau prinse etichete: „sala de bal", „biliard", „salonul de ceai", „fumoar", „bibliotecă"... Vulpoiul îi arătă clopotul „cameră".

— Acum eşti conectat la ceasul personal al stăpânei tale. O să dormi şi o să te trezeşti în acelaşi ritm cu ea. Şi la Clardelună, băiete, asta poate să se-ntâmple oricând. Domnul nu e niciodată în pană de inspirație când are chef să facă pe grozavul, îl apucă la orice oră din noapte.

Vulpoiul puse mâna pe un taburet, îşi trânti pe el corpul mare ca un bufet şi îi făcu semn lui Ophelie să se aşeze în fața lui.

— Acum stăm de vorbă.

Ophelie se aşeză pe pat, cu teancul ei de cearşafuri cu tot; picioarele din spate se lăsară imediat din cauza greutății.

— Norocosule, ai găsit perla perlelor. De douăzeci şi trei de ani muncesc pe brânci la Clardelună, aşa că pot să spun că am ceva experiență. În plus, sunt un tip cumsecade, nu-s unul din ticăloşii ăia fără număr care colcăie pe-aici. Când te-am văzut venind, cu ochii cât cepele, mi-am spus numaidecât: „Vulpoiaşule, pe mititelul ăsta o să-l ronțăie primul venit, trebuie să-i dai o mână de ajutor."

Ophelie clipi ca să-i facă semn să continue. Cu un scârțâit de taburet, Vulpoiul se aplecă spre ea, atât de aproape încât

o clipă fata se temu că o să-i lovească ochelarii. Şi Mim nu purta ochelari.

— Uite ce-ți propun. Te învăț tot ce ai nevoie să ştii aici şi îți cer în schimb doar ceva neînsemnat.

Îşi descheie nasturii de la livrea şi scoase dintr-un buzunăraş interior o clepsidră mică, roşie.

— Ştii ce-i asta?

Ophelie făcu semn din cap că nu.

— Bănuiam. Aşa ceva nu se născoceşte decât pe-aici. Pe scurt, nobilii ne răsplătesc cu bacşişuri de-astea. N-o să vezi niciodată decât clepsidre de patru culori. Verzi, roşii, albastre şi galbene. Ah, cele galbene!

Vulpoiul făcu ochii mari extaziat, apoi îi strecură în mână clepsidra lui.

— Uită-te bine la ea.

Ophelie cântări în mână obiectul. Nu era mai mare ca degetul mare, dar era greu de parcă în loc de nisip avea bile de plumb. Avea prinsă de el o plăcuță din cupru: „stațiune balneară”.

— Sunt tot felul de destinații, găsi de cuviință să precizeze Vulpoiul, pentru că fata clipea. Străzi cu prăvălii, cartiere de plăceri, săli de joc şi aşa mai departe! Totul e să ai mână bună, pentru că de fapt nu ştii niciodată unde-o să ajungi! Odată am dezamorsat una care se numea pompos „gură de aer curat” şi mam trezit într-o cabană uitată de lume în creierii munților.

Ophelie se frecă la nas, nu era sigură că-nțelege bine. Întoarse clepsidra cu fundul în sus, dar, spre marea ei surpriză, firele de nisip n-au curs. Vulpoiul izbucni în râs văzându-i figura uluită şi îi arătă un mic inel din metal pe care ea nu-l observase.

— Degeaba întorci clepsidra asta pe toate părțile, n-o să meargă atâta timp cât ştiftul e intact. Nu te atinge de el, ha,

nu vreau să văd cum dispari cu concediul meu cu tot! Uită-te la asta.

Îi arătă cu degetul un sigiliu aurit incrustat în lemn:

MANUFACTURĂ DE FAMILIE
HDE&CO.

— Mama Hildegarde le fabrică, preciză Vulpoiul. Un bibelou fără ştampila asta nu face mai mult ca unghiile mele de la picioare. Ai grijă să nu te-alegi cu marfă proastă, băiete, falsurile fac ravagii aici mai mult ca oriunde.

Cu un gest rapid, îi confiscă clepsidra şi o puse în buzunar.

— Un sfat prietenesc: dacă nu vrei să fii jumulit, foloseşte magazia sau dezamorsează-ți repede clepsidrele. Odată, un prieten vechi înghesuise un salariu de doişpe' ani în ce i se părea lui ascunzătoarea ideală. În ziua în care i s-a furat tot s-a spânzurat.

Vulpoiul se ridică, împinse ligheanul sub un robinet şi-l umplu cu apă.

— Mă întorc la lucru în curând, îmi dai voie să mă spăl un pic aici?

Ophelie încercă să se arate nemulțumită ca să-l descurajeze, dar omul se dezbrăcă în fața ei fără niciun pic de jenă. Nu trecu mult şi rămase doar cu lanțul de la gât, pe care avea prinsă cheia lui personală. Nu era deloc comod să porți peste corpul tău chipul altcuiva. Ophelie trebuia să învețe să-şi stăpânească expresiile.

— Clepsidrele astea, continuă Vulpoiul din lighean, sunt concediile noastre. Nu ştiu de cât timp lucrezi pentru Berenilde, da' bănuiesc că nu te odihneşti în fiecare zi. Ei bine aici, cu ritmul de viață al domnilor şi doamnelor, o să fie şi mai rău! Totul a ajuns atât de înnebunitor pentru servitorime, încât unii au început să bombăne straşnic pe la spatele stăpânilor. Mamei Hildegarde i-a venit atunci ideea cu clepsidrele. Poți să-mi dai o cârpă?

Ophelie îi întinse un prosop evitând să se uite la el. Îi era tare jenă. Bărbatul acesta se spăla chiar în fața ei şi nu părea deloc că se grăbeşte să se îmbrace.

— Sunt un băiat de treabă, aşa că o să mă mulțumesc cu primele tale zece clepsidre, de toate culorile, spuse Vulpoiul. Ce primeşti după aia te priveşte doar pe tine.

Ieşi din lighean, se înfăşură în prosop şi se şterse. Favoriții lui roşeați erau zbârliți când s-a aplecat spre Ophelie, cu mâna întinsă ca să bată palma. Fata clătină tare din cap. Nu înțelesese nimic din povestea asta cu clepsidrele, refuza să încheie o înțelegere fără să cunoască fiecare clauză.

— Ce, domnu' face nazuri? îți dai seama, tăicuță, că alții ți-ar sufla salariul fără să-ți ceară părerea? Vulpoiul e de-acord să te-nvețe fără răutate şi să te apere cu pumnii dacă e nevoie. Merit de trei ori mai mult decât îți cer!

Jignit, îi întoarse spatele, îşi puse cămaşa curată, îşi încheie nasturii de la livreaua de valet. Când se întoarse cu fața spre Ophelie, în loc de mânie avea pe chip un zâmbet larg.

— Bine, băiete, nu trebuie să te laşi călcat pe bătături. Atunci să spunem că-mi pasezi doar clepsidrele tale verzi, îți convine?

Ophelie rămase cu brațele-n jos în fața mâinii pe care i-o întindea iarăşi Vulpoiul. Zâmbetul acestuia deveni şi mai larg.

— Hai că nu eşti aşa naiv cum pari, puştiule. Îți jur că nu încerc să te îmbrobodesc. Cele verzi sunt clepsidrele care au cea mai mică valoare. Vrei să-ți explic în două vorbe cum stă treaba?

Ophelie încuviință. S-ar fi simțit, totuşi, mai în largul ei dacă bărbatul şi-ar fi pus nişte pantaloni.

Vulpoiul îşi puse butonii cu un aer profesoral.

— Patru culori, prin urmare patru valori. Cele verzi, cele mai răspândite, îți dau dreptul la o zi de concediu în Cetacera; sală mare, fumoar cu opiu, tarabe de bâlci, saună... încă o dată, îți urez să tragi lozul bun.

Spre marea uşurare a lui Ophelie, îşi încheie, în sfârşit, nasturii de la pantaloni şi îşi legă şireturile de la colanți.

— Cele roşii ți-aduc şi mai multă bucurie. Zi liberă! Să nu le confunzi cu cele verzi, da? Cu astea ai permisiune oficială să ieşi în lumea exterioară. Ți-alegi destinația, dezamorsezi şi poți să profiți până când se scurge de tot clepsidra. Pe alea le păstrez pentru mai târziu!

Vulpoiul se aplecă spre un ciob de oglindă prins în perete. Îşi dădu pe spate coama roşcată şi îşi trecu mâna mulțumit peste obrazul tare, fără niciun fir de păr.

— Cu cele albastre iei caimacul, continuă el cu un suspin îndrăgostit. Trebuie să ai ambiție ca să le-aduni, da' merită osteneala. Clepsidrele alea te fac să visezi cu ochii deschişi. De două ori în viață am gustat din ele şi mi se face pielea de găină fie şi doar când le pomenesc.

Îşi trecu brațul pe după umerii lui Ophelie. Ea se felicită că-şi strânsese coada la ceafă. Dacă Vulpoiul ar fi simțit păr acolo unde Mim n-avea, era de rău.

— Încearcă să-ți imaginezi cele mai vii culori, cele mai îmbătătoare parfumuri, cele mai înnebunitoare mângâieri, îi şopti el. Oricum n-ai cum să simți toate stările pe care ți le dă iluzia asta. O plăcere desăvârşită, atât de intensă, încât abia poți s-o înduri şi în urma căreia, odată risipită, ții doliu.

Cele douăsprezece bătăi de miezul nopții răsunară-n depărtare. Vulpoiul îi dădu drumul lui Ophelie şi îşi verifică repede ținuta.

— Pe scurt, e o mare porcărie. Fac ei în aşa fel încât s-ajungi să guşti o dată din iluzia asta. Pe urmă eşti la picioarele lor şi ceri să ai parte de ea iar, în speranța

nebunească de-a dreptul c-o să primeşti într-o zi recompensa supremă, un drum fără-ntoarcere în paradis: clepsidra galbenă. Acum ai priceput, băiete?

Ophelie pricepea mai ales că acele clepsidre erau o adevărată plasă de prins muşte.

— Bine, atunci te-ai hotărât? o presă Vulpoiul fluturându-şi ceasul. Zece clepsidre verzi şi te învăţ tot ce trebuie să ştii ca să-ţi croieşti un drum în viaţă la Clardelună. Batem palma?

Ophelie înălţă bărbia şi îl privi drept în ochi. Nu ştia încă nimic despre lumea asta, avea nevoie de o călăuză. Poate că bărbatul acesta o să-i trădeze încrederea, poate c-o să-i dea sfaturi proaste, dar cum putea să ştie dacă nu-i acorda o şansă? Nu putea să înainteze dacă nu-şi asuma niciodată fie şi un risc cât de mic.

De data asta acceptă din toată inima mâna pe care i-o întindea Vulpoiul. El îi zdrobi degetele râzând binevoitor.

— Să fie într-un ceas bun! O să-ţi deschid ochii cum se cuvine, n-o să-ţi pară rău. Şi-acum te las. A bătut de miezul nopţii, doamna Clothilde are nevoie de serviciile mele!

Copilul

De îndată ce a plecat Vulpoiul, lui Ophelie i se păru că luase cu el fărâma de căldură din cameră. Strâmt, cenuşiu, îngheţat, locul acesta semăna cu o celulă de închisoare. Ophelie duse mâna la gât din reflex, dar fularul cel vechi, dragul de el, nu mai era acolo. Berenilde o obligase să-l lase într-o valiză, la conac. Doar la gândul că n-o să mai vadă decât peste luni de zile vechitura ei dragă, Ophelie simţi că i se strânge inima.

Puse o pană sub patul care se clătina şi se trânti pe el oftând. Nu dormise de când o trezise Berenilde în dimineaţa aceea, la ora patru, ca s-o înveţe să se aşeze pe un scaun.

În timp ce se obişnuia cu pânzele de păianjen de pe tavan, Ophelie se gândi la povestea cu clepsidrele. Nişte obiecte care te duc în tot felul de locuri în câteva secunde... Crezuse că servitorii primesc salarii pentru munca lor. E drept, nu prea ştia ea mare lucru despre bani – lucra benevol pe Anima –, da' totuşi părea să fie vorba de o mare escrocherie.
Ophelie îşi duse mâinile înmănuşate la faţă şi le privi visătoare. În seara aceea, mai mult ca niciodată, muzeul de istorie primitivă îi lipsea. Când *citise* ultima oară o antichitate? Aşadar degetele astea neîndemânatice, care nu se pricepeau decât la expertize de obiecte, nu mai erau bune decât ca să-i îndeplinească toate capriciile lui Berenilde?
Ophelie puse mâinile la loc pe saltea. Îi era dor de casă. De când sosise la Pol, nu primise nicio scrisoare nici de la părinţii ei, nici de la sora ei, nici de la unchiul ei. Oare o şi uitaseră?
„Nu trebuie să stau mult aici, se gândi ea, întinsă pe spate. Berenilde o să aibă nevoie de mine."
Se cufundă, totuşi, molatec în zarva dormitoarelor. Lovituri de călcâie grăbite. Sunetul clopoţeilor. Apa trasă la toaleta de alături.
Tavanul se puse în mişcare. Crescură pe el brazi înalţi, şi pânzele de păianjen se transformară într-o pădure sălbatică nesfârşită. Ophelie ştia că dincolo de pădurea aceea se află pământul, apoi marea, apoi oraşele, fără prăpăstii, fără fisuri, pentru că acela era solul vechii lumi. Peisajul deveni neclar şi o siluetă prelungă şi slăbănoagă apăru în depărtare. Smulsă fără să vrea, Ophelie fu împinsă cu forţa spre bărbatul care-şi scutura ceasul de buzunar în faţa ei.
„Soarta domniei-voastre chiar mă preocupă."
Ophelie se trezi tresărind şi privi fix, şocată, spre tavan. Oare Thorn chiar pronunţase asemenea cuvinte? Se ridică făcând somiera să scârţâie, îşi luă ochelarii de pe nas şi se frecă la ochi. Da, chiar aşa spusese. Pe atunci era mult prea

îngrijorată ca să zăbovească asupra acelor cuvinte, dar acum ieşeau la suprafaţă ca o bulă de aer. Aşa era Ophelie, întotdeauna reacţiona cu oarecare întârziere.

Îşi învârti neliniştită ochelarii între degete. Thorn îşi făcea griji pentru ea? Dacă da, chiar că avea un fel ciudat de a i-o arăta, aşa încât nu mai ştia ce să creadă.

Deodată, Ophelie se întrebă îngrijorată cât e ceasul. Îşi puse ochelarii la loc, iar faţa artificială a lui Mim îi absorbi sub pielea lui albă. Strecură capul prin uşa întredeschisă ca să se uite la ceasul de pe culoar. Trebui să se uite de mai multe ori. Dacă se lua după acele astea, era deja ora cinci dimineaţa! Cum putuse să doarmă atât de mult fără să-şi dea măcar seama? I se părea că somnul ei durase doar o clipită.

Ophelie plecă în fugă, dar făcu repede cale-ntoarsă. Era să-şi uite cheia în uşă. Administratorul îi spusese foarte clar: fără cheie, prezenţa ei la Clardelună n-avea nicio legitimitate.

Rătăci o vreme prin labirintul dormitoarelor, împinsă de servitori grăbiţi, dând dintr-o fundătură în alta. Oare oaspeţii lui Archibald erau în picioare la ora asta? Dacă Ophelie nu-şi îndeplinise îndatoririle, Berenilde avea să-şi ascută ghearele pe ea cum n-o făcuse niciodată.

Până la urmă găsi o scară în spirală. Imediat ce puse piciorul pe prima treaptă, şi ajunse sus. Nu mai zăbovi şi asupra minunii ăsteia, începuse deja să se obişnuiască cu ciudăţeniile locului.

Scara ducea la un culoar de serviciu îngust, lung de tot şi fără ferestre. De-a lungul unui perete se înşirau nenumărate uşi închise: „salonul de muzică”, „camera cu mirodenii”, „fumoar bărbaţi”, „fumoar femei”... Tot înaintând, Ophelie îşi dădu seama că acel culoar de serviciu înconjura castelul. În cele din urmă, se hotărî să deschidă uşa „galeria din fund”, încercă apoi să se descurce pe culoare, dar toate semănau,

cu parchetul lor lustruit, banchetele lor de catifea şi frumoasele lor oglinzi de perete.

Ophelie ridică din sprâncene văzând cupluri care se înlănțuiau cu voluptate în adâncul alcovurilor, apoi se încruntă când zări nişte femei numai în jupon traversând anticamera în hohote de râs. Nu prea-i plăcea ce întorsătură lua mica petrecere dată de Archibald.

Ophelie îşi strecură capul prin toate uşile, îşi lipi nasul de fiecare fereastră. Nişte păuni se plimbau în voie pe masa mare din sufragerie. Într-o sală de teatru, ovaționați de public, doi bărbați se dedau la o pastişă de duel în timp ce declamau versuri. În grădină, nişte aristocrați tineri participau la o cursă de maşini între răzoarele de flori. Sub ceața deasă din fumoare, mulți nobili îşi pierduseră peruca, iar câțiva, dimpotrivă, doar asta mai purtau. La bibliotecă, nişte bătrâne doamne îşi citeau cu glas tare scrieri licențioase; Ophelie rămase uluită zărind-o pe bunica lui Thorn cum se hlizea împreună cu ele. Nu le vedea nicăieri nici pe Berenilde, nici pe mătuşa Roseline şi nu ştia dacă asta era de bine ori de rău.

În toate sălile erau postați jandarmi cu bicorn, în uniformă cu albastru şi roşu. Stăteau în poziție de drepți, cu privirea fixă, ca nişte soldați de plumb. Ophelie se întrebă ce rol au.

Intră în sala de jocuri de noroc şi respiră uşurată când o văzu pe mătuşa Roseline, uşor de recunoscut după rochia ei neagră, dormind pe un divan. Îi scutură uşurel umărul, dar nu reuşi s-o trezească. Acolo aerul era plin de vapori narcotici. Ophelie plimbă o privire înlăcrimată printre jucătorii de biliard şi de cărți care zăceau adormiți pe sub toate mesele. Discreți ca nişte umbre, valeții continuau să le propună celor mai rezistenți pahare de coniac şi cutii cu trabucuri.

Îl găsi pe Archibald aşezat invers pe-un fotoliu, cu fundul pe scaun şi picioarele încrucişate pe spătar, cu muştiucul unei narghilele în gură. Privirea i se pierdea în gol, cu un fel de melancolie gânditoare, care contrasta cu zâmbetele sale obişnuite. Ophelie se gândi că, dacă exista un om în care n-o să aibă niciodată încredere, el era. Chiar nu se cădea să organizezi o orgie în cinstea unei femei însărcinate.

În fundul sălii, pe jumătate întinsă pe o sofa, Berenilde juca şah cu gesturi somnolente. Ophelie se îndreptă direct spre ea. Nu putea să vorbească, dar găsea ea un mijloc s-o convingă să se întoarcă în cameră cu mătuşa Roseline înainte să înceapă totul să degenereze de-a binelea. Se înclină pocnind din călcâie, aşa cum făceau servitorii ca să-şi anunțe prezența, dar Berenilde abia dacă se uită la ea şi îşi continuă partida ca şi când nu se întâmpla nimic.

Ophelie înlemni.

— Atenție, cavalere, susură Berenilde mutând turnul în față. O să vă atac regina.

Cavaler? Un valet nu avea dreptul să se uite lung la un nobil, dar Ophelie nu rezistă tentației şi aruncă o privire spre fotoliul de alături. Mare i-a fost surpriza. Bucle aurii, obraji bucălați, ochelari rotunzi, adversarul lui Berenilde îşi rodea unghiile cu un aer tragic. Cu siguranță, n-avea mai mult de zece ani, papucii lui abia dacă atingeau solul. Ce făcea copilul acela acolo la ora aia?

— Şah, spuse Berenilde.

Cavalerul căscă îndelung şi îşi răsturnă piesa cu dosul palmei.

— Dacă domnul Thorn ar fi preceptorul meu, spuse el cu o voce coclită, aş fi un jucător de şah mai bun.

— Hai, cavalere, am avut grijă să vă fac rost de cel mai bun preceptor care există. Ați făcut progrese incontestabile, vă asigur. Şi, sincer, nu-i doresc niciunui copil din lume să-l aibă profesor pe nepotul meu.

Cavalerul cufundă un biscuit într-un pahar cu lapte şi muşcă din el, împrăştiind firimituri pe pantalonii frumoşi de catifea.

— Iertați-mă, doamnă, aveți deplină dreptate. Vă sunt recunoscător pentru tot ce faceți pentru mine.

— Vă simțiți bine acasă la unchiul domniei voastre?

— Da, doamnă. E puțin tare de ureche, dar mă înțeleg de minune cu câinii domniei-sale.

Lui Ophelie scena aceea i se părea supranaturală. La câteva culoare distanță, nişte bărbați şi femei se dedau la toate excesele.

Fumul narcotic care învăluia în ceată camera începea deja s-o înmoaie, n-avea deloc chef să ajungă pe divan, lângă mătuşa Roseline. Tare ar mai fi tuşit ca să-i aducă aminte lui Berenilde că e acolo, dar îi era teamă să nu se dea de gol. Tresări când cavalerul îşi ridică spre ea ochelarii ca fundurile de sticlă. Purta, de la pleoape până la sprâncene, tatuajul celor din clanul Miraj.

— Sunteți în slujba doamnei? Lucrați la conac? Vi se pare frumoasă camera mea?

Ophelie se mulțumi să clipească prosteşte. Deci camera aceea de copil era a lui? Curiozitatea cavalerului măcar o făcu să reacționeze pe Berenilde, care se prefăcu că-şi înăbuşă un căscat.

— Vă rog să mă scuzați, cavalere, dar se face târziu. Am dansat şi am jucat după voia inimii!

— Doamnă, spuse copilul, plecându-şi politicos capul. O să ne continuăm conversația altă dată, dacă vreți.

Ophelie îi întinse repede brațul lui Berenilde văzând-o că se clatină. Ochii ei, atât de limpezi de obicei, aveau un aspect sticlos. Băuse şi fumase mai mult decât se cuvenea, lucru care lui Ophelie i se păru de-a dreptul necugetat în starea ei.

— Ce faceți stând aşa? îl întrebă Berenilde pe Archibald.

Aşezat cu capul în jos pe fotoliul lui, el îşi scoase narghileaua dintre buze şi suflă o panglică de fum albastru. Jobenul cel vechi îi căzuse şi părul deschis la culoare i se răsfira până pe covor.

— Îmi observ existența dintr-un unghi diferit, răspunse el cu un aer grav.

— Ei, nu mai spuneți! Şi la ce concluzie ați ajuns?

— Că, oricum te-ai uita la ea, e complet lipsită de sens. Şi că în poziția asta mi se urcă sângele-n cap, adăugă cu un zâmbet schimonosit. Ne şi părăsiți? Vreți să vă conduc?

— Nu, nu, continuați-vă meditația.

Ophelie înțelese că trebuie să ia situația-n mâini. Berenilde se lăsă cu toată greutatea pe umărul ei, iar ea o sprijini până ce traversară salonul de jocuri de noroc şi coridoarele. Din fericire, ajunseră repede în fața frumosului grilaj aurit al ascensorului.

— Bună seara, doamnă! rosti vesel lacheul făcând o plecăciune.

— Camera mea, porunci Berenilde.

— Sigur, doamnă.

Lacheul le duse sus, la ultimul etaj de la Clardelună, iar Ophelie strânse din dinți când se îndreptau spre apartamentele lui Archibald. Berenilde se lăsa pe ea cu toată greutatea şi unghiile ei îi intrau în carnea umărului ca nişte lame. Numai peruca ei etajată cântărea mai multe kilograme.

Intrară în anticamera unde cânta în surdină patefonul, apoi în apartamentele rezervate pentru Berenilde. Bonele goliseră deja valizele şi aranjaseră lucrurile. După ce o ajută pe Berenilde să se aşeze, Ophelie începu să scotocească în dulapuri. În orice cameră a unei doamne care merita acest nume trebuiau să se găsească săruri de amoniu. Până la urmă găsi un bufet unde erau aranjate sticle de apă minerală, ulei de ficat de morun şi o colecție de flaconaşe.

Deschise un flacon şi îl închise de îndată ce mirosul acid o înțepă la nas. Găsise.

Ophelie fu cât pe ce să împrăştie sărurile pe covor când Berenilde o apucă de încheietură.

— Copilul ăsta cu care m-ați văzut, spuse ea cu o voce răguşită. Să nu vă apropiați niciodată de el, clar?

Deocamdată, singurul lucru clar pentru Ophelie era că mătuşa Roseline era singură jos. Îşi smuci încheietura şi până la urmă Berenilde îi dădu drumul.

Pe coridor ascensorul coborâse deja. Ophelie apăsă pe buton ca să-l cheme; de îndată ce se deschise grilajul, lacheul îşi înghiți zâmbetul amabil.

— Tu ai chemat ascensorul?

Ophelie încuviință şi intră, dar lacheul o împinse atât de tare, încât i se tăie răsuflarea.

— Cine te crezi? Vreun marchiz? Dacă mă mai deranjezi o dată, netotule, îți sparg dinții.

Interzisă, Ophelie văzu cum închide grilajul şi coboară cu ascensorul lui luxos. Trebui să traverseze coridorul lung cu camere ca să ajungă în sala bonelor. Până şi scara de serviciu o scoase pe Ophelie din sărite: se văzu silită să coboare toate treptele etajelor ca pe orice scară obişnuită.

Din fericire, mătuşa Roseline nu se clintise de pe divanul pe care stătea, drogată de vaporii din jur. Sărurile pe care i le strecură Ophelie sub nas avură efectul unei palme.

— Cap împuțit şi şosete murdare! îngăimă ea refuzând flaconul.

Ophelie clipi de mai multe ori ca s-o facă pe mătuşa ei să fie mai discretă. Dacă începea să înjure ca o Animistă, înşelătoria lor se făcea praf şi pulbere. Roseline îşi veni în fire văzând fața palidă a lui Mim aplecată deasupra ei, apoi plimbă o privire debusolată peste jucătorii de tarot şi de biliard.

— Unde e Be... doamna?

În chip de răspuns, Ophelie îi întinse mâna. Părăsiră cu discreție locul şi, după câteva etaje, ajunseră lângă Berenilde. Se descotorosise de perucă şi desfăşurase firul telefonului până la pat.

— Servitorii mei s-au întors, îl anunță pe interlocutorul ei, te-ai liniştit? Această primă seară sa desfăşurat fără nici cea mai mică problemă.

Mătuşa Roseline, care tocmai găsise un evantai, îl flutură, cu demnitatea jignită. Era clar, avea altă părere despre seara pe care tocmai o petrecuse.

— O să folosesc cheia mea, fii fără grijă, continuă Berenilde. Nu, te sun eu. La revedere.

Îi întinse lui Ophelie receptorul din fildeş.

— Băiatul ăsta devine din cale-afară de grijuliu, îi spuse ea, nu fără un strop de sarcasm.

Ophelie puse jos telefonul cu mai multă nerăbdare decât s-ar fi cuvenit. „Soarta domniei-voastre chiar mă preocupă”, ha? Să-i fie de bine! Berenilde şi Archibald erau la fel de iresponsabili ca nişte copii răsfățați, şi Thorn ştia asta. Un bărbat care e de acord să-şi părăsească logodnica într-un asemenea cuib de desfrânați chiar nu poate pretinde că-şi face griji din cauza ei.

— Închideți uşa! porunci Berenilde din pat.

Îşi scosese lanțul ca să-i dea lui Ophelie cheia frumoasă, împodobită cu pietre prețioase pe care i-o oferise Archibald. După primul clinchet de broască, o tăcere de plumb se lăsă peste ele. În anticameră, de cealaltă parte a uşii, muzica hârâită a patefonului se oprise brusc.

— Acum putem să vorbim liber, spuse Berenilde oftând extenuată. O să fim la adăpost de indiscreți atâta timp cât uşa asta rămâne încuiată.

Ophelie şi mătuşa Roseline se priviră nehotărâte, aşa că Berenilde pufni, enervată. Pe măsură ce mâinile ei scoteau acele din coafură, buclele aurii îi săltau cu grație pe umeri.

— Camerele de la Clardelună sunt cele mai sigure de la Pol, doamnelor. Fiecare întorsătură de cheie ne izolează de lume. Ca şi când n-am mai fi, de fapt, acolo, înțelegeți? Puteți să țipați cât vă ține gura, n-o să fiți auzite din camera de alături, nici chiar dacă-şi lipeşte cineva urechea de uşă.

— Nu sunt sigură că asta mă linişteşte prea mult, şuieră mătuşa Roseline.

— O să stăm încuiate doar cât timp ne odihnim, le asigură Berenilde cu o voce istovită. Şi, vă rog, faceți mai mică lumina asta!

Rostind aceste cuvinte, îşi cufundă capul în pernă şi îşi masă tâmplele cu o expresie suferindă. Părul ei frumos era ciufulit din cauza perucii şi pielea ei, atât de mătăsoasă de obicei, avea acum paloarea fadă a unei lumânări. Totuşi, Ophelie trebuia să admită că oboseala îi făcea şi mai emoționantă frumusețea.

Mătuşa Roseline micşoră lumina din cameră şi tresări dând peste privirea anonimă a lui Mim.

— Nu mă obişnuiesc cu deghizarea asta grotescă! Nu poți să scapi de ea cât suntem împreună?

— Mai bine nu, spuse Berenilde. Ophelie n-o să doarmă cu noi, doar doamnele de companie şi doicile au voie să stea pe lângă stăpâna lor.

Tenul mătuşii Roseline, galben de obicei, se făcu de ceară.

— Şi-atunci unde o să se ducă? Trebuie să am grijă de fina mea, nu de domnia-voastră!

— Am deja o cameră legată de asta, se grăbi s-o liniştească Ophelie arătându-i cheia. N-o să fiu departe.

În adâncul sufletului, spera că mătuşa ei n-o să calce niciodată pe Strada Băilor.

— Unde-i mama? întrebă îngrijorată Berenilde, observându-i brusc absenta.

— La bibliotecă, spuse Ophelie. Nu părea să se plictisească prea tare.

Nu pomeni de lecturile libertine cu care o văzuse îndeletnicindu-se împreună cu alte doamne de vârsta ei.

— O să vă duceți imediat s-o căutați, fetiță dragă, între timp, faceți-ne un ceai.

Apartamentele lui Berenilde aveau o mică bucătărie. În timp ce mătuşa Roseline punea un ceainic din fontă pe aragaz, Ophelie pregăti ceştile. Nu sparse decât una.

— De ce să nu mă apropii de cavaler? întrebă ea în timp ce căuta zaharnița în dulap.

Berenilde îşi şterse fruntea cu batista din dantelă, stând abătută pe pat. Ar fi fost un noroc să nu se-mbolnăvească, după tot ce băuse şi inhalase în noaptea aceea.

— Nici domnia-voastră, nici doamna Roseline, suspină ea. E un iluzionist de temut. O să pierdeți dacă vă luptați cu el, draga mea fetiță.

— Alcătuiați totuşi un tablou fermecător, se miră Ophelie, care acum aduna bucățile de zahăr pe care le împrăştiase pe jos.

— Dincolo de nevinovata noastră partidă de şah se dădea o altă bătălie. Copilul ăla încearcă să mă prindă în capcana imaginației lui şi am obosit să tot scap din ea! Ar fi în stare să se distreze cu domniile-voastre numai pentru că faceți parte din suita mea.

— Să se distreze cu noi? repetă mătuşa încruntându-se.

Berenilde îşi lăsă capul pe pernă adresându-i un zâmbet batjocoritor.

— Cunoaşteți hipnoza, doamnă Roseline? E ca şi când ai visa rămânând treaz, spuse ea, pronunțând apăsat fiecare „r". Atâta doar că visul acela vi se impune cu forța.

— Ce pacoste! La noi nu-s toți copiii îngeri, recunosc, dar distracția lor cea mai obraznică e să apese pe o sonerie şi pe urmă s-o ia la sănătoasa ca iepurii.

Ascultând-o, Berenilde râse atât de amar, încât Ophelie simți un fior pe şira spinării.

— Ce are cu domnia-voastră? insistă ea. Mi s-a părut că sunteți mai degrabă binevoitoare.

Berenilde își scoase pantofii cu vârful degetelor de la picioare și contemplă cerul pictat deasupra patului ei.

— Am o datorie la el. E o poveste veche, o să v-o spun altă dată.

Șuieratul ceainicului sparse tăcerea care se așternuse. Mătușa Roseline servi ceaiul, cu buzele strânse ca niște cârlige de rufe, dar Berenilde puse ceașca jos cu o figură scârbită.

— Draga mea Ophelie, puteți să-mi aduceți porttigaretul, bricheta și puțin vinars, vă rog?

— Nu.

Berenilde se îndreptă pe pernă și mătușa Roseline își vărsă ceaiul. Nevenindu-le să creadă, amândouă se uitară lung la omulețul postat în mijlocul covorului cu zaharnița în mână.

— Cred că nu v-am înțeles bine, spuse mieros Berenilde.

— Nu, repetă Ophelie pe un ton potolit. Iertați-mi sinceritatea, dar pot să vă simt respirația de unde mă aflu. Nu vedeți cât rău vă faceți și domniei-voastre, și copilașului domniei-voastre? Dacă nu sunteți în stare să fiți chibzuită, atunci o să fiu eu în locul domniei voastre.

Dinții de cal ai mătușii Roseline se dezveliră într-un crâmpei de zâmbet.

— Are dreptate, o femeie de vârsta domniei-voastre ar trebui să fie foarte atentă.

Berenilde își arcui sprâncenele și își încrucișă mâinile pe pântec, speriată.

— De vârsta mea? bâigui ea sec. Cum îndrăzniți?

Prea istovită ca să se enerveze, imediat își lăsă iar capul pe pernă într-o cascadă de buclișoare blonde.

— E-adevărat că mă simt cam ciudat. Mă tem cam fost necugetată.

— Mă duc să vă caut o ținută de somn, spuse tot sec mătușa Roseline.

Lungită pe pat, pierdută-n frumoasa ei rochie șifonată, Berenilde părea deodată atât de vulnerabilă, încât Ophelie se îmblânzi fără să vrea. „Ar trebui s-o urăsc pe femeia asta, se gândi. E capricioasă, narcisistă și interesată. Atunci de ce nu pot să m-abțin să-mi fac griji pentru ea?“

Ophelie trase un scaun spre pat și se așeză. Tocmai înțelesese că, fără-ndoială, acela era adevăratul ei rol acolo. S-o apere pe Berenilde de dușmanii ei, de familia ei... și de ea însăși.

Biblioteca

Săptămânile care au urmat au fost cele mai ciudate pe care le trăise vreodată Ophelie. Nu trecea o zi – sau mai bine zis „o noapte”, pentru că la Clardelună nu era niciodată zi – în care Archibald să n-aibă chef să organizeze un bal mascat, un mare banchet, o reprezentație teatrală improvizată sau vreo excentricitate născocită de el. Berenilde ținea să fie prezentă la toate petrecerile. Făcea conversație, zâmbea, broda, se juca, dansa, apoi, după ce ajungea în intimitatea camerei ei, leșina de oboseală. Căderile acelea nu durau deloc; Berenilde se grăbea să apară iar în public, mai strălucitoare ca niciodată.

— Curtea se supune legii celui mai puternic, îi repeta ea lui Ophelie, în rarele momente când erau singure. Arătați slăbiciune în fața celorlalți, și mâine toate gazetele n-o să vorbească decât despre decăderea domniei-voastre.

Toate bune și frumoase, dar de-acum Ophelie trebuia să trăiască în același ritm cu ea. Fiecare sală de la Clardelună avea „ceasul ei pentru servitorime”, dispozitivul acela mic pe care era de-ajuns să potrivești acele în dreptul dormitorului pentru servitori ca să-ți chemi valetul din orice loc al castelului. Panoul cu clopoței de pe Strada Băilor nr. 6 suna

întruna, nelăsându-i lui Ophelie niciun răgaz, aşa încât o dată i se întâmplă să adoarmă servind ceaiul.

Era epuizant să-i faci pe plac lui Berenilde. Cerea îngheţată, biscuiţi cu ghimbir, tutun cu mentă, un scăunel de înălţime potrivită, perne fără pene, apoi Ophelie trebuia să umble să găsească lucrurile de care avea nevoie. O bănuia pe Berenilde că profită de situaţie, dar nici soarta mătuşii sale, constrânsă la pasivitate ca toate doamnele de companie, nu-i părea mai atrăgătoare.

De altfel, Archibald poruncea uneori lungi şedinţe de trândăveală. Atunci oaspeţii lui trebuiau să stea aşezaţi fără să facă nimic altceva decât să fumeze. Cei care citeau sau vorbeau în şoaptă ca să scape de plictiseală erau foarte prost văzuţi în timpul acestor şedinţe. Pentru Ophelie ar fi fost o binecuvântare dacă nu s-ar fi văzut silită să stea în picioare lângă Berenilde, în vaporii de opiu.

Totuşi, pentru Ophelie toaletele au fost problema cea mai mare. Ca valet, n-avea acces la toaletele pentru femei. Cele ale bărbaţilor chiar n-aveau nicio intimitate. Ophelie trebuia să pândească ocaziile când nu era nimeni, iar acestea erau rare.

Nici întreţinerea lucrurilor personale n-a fost o treabă uşoară. Ophelie putea să-şi ducă la spălătorie cămăşile, batistele, pantalonii şi colanţii, dar n-avea livrea de schimb. Şi fără livrea nu mai era Mim. Aşa că trebuia s-o spele singură, în ligheanul din camera ei, şi s-o pună pe ea înainte să se usuce.

Era atât de des răcită, încât până şi Vulpoiului ajunse să-i fie milă de ea.

— Păcat că ţi s-a dat un loc atât de umed, puştiule! suspină el, văzând-o pe Ophelie cum îşi tot suflă nasul în timpul programului. Mai dă-mi o clepsidră şi vorbesc eu cu Gaelle să te lege la calorifer.

Uşor de zis. De când lucra pentru Berenilde, Ophelie nu primise niciodată concediu. E drept că, tot spărgând farfuriile din porțelan ale lui Archibald, n-avea cum să spere ca Berenilde să se poarte cu ea cu îngăduință. Din fericire, descoperi că bunica lui Thorn e o aliată prețioasă; ea îi dădu prima ei clepsidră verde, ca să-i mulțumească pentru că i-a adus un şal. Când căuta o tabacheră, Ophelie se întâlni cu Vulpoiul, care urma să-i servească ceaiul doamnei Clothilde. Profită de acest moment ca să-i dea bacşişul.

— Felicitări, omule! se bucură el vârând repede clepsidra în buzunar. După cum ți-am promis, o să-ți predau prima lecție.

Îi arătă discret din ochi jandarmii postați pe coridor.

— Domnii ăştia nu stau acolo doar de decor, şopti el foarte încet. Asigură securitatea familiei şi a oaspeților. Fiecare are o clepsidră albă, drum fără întoarcere spre temniță! E de-ajuns să-ți pierzi cheia o dată ori să faci fie şi cel mai mic gest deplasat, băiete, şi o să se năpustească asupra ta şi-o să te bată măr.

Chiar în acea zi, Ophelie făcu rost de un lanț ca să aibă tot timpul cheia la gât. O verifica în fiecare dimineață; nu mai voia să-şi asume niciun risc.

La urma urmei, măsurile acestea erau justificate. Archibald le oferea adăpost nobililor care se temeau pentru viața lor, miniştrilor celebri, favoritelor invidiate. De altfel, Ophelie îşi dădea seama că, de fapt, acolo oamenii nu se apreciau deloc unii pe alții. Cei din clanul Miraj nu vedeau cu ochi buni prezența lui Berenilde printre ei, dar nu aveau încredere nici în Archibald, nici în surorile lui, în mâinile cărora îşi puneau viața. Oamenii îşi zâmbeau mult, dar privirile erau echivoce, frazele ambigue, aerul înveninat. Nimeni n-avea încredere în nimeni, iar oamenii aceştia îşi căutau refugiul în petreceri ca să uite ce teamă le e unii de alții.

Dintre ei, pe Ophelie cel mai mult o tulbura micul cavaler. Era atât de tânăr, atât de politicos, atât de stângace în spatele ochelarilor lui cu lentile groase, încât părea întruchiparea inocenței. Totuşi, îi nelinişte a pe toți, mai ales pe Berenilde, a cărei companie o căuta cu ardoare. Aceasta stătea de vorbă cu el fără să i se uite niciodată în ochi.

Nu peste mult timp Ophelie a descoperit chipuri noi la Clardelună. Mulți curteni şi funcționari veneau şi plecau de parcă erau doar în trecere. Îi vedea dispărând în ascensoare strict supravegheate, în galeria centrală a castelului. Coborau doar după câteva zile; unii nu se mai întorceau niciodată.

Berenilde se întorcea cu spatele de fiecare dată când vedea pe cineva care se pregătea să urce într-unul din ascensoarele acelea. Ophelie înțelese atunci că duc la turnul lui Farouk. Uluită, studie cu atenție ambasada din grădini. Castelul părea un spațiu perfect delimitat, cu obişnuitele sale acoperişuri şi gherete rotunde, în noaptea înstelată. Şi totuşi, unele din ascensoarele lui se înălțau dincolo de cer, spre o lume invizibilă.

— Lecția numărul doi, spuse Vulpoiul când Ophelie a putut să-i dea a doua clepsidră: ai observat că arhitectura de aici e extrem de mişcătoare. Să nu zăboveşti niciodată în sălile provizorii dacă nu mai vezi pe nimeni acolo. Mama Hildegarde a şters deja nişte camere când nişte colegi erau încă acolo.

Pe Ophelie o trecu un fior de groază.

Încă nu se întâlnise niciodată cu Mama Hildegarde, dar, tot auzind vorbindu-se despre ea, începea s-o cunoască mai bine. Această Hildegarde era o arhitectă străină. Venea de pe o arcă îndepărtată şi puțin cunoscută, Arcotera, unde oamenii se jucau cu spațialitatea aşa cum te joci cu un elastic. Până la urmă, Ophelie a înțeles că nu iluziile celor din clanul Miraj deformau legile fizicii în Cetacera, ci

puterea extraordinară a Mamei Hildegarde. Camerele de la Clardelună erau mai sigure decât nişte seifuri, pentru că fiecare întorsătură de cheie le încuia într-un spaţiu închis, adică izolat de restul lumii, absolut intangibil.

Ophelie făcu rost de hârtie, de un creion şi îl obligă pe Vulpoi să-i deseneze o hartă a zonei în timp ce luau micul dejun în cămară. Obosise să se tot piardă în absurdităţile acestui spaţiu. Câte scări duceau spre destinaţii imposibile? Câte săli aveau ferestre, deşi nu era logic?

— Ei, îmi ceri prea multe! protestă Vulpoiul scărpinându-şi coama roşcată. Încearcă să desenezi pe o foaie săli care ocupă mai mult loc decât ar trebui. Ce, ce e?

Ophelie ciocănea cu creionul în dreptul unui mic culoar din care nu înţelegea nimic.

— Asta? spuse Vulpoiul. E ceea ce numim o Roză a Vânturilor. N-ai văzut niciodată? Sunt o grămadă aici.

Luă creionul şi desenă nişte săgeţi mari care porneau în toate direcţiile.

— Cu Roza asta a Vânturilor, ai o scurtătură spre grădinile unde sunt cascadele, o scurtătură spre sufrageria mare, o scurtătură spre fumoarul bărbaţilor şi o uşă normală care dă în culoarul de serviciu. Şmecheria, încheie el, e să reţii culorile uşilor. Pricepi principiul?

Uitându-se lung la schiţa planului, Ophelie înţelese mai ales că trebuia să-şi pună în funcţiune mai degrabă memoria decât simţul orientării. I-ar fi plăcut să-l întrebe pe Vulpoi unde era această celebră Mamă Hildegarde cu care îi făcuse capul calendar, dar, vai!, un mut nu pune întrebări.

Asta n-o împiedica, în schimb, să afle multe stând de vorbă cu el, oricum mai multe decât de la Thorn şi de la Berenilde. Când luau masa împreună, Vulpoiul era din ce în ce mai vorbăreţ cu Mim, şi uneori îi dădea sfaturi chiar dacă nu primise nicio clepsidră în schimb.

— Puştiule, în niciun caz nu poți să saluți la fel un duce şi un baron, chiar dacă fac parte din aceeaşi familie! în fața unuia, te apleci până când poți să-ți vezi genunchii. În fața celuilalt, o simplă înclinare a capului e de-ajuns.

Ophelie începea să se descurce printre toți aristocrații aceştia; ajunsese chiar să stăpânească regulile de întâietate şi numeroasele lor excepții. Titlurile corespundeau fie unor domenii pe care le dețineau nobilii, în Cetacera sau în provinciile de la Pol, fie unor funcții onorifice, fie unor privilegii acordate de Farouk. Uneori tuturor celor trei deodată.

— Toți sunt nişte incompetenți notorii! se aprinse Gaelle. Îşi prind sori falşi pe ceruri false şi nu-s în stare să repare un cazan.

Ophelie era să se înece cu tocana de linte, iar Vulpoiul ridică din sprâncenele stufoase. De obicei, femeia-mecanic nu se amesteca în treburile lor, dar de data asta se invitase cu ei la cină. Îl împinse pe Vulpoi pe bancă, puse coatele pe masă şi o fixă pe Ophelie cu ochiul ei de un albastru electric. Părul de culoarea nopții, tuns scurt, şi monoclul negru îi acopereau jumătate de față.

— Pe tine te observ de ceva vreme şi trebuie să spun că mă pui pe gânduri. Nu doar că-ți dai aere de ființă de neatins, dar mai pui şi întrebări despre tot şi toate. Nu cumva eşti, în felul tău, un pic *spion?*

Gaelle accentuase cuvântul „spion” cu o ironie care o făcu pe Ophelie să nu se simtă în largul ei. Oare femeia asta necioplită avea de gând s-o denunțe jandarmilor lui Archibald?

— Tu vezi întotdeauna răul peste tot, frumoasa mea, interveni Vulpoiul, cu un surâs în colțul gurii. Omul ăsta, bietul de el, n-a văzut decât micul conac al stăpânei lui, normal că se simte pierdut. Şi-apoi nu te mai amesteca în ce-i povestesc, avem noi doi o-nțelegere.

Gaelle nu-i acordă nicio atenție. Rămase concentrată asupra lui Ophelie, care încerca să-şi mănânce lintea cu aerul cel mai nevinovat cu putință.

— Nu ştiu, mormăi ea în cele din urmă. Chestia e că mă pui pe gânduri.

Lovi cu mâna în masă ca să-şi întărească vorbele şi se ridică la fel de brusc cum se şi aşezase.

— Nu-mi place asta, recunoscu înciudat Vulpoiul după ce Gaelle plecă. S-ar spune că i-ai picat cu tronc *pe bune.* Eu râvnesc la femeia asta de ani de zile.

Ophelie termină din farfurie, puțin îngrijorată. Jucând rolul lui Mim, trebuia să nu atragă prea mult atenția.

Mai târziu se gândi la părerea pe care o avea Gaelle despre nobili. În lumea asta, servitorii chiar n-aveau cine ştie ce valoare. Nu aparțineau descendenței lui Farouk şi proveneau din rândul celor lipsiți de putere, aşa încât trebuiau să compenseze prin forța mâinilor ceea ce nu puteau să aducă prin calitățile lor. Într-adevăr, asta te punea pe gânduri. Aşadar, un Miraj care plăsmuieşte iluzii e mai valoros decât cei care îi spală rufele şi îi pregătesc mesele?

Cu cât frecventa mai mult societatea de la Pol, cu atât era mai dezamăgită Ophelie. Venise aici sperând că va găsi oameni de încredere, dar nu vedea în jur decât nişte copii mari capricioşi... începând cu stăpânul casei. Pur şi simplu nu înțelegea cum de-i revenise funcția de ambasador unui om atât de impertinent şi de provocator. Archibald nu se pieptăna niciodată, abia dacă se rădea, purta numai mănuşi, redingote, pălării cu găuri, ceea ce nu-i ştirbea deloc frumusețea îngerească. Şi de frumusețea asta se folosea din plin în relațiile cu doamnele. Ophelie înțelegea mai bine de ce Thorn şi Berenilde o protejau de el: scopul vieții lui Archibald era să le împingă pe doamne la adulter.

Îşi strecura toate invitatele în pat, apoi le povestea totul soţilor lor cu o sinceritate uluitoare.

„Sunteţi gras ca un porc! chicoti el în faţa starostelui negustorilor. Aveţi grijă, soţia domniei-voastre e cea mai nemulţumită dintre toate pe care am avut plăcerea să le *vizitez.”*

„Păreţi foarte interesat de sora mea, Pofticioasa, îi spuse el încetişor ministrului justiţiei. Îndrăzniţi numai s-o atingeţi o dată, şi-o să vă transform în cel mai încornorat soţ de pe toate arcele.”

„Vi se-ntâmplă vreodată să vă faceţi datoria? îl întrebă pe locotenentul de poliţie. Chiar ieri îi spuneam soţiei domniei-voastre, intri în Cetacera ca într-o moară! Nu că-mi displace, dar mi s-a întâmplat deja să mă-ntâlnesc cu cele mai neaşteptate persoane acolo unde n-ar fi trebuit să se afle...“

Auzind aceste ultime cuvinte, Ophelie era să verse farfuria cu prăjituri pe rochia lui Berenilde. Slavă cerului, Archibald nu pomenise încă niciodată despre întâlnirea lor. Dacă Pânza asistase la scenă prin ochii lui, cum părea să creadă Thorn, atunci şi surorile lui păstrau discreţia. Oare nu le păsa deloc, sau aşteptau momentul potrivit ca să-i strecoare o vorbă lui Berenilde? Ophelie avea impresia că merge tot timpul pe sârmă.

Totuşi, într-o dimineaţă îi veni rândul să afle câteva mici secrete de-ale lui Archibald. Era unul din momentele acelea rare de linişte când oaspeţii dormeau după beţia ultimei petreceri şi în care metronomul de la Clardelună nu se pusese încă din nou în mişcare. În afară de un nobil care rătăcea pe coridoare ca un somnambul, cu ochii sticloşi, doar câţiva servitori făceau ordine la parter.

Ophelie coborâse ca să caute un volum de poezii pe care Berenilde, pradă capriciilor ciudate ale femeilor însărcinate, cerea să i-l aducă urgent. Când deschise uşa bibliotecii, Ophelie se întrebă întâi dacă nu-i joacă feste ochelarii. Nu se

mai găseau acolo nici fotoliile roz, nici lustrele de cristal. Mirosea a praf, mobilierul era aranjat altfel şi, când se uită la etajere, nu mai găsi cărțile care erau acolo de obicei. Dispăruseră scrierile licențioase; dispăruseră filosofiile plăcerii; dispăruseră poemele sentimentale! Nu mai erau decât dicționare specializate, enciclopedii ciudate şi, mai ales, o colecție impresionantă de studii de lingvistică. Semiotică, fonetică, criptanaliză, tipologia limbilor... Ce căuta o literatură atât de serioasă în casa lui Archibald cel frivol?

Cuprinsă de curiozitate, Ophelie începu să răsfoiască o carte la întâmplare: *Odinioară, când strămoşii noştri vorbeau mai multe limbi...* dar era so scape din mâini când auzi în spatele ei vocea lui Archibald:

— Vă inspiră lectura asta?

Ophelie se întoarse şi suspină uşurată. Nu cu ea vorbea. Nu-i zărise intrând, dar Archibald şi încă un bărbat erau în fundul camerei, aplecați deasupra unui pupitru de lemn. Era clar, nici ei n-o observaseră.

— Cu siguranță, e o reproducere remarcabilă, comentă bărbatul care-l însoțea pe Archibald. Dacă n-aş fi fost expert, aş fi jurat că am de-a face cu un original.

Vorbea cu un accent pe care Ophelie nu-l mai auzise niciodată. Pitită în spatele unui raft, nu prea era sigură că are voie să fie acolo, dar nu se putu abține să arunce o privire pe furiş. Străinul era atât de micuț, încât trebuia să stea cu picioarele pe un scăunel ca să ajungă la pupitru.

— Dacă nu erați expert, răspunse Archibald pe un ton nonşalant, n-aş fi apelat la serviciile domniei-voastre.

— Unde se găseşte originalul, *signore?*

— Doar Farouk ştie. Să ne mulțumim cu copia asta deocamdată. Trebuie întâi să mă asigur că traducerea aceasta e de competența domniei-voastre.

Monseniorul nostru m-a împuternicit oficial s-o prezint tuturor cunoştinţelor mele, dar începe să-şi piardă răbdarea şi adăpostesc în casa mea o concurentă care încearcă să mi-o ia înainte. Aşadar mă cam grăbesc.

— Ei, ei, rânji străinul cu firişorul lui de voce. Poate că sunt cel mai bun, dar nu aşteptaţi să fac miracole! Până acum nimeni n-a descifrat vreodată Cartea spiritului unei familii. Pot să vă propun un studiu statistic al tuturor particularităţilor acestui document: numărul de semne, frecventa fiecăruia din ele, spaţierea. Apoi voi putea să efectuez un studiu comparativ cu celelalte reproduceri al căror fericit proprietar sunt.

— Şi asta-i tot? Străbateţi lumea pe cheltuiala mea ca să-mi spuneţi ce ştiu deja?

Tonul lui Archibald nu trăda enervare, dar era ceva în pronunţia lui mieroasă care păru să-l tulbure pe străin.

— Iertaţi-mă, *signore,* dar nimeni nu poate face imposibilul. Pot spune doar atât: cu cât comparăm mai mult, cu atât mai precise devin statisticile generale. Poate că într-o zi o să găsim un pic de logică în haosul acestui alfabet?

— Şi se mai spune că sunteţi cel mai bun în domeniul domniei-voastre! oftă Archibald pe un ton mâhnit. Ne pierdem timpul amândoi, domnule. Permiteţi-mi să vă conduc.

Ophelie se ascunse în spatele unui bust de marmură până când cei doi bărbaţi ieşiră din bibliotecă. Imediat ce închiseră uşa, se îndreptă în vârful picioarelor spre pupitru, unde se afla o carte uriaşă. Semăna leit cu cea din arhivele lui Artemis. Cu vârful mănuşilor ei de *cititoare,* Ophelie dădu paginile cu grijă. Aceleaşi arabescuri enigmatice, aceeaşi istorie mută, aceeaşi textură a pielii. Expertul avea dreptate, reproducerea aceea era un fel de capodoperă.

Prin urmare existau şi alte Cărţi pe celelalte arce? Potrivit acelui străin mititel, fiecare spirit al unei familii avea un exemplar, iar potrivit lui Archibald, monseniorul Farouk murea de nerăbdare să-l descifreze pe al lui...

Tulburată, Ophelie avu o presimţire. Piesele unui puzzle ameţitor începeau să se aranjeze în mintea ei. Era convinsă că acea „concurentă" pomenită de Archibald e Berenilde. Totuşi, nu era nici locul, nici momentul potrivit să stea pe gânduri. Instinctul îi şoptea că n-ar fi trebuit să audă ce auzise, mai bine evita să mai stea acolo.

Ophelie o zbughi spre uşă. Nereuşind să întoarcă mânerul, înţelese că fusese încuiată. Căută o fereastră, o uşă de serviciu, dar biblioteca aceea nu semăna deloc cu cea pe care o cunoştea. N-avea nici măcar şemineu. Singura sursă de lumină era în tavan, unde o iluzie destul de reuşită imita răsăritul soarelui pe mare.

Ophelie îşi auzea bătăile inimii şi îşi dădu seama deodată că tăcerea care domnea acolo e neobişnuită. Nu mai auzea activităţile servitorilor dincolo de pereţi. Neliniştită, începu să bată la uşă ca să arate că e acolo. Loviturile ei nu produseră nici cel mai mic sunet, de parcă ar fi bătut într-o pernă.

O sală dublă.

Vulpoiul îi spusese deja de camerele acelea care suprapuneau două locuri în acelaşi spaţiu. Doar Archibald avea cheia cu care se putea intra în fiecare. Ophelie era prinsă-n capcană în dublura bibliotecii. Se aşeză pe un scaun şi îşi puse ordine în gânduri. Să forţeze uşa? Uşa nu dădea nicăieri. O parte era acolo, cealaltă nu mai era, şi asupra unui lucru care nu există nu se putea acţiona. Să aştepte întoarcerea lui Archibald? Dacă n-o să se întoarcă decât peste câteva săptămâni, o să aibă de aşteptat mult timp.

„Trebuie să găsesc o oglindă”, hotărî atunci Ophelie ridicându-se.

Din păcate pentru ea, biblioteca aceasta n-avea vanitatea celorlalte săli de la Clardelună. Nu încerca nici să placă privirii, nici să se joace cu lumina. Găsirea unei oglinzi în mijlocul cărților savante avea să fie un tur de forță. Pe etajere erau oglinzi de buzunar, folosite la descifrarea textelor scrise invers, dar mâna lui Ophelie n-ar fi intrat în ele.

În cele din urmă descoperi o tavă argintată pe care erau puse călimări. Luă tot ce era pe ea şi o lustrui cu o batistă până când putu să se reflecte în ea. Era îngustă; mergea, totuşi. Ophelie o sprijini de o scară din bibliotecă. Archibald o să-şi pună negreşit întrebări când o să vadă tava aceea într-un loc atât de neobişnuit, dar n-avea de ales.

Îngenuncheată pe covor, Ophelie îşi reprezentă în minte camera ei din dormitor şi plonjă cu capul plecat în tavă. Îşi strâmbă nasul, ochelarii scârțâiră şi fruntea îi răsună ca un gong. Amețită, se uită la chipul inexpresiv al lui Mim din fața ei. Nu reuşise trecerea?

„Trecerea prin oglinzi presupune să te confrunți cu tine însuți, spusese unchiul. Cei care îşi ascund fața, cei care se mint singuri, cei care se văd mai buni decât sunt nu vor putea trece niciodată.”

Ophelie înțelese de ce o respinsese oglinda. Avea chipul lui Mim şi juca un rol diferit de al ei. Îşi scoase livreaua, apoi îşi privi în față reflexia veche, draga de ea. Avea nasul roşu şi ochelarii strâmbi din cauza şocului. I se păru ciudat să-şi regăsească figura aiurită, cocul ciufulit, gura timidă, ochii încercănați. O fi fost chipul acela cam neîngrijit, dar măcar era al ei.

Cu livreaua lui Mim sub braț, Ophelie reuşi acum să treacă prin tavă. Ieşi cu stângăcie jos, în camera ei, pe Strada Băilor numărul 6, şi se grăbi să-şi pună la loc

uniforma. Îi tremurau mâinile ca frunzele. De data asta chiar scăpase ca prin urechile acului.

Când ajunse sus, în camera lui Berenilde, la ultimul etaj al castelului, aceasta, care era în cadă, o întâmpină cu o privire nerăbdătoare.

— Totuşi! A trebuit s-o trimit pe Roseline după tine şi m-am trezit fără nimeni care să m-ajute să mă pregătesc. Să nu-mi spui că, pe deasupra, ai uitat şi volumul de poezii? se enervă ea, văzând că Mim se întorsese cu mâinile goale.

Ophelie aruncă o privire ca să verifice că nu mai e nimeni în apartamente şi răsuci o dată cheia-n uşă. Încăpăţânatul patefon din anticamera de alături nu se mai auzea: Ophelie şi Berenilde fuseseră transportate în alt spaţiu.

— Ce sunt eu pentru domnia-voastră? întrebă atunci Ophelie în şoaptă.

Mânia lui Berenilde se stinse imediat. Îşi întinse frumoasele braţe tatuate pe marginea căzii.

— Poftim?

— Nu sunt bogată, nu sunt puternică, nu sunt frumoasă şi nu sunt iubită de nepotul domniei-voastre, enumeră Ophelie. De ce l-aţi obligat să se însoare cu mine, dacă simpla mea prezenţă vă provoacă atâtea necazuri?

După momentul de stupefacţie, Berenilde izbucni într-un râs melodios. Cât râse, apa înspumată clipoci pe porţelanul căzii.

— Ce tragedie se joacă acum în capul domniei-voastre? V-am ales la-ntâmplare, draga mea, ar fi putut la fel de bine să fie vecina domniei-voastre. Aşa că nu vă mai purtaţi ca un copil şi ajutaţi-mă să mă ridic. Apa asta e tot mai rece!

Atunci Ophelie avu certitudinea că o minte; „întâmplarea” nu făcea parte din vocabularul Curţii. Monseniorul Farouk căuta un expert ca să dezlege secretul Cărţii sale. Şi dacă Berenilde credea că l-a găsit în sfârşit?

— Tinere, eşti o ruşine pentru profesia dumitale, şopti Gustave.

Ophelie se uită lung la urma maronie pe care fierul de călcat din mâna ei o lăsase pe hârtie. Dintre toate treburile ei de zi cu zi, călcatul ziarului chiar i se părea o muncă de-a dreptul nesuferită. În fiecare dimineață, un teanc de gazete era adus la vestibulul servitorilor. Valeții trebuiau să le îndoaie la loc pentru ca stăpânii să le poată mânui mai uşor. Ophelie ardea întotdeauna trei-patru ziare înainte să calce unul cum trebuie. Vulpoiul căpătase obiceiul să facă treaba asta în locul ei, dar în ziua aceea avea clepsidră verde, profita de un concediu binemeritat. Şi, cum Ophelie n-avea noroc, majordomul-şef inspecta activitatea tocmai în dimineața aceea.

— Înțelegi că nu pot să tolerez o asemenea risipă, îi spuse el cu un zâmbet larg. De-acum încolo nu mai ai voie să te atingi de gazete. De data asta du-te să-i dai doamnei Berenilde rezultatul neîndemânării dumitale. N-ai limbă, da' măcar încearcă să ai curaj, hm?

Gustave chicoti şi se îndepărtă cu paşii lui mărunți şi iuți. Nu era prima oară când majordomul-şef se amuza aşa pe seama lui Mim. Dincolo de aspectul mieros, se distra, viclean, umilindu-i pe alții şi pârându-i pe cei care n-aveau rangul lui. Nu era pentru nimeni un exemplu, cu peruca lui pusă invers, cu plastronul prost prins şi cu respirația lui mirosind a alcool, şi totuşi, după câte spunea Vulpoiul, îi făcuse deja pe unii să se sinucidă.

Ophelie era mult prea obosită ca să se indigneze.

Îndreptându-se spre budoarul alb, cu gazeta arsă pe tavă, avea impresia că merge pe vată. De la umezeala din camera ei, căldura înşelătoare de pe coridoare şi lipsa de somn, o durea acum în gât. O durea capul, o durea gâtul, o durea nasul, o dureau urechile, o dureau ochii şi îi era dor de

fularul ei cel vechi. Dacă nu i-ar fi dat toate clepsidrele Vulpoiului, ar fi făcut-o pe bolnava.

Ophelie profită de culoarul de serviciu ca să descifreze titlurile cu litere mari de pe hârtia arsă a gazetei.

CONSILIUL DE MINIŞTRI IAR NU FACE MARE SCOFALĂ

CONCURS DE POEME – SCRIEȚI, COPII!

O TRĂSURĂ DECAPITATĂ LA CLARDELUNĂ

MARE VÂNĂTOARE DE PRIMĂVARĂ:

DRAGONII ÎŞI ASCUT GHEARELE.

Era deja primăvară? Timpul zburase atât de repede... Ophelie întoarse gazeta ca să vadă prognoza meteo. Mai puțin de 25 de grade. Termometrul de pe arca asta părea încremenit la aceeaşi temperatură, lună de lună. Oare clima va fi mai blândă odată cu întoarcerea soarelui, în anotimpul viitor? Nu prea ardea de nerăbdare să afle, la urma urmei: cu fiecare zi care trecea se apropia de căsătorie, la sfârşitul verii.

Din pricina ritmului de viață neînfrânat al lui Berenilde, Ophelie avusese rareori timp să se gândească la Thorn. Şi un lucru ştia sigur: şi pentru el era la fel. „Soarta domniei-voastre chiar mă preocupă”, spusese el. Ei bine, dacă lui chiar îi păsa de soarta logodnicei lui, îi păsa doar de la distanță. Nu mai dăduse niciun semn din seara în care ajunseseră la Clardelună; Ophelie nu s-ar fi mirat ca Thorn să fi şi uitat complet de existența ei.

Un acces de tuse violentă îi răsună în piept. Aşteptă să se potolească şi apoi împinse uşa de serviciu care ducea la budoarul alb. Salonaşul acesta feminin era cel mai confortabil şi mai delicat din castel; era plin de dantele, perne, obiecte moi, catifea. O iluzie poetică făcea să cadă din tavan fulgi de zăpadă care n-ajungeau niciodată pe covor.

În ziua aceea, Berenilde şi cele şapte surori ale lui Archibald se strânseseră în budoarul alb ca să admire cea mai recentă colecție de pălării creată de baronul Melchior.

— Aceasta o să vă placă sigur, domnişoară, îi spuse el Blajinei, întinzându-i o compoziție vegetală. Trandafirii se deschid şi înfloresc pe parcursul balului până la apoteoză. I-am spus „înflorire de seară”.

Toate femeile aplaudară. Miraj maiestuos, plesnind de sănătate, baronul Melchior îşi lansase propria casă de creație. Țesăturile din iluzii din care îşi broda confecțiile erau una mai ingenioasă ca alta. Cu cât avea mai multă îndrăzneală, cu atât avea mai mult succes. Se spunea despre el că are degete de aur. Pantalonii cu motive schimbătoare în funcție de zi erau o creație Melchior. Cravatele muzicale pentru ocazii deosebite erau creații Melchior. Lenjeria feminină care devenea invizibilă după ce bătea ceasul de douăsprezece ori la prânz era o creație Melchior.

— Îmi place mult boneta asta de casă din tul de mătase, îl complimentă Berenilde.

Chiar dacă rochiile erau gândite ca să ascundă rotunjimea pântecului, maternitatea ei era din ce în ce mai vizibilă. În picioare, într-un colț al budoarului, Ophelie o supraveghea. Nu înțelegea cum reuşeşte văduva să rămână la fel de frumoasă şi de luminoasă în ciuda tuturor exceselor sale.

— Sunteți o expertă, răspunse baronul netezindu-şi mustățile date cu gel. Întotdeauna am considerat că sunteți o excepție în familia domniei-voastre. Aveți bunul-gust al celor din clanul Miraj, doamnă!

— Ei, baroane, nu mă jigniți, spuse Berenilde cu râsul ei uşor, cristalin.

— Ah, ştirile zilei! exclamă Veselia servindu-se de pe tava adusă de Ophelie.

Tânăra se aşeză uşurel pe un fotoliu adânc, apoi se încruntă:

— Se pare că fierul de călcat a stat prea aproape de gazeta asta.

— Mim, n-o să primeşti pauză astăzi, spuse Berenilde.

Dezamăgită, Ophelie nici nu se aştepta la altceva de la ea. Mătuşa Roseline, care le servea cu ceai pe toate doamnele acelea, se strâmbă de mânie. N-o ierta pe Berenilde pentru niciuna din pedepsele pe care i le administra finei sale.

— Ia auziţi, au vorbit despre asta! se hlizi Veselia, cu nasul ei frumos lipit de gazetă. „Defilarea trăsurilor prin grădinile de la Clardelună a fost întotdeauna altfel decât celelalte. Ieri-seară, nefericita contesă Ingrid n-a făcut decât să confirme asta. Oare ceruse să i se pregătească o trăsură prea impunătoare? Oare alesese pentru această ocazie nişte armăsari prea vânjoşi? Lovituri de bici, hăţuri trase, nimic n-a avut efect, contesa a traversat marea alee ca o ghiulea de tun, strigând după ajutor cât o ţinea gura.” Staţi, nu râdeţi încă, partea cea mai amuzantă vine la urmă! „Fie trăsura era prea înaltă, fie capra era prea joasă, cert e că vehiculul şi-a pierdut acoperişul în mai puţin timp decât ai nevoie ca să scrii acest lucru. Din fericire, cavalcada nebunească s-a terminat cu bine şi contesa a scăpat doar cu o sperietură de toată frumuseţea şi cu câteva contuzii.”

— Ce spectacol deprimant! exclamă Melodia.

— Dacă ridicolul ar omorî... suspină Graţia, lăsându-şi fraza neterminată.

— Pe viitor o să-şi aleagă o trăsură mai modestă, filosofă Claritatea.

— Sau armăsari mai puţin năvalnici, continuă Pofticioasa.

Surorile lui Archibald au râs până au trebuit să-şi scoată batista. Lui Ophelie îi vuia capul ca un stup; toate ciripelile astea i se păreau enervante. Berenilde, care le-nvăluia pe tinere într-o privire binevoitoare, îşi făcu vânt cu un evantai în dreptul pieptului.

— Haideţi, dragele mele, nu vă bateţi joc chiar aşa de păţaniile bietei Ingrid.

— Bine spus, aprobă Răbdarea pe un ton înțepat. Potoliți-vă un pic, prostuțelor. Contesa e invitata noastră.

Surorile lui Archibald își meritau poreclele. Răbdarea dădea tot timpul dovadă de chibzuință, Veselia râdea de toate cele, Melodia găsea în orice lucru prilejul pentru o operă de artă, Grația acorda o importanță capitală aparențelor, Claritatea își lumina publicul cu părerile ei competente, iar Pofticioasa rezuma viața la senzualitate. Micuța Blajina era atât de duioasă, încât fie și cele mai nepoliticoase cuvinte ieșeau din gura ei ca niște perle.

Pânza. Înțelegeai numele clanului când le vedeai împreună.

În ciuda diferențelor de vârstă și de temperament dintre ele, surorile păreau să alcătuiască o singură persoană. Dacă una întindea mâna, alta îi dădea imediat pudriera, cleștișorul pentru zahăr, mănușile, fără să fie nevoie să se pună de acord. Când una începea o frază, alta o completa în chipul cel mai firesc din lume. Uneori începeau toate să râdă în același timp, aparent fără motiv. Alteori, dimpotrivă, se înroșeau de stânjeneală și niciuna nu mai reușea să continue conversația; de obicei asta se-ntâmpla când Archibald o „vizita" pe una din invitatele sale într-o cameră din castel.

Archibald...

După întâmplarea din bibliotecă, Ophelie nu-și mai putea împiedica o ușoară neliniște. I se părea că a descoperit un lucru esențial, dar nu putea să vorbească despre el cu nimeni, în niciun caz cu Berenilde. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai convinsă era că favorita aranjase căsătoria lui Thorn ca să-și recapete influența pe care o avea asupra lui Farouk.

— Baroane, pot să mă uit puțin la panglicile domniei-voastre? întrebă Blajina cu vocea ei seducătoare.

Baronul puse jos ceaşca de ceai şi afişă un zâmbet care-i ridică mustăţile drepte ca nişte baghete.

— Aşteptam să mă rugaţi, domnişoară. M-am gândit în mod special la domnia-voastră pentru noua mea colecţie.

— La mine?

Blajina scoase un strigăt încântat când baronul îşi deschise valijoara. Pe fundul negru din catifea, pe fiecare din panglicile colorate stătea un fluture care dădea din aripi. Fetiţa îşi propuse să le probeze pe toate.

— Aduceţi-mi oglinda cea mare.

Ameţită de oboseală, Ophelie nu înţelese imediat că porunca era pentru ea.

— Nu-i politicos să-ţi însuşeşti aşa servitorul cuiva, o dojeni Răbdarea.

— Foloseşte-te de servitorii mei după voia inimii, scumpa mea, spuse Berenilde mângâind cu blândeţe părul fetiţei. N-am nevoie de ei deocamdată.

Oglinda cea mare era grea ca plumbul, dar Blajina se dovedi la fel de necruţătoare ca Berenilde.

— N-o puneţi jos, îi porunci lui Ophelie. Ţineţi-o aşa ca să fie la înălţimea mea. Nu, n-o aplecaţi, mai bine îndoiţi genunchii. Da, staţi aşa.

Blajina dădea ordine cu o voce mângâietoare de parcă îi făcea o mare favoare. Cu părul ei lung nespus de mătăsos, un ten de sidef, o apă limpede în adâncul ochilor, îi plăcea deja să se folosească de farmecul ei. Pe Ophelie n-o impresiona. O văzuse deja mâniindu-se din cale-afară, ştia că purtarea aceea frumoasă nu-i decât o spoială care se crăpa la prima nemulţumire. Îl compătimea sincer pe bărbatul care avea să se însoare cu ea.

În timp ce Ophelie abia se putea abţine să nu strănute, cu oglinda-n mâini, doamnele stăteau de vorbă, râdeau, beau ceai, probau pălării.

— Doamnă Berenilde, ar trebui să vă concediați valetul, spuse deodată Melchior ducând o batistă la nas. Tuşeşte şi pufneşte întruna, e îngrozitor de neplăcut.

Dacă ar fi putut să vorbească, Ophelie s-ar fi grăbit să-l aprobe pe baron, dar o bătaie uşoară în uşă o scuti pe Berenilde să mai răspundă.

— Du-te să deschizi, îi porunci ea.

Cuprinsă de crampe, lui Ophelie nu-i păru rău că lasă oglinda jos o clipă. Când deschise uşa, fu prea surprinsă ca să mai facă o plecăciune. Cu două capete mai înalt ca ea, țeapăn în uniforma lui neagră, cu epoleții lui cu ciucuri, mai slăbănog şi mai posomorât ca oricând, Thorn îşi potrivea ceasul.

Intră fără să-i arunce nicio privire lui Ophelie.

— Doamnelor, salută el din vârful buzelor.

O tăcere stupefiată se lăsase în micul budoar. Berenilde încetă să-şi mai fluture evantaiul, mătuşa Roseline scoase un sughiț de surpriză, surorile rămaseră cu ceaşca de ceai în aer, iar Blajina alergă să se refugieze în fustele surorii ei mai mari. Bărbatul acela uriaş şi taciturn distrugea prin simpla lui prezență farmecul feminin al locului. Era atât de înalt, încât zăpada falsă îi cădea în fața ochilor ca un roi de muşte albe.

Berenilde îşi veni prima în fire.

— Nu ştii deloc să te porți! îl tachină cu accentul ei frumos, aspru. Ar fi trebuit să te anunți, ne iei pe nepregătite.

Thorn alese un fotoliu care nu era încărcat nici cu perne, nici cu dantele, apoi se aşeză îndoindu-şi picioarele mari, de cocostârc.

— Trebuia să depun nişte dosare la cabinetul ambasadorului. Profit c-am avut drum pe-aici ca să văd cum vă simțiți, mătuşă. N-o să stau mult.

Auzind această ultimă frază, toate surorile lui Archibald scoaseră un oftat de uşurare. Ophelie încerca din toate puterile să-şi îndeplinească rolul, nemişcată în colțul ei, fără să-l poată privi pe Thorn în față. Ştia că nu prea e apreciat, dar era altceva să vadă asta cu ochii ei. Oare cunoştea adevăratul chip al lui Mim? Oare bănuia că logodnica lui era prezentă-n piesă, spectatoare mută a lipsei lui de popularitate?

Thorn părea indiferent la răceala pe care o provocase. Îşi puse mapa pe genunchi şi îşi aprinse o pipă nesocotind tuşitul dezaprobator din jurul lui. Refuză încruntându-se ceaiul pe care i-l oferea mătuşa Roseline; nu se putea spune care din cei doi scrâşnea mai tare din buze.

— Domnule intendent! exclamă baronul Melchior cu un zâmbet. Îmi pare bine să vă văd, v-am solicitat o audiență acum câteva luni.

Thorn îi aruncă o privire de oțel care i-ar fi tăiat oricui cheful, dar baronul cel trupeş nu se lăsă impresionat. Îşi frecă mâinile pline de inele cu un aer vesel.

— Căsătoria domniei-voastre e foarte aşteptată, ştiți? O asemenea ceremonie nu se improvizează în ultimul moment, sunt sigur că o persoană aşa de organizată ca domnia-voastră ştie asta. Promit că o să creez pentru aleasa inimii domniei-voastre cea mai adorabilă rochie de mireasă din câte există!

Ophelie era să se dea de gol venindu-i să tuşească tare.

— Vă voi anunța la timpul potrivit, spuse Thorn pe un ton sobru.

Baronul îşi scoase un carnețel din pălărie ca un magician care scoate un iepure alb.

— Se rezolvă într-o clipă. Puteți să-mi dați măsurile doamnei?

Fără-ndoială, era cea mai stânjenitoare situație prin care trecuse vreodată Ophelie. Ar fi vrut să dispară sub covor.

— Nu mă interesează, insistă Thorn cu o voce furtunoasă.

Mustăţile unse cu briantină se prăbuşiră odată cu zâmbetul lui Melchior. Bătu de mai multe ori din pleoapele tatuate, apoi îşi aranjă carneţelul.

— Cum vreţi, domnule intendent, spuse el pe un ton incredibil de blând.

Închise valijoara cu panglici şi îşi îngrămădi toate pălăriile într-o cutie. Ophelie era sigură că Thorn îl jignise al naibii de rău.

— Vă spun bună ziua, le şopti Melchior doamnelor înainte de a pleca.

O tăcere stingheritoare se lăsă în budoar. Cufundată în fustele surorii ei mai mari, micuţa Blajina se holba la cicatricile lui Thorn cu o figură scârbită.

— Ai slăbit şi mai mult, îi reproşă Berenilde. Cu toate banchetele astea ministeriale, chiar nu-ţi găseşti niciodată timp să mănânci?

Pofticioasa le aruncă o privire surorilor ei şi se apropie de fotoliul lui Thorn, cu un zâmbet ghiduş pe buze.

— Abia aşteptăm s-o întâlnim pe micuţa Animistă a domniei-voastre, domnule Thorn, gânguri ea. Sunteţi atât de secretos!

Ophelie începea să se neliniştească ştiindu-se subiectul tuturor acelor conversaţii. Spera că n-o să fie pusă-n discuţie întâlnirea ei cu Archibald. Thorn se mulţumea să-şi consulte ceasul de buzunar, aşa că Pofticioasa prinse curaj şi se aplecă asupra lui. Buclişoarele ei blonde se scuturau de fiecare dată când dădea din cap.

— Aţi putea să ne spuneţi măcar cum arată?

Thorn îşi pironi cu atâta asprime ochii de fier în ochii ei, încât zâmbetul Pofticioasei se stinse.

— Aş putea să vă spun cum nu arată.

În spatele măştii nepăsătoare a lui Mim, Ophelie ridică din sprâncene. Ce voia să zică?

— Trebuie să mă-ntorc la Intendentă, încheie Thorn închizând capacul ceasului.

Se ridică şi plecă făcând doi paşi mari. Ophelie închise uşa în urma lui, tulburată. Se deplasase pentru atâta lucru...

Conversațiile continuară imediat în budoar ca şi când nu fuseseră deloc întrerupte:

— O, doamnă Berenilde! Ați accepta să jucați cu noi în opera de primăvară?

— Ați fi perfectă în rolul frumoasei Isolda!

— Unde mai pui că monseniorul Farouk va asista la reprezentație. Ati avea ocazia să reveniți în atenția domniei-sale!

— Poate, răspunse Berenilde scuturându-şi evantaiul, fără să fie prea atentă.

„Oare e mânioasă?”, se întrebă Ophelie, suflându-şi nasul. Nu înțelese motivul decât mult mai târziu, când Berenilde arătă cu evantaiul spre sol.

— Ce se vede acolo, pe covor?

Ophelie se ghemui la piciorul fotoliului unde stătuse Thorn şi ridică o frumoasă ştampilă din argint.

— E sigiliul intendenței, spuse Claritatea. Probabil că nepotul domniei-voastre e foarte supărat că a rătăcit-o.

Ophelie stătea cu brațele-n jos, aşa că Berenilde o lovi cu evantaiul.

— Ei, se enervă ea, ce mai aştepți ca să i-o duci?

Intendenta

Ophelie se uita fix la silueta palidă şi plată a lui Mim care stătea în fața ei în oglinda de pe perete. În sala de aşteptare nu mai erau decât ea şi un aristocrat care-şi pipăia jobenul aruncând, din când în când, câte o privire nerăbdătoare spre uşa de sticlă opacă a secretariatului. Ophelie îl observa pe furiş, prin intermediul oglinzii. Asemenea multora din

clanul Miraj, era un bărbat sănătos tun, pe care aproape că-l strângea haina, şi avea fiecare pleoapă însemnată cu tatuaje. De când sosise, se uita întruna la pendula de pe şemineu. Nouă douăzeci. Zece patruzeci. Unsprezece cincizeci şi cinci. Miezul nopții şi-un sfert.

Ophelie îşi înăbuşi un oftat. Măcar el n-aştepta de dimineață. După ce se rătăcise în nenumărate ascensoare, stătuse aici în picioare toată ziua. Se simțea atât de obosită, încât începea să nu mai vadă bine nici cu ochelarii. Consultanții erau primiți în funcție de ordinea ierarhică şi valeții erau ultimii pe listă. Ophelie se ferea să se uite la numeroasele fotolii goale, precum şi la măsuța pe care se serviseră cafea şi prăjiturele. N-avea dreptul la nimic din toate astea.

S-ar fi mulțumit să lase sigiliul la secretariat, dar ştia că nu poate. Berenilde se supărase îngrozitor fiindcă Thorn îl uitase intenționat, iar el îl uitase intenționat pentru că voise să creeze astfel prilejul pentru o întâlnire.

Uşa de sticlă opacă se deschise în sfârşit. Ieşi un bărbat, lovindu-l politicos cu pălăria pe confratele lui rămas în sala de aşteptare.

— La revedere, domnule vicepreşedinte, spuse secretarul. Domnule consilier, vă rog să mă urmați.

Mirajul intră în secretariat mormăind nemulțumit, iar Ophelie se trezi singură. Nemaiputând să reziste, înşfăcă o ceaşcă de cafea, înfulecă o prăjiturică şi se aşeză pe primul fotoliu pe care-l găsi. Cafeaua era rece şi o durea gâtul când înghițea, dar i se lipise stomacul de foame. Ophelie mâncă toate prăjiturelele de pe măsuță, îşi suflă nasul de două ori şi adormi imediat.

Trebui să se ridice repede în picioare când se deschise uşa, o oră mai târziu. Consilierul Miraj plecă, şi mai nemulțumit decât era când intrase. Secretarul închise uşa de sticlă fără să arunce nicio privire spre Ophelie.

Nedumerită, fata aşteptă un pic, apoi bătu de câteva ori ca să-i aducă aminte că e acolo.

— Ce vrei? o întrebă el prin uşa întredeschisă.

Ophelie îi făcu semn că nu poate să vorbească şi îi arătă interiorul secretariatului. Voia să intre ca toți ceilalți, nu era clar??

— Domnul intendent trebuie să se odihnească. No să-l deranjez pentru un valet. Dacă ai un mesaj, dă-mi-l mie.

Lui Ophelie nu-i venea să creadă. Prindea rădăcini acolo de ore-ntregi şi nu i se acorda nici măcar favoarea unei audiențe? Clătină din capul lui Mim şi arătă cu încăpățânare uşa pe care o bloca secretarul cu piciorul.

— Eşti şi surd, nu numai mut? Să-ți fie de bine.

Îi trânti lui Ophelie uşa-n nas. Ar fi putut să lase sigiliul în sala de aşteptare şi să plece cu coada-ntre picioare, dar n-o făcu. Începea să se enerveze. Thorn voise s-o atragă aici? Trebuia să-şi asume consecințele.

Bătu în geam până când umbra cu perucă a secretarului apăru iar în spatele sticlei opace.

— Şterge-o, altfel chem jandarmii!

— Ei, ce se-ntâmplă?

Ophelie recunoscu accentul aspru al lui Thorn.

— A, domnul a coborât, bâigui secretarul. Să nu se deranjeze domnul, e doar un mic bădăran căruia mă duc să-i trag un şut în fund.

Dincolo de sticlă, umbra secretarului fu dată la o parte de silueta înaltă şi slabă a lui Thorn. Când el deschise uşa şi îşi plecă nasul ascuțit asupra lui Ophelie, fata se temu o clipă că n-o recunoaşte, şi ridică bărbia ca să-i susțină privirea.

— Obraznicule! strigă secretarul. E prea de tot, chem jandarmii.

— E curierul mătuşii mele, scrâşni din dinți Thorn.

Secretarul se albi la față, apoi îşi reveni, umilit.

— Domnule, mi-e tare ruşine. E o greşeală regretabilă.

Ophelie tresări. Thorn îi pusese o mână mare, îngheţată, pe ceafă, împingând-o într-un ascensor, la capătul secretariatului.

— Stingeţi luminile de care nu-i nevoie, nu mai primesc pe nimeni astăzi.

— Da, domnule.

— Ce întâlniri am mâine?

Secretarul îşi puse o pereche de ochelari groşi şi răsfoi un carneţel.

— A trebuit să le anulez, domnule. Domnul vicepreşedinte mi-a dat la plecare o convocare pentru Consiliul de Miniştri, la ora cinci dimineaţa.

— Aţi primit inventarul cu cramele şi pivniţele de la maestrul bucătar?

— Nu, domnule.

— Am nevoie de raportul ăsta pentru Consiliu. Faceţi rost de el.

— Cramele, domnule?

Probabil că nu erau la doi paşi, pentru că perspectiva de a merge acolo nu-l încânta deloc pe secretar. Făcu, totuşi, o plecăciune.

— Sigur, domnule. La revedere, domnule.

Cu un şir nesfârşit de plecăciuni şi de „domnule”, secretarul cel slugarnic se retrase.

Thorn deschise grilajul ascensorului. Ophelie era, în sfârşit, singură cu el. Nu schimbară, totuşi, niciun cuvânt, nicio privire până ce ascensorul începu să urce încet. Intendenţa fusese amenajată în unul din numeroasele turnuleţe de pe Cetacera. Lui Ophelie i se păru interminabilă distanţa dintre secretariat şi cabinetul lui Thorn, atât de apăsătoare devenea tăcerea din cabină. În zadar îşi suflă ea nasul, strănută, tuşi, îşi privi pantofii, Thorn nu rosti nicio frază ca s-o facă să se simtă-n largul ei.

Ascensorul se opri în fața unui culoar imens care avea tot atâtea uşi câte clape are un pian. Probabil că era o Roză a Vânturilor.

Thorn împinse o uşă dublă, la capătul culoarului. Cum se spune, funcția îl face pe om, nu omul face funcția. Când văzu Intendența, Ophelie se-ntrebă dacă asta nu era valabil mai ales în cazul lui Thorn. Biroul era o sală austeră şi rece unde nimic nu era excentric. Mobilierul pentru lucru era alcătuit numai dintr-un birou mare, câteva scaune şi dulapuri cu dosare în cele patru colțuri ale camerei. Fără covor pe parchet, fără tablouri pe lambriuri, fără bibelouri pe etajere. Dintre toate lămpile cu gaz, doar cea de pe birou era aprinsă. Atmosfera întunecată creată de lemn nu era înveselită de nicio culoare, în afară de cele ale copertelor în piele înşirate pe rafturi. Nişte abace, hărți şi grafice stăteau acolo pe post de obiecte decorative.

Pe scurt, singura notă mai ingenioasă era o canapea roasă până la arcuri, amplasată sub un ochi rotund de geam.

— Aici puteți să vorbiți fără teamă, spuse Thorn după ce încuie uşile în urma lui.

Îşi dădu jos uniforma cu epoleți. Acum rămăsese în haină, încheiată peste o cămaşă de un alb impecabil. Cum de nu-i era frig? în ciuda caloriferului din fontă, biroul era înghețat.

Ophelie arătă cu degetul ochiul de geam.

— Spre ce dă fereastra asta?

Duse mâna la gât. Avea o voce ruginită ca un grilaj vechi. Corzile ei vocale suferiseră din pricina durerii în gât şi a mutismului lui Mim.

Auzind-o, Thorn îşi arcui sprânceana cu cicatrice. Singura mişcare ce-i însufleți chipul prelung, rigid. Poate că era doar rodul imaginației, dar lui Ophelie i se părea şi mai țeapăn ca de obicei.

— Spre exterior, răspunse el în sfârşit.

— Spre adevăratul exterior?

— Chiar aşa.

Ophelie nu putu să reziste tentației. Se cocoță pe canapea ca o fetiță, lipindu-şi nasul de fereastră. Fereastra era dublă, dar geamul era rece ca gheața. Ophelie se uită în jos şi zări umbra meterezelor, a arcadelor şi a turnurilor. Peisajul era amețitor. Era acolo chiar şi o zonă cu dirijabile! Şterse cu mănuşa aburul pe care-l lăsase. Zărind o frântură de noapte prin dantelele de chiciură şi stalactite, îşi ținu răsuflarea. Nişte vârtejuri ciudate lăsau dâre de culoare în mijlocul stelelor. Oare aşa arăta o auroră boreală?

„De când n-am mai văzut cerul?", se întrebă, fascinată.

Deodată simți un nod în gât. Nu numai pentru că era bolnavă. Se gândi la toate nopțile înstelate pe care nu le contemplase niciodată în Valea ei micuță.

Ophelie ar fi uitat de Thorn, care era în spatele ei, dacă târâitul strident al unui telefon n-ar fi smuls-o din visare. El îi făcu repede semn din ochi să fie discretă, apoi ridică receptorul.

— Da? Postul înaintat? Voi fi acolo la ora patru.

Puse receptorul la loc în furcă şi se întoarse spre Ophelie. Ea aşteptă explicații, dar Thorn stătea sprijinit de birou, cu brațele încrucişate, de parcă el ar fi aşteptat ceva. Atunci fata scotoci prin buzunarele uniformei, puse sigiliul pe birou şi încercă să-şi dreagă vocea.

— Inițiativa pe care ați avut-o n-a fost pe placul mătuşii domniei-voastre. Şi ca să fiu sinceră până la capăt, nici mie nu mi-a prea căzut bine, adăugă ea gândindu-se la sala de aşteptare. N-ar fi fost mai simplu să telefonați la Clardelună?

Nasul mare al lui Thorn pufni enervat.

— Liniile din Cetacera nu sunt sigure. Şi-apoi nu cu mătuşa mea voiam să vorbesc.

— Atunci vă ascult.

Ophelie vorbise pe un ton mai aspru decât ar fi vrut. Fărăndoială, Thorn avea un motiv bun pentru care pusese la cale această întâlnire, dar ea nu se simțea în largul ei. Dacă bărbatul o tot lua pe ocolite, avea să suporte consecințele.

— Deghizarea asta mă deranjează, spuse Thorn uitându-se la ceas. Dați-o jos, vă rog.

Ophelie răsuci nervoasă nasturele de la guler.

— N-am decât o cămaşă pe sub livrea.

Imediat i se făcu ruşine că şi-a dezvăluit pudoarea. Era exact genul de conversație pe care nu voia s-o aibă cu Thorn. Oricum, nu era un bărbat pe care să-l emoționeze asemenea lucruri. Cum se cuvine, îi arătă din ochi o garderobă, în spatele biroului.

— Luați o haină.

„Faceți asta, faceți aia...“ în anumite privințe, Thorn era demnul nepot al mătuşii lui. Ophelie ocoli biroul din lemn masiv ca să deschidă uşa de la garderobă. Acolo nu erau decât lucruri de-ale lui Thorn, excesiv de austere şi peste măsură de mari. În lipsă de ceva mai bun, luă de pe un umeraş un mantou lung, negru.

Se asigură, aruncând repede o privire, că Thorn nu se uită la ea, dar acesta stătea intenționat cu spatele. Curtoazie? Ironie? Indiferentă?

Ophelie îşi descheie nasturii de la livrea şi îşi puse haina. Tresări când îşi văzu reflexia într-o oglindă, de cealaltă parte a uşii. Era atât de mică şi mantoul atât de mare, încât părea un copil într-o haină de adult. Cu buzele crăpate, cu nasul iritat, chiar arăta groaznic. Buclele întunecate, prinse prost în coc, îi cădeau pe obraji şi îi accentuau paloarea pielii. Ochelarii cenuşii nu ascundeau nici cearcănele care îi umbreau ochii. Ophelie arăta atât de jalnic, încât accesul ei de pudoare i se păru şi mai ridicol.

Prea obosită ca să mai stea în picioare, se aşeză pe fotoliul de la birou. Era pe măsura lui Thorn; picioarele ei nu mai atingeau pământul.

— Vă ascult, repetă ea atunci.

Sprijinit de cealaltă parte a biroului mare, Thorn scoase o hârtiuță din buzunarul hainei şi o împinse pe suprafața biroului până-n dreptul lui Ophelie.

— Citiți.

Uluită, Ophelie suflecă mânecile prea lungi ale hainei şi apucă peticul de hârtie. O telegramă.

DOMNULUI THORN INTENDENȚA CETACERA, POL

FĂRĂ VEŞTI DE LA TINE DE CÂND AI PLECAT AI PUTEA SĂ RĂSPUNZI LA SCRISORILE MAMEI SUPĂRATĂ DIN CAUZA TĂCERII ŞI LIPSEI TALE DE RECUNOŞTINȚĂ

SPERĂM CĂ ROSELINE NE VA SCRIE – AGATHE.

Ophelie citi de mai multe ori mesajul, cu răsuflarea tăiată.

— E destul de neplăcut, spuse Thorn cu o voce plată. Decanele au comis o gafă dezvăluindu-i familiei domniei-voastre adresa asta. Nu trebuie cu niciun chip să fiu contactat la Intendență, cu atât mai puțin printr-o telegramă.

Ophelie ridică bărbia ca să-l privească direct în ochi, de cealaltă parte a biroului. Acum chiar era mânioasă pe el. Thorn avea responsabilitatea corespondenței ei. Din vina lui simțise că părinții au uitat-o, când de fapt ei îşi făceau griji.

— Despre ce scrisori vorbeşte sora mea? îl acuză ea. Nu mi-ați dat niciodată nimic. Măcar le-ați trimis pe cele pe care vi le-am încredințat?

Cu siguranță, chiar părea supărată, pentru că Thorn îşi pierdu cumpătul.

— Din păcate, nu eu am rătăcit toate scrisorile, bombăni el.

— Atunci cine se distrează interceptându-ne corespondența?

Thorn ridică şi închise capacul ceasului. Lui Ophelie începea să i se pară enervant că verifica aşa, întruna, cât e ceasul.

— Nu ştiu, dar respectiva persoană se pricepe. Intră în atribuțiile mele să verific traseele corespondenței. Dacă n-ar fi fost telegrama asta, n-aş fi aflat niciodată de scrisorile dispărute.

Ophelie îşi dădu după ureche o şuviță care-i cădea pe nas.

— Îmi permiteți s-o *citesc?*

Formula putea duce la confuzii, dar Thorn înțelese imediat ce vrea să spună.

— Nu sunt eu proprietarul. Nu trebuie să-mi cereți permisiunea.

La umbra ochelarilor, Ophelie ridică din sprâncene. De unde ştia el asta? A, da, ea şi mătuşa Roseline vorbiseră despre asta în dirijabil, la masa căpitanului secund. Dincolo de aparența lui trufaşă, Thorn era, de fapt, atent.

— Domnia-voastră ați atins-o ultima oară, explică ea. N-am ce face, trebuie să vă *citesc* în trecere.

Ideea nu păru să-i placă lui Thorn. Cu degetul mare tot deschidea, închidea, iar deschidea şi iar închidea capacul ceasului de buzunar.

— Ştampila telegramei e autentică, spuse el. Mă-ndoiesc că e falsă, dacă vă faceți griji din cauza asta.

Ochii lui Thorn, ca două lame de metal, străluceau ciudat la lumina lămpii de birou. De fiecare dată când o priveau pe Ophelie, ca în clipa aceea, ea avea impresia că încearcă s-o străpungă până-n suflet.

— Evident, dacă nu cumva puneți la-ndoială cuvântul meu, termină el, cu accentul lui dur. Nu cumva încercați mai degrabă să mă *citiți* pe mine?

Ophelie clătină din cap.

— Mă supraestimați. Un *cititor* nu pătrunde în psihologia profundă a oamenilor. Pot să captez o stare de spirit

trecătoare, ce ați văzut, auzit, simțit în momentul în care ați pus mâna pe obiect, dar vă asigur că toate astea rămân superficiale.

Argumentarea nu fusese niciodată punctul forte al lui Ophelie. Capacul ceasului lui Thorn făcea întruna *tac tac, tac tac, tac tac.*

— Cineva se joacă acum cu corespondența mea, suspină ea. Nu mai vreau să risc să fiu manipulată.

Spre marea ei uşurare, Thorn îşi puse în sfârşit ceasul în buzunarul hainei.

— Aveți permisiunea mea.

În timp ce Ophelie îşi descheia nasturii de la mănuşa de protecție, el o observă cu acea curiozitate distantă care îl caracteriza.

— Puteți să *citiți* absolut tot?

— Nu tot, nu. Nu pot să *citesc* nici materia organică, nici materia primă. Oamenii, animalele, plantele, mineralele în stare brută îmi sunt inaccesibile.

Ophelie se uită la Thorn pe deasupra ochelarilor, dar el nu mai puse alte întrebări. Când apucă telegrama cu mâna goală, simți imediat în creier un clocot care-i tăie răsuflarea. După cum se aştepta, Thorn era un om calm doar în aparență. La exterior era o placă de marmură; în interior, un gând aprindea imediat alt gând, într-un asemenea ritm, încât Ophelie nu reuşi să intercepteze niciunul. Thorn gândea mult şi gândea foarte repede. Nu mai *citise* niciodată la nimeni ceva asemănător.

Întorcându-se în timp, observă imediat uimirea care îl cuprinsese când aflase de telegramă. Nu mințise, nu era la curent deloc cu scrisorile furate.

Ophelie se cufundă mai mult în trecut. Telegrama trecu de la Thorn la un necunoscut şi de la un necunoscut la alt necunoscut. Toți erau agenți din serviciul poştal, cu micile lor griji cotidiene. Le era frig, îi dureau picioarele, îşi doreau

un salariu mai bun, dar niciunul din ei nu fusese câtuşi de puţin curios să citească mesajul destinat intendenţei. Ophelie nu putu să treacă dincolo de mâinile telegrafistului care a transcris în cuvinte semnalele sonore transmise de un post de recepţie.

— Unde e staţia de telegraf? întrebă ea.

— La Cetacera, aproape de hangarele pentru dirijabile.

Thorn profitase de această *lectură* ca să-şi aranjeze hârtiuţele, aşezate la celălalt capăt al biroului, pe care-l rezerva de obicei consultanţilor. Clasa, ştampila, arhiva facturi.

— Şi de unde primeşte semnalele?

— Când e vorba de o telegramă ca asta, de pe altă arcă, le primeşte direct de la Vântul de Nord, spuse el sortând în continuare hârtiile, fără să-şi ridice ochii. E o arcă minoră interfamilială, dedicată corespondenţelor aeriene şi serviciului poştal.

Ca de fiecare dată când îi punea întrebări Ophelie, Thorn răspunse din vârful buzelor, de parcă se silea să nu-şi piardă răbdarea.

„Oare i se pare că am mintea prea înceată?”, se-ntrebă ea preocupată. Adevărul e că nu putea rivaliza cu viteza dezlănţuită a creierului lui.

— Cred, la fel ca domnia-voastră, că telegrama asta e autentică, spuse Ophelie încheindu-şi nasturii de la mănuşă. Şi mai cred că sunteţi de bunăcredinţă. Iertaţi-mă că m-am îndoit de domnia-voastră.

Drept răspuns, Thorn ridică ochii de pe facturi. Probabil că nu era obişnuit cu asemenea politeţuri, pentru că nu găsi nimic ce să spună şi rămase ţeapăn ca o sperietoare. Poate fiindcă era sfârşitul zilei, părul lui deschis la culoare, pe care şi-l pieptăna întotdeauna pe spate, îi cădea acum pe frunte şi cufunda în umbră cicatricea de pe sprânceană.

— Asta nu rezolvă misterul scrisorilor dispărute, adăugă Ophelie, stânjenită de tăcerea lui. Prezenţa mea la Pol nu mai e cine ştie ce secret. Ce sugeraţi?

— Nu ştim cine le-a interceptat şi din ce motive, articulă în cele din urmă Thorn. Aşa că n-o să ne schimbăm deloc strategia. O s-o faceţi pe valetul mut la Clardelună, iar în timpul ăsta o servitoare va simula prezenţa domniei-voastre la conacul mătuşii mele.

Spunând aceste cuvinte, deşurubă sticla lămpii, dezvăluind flacăra albăstruie, apoi arse telegrama fără alte formalităţi.

Ophelie îşi scoase ochelarii ca să-şi maseze pleoapele. *Lectura* îi agravase durerea de cap. Chiar dacă le simţise doar la suprafaţă, gândurile rapide ale lui Thom îi dăduseră ameţeli. Oare aşa trăia tot timpul?

— Mascarada asta devine absurdă, şopti ea. Oricum, ce contează dacă sunt descoperită după căsătoria noastră, şi nu înainte? Fiind căsătorită n-o să devin mai puţin vulnerabilă la extravaganţele familiei, la răzbunările josnice şi la alte uneltiri.

Ophelie tuşi ca să-şi dreagă vocea. Era din ce în ce mai răguşită. În ritmul ăsta, o s-ajungă să nu mai poată vorbi niciodată.

— Cred că e cazul să nu mai despicăm firu-n patru şi să nu mă mai ascund, încheie ea. Ce-o fi o fi.

Îşi puse ochelarii cu un gest hotărât. Cu mişcarea asta din cot răsturnă o călimară, iar conţinutul se vărsă pe lemnul frumos lăcuit al biroului. Thorn se ridică şi îşi salvă în grabă facturile de mareea neagră, în timp ce Ophelie scotocea după toate batistele prin buzunarele de la livreaua îndoită şi lăsată pe un fotoliu.

— Îmi pare rău, spuse ea ştergând stricăciunile.

Apoi îşi dădu seama că mânjise cu cerneală haina lui Thorn.

— O s-o duc la vopsitorie, promise ea şi mai stingherită.

Cu facturile în mână, Thorn se uită la Ophelie fără să spună nimic. Când îi întâlni ochii, sus de tot, în vârful corpului lui înalt şi slab, fata fu uimită negăsind în ei niciun strop de mânie. Thorn părea mai degrabă tulburat. În cele din urmă, îi evită privirea, de parcă era mai vinovat decât Ophelie.

— Greşiţi, mormăi el, aranjându-şi hârtiile într-un sertar. După ce-o să mă-nsor cu domnia-voastră, dacă totul se desfăşoară aşa cum sper, situaţia noastră o să fie cu totul alta.

— De ce?

Thorn îi întinse un teanc de sugative.

— Locuiţi acasă la Archibald de ceva timp, poate că acum cunoaşteţi mai bine trăsăturile familiei lui?

— Pe unele, da.

Ophelie întinse sugativele peste tot unde cerneala se prelingea în continuare pe birou.

— Trebuie să mai aflu ceva în legătură cu ele?

— Ati auzit de ceremonia Darului?

— Nu.

Thorn păru scos din sărite. Ar fi preferat un „da“. Acum începu să verifice registrele dintr-un *secretaire,* de parcă încerca să-şi ţină privirea ocupată cu orice preţ.

— Un membru al Pânzei e prezent la fiecare căsătorie, explică el cu vocea lui de individ veşnic posac. Punându-şi mâinile deasupra, ţese între soţi o legătură prin care-i „îngemănează”.

— Ce-ncercaţi să-mi spuneţi? bâigui Ophelie, care se oprise din ştersul biroului.

Thorn păru că-şi pierde iar răbdarea.

— Că în curând o să preluaţi din puterile mele, iar eu o să preiau din puterile domniei-voastre.

Ophelie tremură din tot corpul sub haina mare, neagră.

— Nu sunt sigură că-nțeleg bine, şopti ea. Eu o să vă dau din animismul meu şi domnia-voastră o să-mi dați din... loviturile de gheare?

Încovoiat deasupra biroului, cu nasul cufundat într-un registru contabil, Thorn mormăi un răspuns care semăna cu o încercare de a-şi drege glasul.

— Căsătoria asta are măcar avantajul c-o să vă facă mai puternică, nu? Ar trebui să vă considerați mulțumită.

Pentru Ophelie sarcasmul acesta fu prea de tot. Aruncă toate sugativele pe birou, se apropie de *secretaire* şi îşi puse mănuşa pătată pe hârtia pe care o citea Thorn. Când acesta coborî spre ea ochii ca nişte lame de brici, fata îl înfruntă cu ochelarii.

— Când aveați de gând să-mi spuneți de asta?

— La momentul potrivit, bolborosi el.

Thorn nu se simțea în largul lui, ceea ce o enervă şi mai rău pe Ophelie. Nu se purta ca de obicei, şi asta o umplea de nelinişte.

— Chiar aşa de puțină încredere aveți în mine încât îmi ascundeți toate lucrurile astea? îşi continuă ea atacul. Cred, totuşi, că până acum am dat dovadă de bunăvoință.

Ophelie ştia că e jalnică cu vocea aceea răguşită, dar reproşurile ei îl luaseră pe nepregătite pe Thom. Toate trăsăturile lui aspre se relaxaseră sub efectul surprizei.

— Sunt conştient de eforturile pe care le faceți.

— Dar nu-i de-ajuns, şopti ea, şi aveți dreptate. Rămâneți domnia-voastră în locul ăsta periculos. Eu sunt prea neîndemânatică totuşi ca să se gândească cineva să-mi încredințeze nişte gheare de Dragon.

Zguduită de un acces de tuse, Ophelie îşi retrase mâna de pe registru. Thorn se uită îndelung la urma de cerneală pe care o lăsase mănuşa ei mică, de parcă şovăia să spună ceva.

— O să vă învăț, spuse el brusc.

Pronunțând cele trei cuvinte, păru la fel de stânjenit pe cât de stânjenită fu şi Ophelie auzindu-le.

„Nu, se gândi ea. Asta nu. N-are voie.”

— Chiar ar fi prima dată când vă obosiți să faceți asta, îi reproşă Ophelie întorcând privirea.

Din ce în ce mai descumpănit, Thorn deschise gura, dar țârâitul telefonului îi tăie elanul.

— Ce? mârâi el ridicând receptorul. Ora trei? Am înțeles. Bine, noapte bună.

În timp ce el punea jos receptorul, Ophelie mai trecu o dată, fără rost, cu batista peste pata enormă de cerneală care se imprimase pe birou.

— Mai bine mă-ntorc. Pot să folosesc garderoba domniei-voastre, vă rog?

Cu livreaua lui Mim aşezată pe braț, arăta spre oglinda de pe uşă, care rămăsese deschisă. Mai bine să plece până nu era prea târziu.

În adâncul sufletului, ştia că e deja prea târziu.

Când se apleca spre oglindă, Ophelie văzu că silueta înaltă a lui Thorn se apropie cu un mers țeapăn. Chipul lui devenise întunecat, vijelios. Nu-i plăcuse ce întorsătură luase conversația lor.

— Mai veniți? spuse el pe un ton aspru.

— De ce?

Nu se putuse abține să intre-n defensivă. În oglindă văzu că reflexia lui Thorn încruntă din sprâncene deformându-şi cicatricea.

— Cu ajutorul capacității domniei-voastre de a trece prin oglinzi, mi-ați putea spune care mai e situația la Clardelună. Şi-apoi, adăugă el vorbind mai încet şi îndreptându-şi brusc atenția spre pantofii lui, cred că sunt pe cale să mă obişnuiesc cu domnia-voastră.

Articulase această ultimă frază cu intonația neutră a unui contabil, dar Ophelie începu să tremure. Îi vâjâia capul. Vedea dublu.

El n-avea voie.

— O să încui garderoba câtă vreme o s-acord audiențe. Dacă e deschisă uşa înseamnă că puteți să intrați aici în deplină siguranță, la orice oră din zi sau din noapte.

Ophelie îşi cufundă degetul în oglindă de parcă era o apă densă şi, deodată, îi văzu pe amândoi. O micuță Animistă înghițită de haina lui prea mare, cu un aer bolnăvicios şi amețit. Un Dragon uriaş, neliniştit, cu fruntea încrețită de tensiunea permanentă din creier. Două universuri ireconciliabile.

— Thorn, trebuie să fiu sinceră cu domnia-voastră. Cred că facem o greşeală. Căsătoria asta...

Ophelie se opri la țanc, dându-şi seama ce era să spună. „Căsătoria asta nu-i decât o uneltire a lui Berenilde. Se foloseşte de noi ca să-şi atingă scopurile, nu trebuie să intrăm în jocul ei.“ în niciun caz nu putea să-i spună aşa ceva lui Thorn fără să aibă dovezi pentru ceea ce susținea.

— Ştiu că nu mai avem cale de-ntoarcere, oftă ea. Pur şi simplu viitorul pe care mi-l oferiți nu mă atrage.

În oglindă, lui Thorn îi cam căzuseră obrajii. El, care nu acorda niciodată importanță părerii altora, părea umilit.

— Prezisesem că n-o să treceți de iarnă şi mi-ați arătat că mă-nşel. Acum socotiți că nu sunt în stare să vă ofer o viață decentă într-o bună zi: o să-mi permiteți oare să vă dau şi eu dovezile mele?

Vorbea sacadat, cu dinții strânşi, de parcă întrebarea aceea îl costa un mare efort. Ophelie nu se simțea bine deloc. N-avea chef să-i răspundă.

El n-avea voie.

— Ați putea, vă rog, să-i trimiteți familiei mele o telegramă ca s-o liniştiți? bâigui ea pe un ton jalnic.

Ophelie zări o licărire de mânie în reflexia privirii lui Thorn. O clipă crezu că o s-o trimită la plimbare, dar, în loc de asta, el încuviință. Fata se cufundă cu tot corpul în oglinda din garderobă şi puse piciorul în camera ei din dormitor, la celălalt capăt al Cetacerei. Rămase nemişcată în întunericul rece, pierdută în haina lui, cu asemenea nod în stomac încât îi era greață.

De la Thorn se aşteptase la orice. La brutalitate. La dispreț. La indiferență.

Dar n-avea voie să se îndrăgostească de ea.

Portocala

Ophelie se uita lung, fără poftă, la tartina cu unt din fața ei. În jur, camera servitorilor vuia de bârfe şi chicoteli. I se părea că orice clinchet de ceaşcă, oricât de mic, i se loveşte de pereții craniului.

De mai multe zile, de când se întorsese de la intendență, nu mai reuşea să doarmă. Nu că n-ar fi muncit până la epuizare. Pe lângă treburile obişnuite, Mim avea acum şi sarcina de a întoarce paginile partiturilor. În cele din urmă, Berenilde acceptase să interpreteze rolul Isoldei în Opera de primăvară şi nu lipsea de la nicio repetiție din salonul de muzică.

— O să fiu mai exigentă ca oricând cu domnia-voastră, îi spusese lui Ophelie după ce aflase de dispariția scrisorilor. Nimeni de-aici nu trebuie să bănuiască faptul că s-ar putea să nu fiți valetul meu.

În fond, lui Ophelie puțin îi păsa. Nu-şi dorea decât să şi-l scoată din minte pe Thorn. Acesta avusese proasta inspirație să transforme o căsătorie de fațadă într-o istorioară sentimentală, şi nu-i ierta asta. În ochii ei, el tocmai rupsese un pact tacit. Nişte raporturi cordiale şi lipsite de pasiune, atât îşi dorea ea. Din cauza lui, plutea acum între ei o stinghereală care înainte nu exista.

În timp ce Ophelie încerca să-şi înghită cafeaua, o palmă pe spate o făcu să verse jumătate din cană pe masă. Vulpoiul încălecă banca şi îi vârî ceasul sub nas, dând peste un confrate în trecere.

— Grăbeşte-te un pic, băiete. O să-nceapă înmormântarea!

Doamna Frida, o bătrână verişoară a lui Archibald, fusese răpusă fulgerător de o criză cardiacă la ultimul bal de la Clardelună, după un dans prea îndrăcit. În dimineața aceea avea să fie înhumată în cavoul familiei.

Pentru că Ophelie îi făcea semn Vulpoiului s-o ia înainte, se holbă la ea încruntându-şi sprâncenele roşii, enorme.

— Ce ai, de fapt? Nu mai spui nimic! Ei, n-ai fost tu vorbăreț niciodată, da' înainte vorbeai cu mine cu ochii, cu mâinile, prin mâzgăleli şi ne înțelegeam. Acuma parcă vorbesc degeaba, de unul singur, cu un perete! încep să-mi fac griji, să ştii.

Ophelie se uită la Vulpoi cu uimire. Îşi făcea griji pentru ea? Tresări când un coş cu portocale ateriză direct pe tartina ei cu unt.

— Poți să livrezi astea pentru mine?

Era Gaelle, femeia-mecanic cu monoclu negru. Neschimbată, înota într-un halat plin de funingine şi îşi ascundea fața în spatele unui nor de păr închis la culoare.

— Mii de tunete! înjură Vulpoiul, unde-ai găsit portocalele astea?

Portocalele, ca toate fructele exotice, nu erau niciodată văzute decât pe masa nobililor. Archibald avea o livadă particulară pe îndepărtata arcă Arcotera. Ophelie ştia că puteai ajunge acolo printr-o Roză a Vânturilor, dacă parcurgeai mii de kilometri sfidând toate legile elementare ale geografiei, dar doar administratorul avea cheia acelei roze.

— Ştiu şi eu, livada de portocali de pe Arcotera îi aparține şi Mamei Hildegarde, spuse Gaelle cu o voce şuierătoare. La urma urmei, e la ea acasă.

— Aşa mă gândeam şi eu, suspină Vulpoiul scărpinându-şi favoriții. Te-ai servit din dulapul domnului. Nici nu se pune problema să m-ating de nişte fructe furate. Cere-mi ce vrei, numai asta nu.

— Nu-ți cer nimic. Vorbesc cu băiatul cel nou.

Gaelle îşi întoarse ochiul unic spre Ophelie. Un ochi atât de albastru, atât de vioi, atât de scânteietor, încât buclele negre care cădeau peste el nu reuşeau să-l umbrească.

— Dă-i-le stăpânei mele, vrei? O să vină la înmormântarea bătrânei şi ştii că şi tu trebuie să mergi acolo. Îți promit că n-o să ai probleme.

— De ce să i le dea el? mormăi Vulpoiul, încruntat. De ce nu i le dai tu, de pildă?

Ophelie îşi punea aceeaşi întrebare, dar ideea de a se întâlni, în sfârşit, cu Mama Hildegarde nu-i displăcea. Era străină, ca ea, şi totuşi reuşise să devină indispensabilă pentru toți mai-marii din acea lume. Înălțarea Cetacerei, culoarele aeriene pentru săniile trase de câini, distorsionările spațiului, seifurile, fabricarea clepsidrelor: nu era niciun loc aici care să nu poarte marca fabricii ei. Avusese ideea genială să combine puterea ei asupra spațiului cu iluziile celor din clanul Miraj. Ophelie avea multe de învățat de la ea.

Se crispă când Gaelle se aplecă peste masă până şi lipi nasul de nasul lui Mim. Vorbi atât de încet, încât Ophelie abia dacă o auzi în toată larma din jur:

— De ce tu, ha? Pentru că mă uit la tine întruna de când ai venit aici. Nu te simți în largul tău, şi pe bună dreptate. Ştii de ce stăpâna mea se numeşte „Mama”, şi nu „ducesa” sau „contesa”? Pentru că nu e una dea lor. E mama unora ca tine şi ca mine. Du-i portocalele astea, o să înțeleagă.

Sub privirea uluită a lui Ophelie, Gaelle se îndepărtă cu mersul ei băiețos, cu mâinile-n buzunare. Nu era în largul ei? Ce voia să spună?

— Ei bine, eu unul n-am înțeles nimic, spuse Vulpoiul, pieptănându-şi claia de păr roşu ca focul. O cunosc de când era tinerică-tinerică pe femeia asta, da’ cred că n-o s-o înțeleg niciodată.

Scoase un suspin visător, aproape admirativ, apoi flutură ceasul prin fața lui Ophelie.

— Intrăm în criză de timp. Dezlipeşte-ți odată fundul de pe banca asta!

Ceremonia funebră în cinstea răposatei doamne Frida se ținea la capela de la Clardelună, undeva la capătul domeniului, dincolo de pădurea de brazi, dincolo de bazinul Farfuriei de Argint. Imediat ce puse piciorul acolo, în urma unei procesiuni de nobili îmbrăcați în negru, Ophelie simți că se schimbase peisajul. Văzută din afară, capela semăna cu un mic castel în ruină, modest, care dădea grădinilor un uşor aer romantic. După ce treceai de poarta mare, pătrundeai într-o lume obscură şi neliniştitoare. Pardoseala de marmură făcea să rezoneze fiecare pas, fiecare şuşoteală până la boltă. Nişte vitralii impunătoare erau lovite de o ploaie falsă şi luminate de nişte fulgere false. Fiecare scăpărare dezvăluia imediat motivele incrustate pe sticlă între barele de plumb: un lup înlănțuit, un şarpe de apă, un ciocan lovit de trăsnet, un cal cu opt picioare, un chip jumătate-umbră, jumătate-lumină.

Cu coşul ei cu portocale sub braț, Ophelie aruncă o privire îngrijorată prin capela plină de lume bună. Cum avea s-o recunoască pe Mama Hildegarde?

— Cheia, vă rog, o interpelă un jandarm postat la intrare.

Ophelie îşi scoase lanțul şi îi arătă cheia. Spre marea ei uimire, jandarmul îi dădu atunci o umbrelă neagră. Era atât de grea, încât i se tăie răsuflarea. Jandarmul le dădea

umbrele tuturor valeților pe care îi controla. Apoi ei le țineau deasupra capetelor stăpânilor lor, parcă pentru a-i proteja de o ploaie invizibilă. Aşadar regia asta făcea parte din ceremonia funebră? Ophelie compătimea familia. Probabil că nu era uşor să jeleşti în condițiile unei scenografii atât de ridicole.

Ophelie le zări pe Berenilde şi pe mama ei; mătuşa Roseline nu era cu ele. Doar valeților li se permitea să asiste la înmormântare.

— Ce-i cu portocalele astea? întrebă Berenilde, incredibil de frumoasă în rochia ei de doliu. Am cerut eu ceva?

Ophelie se strădui să-i explice, cu o mulțime de gesturi, că trebuie să i le dea cuiva din mulțime.

— N-avem timp, i-o reteză Berenilde, o să-nceapă ceremonia. Ce-aştepți, de ce nu deschizi umbrela?

Ophelie se grăbi să se supună, dar de fiecare balenă a umbrelei erau fixate nişte pandelocuri de cristal. Iată de ce era atât de grea. Împovărată cu coşul lui Gaelle, Ophelie ar fi vărsat totul pe jos dacă bunica lui Thorn nu i-ar fi venit iar în ajutor. Îi luă portocalele, spre marea enervare a lui Berenilde.

— Eşti prea bună cu băiatul ăsta, mamă.

Probabil că bunica înțelesese avertismentul subtil, pentru că pe chipul ei cu riduri apăru un zâmbet trist.

— Sunt mult prea mâncăcioasă, draga mea. Sunt moartă după portocale!

— Nu te atinge de astea, nu se ştie pe unde-au stat. Să ne grăbim, continuă Berenilde apucând-o de braț pe mama ei. Aş vrea să m-aşez lângă altarul lui Odin.

Înălțând umbrela cât putu de mult ca să compenseze faptul că era măruntă, Ophelie o luă în urma lor. Păcat, Mama Hildegarde o să aştepte. Se strecură cum putu printre celelalte umbrele, stranie pădure de ciuperci negre, până când ajunse la băncile rezervate apropiaților defunctei.

Archibald, pe care-l recunoscu după jobenul rupt, stătea îndurerat în primul rând. Ophelie nu-l văzuse niciodată atât de serios. Oare era afectat de moartea bătrânei doamne Frida? Creştea în ochii ei dacă aşa stăteau lucrurile.

Ambasadorul era înconjurat de surorile lui şi de o mulțime impresionantă de mătuşi şi verişoare. Era prima dată când Ophelie vedea toată Pânza, pentru că nu toți membrii clanului trăiau la Clardelună. Era clar că în familia aceea erau mai multe femei. Îl zări pe Vulpoi, care stătea în picioare în spatele celui de-al treilea rând de bănci, ținând umbrela desfăcută deasupra doamnei Clothilde. Bunica lui Archibald era cam tare de ureche. Îşi întindea cornul acustic în direcția armoniului, cu sprâncenele încruntate şi cu o atitudine de critic muzical, deşi încă nu era nimeni în fata claviaturii.

Ophelie se aşeză cu umbrela ei în spatele lui Berenilde şi al mamei sale, la distanță de un rând.

În fundul capelei, la vedere pentru toți, sicriul fusese aşezat la picioarele unei statui mari care reprezenta un gigant pe tron. Ophelie se uită curioasă la el. Deci acela era „altarul lui Odin“? Ținând umbrela cu amândouă mâinile ca să nu tremure pandelocurile, aruncă o privire curioasă spre pereții naosului. Între vitralii erau alte statui de piatră, cu ochii mari şi trăsături severe, care susțineau bolta la capătul brațelor.

Zeii uitați.

Capela aceasta era o replică a bisericilor din vechea lume, din perioada când oamenii credeau că sunt conduşi de forțe atotputernice. Ophelie nu mai văzuse asemenea statui decât în nişte gravuri vechi din cărți. Pe Anima, toate botezurile, căsătoriile şi înmormântările aveau loc la Familister, într-o atmosferă foarte simplă. Oamenii de aici chiar țineau la protocol.

Şoaptele care răsunau pe bănci se stinseră. Jandarmii, aliniați în gardă de onoare de-a lungul pereților, luară poziție de drepți. Muzica solemnă a armoniului se înălță în toată capela.

Maestrul de ceremonii tocmai îşi făcuse apariția pe altarul lui Odin. Era un bătrân cu perucă, vizibil răvăşit, care avea pe frunte semnul Pânzei. Ophelie îl recunoscu pe văduvul doamnei Frida.

— Un fir s-a rupt! spuse el cu o voce tremurătoare.

Tăcu şi închise ochii. Emoționată, Ophelie crezu o clipă că nu reuşeşte să-şi găsească deloc cuvintele, dar îşi dădu imediat seama că toți membrii Pânzei păstrau un moment de reculegere. Tăcerea se prelungi, întreruptă doar de câte un acces de tuse sau de un căscat printre băncile unde stăteau invitații. Lui Ophelie îi era din ce în ce mai greu să-şi țină umbrela dreaptă. Spera ca bunica lui Thorn să mai poată ține coşul cu portocale; îl pusese pe genunchi şi strângea de toartă ca să nu-i cadă pe pardoseală.

Când Ophelie văzu că toate surorile lui Archibald îşi suflă nasul, cuprinse de aceeaşi emoție, înțelese că momentul de reculegere trecuse. Ceremonia mergea înainte, dar fără cuvinte. Pânza nu avea nevoie de ele, toți erau legați unii de alții. Fiecare simțea ce simțeau ceilalți. Ophelie se uită din nou pe primul rând, la Archibald, căruia îi vedea doar profilul. Niciun zâmbet provocator nu-i mai lumina chipul. Ba chiar se pieptănase şi se bărbierise pentru acea ocazie.

Familia era unită printr-o legătură despre care nici Ophelie şi nici vreunul din clanurile de la Pol nu ştia mai nimic. Moartea cuiva nu însemna numai pierderea unei ființe dragi. O parte întreagă din propria persoană dispărea în neant.

Lui Ophelie i se făcu ruşine că intrase în capela aceea fără să se gândească deloc la femeia care se odihnea în sicriu. Să-i uiți pe morți însemna aproape să-i omori a doua oară.

Se concentră pe singura amintire pe care o avea în legătură cu doamna Frida: o bătrână doamnă care dansa puțin cam iute, şi apoi se agăță cu toate puterile de amintirea aceea. Atât putea face pentru ei.

Umbrela nu i se mai păru lui Ophelie atât de grea, timpul nu i se mai păru atât de lung. Aproape c-o luă prin surprindere când văduvul mulțumi adunării şi toată lumea se ridică. Fiecare valet îşi închise umbrela şi atârnă mânerul curbat de spătarul unei bănci. Mişcarea tuturor acelor pandelocuri părea o ploaie de cristal.

Ophelie făcu şi ea la fel şi îi mulțumi, înclinând din cap, bunicii lui Thorn, care-i dădu înapoi coşul. Profită că Berenilde le spunea condoleanțe celor din familia lui Archibald ca să înceapă s-o caute pe Hildegarde. Trebuia s-o găsească înainte să se golească de lume capela.

— Băncile din fund, îi şopti la ureche Vulpoiul. Să nu stai prea mult cu ea, băiete, n-are o reputație prea grozavă.

Imediat ce zări o bătrână aşezată în ultimul rând de bănci, Ophelie ştiu că aceea e Mama Hildegarde. Era o băbăciune urâtă cu spume. Părul cărunt zbârlit, pielea brună, o rochie cu buline de prost-gust, un trabuc înfipt într-un zâmbet zeflemitor, făcea notă discordantă în mijlocul nobililor palizi care o înconjurau. Îşi plimba împrejur ochii mici, negri, afundați ca două bile în fata fălcoasă, scrutând lumea aceea bună cu un fel de ironie impertinentă. Se părea că Mamei Hildegarde îi face o nemaipomenită plăcere să-i vadă pe oameni întorcându-se imediat ce-i întâlnesc privirea, iar apoi să-i strige pe nume cu o voce guturală.

— Sunteți mulțumit cu noua scurtătură a domniei voastre, domnule Ulric?

Individul interpelat schiță un zâmbet politicos şi se îndepărtă în grabă.

— Nu uit de pavilionul domniei-voastre, doamnă Astrid! îi promise ea unei doamne care se ascundea în zadar în spatele unui evantai.

Ophelie privi scena neputându-şi împiedica simpatia. Toţi oamenii aceştia apelau la serviciile arhitectei, dar tuturor le era ruşine să se afişeze cu ea.

Şi cu cât îi dădeau mai mult de-nţeles că nu-i dorită, cu atât se purta ea mai mult ca o stăpână a locului. În timp ce ea nu contenea să-i apostrofeze pe nobili, jandarmii nu îndrăzneau să intervină, dar Archibald le făcu semn să nu se amestece. Traversă capela liniştit şi se aplecă deasupra ultimei bănci, sprijinindu-şi de piept jobenul cel vechi.

— Doamnă, ne tulburaţi doliul. Aţi putea să vă potoliţi?

Chipul Mamei Hildegarde se schimonosi într-un zâmbet de vrăjitoare.

— Cum aş putea să-ţi refuz o favoare, Augustin?

— Archibald, doamnă, Archibald.

Mama Hildegarde rânji uitându-se cum se îndepărtează ambasadorul, dar se ţinu de cuvânt şi nu-i mai alungă pe invitaţi. Ophelie socoti că e momentul ideal să-i dea portocalele.

— Ce vrea piticul? o întrebă Mama Hildegarde trăgând adânc din trabuc.

Ophelie puse coşul lângă ea, pe bancă, şi, şovăind, o salută. N-o fi fost Mama Hildegarde nobilă, hotărât lucru, manierele ei n-aveau pic de eleganţă, dar merita totuşi puţin respect. „E mama unora ca tine şi ca mine”, spusese Gaelle. Era o tâmpenie, dar deodată Ophelie începu să aibă aşteptări. Nu înţelegea de ce fusese aleasă ea pentru livrarea asta ciudată, dar îşi dădea seama că speră să se întâmple un mic miracol. Un cuvânt, o privire, o încurajare, orice ar fi ajutat-o să se simtă, în sfârşit, acasă aici. Cuvintele lui Gaelle o impresionaseră mai mult decât crezuse.

Mama Hildegarde luă încet o portocală. Ochii ei mici, negri trecură de la fruct la Ophelie şi de la Ophelie la fruct cu o vioiciune surprinzătoare pentru vârsta ei.

— Brunețica mea te-a trimis?

Vorbea pe un puternic ton gutural, dar Ophelie nu-şi dădea seama dacă era din cauza accentului străin sau din cauza abuzului de trabucuri.

— Ți-ai pierdut limba, piticule? Cum te cheamă? În slujba cui eşti?

Ophelie îşi puse o mână neputincioasă pe gură, sincer mâhnită că nu poate să-i răspundă. Mama Hildegarde se amuză răsucind portocala în mâna ei mare, zbârcită. Îl măsură pe Mim de sus până jos cu o curiozitate sarcastică, apoi îi făcu semn să se apropie ca să-i spună ceva la ureche.

— Ai un aer atât de neînsemnat, încât aproape că pari deosebit. Şi tu ai de ascuns nişte trebuşoare, dragul meu? S-a făcut.

Spre stupefacția ei, Mama îi strecură trei clepsidre albastre în buzunarul de la livrea şi îi făcu semn să plece dându-i o palmă la fund. Ophelie nu-nțelegea nimic din ce se întâmplase. Nu-şi revenise încă din uimire, când Vulpoiul o apucă de braț şi o-ntoarse ca pe-o giruetă.

— Am văzut tot! şuieră el printre dinți. Trei clepsidre albastre pentru un coş de portocale! Ştiai, ha? Voiai să păstrezi paradisul ăsta doar pentru tine, frate fățarnic ce eşti!

Era de nerecunoscut. Lăcomia şi ranchiuna înghițiseră orice urmă de cumsecădenie din ochii lui mari, verzi. Lui Ophelie îi părea nespus de rău. Clătină din cap ca să-i dea de-nțeles că nu, nu ştia, nu înțelegea, nici nu voia clepsidrele acelea, dar un urlet le distrase atenția.

— Asasinul!

În jurul lor era haos. Nobilele doamne plecau țipând panicate, în vreme ce bărbații, interzişi, formară un cerc în

jurul ultimei bănci din capelă. Mama Hildegarde era țeapănă de tot în rochia ei cu buline, cu ochii încremeniți în orbite, palidă ca un cadavru.

Portocala pe care o ținea în mână cu o clipă în urmă se rostogolise pe dale. Mâna îi era neagră şi umflată.

— El e de vină! exclamă cineva arătând spre Ophelie. El a otrăvit-o pe arhitectă!

Atunci se auzi o explozie de ecouri prin toată capela. „Criminalul! Criminalul! Criminalul!” Lui Ophelie i se părea că a căzut într-un coşmar. Când se-ntoarse pe călcâie, arătată de zeci de degete, zări în goană, din ce în ce mai departe, chipul răvăşit al Vulpoiului, chipul consternat al lui Berenilde, chipul intrigat al lui Archibald. Îi împinse pe jandarmii care încercau să pună mâna pe ea, îşi scoase repede mănuşile, alergă la coşul cu portocale şi atinse toarta cu vârful degetelor. Un gest riscant, dar poate că era singura şansă pe care o avea ca să ştie. Şi-atunci *citi,* între două bătăi din pleoape, copleşitorul adevăr.

În clipa următoare, Ophelie nu mai zări decât o avalanşă de bâte.

Temnița

Întinsă pe un covor care mirosea a mucegai, Ophelie stătea pe gânduri. Cel puțin încerca să stea pe gânduri. Avea o imagine deformată asupra camerei în care era. I se strâmbaseră ochelarii pe nas şi nu putea să şi-i pună la loc cum trebuie pentru că îi legaseră mâinile la spate. Singura sursă de lumină venea de la arcada unei uşi şi smulgea din umbră nişte siluete ciudate: scaune rupte, tablouri sfâşiate, animale împăiate, ceasuri oprite. Era acolo chiar şi o roată de bicicletă, singură într-un ungher.

Deci asta era temnița de la Clardelună? O debara veche?

Ophelie încercă o dată să se ridice în picioare, dar renunță imediat. O dureau mâinile din cauza cătuşelor. O durea tot

corpul când se mişca. O durea când respira. Probabil că avea o coastă ruptă; jandarmii ăştia o bătuseră măr.

Fuseseră atât de duri, încât îi luaseră şi cele trei clepsidre albastre pe care i le dăduse Mama Hildegarde.

Se gândea numai la mătuşa Roseline, care probabil murea de îngrijorare. Şi Thorn? Oare era informat în legătură cu ce se-ntâmpla? Pe Ophelie nu venise s-o vadă nimeni de când fusese aruncată pe covorul acela, cu câteva ore înainte. Rareori i se păruse în viață timpul atât de lung.

Oare ce trebuia să facă atunci când aveau să vină după ea? Să-şi joace rolul până la capăt ca să nu dezvăluie înşelătoria lui Mim? Să nu-l asculte pe Thorn şi să vorbească, în sfârşit, cu glas tare ca să-şi pledeze cauza? Nu se putea apăra decât bazându-se pe ce *citise* în coşul otrăvit; de ce ar crede-o pe cuvânt? Până şi ei îi venea greu să creadă.

În plus, Ophelie se simțea în parte vinovată de lucrul pentru care era acuzată. Dacă Mama Hildegarde murise, murise din cauza naivității ei.

Suflă într-o şuviță de păr care i se lipise de ochelari. N-o vedea, căci livreaua o camufla bine, dar senzația o stânjenea. Se crispă când simți o mişcare în umbră, foarte aproape de ea, direct pe pământ, apoi înțelese că e vorba de reflexia lui Mim. Chiar acolo era o oglindă sprijinită de o stivă de mobile. Îi veni ideea să fugă, dar se descurajă repede. Uitându-se bine, văzu că oglinda aceea era spartă.

Ophelie înălță capul spre uşă. Îi bătea inima. Cineva răsucea o cheie în broască. O siluetă cu perucă, rotundă ca un butoi, se profilă în lumina de pe culoar. Era Gustave, majordomul-şef de la Clardelună. Închise uşa în urma lui, ținând un sfeşnic în mână, apoi înaintă în debara până când Ophelie putu să-l vadă mai bine. Lumina flăcării îi scotea în evidență pielea făinoasă şi buzele roşii,

transformându-i fața lătăreață, zâmbitoare, într-o grotescă mască de comedie.

— Credeam că o să vă găsesc mai zdrobit, gânguri el cu o voce subțire. Jandarmii noştri, se ştie, nu-s prea blânzi.

Ophelie avea sânge lipit în păr şi o pleoapă atât de umflată, încât îi era greu s-o deschidă, dar majordomul nu putea să-şi dea seama. Iluzia livrelei ascundea totul sub chipul neschimbător al lui Mim.

Gustave se aplecă deasupra ei şoptind un „şt-şt" condescendent.

— Bănuiesc c-ai fost manipulat, hm? Să omori pe cineva cu atâta grosolănie, în plin teritoriu diplomatic, chiar în toiul unei ceremonii funebre! Nimeni, nici măcar dumneata, nu-i atât de prost. Vai, cred că doar un miracol mai poate să-ți salveze neînsemnata, mărunta persoană. Doamna Hildegarde nu era un monument de sfințenie, recunosc, dar la Clardelună nu se comit crime. Asta-i regula.

Stingherită de cătuşe, Ophelie deschise larg ochiul teafăr. De când îi păsa de soarta ei acestui majordom grăsan? El se aplecă mai mult şi zâmbetul i se adânci.

— Acum, când vorbesc cu dumneata, doamna Berenilde vă apără în fața domnului de parcă ar fi în joc onoarea dumneaei. Pune atâta suflet, încât nu poate păcăli pe nimeni. Nu ştiu ce-i faci în intimitate, dar a prins mare drag de dumneata. Şi trebuie să recunosc că asta te face deosebit de prețios în ochii mei.

Ophelie îl asculta ca prin vis. Scena era ireală.

— Cred că, până la urmă, doamna Berenilde ar putea chiar să-l convingă pe domnul să-ți ofere un proces echitabil, continuă Gustave cu un râs înfundat. Din nefericire, timpul e împotriva dumitale, hm? Jandarmii noştri, dragii de ei, sunt prea zeloşi, am auzit că în curând o să-ți pună ştreangul de gât, fără anchetă, fără proces, fără

martori. Iar când stăpâna ta o să fie anunțată, o să fie un pic cam târziu.

Ophelie simți o sudoare rece pe tot corpul. Chiar începea să-i fie frică. Oare dacă își dezvăluia adevărata identitate aveau să fie mai îndurători cu ea, sau și-ar înrăutăți situația? Oare nu risca s-o tragă în jos pe Berenilde după ea?

Grăsanul Gustave se îndreptă de șale, gâfâind pentru că stătuse prea mult aplecat. Își căută un scaun care să aibă toate patru picioarele, se instală aproape de covorul pe care era Ophelie și se așeză. Lemnul scârțâi periculos sub greutatea lui.

— Vrei să facem o afacere, tinere?

Prea slăbită ca să se ridice, Ophelie nu mai vedea din Gustave decât o pereche de pantofi lustruiți și niște ciorapi albi. Îi făcu semn că-l ascultă clipind o dată.

— Am puterea să te salvez de jandarmi, continuă vocea subțire, ascuțită a lui Gustave. Îți dau cuvântul de onoare că nimeni n-o să vină să te deranjeze până când ia o hotărâre domnul. E singura șansă de salvare pe care o ai, hm?

Izbucni în râs, de parcă situația ar fi fost tare caraghioasă.

— Dacă domnul hotărăște să-ți dea o șansă și dacă, printr-o minune, scapi, îmi datorezi o mică favoare.

Ophelie așteptă continuarea, dar Gustave nu mai spuse nimic. Înțelese că omul scrie ceva când auzi un ușor scârțâit. El se aplecă până când îi lipi mesajul de nas, sprijinindu-se de sfeșnic:

Berenilde trebuie să piardă copilul înainte de seara de la Operă.

Pentru prima dată-n viață, Ophelie simți ce înseamnă ura. Bărbatul ăsta o dezgusta. El arse mesajul la flacăra lumânării.

— Dacă tot eşti atât de intim cu doamna, poți să faci asta, nu? Fără păcăleli, o avertiză el cu glas mieros. Persoana din partea căreia vin are putere. Dacă-ți vine cumva ideea să mă trădezi, să dai greş cu treaba asta, viața ta amărâtă se termină imediat, hm?

Gustave plecă cu paşii lui mărunți, repezi, fără să aştepte măcar un semn de aprobare. La urma urmei, Mim nu era în situația să poată refuza să-mplinească ordinul. Închise uşa cu un clinchet de cheie şi Ophelie se trezi singură pe covorul prăfuit, ghemuită în întuneric.

O amânare. Doar atât obținuse.

Ophelie se luptă multă vreme cu propria-i nelinişte şi suferință, până când se cufundă în sfârşit într-un somn fără vise. Clinchetul uşii o smulse din toropeală câteva ore mai târziu. Trei jandarmi cu bicorn negru intrară în debara. Ophelie era să scoată un geamăt de durere când aceştia o înşfăcară de subsuori ca s-o aşeze în picioare.

— Hai! Eşti chemat în cabinetul ambasadorului!

Sprijinită strâns, Ophelie ieşi împleticindu-se din debara. Clipi, orbită de lumina de pe culoarul ce părea că se întinde la infinit, presărat cu nenumărate uşi care se deschideau spre alte debarale. Ophelie ştia că dincolo de acel culoar nu-i nimic. Vulpoiul îi vorbise de temniță: era un imens spațiu închis, fără scară, fără ascensor, fără fereastră, fără nicio posibilitate de ieşire. Doar jandarmii plecau şi veneau după plac.

Unul din ei luă o clepsidră albă dintr-o nişă mică din apropierea celulei lui Ophelie. Nisipul se scurgea încetişor din ea, fir cu fir. Fiecare servitor aruncat în temniță era legat de o clepsidră ca aceea; perioada lui de detenție se termina când clepsidra era goală. Când aflai că unele clepsidre erau gândite ca să se întoarcă automat, într-o mişcare permanentă, te treceau fiori.

Jandarmul sparse clepsidra lui Ophelie, aruncând-o pe jos. Nici nu apucă să clipească, şi se şi trezi în capela de la Clardelună, chiar în locul unde fusese arestată. „O clepsidră golită te aduce iar de unde ai plecat”, îi explicase Vulpoiul. Era prima dată când i se întâmpla asta. Alți jandarmi erau deja acolo ca s-o apuce de umeri şi să-i poruncească să-i urmeze. Ordinele lor se izbeau cu ecou de pardoseala ca o tablă de şah, de vitraliile mari şi statuile de piatră. Doar ei mai erau în capelă. Lui Ophelie nu-i venea să creadă că acolo avusese loc o ceremonie funebră chiar în dimineața aceea. Sau ieri?

Fu condusă de la o scurtătură la alta, de la o Roză a Vânturilor la alta ca să traverseze domeniul de la Clardelună. Punea cu greu un picior în fața celuilalt. Fiecare respirație îi sfâşia coastele. Avea mintea goală, n-avea nici cea mai mică idee ce să facă să iasă din încurcătura asta împreună cu Berenilde şi Roseline. Să vorbească, sau să tacă? Ophelie se simțea atât de singură cu îndoielile ei, încât se pomeni că-şi doreşte să fi fost acolo Thorn ca să le salveze. Abia dacă se mai ținea pe picioare când jandarmii o împinseră în cabinetul privat al ambasadorului.

Ophelie nu era pregătită pentru ce o aştepta înăuntru.

Archibald şi Berenilde beau ceaiul în linişte. Aşezați pe nişte fotolii confortabile, stăteau la taifas relaxați, în timp ce o fetiță dolofană le cânta puțin la pian. Parcă nici n-ar fi observat prezența lui Mim.

Doar mătuşa Roseline, care servea ceaiul, începu să tremure nervos. Tenul ei galben devenise foarte palid: palid de furie pe toată lumea, palid de grijă pentru nepoata ei. Ophelie ar fi vrut să se arunce în brațele ei. I se părea că doar ea are un chip uman în mijlocul acelei indiferențe generale.

— Surorile mele nu vă obosesc prea mult? întrebă Archibald cu un interes politicos. Nu sunt sigur că e nevoie de toate repetițiile astea.

— Nu vor decât să-i facă o impresie bună monseniorului nostru, răspunse Berenilde. Opera asta va fi prima lor apariție oficială sus, la Curte.

— O să fie mai cu seamă întoarcerea domniei-voastre, draga mea. Dacă Farouk vă revede, sigur c-o să vrea imediat să vă smulgă de la Clardelună. N-ați fost niciodată mai frumoasă ca acum.

Berenilde primi complimentul cu o bătaie de pleoape studiată, dar zâmbetul ei era puțin rigid.

— Nu sunt atât de convinsă ca domnia-voastră, Archi. Ştiți cât de tare îl indispun „micile treburi feminine”, explică ea punându-şi o mână pe pântec. Atâta timp cât sunt în starea asta, n-o să vrea să mă vadă. E prețul pe care trebuia să-l plătesc, ştiam de la-nceput.

Lui Ophelie îi vâjâia capul. Toate astea erau atât de departe de ce trăia ea acum… O femeie murise, alta urma să fie judecată pentru o crimă pe care n-o comisese, iar ei îşi sorbeau ceaiul vorbind de suferințe din dragoste!

Pitulat într-un colț al cabinetului, un bărbat tuşi în pumn ca să le atragă atenția. Era Gumilastic, administratorul. Era atât de slăbănog, atât de şters, atât de țeapăn, încât devenea invizibil când tăcea.

— Doamnă, domnule, persoana convocată a sosit.

Ophelie nu ştia dacă trebuie să facă sau nu o plecăciune. O dureau coastele atât de rău, încât simplul fapt de a sta în picioare era un chin. Se uită cu disperare la Berenilde, întrebând-o din ochi ce trebuie să facă, dar protectoarea ei abia dacă îi aruncă o privire. Se mulțumi să-şi pună ceaşca pe farfurioară şi să aştepte, în timp ce mătuşa Roseline părea că se luptă cu impulsul de a sparge ceainicul de porțelan în capul cuiva.

Archibald îşi făcea vânt cu jobenul cu un aer plictisit.

— Să terminăm odată! Vă ascultăm, Philibert.

Gumilastic îşi puse o pereche de ochelari, deschise un plic şi citi scrisoarea dinăuntru cu o voce monotonă:

— „Subsemnata, doamna Meredith Hildegarde, declar că îmi asum întreaga responsabilitate pentru evenimentele petrecute în timpul ceremoniei funebre dedicate răposatei doamne Frida. Am comandat un coş de portocale pentru această ocazie, dar nu au existat probleme nici în privința conținutului, nici în privința curierului. Indispoziția mea a fost provocată de o alergie violentă la înțepătura unui păianjen. Sperând că am risipit orice neînțelegere, vă rog să primiți, domnule ambasador...”

— Et cetera, et cetera, îl întrerupse Archibald dând din mână. Mulțumesc, Philibert.

Strângând din buze, administratorul împături scrisoarea şi îşi puse la loc ochelarii. Lui Ophelie nu-i venea să creadă. Era o minciună gogonată.

— Prin urmare, incidentul e închis, spuse Archibald fără să-i arunce nicio privire lui Ophelie. Vă rog să primiți toate scuzele mele, dragă prietenă.

I se adresase direct lui Berenilde, de parcă singura persoană care fusese jignită era stăpâna, nu valetul. Lui Ophelie i se părea că ea însăşi nici nu există.

— N-a fost decât o regretabilă neînțelegere, şopti Berenilde, făcându-i semn mătuşii Roseline să le mai toarne ceai. Biata doamnă Hildegarde, păianjenii ăştia sunt o adevărată pacoste! Nu-i vezi, din cauza iluziilor, dar mişună peste tot. În sfârşit, stă câteva zile în pat şi n-o să se mai vadă. Poți să ne laşi, adăugă ea aruncând o privire nepăsătoare spre Ophelie. Îți dau voie să te odihneşti toată ziua.

Ophelie se puse iar în mişcare ca prin vis. Un jandarm îi scoase cătuşele, altul îi deschise uşa. Ieşi pe culoar, făcu la

întâmplare câțiva pași, repetându-și iar și iar că se terminase, că e vie, apoi i se înmuiară picioarele. S-ar fi prăbușit la pământ cât era de lungă dacă o mână salvatoare n-ar fi prins-o la timp.

— Scumpe clepsidrele astea, ha?

Era Vulpoiul. Așteptase în fața cabinetului ca să fie acolo când iese ea. Ophelie îi era atât de recunoscătoare, încât simți cum o ustură ochii de emoție.

— Nu m-am purtat prea frumos, adăugă el cu un zâmbet stânjenit. Fără ranchiună, puștiule?

Ophelie încuviință din toată inima. „Fără ranchiună."

Nihilista

În dormitoarele de la subsol, ușile camerelor se deschideau și se închideau întruna cu toate că era târziu. Lumina becurilor cu gaz fusese scăzută pe timpul nopții. Unii servitori se duceau înapoi la lucru, alții se întorceau ca să se culce, toți se împingeau fără niciun cuvânt cu care să-și ceară scuze. Câțiva mai stăteau puțin de vorbă cu vecinul de cameră, cu cafeaua-n mână, dar cei mai multi îi ignorau complet pe ceilalți.

În capătul culoarului cu dormitoare, Strada Băilor era cufundată în nori de abur cald. Valeții stăteau la coadă, cu prosopul pe umăr, ca să intre în dușurile colective. Mirosul de transpirație era unul din lucrurile interzise în meseria lor. Hărmălaia de jeturi de apă, vociferări și insulte răsuna pe tot culoarul.

De cealaltă parte a ușii de la numărul 6, pe Strada Băilor, încuiată de două ori, mătușa Roseline își tot exprima indignarea.

— Mii de cornete, cum poți să dormi în zgomotul ăsta?

— Chestie de obișnuință, șopti Ophelie.

— Nu se oprește niciodată?

— Niciodată.

— Ăsta nu-i un loc pentru o tânără. Şi-apoi camera e execrabilă. Cu pereții ăştia plini de umezeală, nu-i de mirare că eşti mereu bolnavă! O, te strâmbi... Aici te doare?

Roseline apăsă uşor pe coastă şi Ophelie încuviință dând din cap, cu dinții strânşi... Se întinsese pe pat, fără livrea, cu cămaşa ridicată, în timp ce mâinile lungi, ferme ale mătuşii ei îi palpau coastele.

— Chiar ai o coastă ruptă. Va trebui să te odihneşti, să eviți mişcările bruşte şi, mai ales, să nu cari nimic greu cel puțin trei săptămâni.

— Da' Berenilde...

— A arătat că nu-i în stare să te apere. Te-a salvat doar buna-credință a acestei Hildegarde.

Ophelie deschise uşa, apoi se răzgândi. Nu buna-credință, ci minciuna ei îi salvase viața. Nu era atât de naivă încât să creadă că n-o să i se ceară nimic în schimb.

— Gata cu joaca de-a slugile! mormăi Roseline. Povestea asta prea întrece măsura. În ritmul ăsta, o să mori înainte să te căsătoreşti cu smintitul ăla care-ți e logodnic.

— Nu aşa de tare, şopti Ophelie, aruncând o privire complice spre uşă.

Mătuşa îşi muşcă buzele; avea o gură mare, ca de cal. Cufundă o cârpă într-un vas cu apă rece, apoi spălă sângele uscat de pe buza spartă a lui Ophelie, rana de pe fruntea ei, părul încâlcit. Mult timp niciuna din ele nu mai spuse nimic şi zarva de pe Strada Băilor fu atotstăpânitoare.

Întinsă pe spate, fără ochelari, Ophelie nu respira bine. Acum nu mai simțea uşurarea de a fi în viață, ci un gust amar. Se simțea trădată şi îi era silă; după tot ce se întâmplase, i se părea că nu mai poate să aibă încredere în nimeni cu-adevărat. Se uită la silueta prelungă, cam neclară care o îngrijea cu gesturi prudente. Dacă ar fi avut cea mai mică idee despre ce se întâmplase în realitate, întâi la capelă, apoi în temniță, mătuşa Roseline s-ar fi îmbolnăvit

de grijă. Ophelie nu putea să-i spună, pentru că mătuşa ar fi fost în stare să facă o prostie şi să-şi pună viața-n pericol.

— Mătuşă?

— Da?

Ophelie vru să-i spună că e fericită că ea e acolo, că se teme şi pentru ea, dar toate cuvintele i se înțepeniră în gât ca nişte pietricele. De ce nu reuşea niciodată să vorbească despre lucrurile astea?

— Să nu vă arătați sentimentele în fata altora, bâigui ea în schimb. Ascundeți-vă mânia, pierdeți-vă în decor, nu vă bazați deloc pe alții.

Mătuşa Roseline ridică din sprâncene şi toată fruntea, descoperită fiindcă avea părul prins în coc la spate, păru că se-ncrețeşte dintr-odată. Cu mişcări încete, stoarse cârpa şi o întinse peste vasul cu apă.

— Ce viață crezi că poți să duci dacă vezi duşmani peste tot? spuse ea pe un ton serios.

— Îmi pare nespus de rău, mătuşă. Încercați să rezistați până la căsătorie.

— Nu vorbeam de mine, prostuțo! Mi se pare că tu eşti cea care o să trăiască aici toată viața.

Ophelie simți un nod în burtă. Îşi promisese că no să se dea niciodată bătută. Întoarse capul şi mişcarea aceea simplă o făcu s-o doară tot corpul.

— Cred că trebuie să stau să mă gândesc puțin, şopti ea. Sincer, nu mai văd prea limpede lucrurile.

— Atunci ai putea să-ncepi punându-ți ăştia.

Mătuşa Roseline îi puse ochelarii pe nas, nu fără un oarecare sarcasm. Cămăruța murdară îşi recăpătă liniile clare, contururile precise, dezordinea obişnuită. Nişte gazete vechi şterpelite, nişte ceşti de cafea murdare, o cutie de prăjituri, un coş cu cămăşi curate şi călcate: Vulpoiul venea să-l vadă pe Mim în fiecare pauză şi nu venea niciodată cu mâna goală. Lui Ophelie îi fu imediat ruşine că şi-a plâns de

milă. Vulpoiul o întâmpinase în ziua sosirii, o inițiase în toate mașinațiunile de la Clardelună, o sfătuise cât de bine putuse și o așteptase când ieșise din temniță. Nu era el cel mai dezinteresat om din lume, dar nu încercase niciodată să-i facă rău, și Ophelie începea să înțeleagă că asta era o calitate rară.

— Aveți dreptate, șopti ea. Deja văd puțin mai bine.

Mătușa Roseline îi trecu o mână grijulie, puțin cam aspră, prin buclele cafenii, grele.

— Mii de piepteni, ai tot părul încâlcit! Așază-te, o să-ncerc să ți-l descurc.

După câteva atingeri de pieptene, soneria „salonul de muzică” răsună pe panoul cu clopoței, deasupra patului.

— Maștera ta și opera ei blestemată! suspină mătușa Roseline. Degeaba vorbește, e complet obsedată de asta. Mă ocup eu de partituri; tu te odihnești.

După ce a plecat mătușa, Ophelie s-a hotărât să se îmbrace. Era mai bine să nu umble prea mult cu adevăratul ei chip. Fu nevoie de multe gesturi prudente ca să-și pună livreaua, dar bine făcuse: nici nu termină de-ncheiat nasturii, că și bătu cineva la ușă.

Primul lucru pe care-l văzu deschizând fu pavilionul enorm al unui patefon. Mare-i fu surpriza când văzu că i-l aducea Gaelle.

— Se pare că ești în convalescență, mormăi ea. Vin cu puțină muzică. Ia zi, pot să intru?

Ophelie bănuia că o să aibă de-a face cu ea mai devreme sau mai târziu, dar n-o aștepta atât de repede. Gaelle scrâșni din dinți și sprânceana care îi fixa monoclul negru se încruntă, contrariată. Era doar în cămașă și în salopetă: toți valeții care ieșeau din dușuri și din toalete fluierau trecând prin spatele ei. Când purta combinezoanele ei lălâi obișnuite, nu se vedea, dar femeia-mecanic avea niște rotunjimi foarte frumoase.

Ophelie îi făcu semn să intre şi încuie uşa în urma ei. Fără să piardă nicio clipă, Gaelle puse patefonul pe măsuță, scoase cu grijă un disc din geanta pe care o purta de-a curmezişul peste piept, îl puse pe placa turnantă şi răsuci mânerul. O muzică asurzitoare de fanfară umplu toată camera.

— Pereții au urechi, explică ea în şoaptă. Aşa o să putem vorbi în voie.

Gaelle se trânti pe pat de parcă era al ei şi îşi aprinse o țigară.

— Ca-ntre femei, adăugă ea cu un zâmbet zeflemitor.

Ophelie oftă resemnată şi se aşeză pe un taburet, încetişor, ca să-şi cruțe coastele. Cam avea deja bănuieli că femeia-mecanic o citise.

— Nu face pe timida, insistă Gaelle zâmbind şi mai larg. Fac pariu că eşti tot atât de mută pe cât eşti şi bărbat.

— De când ştiți? întrebă atunci Ophelie.

— Din prima clipă. Poți să păcăleşti pe toată lumea, drăguța mea, da' nu pe Gaelle.

Femeia-mecanic scoase fumul de țigară pe nas, cu ochiul ei albastru electric fixat asupra lui Ophelie. Era mult mai agitată decât voia să arate.

— Ascultă, pufni ea printre dinți, ştiu ce crezi şi de-asta sunt aici. Nu sunt eu de vină pentru capcana asta în care ai căzut. Oricât de incredibil ar putea să pară, nu ştiam că portocalele alea erau otrăvite. Nu ştiu ce s-a întâmplat, da' eu una n-am vrut niciodată să-ți fac probleme. Chiar dimpotrivă.

Fanfara patefonului îi acoperea atât de bine vocea nervoasă, încât Ophelie abia o auzea.

— Ştiu cine eşti. Sau cel puțin, presupun. O tinerică nouă care trebuie să se travestească doar ca s-o slujească pe împuțita de Berenilde? Nu poți să fii decât logodnica

nepotului ei a cărei sosire o pândeşte toată lumea pe-aici. Nici n-ai sosit bine, că toți te şi urăsc deja, ştii?

Ophelie încuviință clipind o dată. O, da, ştia prea bine. Duşmanii lui Thorn deveniseră şi ai ei, şi avea tare multi.

— Mi se pare ceva mârşav, continuă Gaelle după ce mai trase un fum. Ştiu ce-nseamnă să fii detestată pentru că te-ai născut într-o familie rău-văzută. Te urmăresc de la-nceput şi am crezut că o să fii mâncată de vie. De-asta voiam să te recomand stăpânei mele. Portocalele sunt un fel de cod între noi. Îți jur că eram sinceră când îți spuneam că e o persoană deosebită, că o să te accepte aşa cum eşti, fără să te judece.

— Nu m-am îndoit nicio clipă de buna dumitale credință, o asigură Ophelie. Cum se simte doamna Hildegarde?

Gaelle era să-şi piardă monoclul.

— Nu te-ai îndoit nicio clipă de mine? Ei bine, cred că ai o problemă!

Strivi țigara de bara de fier a patului şi îşi aprinse imediat încă una.

— Mama o să-şi revină în curând, spuse ea scuturând chibritul ca să-l stingă. Are o sănătate de oțel, nu s-a inventat încă otrava care s-o omoare. Povestea ei cu alergia nu era prea credibilă, dar, în fine, important e că te-a dezvinovățit.

— De ce-a făcut asta? întrebă Ophelie pe un ton circumspect. Şi ea ştie cine sunt?

— Nu, şi n-o să ştie decât dacă hotărăşti tu să-i spui. N-o să mă mai amestec, îți dau cuvântul meu de onoare.

Spre marele regret al lui Ophelie, Gaelle simți nevoia să sublinieze formula cu un scuipat enorm pe podeaua cămăruței ei, care şi-aşa nu prea strălucea.

— Tot nu înțeleg de ce m-a salvat Mama Hildegarde. La urma urmei, nimic nu dovedeşte că nam încercat s-o otrăvesc. Toate aparențele sunt împotriva mea.

Gaelle rânji printre dinţi. Încrucişă picioarele, etalând fără ruşine doi pantofi mari murdari, şi toate arcurile patului scârţâiră la unison. Avea salopeta pătată de cărbune şi de ulei; cu siguranţă, Ophelie trebuia să schimbe cearşafurile după ce pleca.

— Pentru că, aşa cum spui, toate aparenţele sunt împotriva ta. Te-ai fi condamnat singură la moarte otrăvind portocalele. În plus, Mama are slăbiciunea de a avea încredere în mine, iar eu am slăbiciunea de a avea încredere în tine. Nu vreau să te jignesc, da' ai o figură de ingenuă.

Ophelie se crispă pe taburetul ei, verifică aruncând o privire în oglindă dacă are chipul neutru al lui Mim şi se întoarse, stupefiată, spre Gaelle.

— Mă vedeţi aşa cum sunt?

Gaelle strânse din buze, şovăitoare, apoi ridică sprânceana şi îşi scoase monoclul. Era prima oară când Ophelie îi vedea ochiul stâng. Era la fel de negru pe cât era de albastru cel din dreapta. Heterocromie. Gaelle avea un tatuaj pe pleoapă, cam cum aveau cei din clanul Miraj.

— Lucrez pentru Mama Hildegarde, dar m-am născut aici. Sunt ultima supravieţuitoare din clanul meu. Ai auzit deja vorbindu-se despre Nihilişti?

Ophelie clătină din cap, tulburată de aceste dezvăluiri.

— Nu e de mirare, continuă Gaelle pe un ton sarcastic, au murit toţi de vreo douăzeci de ani.

— Au murit toţi? spuse Ophelie albindu-se la faţă.

— O epidemie ciudată, spuse zeflemitor Gaelle. Aşa-i la Curte...

Lui Ophelie i se puse un nod în gât. Chiar părea o treabă urâtă.

— Dumneata ai scăpat.

— Deghizându-mă într-o servitoare prăpădită, exact ca tine acum. Eram o fetiţă pe-atunci, dar înţelesesem deja multe.

Gaelle îşi scoase şapca, apoi îşi scutură părul brunet şi scurt care i se revărsă pe faţă într-o dezordine de nedescris.

— Toţi nobilii sunt blonduţi, inclusiv eu.

Moştenim asta de la Farouk, cel căruia i se spune greşit spiritul familiei. Am reuşit să trec neobservată vopsindu-mi părul negru. Dacă s-ar afla de prezenţa mea aici, aş muri înainte s-apuc să înşurubez ultimul bulon, adăugă ea cu un rânjet amuzat. Ţi-am descoperit secretul, ţi-l spun pe-al meu, mi se pare cinstit aşa.

— De ce? şopti Ophelie. De ce-ar încerca să vă omoare?

— Uită-te-n oglindă.

Ophelie ridică din sprâncene, apoi se întoarse iar spre reflexia ei. Spre marea ei uimire, de data asta îşi văzu adevăratul chip, acoperit de cucuie şi de vânătăi, cu nişte ochi mari, larg deschişi în spatele unei perechi de ochelari.

— Cum faceţi asta?

Gaelle îşi atinse uşor pleoapa tatuată.

— E de-ajuns să mă uit la tine cu „ochiul meu anormal". Sunt o Nihilistă. Anulez puterea celorlalţi şi livreaua ta e o simplă plăsmuire Miraj. Înţelegi de ce nu-mi prea place să bat toba?

Îşi puse din nou monoclul şi Ophelie redeveni Mim pe suprafaţa oglinzii.

— Lentila asta specială mă împiedică să anulez toate iluziile pe care pun ochii. Acţionează ca un filtru.

— Seamănă puţin cu mănuşile de *cititor,* şopti Ophelie contemplându-şi mâinile. Dar m-aţi demascat în ciuda monoclului. Deci vă permite să vedeţi ce se-ascunde în spatele iluziilor?

— Familia vindea multe monocluri pe vremuri, mormăi Gaelle într-un nor de tutun. Celor din clanul Miraj nu le-a convenit că fiecare putea să vadă tot ce ascund micile lor artificii. În chip misterios, monoclurile noastre au dispărut

odată cu toată familia mea... N-am putut să-l salvez decât pe ăsta.

Spunând aceste cuvinte, își dădu cât mai mult păr peste ochi și își îndesă bine șapca. Ophelie se uită la ea cum își termină țigara în liniște. Înțelese că trăsăturile femeii erau atât de dure din cauza tuturor încercărilor prin care trecuse. „Se vede iar pe ea când mă vede pe mine, se gândi Ophelie. Vrea să mă apere cum ar fi vrut ea s-o apere cineva.” Deodată simți cum îi bate inima până-n gât. Avea surori, verișoare, mătuși; Gaelle se apropia cel mai mult de ceea ce putea fi prima ei prietenă. Ophelie ar fi vrut să găsească o frază potrivită, cuvinte în stare să exprime recunoștința uriașă care o copleșea, dar chiar nu se pricepea la asta.

— Sunteți foarte amabilă că aveți încredere în mine, bâigui ea, rușinată că nu găsește nimic mai bun de spus.

— Secretul tău contra secretul meu, mormăi femeia-mecanic strivindu-și țigara. Nu sunt un înger, căprioara mea. Dacă mă trădezi, te trădez și eu.

Ophelie își ridică ochelarii pe nas, gest pe care putea, în sfârșit, să și-l permită în fața cuiva.

— Mi se pare corect.

Gaelle se ridică, făcând somiera să scârțâie, și își pocni articulațiile degetelor ca un bărbat.

— Care e numele tău adevărat?

— Ophelie.

— Ei bine, Ophelie, nu ești așa ștearsă cum pari. Te sfătuiesc, totuși, să mergi să-i faci o vizită de curtoazie stăpânei mele. A mințit pentru tine și nu suportă lipsa de recunoștință.

— O să-ncerc să-mi aduc aminte.

Gaelle arătă spre patefon dând din bărbie, cu un zâmbet schimonosit.

— Dac-asculți prea multă fanfară, te dor urechile. O să-ți aduc alte discuri. Însănătoșire grabnică!

Duse mâna la şapcă în semn de salut şi trânti uşa în urma ei.

Încrederea

Ophelie ridică braţul patefonului ca să întrerupă muzica asurzitoare. Încuie uşa de două ori, îşi scoase livreaua şi se întinse pe pat, care acum mirosea a ulei şi a tutun. Cu nasul în tavan, suspină adânc. Fusese păcălită ca o idioată, bătută cu bâte, ameninţată de un majordom suspect şi demascată de o nobilă decăzută. Multe catastrofe pentru o singură fiinţică.

Ophelie înţelese că trebuie să stea de vorbă cu Thorn chiar în acea seară. Inima începu să i se izbească dureros de coaste. Îi era teamă să-l vadă iar. Încă nu era foarte sigură ce se întâmplase de fapt ultima oară, şi încă spera că se-nşelase, dar atitudinea lui Thorn chiar fusese echivocă.

Lui Ophelie îi era teamă, o teamă viscerală că el putea să prindă drag de ea. Se simţea incapabilă să-l iubească la rându-i. Cu siguranţă, nu ştia prea multe în materie de sentimente, dar, pentru ca această alchimie să funcţioneze, nu trebuia oare ca un bărbat şi o femeie să aibă un minimum de afinităţi? Ea şi Thorn n-aveau absolut nimic în comun, firile lor erau incompatibile. Schimbul de puteri de familie dintre ei, în ziua căsătoriei, n-avea să rezolve nimic.

Ophelie molfăi agitată cusăturile mănuşii. Îl descurajase pe Thorn. Dacă se simţea încă o dată respins, oare avea să-i mai acorde sprijinul? Totuşi, acum mai mult ca niciodată o să aibă nevoie de el.

Se ridică încet, cu grijă, şi trecu o mână prin oglinda din camera ei. În timp ce corpul lui Ophelie rămânea pe Strada Băilor, la numărul 6, braţul ei pătrundea în garderoba Intendenţei, la celălalt capăt al Cetacerei. Simţi stratul gros de haine. Thorn spusese că o să închidă uşa garderobei dacă acorda consultaţii. Ophelie ştia că el poate să

primească până la miezul nopții, aşa că sigur era încă prea devreme.

Îşi retrase brațul. Nu-i mai rămânea decât să aibă răbdare.

Ophelie micşoră flacăra becului cu gaz, se cuibări sub cearşafuri şi se cufundă curând într-un semisomn agitat. Visă că e prizoniera unei clepsidre albe imense; fiecare fir care se scurgea declanşa un tunet în toată regula. Când se trezi tresărind, cu cămaşa leoarcă de sudoare, înțelese că auzea pur şi simplu robinetul care picura în lighean. Bău puțină apă, îşi trecu un burete umed pe gât şi îşi cufundă iar mâna în oglindă. De data asta reuşi să-şi vâre brațul până la cot.

Garderoba Intendentei era deschisă.

Ophelie se răzgândi imediat ce-şi văzu reflexia în oglindă. Era doar în cămaşă şi în colanți, fără pantofi în picioare, iar părul lung, cafeniu, îi cădea despletit până jos pe spinare. Nu era o idee prea bună să intre aşa la Thorn. Trebui să scotocească prin îmbrăcămintea pusă vraişte ca să găsească haina mare pe care i-o împrumutase. Îşi încheie toți nasturii şi îşi suflecă mânecile prea lungi. Tot aveau să se vadă rănile de pe față, dar era puțin mai decent.

Ophelie îşi întunecă lentilele ochelarilor ca să-şi mascheze ochiul învinețit şi se aruncă în reflexie cu tot corpul. Frigul îi tăie imediat răsuflarea. Nu mai vedea dincolo de vârful nasului. Thorn oprise căldura şi stinsese luminile. Oare plecase lăsându-şi garderoba deschisă?

Ophelie aşteptă să se obişnuiască încet cu întunericul din jur. Îi bătea inima. Fereastra rotundă, în fundul sălii, filtra un strop din lumina lunii între formațiunile de chiciură. Începea să desluşească acum contururile biroului mare, liniile etajerelor, formele rotunjite ale scaunelor. Sub fereastra rotundă, o siluetă alcătuită numai din scobituri şi unghiuri stătea aşezată pe canapea, perfect nemişcată.

Thorn era acolo.

Ophelie înaintă, împiedicându-se în denivelările parchetului şi izbindu-se de colţurile mobilelor. Când ajunse la canapea îşi dădu seama că ochii palizi ai lui Thorn, tăişuri pe un fond întunecat, îi urmăreau toate mişcările. Stătea foarte încovoiat, cu mâinile pe coapse, dar tot era înalt. Purta uniforma lui de intendent, din care doar epoleţii aurii ieşeau în evidentă în întuneric.

— V-am trezit? şopti Ophelie.

— Nu. Ce doriţi?

Chiar era o primire rece. Vocea lui Thorn era şi mai posomorâtă ca de obicei. Nu părea prea încântat că o vede pe Ophelie şi, într-un fel, asta o linişti. Era clar că-şi schimbase părerea despre ea de când îl văzuse ultima oară.

— Trebuie să vorbesc câte ceva cu domnia-voastră. E destul de important.

— Luaţi loc, spuse Thorn.

Avea darul să transforme ce ar fi putut să pară o formulă de politeţe într-un ordin despotic. Ophelie îşi căută un scaun bâjbâind, dar, odată găsit, renunţă să-l mai mute. Aşa cum era, din catifea şi lemn preţios, era prea greu pentru coasta ei ruptă. Aşa că se aşeză la distanţă, cu spatele la canapea, obligându-l pe Thorn să se mute. Îşi schimbă postura chircită pufnind enervat şi se instală pe fotoliul lui de intendent, de cealaltă parte a biroului. Ophelie clipi, orbită, când bărbatul apăsă pe întrerupătorul lămpii de lucru.

— Vă ascult, spuse el, grăbit să termine.

Fata nu apucă să pronunţe un cuvânt, că el o şi întrerupse imediat:

— Ce-aţi păţit?

Chipul prelung al lui Thorn se înăsprise şi mai mult, dacă era posibil aşa ceva. Ophelie ascunsese tot ce putuse sub

ochelari şi sub păr, în speranța că el n-o să observe urmele de lovituri, dar în zadar.

— O ceremonie funebră a luat o întorsătură urâtă. De-asta trebuie să vă vorbesc.

Thorn îşi încrucişă degetele noduroase pe birou şi aşteptă explicațiile fetei. Atitudinea lui era atât de severă, încât Ophelie avea impresia că stă pe banca acuzaților, în fața unui judecător neînduplecat.

— O cunoaşteți pe doamna Hildegarde?

— Arhitecta? Toată lumea o cunoaşte.

— I-am dus nişte portocale. Nici nu s-a atins bine de una, că a şi căzut, țeapănă. Imediat m-au găsit toți vinovată pe mine şi jandarmii m-au aruncat în temniță.

Thorn îşi încleştă degetele pe birou.

— De ce nu m-a sunat mătuşa mea?

— Poate că n-a avut nici timp, nici ocazia s-o facă, spuse Ophelie cu prudență. În orice caz, doamna Hildegarde n-a murit. Spune că a făcut, chipurile, o alergie.

— O alergie, repetă Thorn, sceptic.

Ophelie înghiți şi îşi strânse pumnii pe genunchi. Era clipa adevărului.

— A mințit. Cineva a vărsat otravă pe portocalele acelea... cu intenția să-mi facă rău mie, nu doamnei Hildegarde.

— Păreți sigură de asta, spuse Thorn.

— Bunica domniei-voastre.

Auzind asta, Thorn nu se clinti. Rămase cu mâinile încrucişate, cu spatele încovoiat, cu sprâncenele încruntate, cu nasul strâns. Rareori se simțise Ophelie atât de stingherită. Acum, după ce se avântase, o cuprinsese teama. La urma urmei, de cear avea Thorn încredere în ea?

— Am *citit* asta atingând coşul cu portocale, continuă ea. Sub pretext că-mi alină durerea, bunica domniei-voastre a vărsat o otravă născocită de ea. Ura sa față de mine, pe care am simțit-o prin toți porii, îmi dă fiori.

Ophelie pândi un strop de emoție în privirea metalică a lui Thorn – uimire, dezaprobare, derută –, dar el părea să se fi preschimbat în marmură.

— Detestă tot ce reprezint, insistă ea sperând să-l convingă. O parvenită, o ruşine, un sânge impur. Numi doreşte moartea, vrea să mă discrediteze public.

Ophelie tresări când clopoțelul telefonului răsună pe birou. Thorn îl lăsă să sune, cu ochii cufundați adânc în ochelarii ei întunecați.

— Nu i-am spus nimic mătuşii domniei-voastre, bâigui fata. Nu prea ştiu dacă bănuieşte sau nu ce comportament îndoielnic are mama ei. Aş fi vrut să ştiu întâi părerea domniei-voastre, încheie ea cu un firişor de voce.

Thorn se clinti, în sfârşit. Îşi descleştă degetele, se îndreptă pe fotoliu, înălțându-se, şi se uită la ceasul de buzunar. Ophelie era uluită. Oare n-o lua în serios? Credea că-şi pierde timpul cu ea?

— Vreți să ştiți ce părere am? spuse el în cele din urmă, fără să-şi dezlipească ochii de pe ceas.

— Vă rog.

Ophelie devenise aproape rugătoare. Thorn îşi întoarse ceasul, îl aranjă în buzunarul uniformei şi, cu un gest brusc, dădu din braț şi răsturnă tot ce se găsea pe birou. Tocurile, călimările, sugativele, corespondența, chiar şi telefonul căzură pe parchet cu un zgomot asurzitor. Ophelie se prinse cu amândouă mâinile de brațele scaunului pe care stătea, abia abținându-se să n-o ia la sănătoasa. Era prima dată când îl vedea pe Thorn pradă unei asemenea izbucniri violente şi se temea că următoarea va fi îndreptată împotriva ei.

Cu coatele pe masă, cu mâinile sprijinite una de alta, cu degetele lipite, Thorn nu avea, totuşi, atitudinea cuiva care tocmai se enervase. Astfel eliberat, biroul se ivi într-un

frumos nimb întunecat: conținutul călimării pe care o răsturnase Ophelie.

— Sunt mai degrabă contrariat, spuse Thorn. Chiar puțin mai mult.

— Îmi pare nespus de rău, şopti Ophelie.

Thorn scoase un plescăit enervat.

— Am spus că sunt contrariat pentru că *domnia-voastră* m-ați contrariat.

— Aşadar, ați hotărât să mă credeți? şopti ea, uşurată.

Thorn îşi arcui sprâncenele surprins şi cicatricea lui prelungă îi urmă mişcarea.

— Şi de ce nu v-aş crede?

Luată pe nepregătite, Ophelie se uită la instrumentele de scris care se adunaseră pe jos. Haosul acela, în mijlocul universului perfect ordonat din cabinet, făcea notă discordantă.

— Ei bine... ați fi fost mai îndreptățit să aveți mai multă încredere în bunica domniei-voastre decât într-o persoană pe care abia de-o cunoaşteți. Cred că ați rupt firul de la telefon, adăugă ea după ce îşi drese vocea.

Thorn o privi cu atenție.

— Vă rog să vă scoateți ochelarii.

Surprinsă de această rugăminte neaşteptată, Ophelie se supuse. Silueta slăbănoagă a lui Thorn, la celălalt capăt al biroului, se pierdu în ceață. Dacă el voia să constate singur daunele, o să-l lase.

— Jandarmii, oftă ea. Sunt puşi pe bătaie.

— V-au descoperit adevărata identitate?

— Nu.

— V-au mai făcut şi alte lucruri pe care nu le văd eu acum cu ochii mei?

Ophelie îşi puse la loc ochelarii cu gesturi stângace, îngrozitor de ruşinată. Nu putea să sufere so supună Thorn

la asemenea interogatorii, de parcă nu putea lăsa deoparte rolul de intendent.

— Nimic grav.

— M-am mai gândit, rectific ce am spus, continuă Thorn sec. Sunteți în parte responsabilă pentru nedumerirea mea.

— Hm?

— V-am cerut să n-aveți încredere în nimeni în *afară* de mătuşa mea. În nimeni altcineva. Chiar trebuie să vă pun mereu punctele pe „i“?

Tonul lui Thorn exprima atâta lehamite, încât Ophelie fu foarte surprinsă.

— Cum aş fi putut s-o bănuiesc vreo clipă pe bunica domniei-voastre? A fost fată de mine mai amabilă decât oricine dintre domniile-voastre.

Thorn păli brusc atât de tare, încât culoarea pielii i se confunda cu cea a cicatricilor. Ophelie îşi dădu seama prea târziu ce cuvinte tocmai rostise. Nu toate adevărurile trebuie mereu spuse.

— Şi-apoi locuieşte sub acoperişul domniei-voastre, bolborosi ea.

— O să se-ntâmple adesea s-aveți duşmani sub acoperişul sub care locuiți. Încercați să vă obişnuiți cu ideea.

— Deci n-aveați încredere în ea de la bun început, spuse Ophelie, şocată. În propria bunică?

În Intendență se auzi un zgomot de țevărie mecanică, urmat de un clinchet răsunător.

— Liftul pentru mâncare, explică Thorn.

Picioarele lui lungi se întinseră ca nişte arcuri. Se îndreptă spre un perete, ridică un oblon de lemn şi luă o cafetieră de aluminiu.

— Puteți să-mi dați puțină şi mie? ceru brusc Ophelie.

Nu mai putea să renunțe la cafea de când trăia la Pol. Văzu prea târziu că nu e decât o ceaşcă, dar Thorn i-o dădu

fără nicio obiecție. Venind din partea lui, i se păru un gest foarte elegant.

— Şi eu am suferit din cauza vulpii ăsteia bătrâne, spuse el turnându-i cafea.

Ophelie ridică ochii spre el, acolo sus. Ea era aşezată, el era în picioare, o lua amețeala.

— S-a legat şi de domnia-voastră?

— A încercat să mă sufoce c-o pernă, spuse Thorn cu indiferentă. Din fericire, sunt mai rezistent decât par.

— Şi... erați tânăr?

— Abia mă născusem.

Ophelie coborî privirea în lichidul cafeniu şi aburind din cană. Era mânioasă.

— Un lucru monstruos.

— Asta-i soarta hărăzită de obicei bastarzilor.

— Şi nimeni n-a spus nimic, nu i-a făcut nimic? Cum poate Berenilde s-o mai tolereze pe femeia asta acasă la ea?

Thorn deschise iar oblonul liftului pentru mâncare, de data asta ca să scoată nişte tutun. Se aşeză la loc pe fotoliul lui, îşi căută pipa într-un sertar şi începu s-o umple.

— Ați putut observa singură cât de bine se pricepe această bătrână doamnă să-i păcălească pe cei din lumea ei.

— Deci nimeni nu ştie ce v-a făcut? întrebă Ophelie, uimită.

Thorn scăpără un chibrit ca s-aprindă găvanul pipei. Flacăra îi scoase în evidență trăsăturile colțuroase şi încordate, prin care transpărea tensiunea din creier. De îndată ce oprea interogatoriul începea să se uite în altă parte.

— Nimeni, mormăi el. Exact cum vi s-a întâmplat acum.

— Nu vreau să vă jignesc, insistă Ophelie cu blândețe, dar atunci cum puteți să ştiți ce s-a întâmplat? Tocmai mi-ați spus că abia vă născuserăți.

Thorn scutură chibritul şi din pipă ieşiră nişte rotocoale argintii.

— Am o memorie foarte bună.

În spatele ochelarilor, pleoapa umflată a lui Ophelie se întredeschise de uimire. Nici măcar nu credea că e posibil să-ți aduci aminte de întâmplări care au avut loc în primele luni de viață. Pe de altă parte, o asemenea memorie explica faptul că Thorn excela în domeniul contabilității. Ophelie îşi înmuie buzele în cafea. Lichidul amar o încălzi. I-ar fi plăcut puțin zahăr şi puțin lapte, dar nu voia să se arate pretențioasă.

— Şi bunica domniei-voastre ştie că vă aduceți aminte?

— Poate că da, poate că nu, bodogăni Thorn între două fumuri. N-am vorbit niciodată despre asta.

Ophelie revăzu scena în care Thorn o respinsese pe bunica lui când aceasta îi întâmpinase pe scară. Fu nevoită să admită că în ziua aceea îi judecase la fel de aspru şi pe unul, şi pe celălalt.

— Credeam că odată cu vârsta i-au trecut micile manii criminale, continuă Thorn apăsând pe fiecare consoană. Renghiul pe care vi l-a jucat dovedeşte contrariul.

— Atunci ce trebuie să fac? întrebă Ophelie.

— Domnia-voastră? Nimic.

— Nu mă simt în stare s-o privesc în ochi ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Sub sprâncenele încruntate ale lui Thorn, la umbra pleoapelor, lamele de metal se înăspriră. Avea trăsnete în privire. Pe Ophelie aproape c-o îngrijoră.

— Nu va mai trebui s-o priviți în ochi. O s-o expediez pe femeia asta foarte departe de Cetacera. Nu v-am spus c-o să mă răzbun pe toți cei care se leagă de domnia-voastră?

Ophelie se refugie repede în spatele ceştii de cafea. Brusc simțea un mare nod în gât. Tocmai înțelesese că e, într-adevăr, importantă pentru Thorn. Nu juca nici teatru, nici

nu rostea vorbe-n vânt. Sigur, îşi exprima sentimentele într-un fel cam dur, dar era teribil de sincer.

„Ia căsătoria asta mult mai în serios ca mine”, se gândi Ophelie. Gândul acesta îi răscolea stomacul. Nu era el un om prea amabil, dar ea n-avea deloc chef să-l facă să sufere sau să-l umilească refuzând să-i cedeze. În fine... poate că la început îi trecuse prin cap asta, dar de-atunci se răzgândise.

Îşi cufundă privirea în ceaşca goală atât de mult timp, încât în cele din urmă Thorn scoase pipa din gură şi îi arătă cafetiera.

— Mai luați.

Ophelie nu se lăsă rugată. Îşi umplu încă o ceaşcă, apoi se adânci iar pe scaun, tot căutând o poziție suportabilă. Când stătea aşezată îşi simțea coastele zdrobite şi respira cu greu.

— Vreau să vă vorbesc despre altă problemă urgentă, spuse ea cu o voce răguşită. Pe lângă bunica domnieivoastre, mi-am mai făcut un duşman.

Sprâncenele deschise la culoare ale lui Thorn se împreunară.

— Pe cine?

Ophelie trase aer în piept şi îi povesti dintr-o suflare cum o şantajase Gustave. Pe măsură ce vorbea, chipul lui Thorn se lungea. O privi stupefiat, de parcă era creatura cea mai neverosimilă pe care o zămislise natura.

— Dacă Berenilde nu pierde copilul înainte de Opera de primăvară, sunt pierdută, încheie ea frământându-şi mănuşile.

Thorn se prăvăli pe fotoliu şi îşi trecu o mână prin părul blond-argintiu, turtindu-l şi mai tare.

— Îmi puneți nervii la mare încercare. Chiar aveți darul să intrați în belele.

Gânditor, suflă tot fumul prin nasul mare, de erete.

— Fie. O să mă ocup şi de asta.

— Cum? întrebă Ophelie cu sufletul la gură.

— Să nu vă preocupe detaliile. Aveți cuvântul meu că majordomul ăsta n-o să vă mai facă niciun rău şi n-o să-i facă rău nici mătuşii mele.

Ophelie înghiți dintr-odată toată cafeaua care-i mai rămăsese. Nodul din gât nu-i trecea. Thorn avea s-o ajute mai mult decât spera. Se simți cumplit de nerecunoscătoare pentru că până atunci îl tratase cu atâta dispreț.

Ceasul Intendenței sună ora şase dimineața.

— Trebuie să mă întorc în camera mea, spuse Ophelie punând ceaşca jos. Nu mi-am dat seama că e atât de târziu.

Thorn se ridică şi îi ținu uşa cu oglindă de la garderobă de parcă era vorba de o uşă obişnuită. Pe Ophelie n-o lăsa inima să plece aşa, fără să-i spună nicio vorbă amabilă.

— Vă... vă mulțumesc, bâigui ea.

Thorn ridică din sprâncene. Brusc păru foarte țeapăn în uniforma cu epoleți, ca şi cum abia încăpea în corpul masiv, slăbănog.

— E bine că v-ați deschis în fața mea, spuse el pe un ton ursuz.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare câteva clipe, apoi Thorn adăugă printre dinți:

— Poate că ați avut impresia că sunt puțin dur, adineauri...

— E vina mea, îl întrerupse Ophelie. Ultima oară am fost nesuferită.

Gura lui Thorn se crispă. Ea nu putu să-şi dea seama dacă e o tentativă de zâmbet sau o grimasă stingherită.

— Să nu mai aveți încredere decât în mătuşa mea, îi aduse el aminte.

Lui Ophelie îi părea rău văzând câtă încredere are el în Berenilde. Aceasta îi manipula ca pe nişte marionete, şi el îi intrase în joc fără ca măcar să-şi dea seama.

— În ea, nu ştiu. În domnia-voastră, puteți fi sigur.

Ophelie crezuse că a făcut bine spunându-i asta. Cum nu putea să facă pe soția iubitoare, voia să fie cel puțin sinceră cu Thorn. Trebuia să ştie că are încredere în el. Când ochii lui cenuşii îi evitară brusc pe ai ei, cu o mişcare plină de răceală, se întrebă totuşi dacă nu e o greşeală.

— Acum ar trebui să plecați, mormăi Thorn. Trebuie să-mi fac ordine în cabinet şi să repar telefonul înainte de primele audiențe ale zilei. O să fac tot ce trebuie în legătură cu ce mi-ați spus.

Ophelie se cufundă în oglindă şi reapăru în camera ei. Era atât de adâncită în gânduri, încât nu îşi dădu seama imediat că patefonul pornise iar în lipsa ei. Aruncă o privire perplexă spre discul de pe care se auzea muzica de fanfară.

— Iată-vă, în sfârşit! suspină o voce în spatele ei. Începeam să-mi cam fac griji.

Ophelie se întoarse. Pe patul ei stătea un băiețel.

Amenințarea

Cavalerul purta o pijama cu dungi. Lingea un rest de acadea şi îşi înălța ochelarii rotunzi spre Ophelie.

— N-ar trebui să vă lăsați cheia în uşă. Nu cunoaşteți şmecheria prin care o împingi cu un ac de cealaltă parte? întâi strecori o hârtie dedesubt, apoi nu mai trebuie decât s-o tragi spre tine după ce a căzut cheia. Dacă e destul spațiu pe sub uşă, merge în orice situație.

Cu brațele atârnându-i în haina mare, neagră, Ophelie nu asculta nicio vorbă din ce-i spunea cavalerul. Prezența acestui mic Miraj aici era un dezastru. Foarte calm, complet inexpresiv, bătu uşor patul ca s-o invite să se aşeze lângă el.

— N-arătați bine, domnişoară. Instalați-vă după bunul-plac. Sper că nu vă deranjează muzica?

Ophelie rămase în picioare. Era atât de distrusă, încât uitase de durere. N-avea nici cea mai mică idee ce trebuie să

zică sau să facă. Fu şi mai tulburată când băiatul scoase cu stângăcie din pijama un teanc de plicuri.

— M-am uitat puțin prin corespondența personală a domniei-voastre. Sper că nu vă deranjează, mi se reproşează adesea că sunt prea curios.

Scrisorile dispărute. Dumnezeule, cum ajunseseră în mâinile acestui copil?

— Mama domniei-voastre îşi face multe griji pentru domnia-voastră, comentă cavalerul scoțând o scrisoare la întâmplare. Aveți noroc, prima mea mamă a murit. Din fericire, o am pe doamna Berenilde. E extrem de importantă pentru mine.

O privi pe Ophelie cu ochii lui apatici, măriți de ochelarii cu lentile groase.

— V-ați gândit la propunerea lui Gustave? Aveți timp până diseară să vă îndepliniți partea de contract.

— Domnia-voastră sunteți comanditarul? îngăimă Ophelie cu un firişor de voce.

Imperturbabil, cavalerul îi arătă cu degetul patefonul din care se-auzea muzica de fanfară.

— Va trebui să vorbiți puțin mai tare ca să vă aud, domnişoară. Dacă nu omorâți copilul, continuă el liniştit, Gustave o să pună jandarmii pe domnia-voastră. Eu n-am prea multă influență asupra lor. El are.

Băiețelul ronțăi zgomotos restul de acadea.

— Mai ales nu trebuie s-o omorâți pe doamna Berenilde, trebuie să omorâți doar copilul. O cădere periculoasă o să fie de-ajuns, cred. E esențial ca el să moară. Ar putea să-mi ia locul în inima doamnei Berenilde, înțelegeți?

Nu, Ophelie nu înțelegea. Faptul că un corp mititel, de zece ani, putea să adăpostească un spirit atât de dăunător îi depăşea puterea de înțelegere. Din cauza acestui loc, acestor nobili, tuturor acestor războaie între clanuri, lumea asta nu

le dădea copiilor nici cea mai mică şansă să-şi dezvolte un simţ moral.

Cavalerul aruncă beţişorul acadelei pe jos şi începu să verifice conştiincios scrisorile lui Ophelie.

— Sunt cu ochii pe tot ce are o legătură directă cu doamna Berenilde. Interceptarea corespondenţei familiei sale e chiar o mică manie. Am aflat că sunteţi la conac dând peste scrisorile domniei-voastre. Nu vă faceţi griji, adăugă el ridicându-şi ochelarii pe nas, n-am spus nimic nimănui, nici măcar lui Gustave.

Îşi legănă picioarele la capătul patului, căpătând un interes subit pentru papuceii de blană pe care-i purta.

— Sincer, sunt un pic jignit. Întâi e primită în casa mea o necunoscută fără să mi se ceară permisiunea. Şi când hotărăsc să vin să vă fac eu însumi o vizită, descopăr că o servitoare pretinde că e domnia-voastră. O capcană pentru curioşi, nu-i aşa? Mă tem că nu împărtăşesc acest fel de umor, domnişoară. Biata fată a simţit-o pe pielea ei.

Pe Ophelie o trecură fiorii. Cine o înlocuise la conac? Fistic? Nu-şi făcuse niciodată griji. Nu se gândise deloc la cea care îşi risca viaţa în locul ei.

— I-aţi făcut vreun rău?

Cavalerul ridică din umeri.

— Doar am scormonit prin capul ei. Aşa am aflat că, în realitate, domnia-voastră sunteţi micul valet. Am vrut să văd eu însumi cum arătaţi, şi-acum sunt cât se poate de liniştit că lucrurile sunt clare. Sunteţi prea neînsemnată pentru ca doamna Berenilde să prindă drag de domnia-voastră.

Se cufundă iar în scrisori, cu nasul încreţit din pricina concentrării.

— Cealaltă doamnă e o rudă a domniei-voastre, nu-i aşa?

— Să nu vă apropiaţi de ea.

Ophelie vorbise înainte să se gândească. Simţea cu toate fibrele corpului că provocându-l pe copilul ăsta făcea un

lucru complet nechibzuit şi periculos. El îşi ridică ochelarii rotunzi spre ea şi, pentru prima oară, îl văzu că zâmbeşte. Un zâmbet stângace, aproape timid.

— Dacă doamna Berenilde pierde copilul până diseară, n-o să am niciun motiv să mă leg de ruda domniei-voastre.

Cavalerul aranjă scrisorile lui Ophelie în bluza de pijama şi când se ridică din pat fu cât pe ce să se-mpiedice. Era un copil atât de stângaci, dar chiar nu-i lipsea aplombul. Cu sau fără o coastă ruptă, Ophelie i-ar fi dat chelfăneala secolului dacă ar fi fost în stare să se mişte, dar i se părea că se îneacă cu totul în ochelarii cu funduri de sticlă. Deşi era atât de tânăr, cavalerul nu era cu mult mai mărunt decât ea când îl văzu în picioare. Nu mai reuşea să se desprindă de privirea lui apatică peste care se lăsau pleoapele tatuate.

„Nu, se gândi Ophelie cu toată forța. Nu trebuie să-l las să-mi manipuleze mintea.”

— Îmi pare nespus de rău, domnişoară, oftă cavalerul, dar n-o să păstrați nicio amintire despre conversația asta. Sunt, totuşi, convins c-o să vă lase o impresie. O impresie foarte proastă şi foarte persistentă.

Rostind aceste cuvinte, o salută plecând capul şi închise uşa în urma lui.

Ophelie rămase nemişcată în haina mare a lui Thorn. O durea capul îngrozitor. Opri patefonul ca să-l reducă la tăcere; de ce-l pornise iar individul ăla? Se încruntă văzând cheia care nu era vârâtă bine în broască. Nu încuiase uşa, ce aiurită! Când traversa camera, i se lipi ceva de ciorap. Ophelie frecă podeaua ca să scape de lucrul acela şi se uită să vadă ce e. Un bețişor. Camera se transforma în groapă de gunoi.

Se aşeză cu grijă pe pat, apoi se uită, neliniştită, în jur. Livreaua ei era împăturită pe spătarul unui scaun. Chiuveta fusese golită de apa folosită. Uşa era, în sfârşit, încuiată.

Atunci de ce, de ce avea impresia că a uitat ceva foarte important?

— S-a spânzurat? Să-i fie de bine!

Ophelie abia se aşezase la masa din camera servitorilor, că Vulpoiul îi şi aruncase cuvintele astea în față, între două guri de cafea. „Cine s-a spânzurat?”, ar fi vrut să întrebe. Se uită la el îndelung până când el hotărî să-i spună mai multe. Îi făcu semn, arătându-i din barbă agitația febrilă a servitorilor în jurul meselor.

— Chiar trebuie să cobori cu picioarele pe pământ de pe lună, băiete. Toată lumea nu vorbeşte decât despre asta! Gustave, majordomul-şef. A fost găsit agățat de o grindă din camera lui.

Dacă n-ar fi fost deja aşezată pe o bancă, lui Ophelie i s-ar fi tăiat picioarele. Gustave murise. Vorbise despre el cu Thorn şi el murise. Îl privi insistent pe Vulpoi, tare dornică să afle ce se întâmplase.

— Se pare că te-a răvăşit al naibii de rău vestea, spuse mirat Vulpoiul, ridicând din sprâncene. Chiar eşti singurul care plânge după el, crede-mă. Era un mare ticălos individul. În plus, n-avea conştiința prea curată, să ştii. Se pare că s-a găsit pe biroul lui o convocare din partea Curții de Justiție: deținere ilegală de clepsidre galbene, abuz de încredere şi altele de care nu mai vorbesc!

Vulpoiul îşi trecu degetul mare pe sub maxilarul impunător cu un gest plin de-nțeles.

— Oricum, era terminat. Cine se joacă prea mult cu focul îşi arde fundul.

Ophelie abia dacă se atinse de cafeaua cu care o servise Vulpoiul cu un gest teatral. Curtea de Justiție era strâns legată de Intendență; era clar că Thorn e în spatele acestei întâmplări. Se ținuse de cuvânt. Ophelie ar fi trebuit să se simtă uşurată, pentru ea şi pentru copil, dar tot avea un

nod în stomac. Şi-acum? Totuşi, Thorn nu plănuia s-o invite pe bunica lui să se-arunce de la o fereastră, nu?

Vulpoiul se scărpina pe gât de zor, aşa că fata renunță la asemenea gânduri ca să vorbească iar cu el, văzându-l cum se tot uită la fundul ceştii goale cu o mutră stânjenită.

— Te-ntorci la treabă azi, hm? Pentru cântecelul ăla?

Ophelie încuviință. N-avea de ales. În seara aceea era Opera de primăvară organizată în onoarea lui Farouk. Berenilde conta neapărat pe prezența ei; făcuse chiar în aşa fel încât să-i dea un rolişor de gondolier. Cu o coastă ruptă, seara avea să fie sigur lungă.

— Eu n-o să vin deloc, mormăi Vulpoiul. Stăpâna mea e tare de urechi, operele o plictisesc de moarte.

Nu-şi ridicase ochii din ceaşcă; între sprâncene i se incrustase o cută.

— Pentru tine nu-i cam devreme? întrebă el deodată. Vreau să spun, după toate lucrurile prin care ai trecut... O singură zi de odihnă nu înseamnă totuşi mult timp, hm?

Ophelie aşteptă cu răbdare ca el să spună ce-avea de spus. Vulpoiul se scărpina pe gât, îşi pieptăna favoriții, arunca priviri neîncrezătoare de jur împrejur. Deodată, vârî o mână-n buzunar.

— Uite. Da' să nu te-nveți, hm? Doar de data asta, cât mai răsufli un pic, hm?

Amețită de toate „hm"-urile astea, Ophelie se uită la clepsidra verde aşezată aproape de ceaşca ei de cafea. Se socotea fericită pentru că e redusă la tăcere: dacă ar fi putut să vorbească, n-ar fi ştiut ce să spună. Până atunci ea dăduse toate bacşişurile.

Vulpoiul îşi încrucişă brațele pe masă cu un aer încruntat, de parcă îşi strica reputația făcând pe sufletul milostiv.

— Cele trei clepsidre albastre, bombăni el printre dinți, cele pe care ți le-a dat Mama Hildegarde. Jandarmii nu ți le-au dat înapoi, hm? Nu mi se pare corect, asta e.

Ophelie se uită fix la Vulpoi, la chipul său puternic, cu ochii lui expresivi sub tufişul roşu-aprins al sprâncenelor, la părul ca focul. I se părea că-l vede deodată mai bine ca înainte. Thorn îi poruncise să n-aibă încredere în nimeni; în acel moment, se simţi incapabilă să-l asculte.

— Nu te uita aşa la mine, spuse Vulpoiul întorcându-se. Parcă ai nişte ochi de femeie... E foarte stânjenitor, ştii?

Ophelie îi dădu înapoi clepsidra. Indiferent ce credea el, avea mai multă nevoie de clepsidră decât ea. După ce trecu momentul de surpriză, pe chipul Vulpoiului apăru un zâmbet zeflemitor.

— Ah, cred că înţeleg! Vrei *să-l vezi* şi să fii văzut de *el,* nu-i aşa?

Se întinse pe masă ca un motan mare, roşcat, cu coatele-n faţă, ca să-i poată vorbi stând nas în nas.

— Monseniorul Nemuritor, şopti el. Cel în ochii căruia pot să se uite doar cei din înalta societate. Eu, băiete, m-am întâlnit deja cu el. Pe cinstea mea! Doar o clipă, când o însoţeam pe doamna Clothilde, dar am putut să-l văd cum te văd. Şi, crede-mă, drăguţule, mi-a aruncat o privire. Să fii privit de un Nemuritor, îţi dai seama?

Vulpoiul părea atât de mândru, încât Ophelie nu ştiu dacă trebuie să zâmbească ori să se strâmbe. Tot stând cu servitorii, îşi dăduse repede seama că sunt îngrozitor de superstiţioşi imediat ce vine vorba de Farouk. Păreau toţi convinşi că un moment de atenţie din partea lui, chiar involuntară, impresiona sufletul atât de tare, încât devenea nemuritor. Cei care aveau norocul să fie priviţi de spiritul familiei, un privilegiu rezervat în mod normal nobililor, supravieţuiau morţii corpului. Ceilalţi erau condamnaţi la neant.

Animiştii n-aveau această credinţă în privinţa lui Artemis. Se mulţumeau să creadă că vor continua să existe prin memoria obiectelor lor, şi-atât.

Vulpoiul o bătu uşor pe umăr pe Ophelie ca şi când ar fi consolat-o.

— Ştiu că ai un rolişor în piesă, da’ să nu speri c-o să fii remarcat pentru el. Tu şi cu mine suntem invizibili pentru ochii nobililor din lumea asta.

Ophelie se gândi la cuvintele astea în timp ce îşi croia drum pe culoarul de serviciu de la parter. Era atâta circulație în dimineața aceea, încât valeții, subretele şi curierii se călcau pe picioare într-o dezordine de nedescris. Toți nu mai vorbeau decât despre operă; moartea lui Gustave era deja o poveste veche.

Coastele lui Ophelie răsunau la fiecare respirație. Căută culoare mai puțin umblate, dar grădinile şi saloanele erau pline de lume. Pe lângă invitații obişnuiți ai ambasadei, mai erau acolo miniştri, consilieri, femei elegante, diplomați, artişti şi dandy. Veneau toți aici pentru ascensoarele lui Archibald, singurele care duceau la turnul lui Farouk. Probabil că serbările primăverii erau un eveniment foarte aşteptat la Pol. Efectivele de jandarmi fuseseră dublate pentru această ocazie.

În salonul de muzică atmosfera nu era, vai, mult mai calmă. Surorile lui Archibald se agitau din cauza unor probleme cu costumele. Rochiile de scenă le stânjeneau mişcările, bonetele erau prea grele, n-aveau destule ace...

Ophelie o găsi pe Berenilde în spatele unui paravan, în picioare pe un taburet, cu brațele înmănuşate ridicate grațios. Maiestuoasă în rochia cu guleraş plisat şi scrobit, se contrazicea cu croitorul, care o punea să probeze nişte cingători din satin.

— V-am rugat să-mi ascundeți pântecul, nu să-i scoateți în evidență rotunjimea.

— Nu vă faceți griji din cauza asta, doamnă. Am de gând să adaug un strat de voaluri care nu va dezvălui decât ce se cuvine din silueta domniei-voastre.

Ophelie socoti că mai bine e să stea deoparte deocamdată, dar putea s-o vadă perfect pe Berenilde în oglinda mare, cu suport. Avea obrajii trandafirii de emoție. Era îndrăgostită de-a binelea de Farouk; în privința asta nu se prefăcea deloc.

Ophelie aproape îi citea gândurile în ochii mari, limpezi: „O să-l revăd, în sfârşit. Trebuie să fiu cea mai frumoasă. Pot să-l recuceresc."

— Îmi pare foarte rău pentru mama domniei-voastre, doamnă, suspină croitorul cu o expresie de circumstanță. S-a îmbolnăvit chiar în ziua reprezentației domniei-voastre, chiar e un ghinion.

Ophelie îşi ținu răsuflarea. Bunica lui Thorn nu se simțea bine? Nu putea să fie o coincidență. Berenilde nu părea, totuşi, deosebit de îngrijorată. Era mult prea obsedată de imaginea pe care o zărea în oglindă.

— Mama a avut întotdeauna plămânii fragili, spuse ea distrată. În fiecare vară merge la sanatoriul de la Nisipurile de Opal. Anul ăsta o să meargă mai devreme, asta-i tot.

Ophelie ar fi vrut să ştie ce scheme urzise Thorn pentru ca bunica lui să ajungă să facă pe bolnava. Poate că o amenințase pe față? Aerul devenise brusc mult mai respirabil şi Ophelie îi era îndatorată pentru asta. Totuşi, în continuare nu se simțea în largul ei. Avea impresia că pluteşte o primejdie în aer, fără să poată spune ce anume.

Privirea lui Berenilde se agăță de reflexia în alb şi negru a lui Mim în oglindă.

— Iată-te! O să-ți găseşti accesoriile pe banchetă. Să nu le pierzi, n-avem altele de schimb.

Ophelie înțelese mesajul. Avea să apară şi la Curte în seara aceea. Chiar dacă era ascunsă sub chipul unui servitor, avea tot interesul să nu facă o impresie proastă.

Căută din ochi bancheta, în mijlocul clavecinelor şi rochiilor. Găsi o pălărie cu panglică albastră lungă, o vâslă

de gondolă. O descoperi şi pe mătuşa Roseline. Răvăşită de nelinişte, era atât de palidă, încât pielea ei îşi pierduse tonul gălbejit pe care-l avea de obicei.

— În fața întregii Curți... şopti ea printre dinții lungi. Să-i dai fiola în fața întregii Curți.

Mătuşa Roseline o interpreta pe servitoarea Isoldei care, neputând să se hotărască să-i dea stăpânei ei otrava pe care o ceruse, o înlocuieşte cu o poțiune de dragoste. Era un rolişor fără cuvinte, din cele care li se dădeau servitorilor, dar murea de trac la gândul că o să apară pe scenă, în fața unui public atât de însemnat.

În timp ce-şi punea pe cap pălăria de marinar, Ophelie se întrebă dacă şi Thorn va asista la reprezentație. Nu prea avea chef să se prefacă chiar în fața lui că vâsleşte.

Dacă se gândea bine, n-avea chef să facă asta în fata nimănui.

Orele care au urmat se scurseră cu încetinitorul. Berenilde, surorile lui Archibald şi doamnele din cor se agitau toate din pricina costumelor lor, odihnindu-se doar ca să bea ceaiuri cu miere. Ophelie şi mătuşa ei trebuiră să aştepte foarte cuminți pe bancheta lor.

Către prânz, Archibald trecu prin salonul de muzică. Îşi pusese nişte haine mai jerpelite ca oricând şi avea părul atât de prost pieptănat, încât semăna cu o claie de paie. Chiar ținea să pară neglijent când se cuvenea cel mai puțin. Pe lângă sinceritatea neîndurătoare, aceasta era una din puținele lui trăsături pe care Ophelie le aprecia.

Archibald le făcu recomandări de ultim moment croitoreselor surorilor sale.

— Rochiile astea sunt mult prea îndrăznețe pentru vârsta lor. Puneți mâneci bufante în locul mănuşilor şi adăugați nişte panglici mari ca să ascundeți decolteurile.

— Dar, domnule... îngăimă o cusătoreasă aruncând o privire alarmată spre ceas.

— Faceți în aşa fel încât să nu li se vadă decât pielea feței.
Archibald nu luă în seamă țipetele îngrozite ale surorilor sale. Zâmbetul lui nu era dezinvolt ca de obicei, de parcă ideea c-o să le arunce în ghearele Curții îi repugna. Era un frate foarte protector, Ophelie trebuia să-i recunoască acest merit.

— Nu-i negociabil, decretă el în timp ce surorile lui nu încetau să protesteze. Şi-acum mă-ntorc la invitații mei. Tocmai mi-am pierdut majordomul-şef şi nu-mi văd capul de câte probleme administrative am de rezolvat.

După ce plecă Archibald, privirea lui Ophelie începu să treacă întruna de la pendulă la Berenilde şi la mătuşa Roseline. Se simțea năpăstuită în livrea, de parcă o numărătoare inversă se tot derula în tăcere. Mai erau doar şapte ore până la reprezentație. Doar cinci ore. Doar trei ore. Gustave murise, şi totuşi, în mod absurd, încă se simțea pradă şantajului său. Ar fi trebuit s-o prevină pe Berenilde în legătură cu ce se întâmplase în temniță. Nu se putea linişti văzând-o atât de nepăsătoare în fața oglinzii ei. Lui Ophelie îi era teamă, pentru ea, pentru copil, pentru mătuşa ei, de asemenea, fără să aibă vreun motiv întemeiat.

Până la urmă, oboseala îi risipi neliniştile şi începu să dormiteze pe banchetă.

Se trezi din cauza tăcerii. O tăcere atât de adâncă, încât o dureau urechile. Surorile lui Archibald nu mai sporovăiau, croitoresele îşi întrerupseseră lucrul, obrajii lui Berenilde păliseră.

Nişte bărbați şi femei tocmai năvăliseră în salonul de muzică. Oamenii aceia nu semănau cu nobilii de la Clardelună. Nu purtau nici peruci, nici zorzoane, dar stăteau toți atât de drepți, încât ai fi putut crede că sunt stăpânii locului. Frumoasele lor veşminte de blană, mai potrivite în păduri decât în saloane, nu le ascundeau

tatuajele de pe brațe. Toți aveau în comun o privire dură, tăioasă ca oțelul. Aceeaşi privire pe care o avea şi Thorn.

Dragoni.

Stânjenită de vâsla ei, Ophelie se ridică de pe bancheta unde stătea ca să se încline ca orice valet care ținea măcar puțin la viața lui. Thorn o avertizase, familia lui intra foarte repede la bănuieli.

Când se ridică, Ophelie o recunoscu pe Freyja după buzele strânse şi nasul ascuțit. Îşi plimba ochii înghețați peste rochiile de scenă şi instrumentele muzicale, apoi îi fixă asupra surorilor lui Archibald, palide şi tăcute.

— Nu ne salutați, domnişoarelor? rosti ea încet. Chiar nu merităm să fim invitații voştri pentru o zi? N-avem autorizație să urcăm la Clardelună decât o dată pe an, dar poate că şi asta vi se pare prea mult?

Descumpănite, toate surorile se întoarseră spre sora lor mai mare, mişcându-se la unison ca o giruetă. Răbdarea ridică bărbia cu demnitate şi îşi încleştă mâinile ca să nu-i tremure. Poate că era cel mai puțin frumoasă, din cauza trăsăturilor severe, dar nu-i lipsea curajul.

— Iertați-mă, doamnă Freyja, nu ne aşteptam la vizita asta neprevăzută. E de-ajuns, cred, să vă uitați în jur ca să înțelegeți ce jenă ne e. Toate suntem pe cale să ne îmbrăcăm pentru operă.

Răbdarea le aruncă o privire plină de-nțeles Dragonilor cu bărbi zbârlite şi cu brațe acoperite de cicatrici. Cu hainele lor de blană albă, semănau cu nişte urşi polari care se rătăciseră în lumea oamenilor.

Se auziră exclamații indignate în rândul doamnelor din cor. Tripleții lui Freyja pufneau în râs aplecându-şi capetele rase pe sub rochii. Mama lor nu le spuse nimic ca să-i cumințească. Dimpotrivă, se aşeză pe taburetul unui clavecin, cu coatele pe capac, foarte hotărâtă să rămână. Avea pe buze un zâmbet pe care Ophelie îl cunoştea bine;

era cel pe care-l afişase în trăsură înainte s-o pocnească tare.

— Continuaţi în voie, domnişoarelor, n-o să vă deranjăm. E o simplă reuniune de familie.

Nişte jandarmi bănuitori intrară în salon ca să vadă dacă e totul în regulă, dar Răbdarea le făcu semn să plece, apoi le ceru croitoreselor să-şi termine treaba.

Atunci Freyja îşi întoarse zâmbetul forţat spre Berenilde.

— A trecut mult timp, mătuşă. Mi se pare că aţi îmbătrânit.

— Chiar mult timp, draga mea nepoată.

În spatele posturii şterse a lui Mim, Ophelie nu pierdea nimic din scenă. Tot făcând pe valetul, învăţase să surprindă fiecare detaliu din câteva priviri atente. Nu putea să se uite insistent la Berenilde, dar putea să pună cap la cap tot ce observa la ea. Timbrul vocii. Imobilitatea ei desăvârşită în rochia frumoasă a Isoldei. Braţele înmănuşate, pe care le ţinea pe lângă corp ca să nu le-ncrucişeze instinctiv pe pântec.

Sub calmul ei aparent, Berenilde era încordată.

— Eşti nedreaptă, surioară. Mătuşa noastră n-a fost niciodată mai luminoasă!

Un bărbat pe care Ophelie nu-l cunoştea înaintase cu îndrăzneală spre Berenilde ca să-i sărute mâna. Avea bărbia ieşită-n afară, umerii atletici şi tenul strălucitor. Dacă era frate cu Freyja, atunci era fratele vitreg al lui Thorn. Nu semăna deloc cu el.

Intervenţia lui avu darul s-o destindă pe Berenilde, care îl mângâie afectuos pe obraz.

— Godefroy! Atât de greu ajunge să te scoată cineva din provincia ta! în fiecare an mă-ntreb dacă o să supravieţuieşti iernii îngrozitoare de acolo, din adâncul pădurii tale.

Bărbatul râse zgomotos, un râs care n-avea nimic de-a face cu chicotelile obişnuite ale curtenilor.

— Ce Dumnezeu, mătuşă, nu mi-aş permite niciodată să mor fără să mai beau o dată ceai cu domnia-voastră.

— Berenilde, unde e Catherine? Nu-i cu tine?

De data asta vorbise un bătrân. Cel puţin Ophelie bănui că-i bătrân: cu toate ridurile şi cu barba lui albă, semăna cu un dulap. Privea cu dispreţ mobilierul rafinat care îl înconjura. Imediat ce începuse să vorbească, toţi membrii familiei se întorseseră spre el ca să-l asculte. Un adevărat patriarh.

— Nu, tată Vladimir, spuse Berenilde cu blândeţe. Mama a plecat de pe Cetacera. E bolnavă, nu vine la vânătoarea de mâine.

— Un Dragon care nu vânează nu mai e Dragon, mormăi bătrânul în barbă. Tot frecventând saloanele, mama ta şi cu tine aţi ajuns nişte fandosite. Poate ai de gând să ne anunţi acum că nici tu n-o să vii?

— Tată Vladimir, mi se pare că mătuşa Berenilde are circumstanţe atenuante.

— Dacă n-ai fi fost cel mai bun vânător al nostru, Godefroy, ţi-aş fi tăiat mâinile pentru că ai pronunţat cuvinte atât de ruşinoase. Mai e nevoie să-ţi aduc aminte ce reprezintă pentru noi această mare vânătoare de primăvară? O artă nobilă practicată doar de noi, care-i aduce aminte lumii de sus cine suntem. Dragonii sunt cei care aduc carnea pe care curtenii o găsesc în farfurie în fiecare zi!

Tatăl Vladimir ridicase glasul astfel încât fiecare persoană prezentă în sală să-l poată auzi. Şi Ophelie îl auzise, dar îl înţelesese cu greu. Bărbatul acesta avea un accent îngrozitor.

— E o tradiţie foarte respectabilă, recunoscu Godefroy, dar nu e lipsită de pericole. În starea ei, mătuşa Berenilde ar putea să fie scuzată...

— Prostii! exclamă o femeie care tăcuse până atunci. Mai aveam puțin şi te năşteam, băiete, şi încă vânam în tundră.

„Mama vitregă a lui Thorn”, sublinie Ophelie în sinea ei. Era leită Freyja, doar cu trăsături mai accentuate. Probabil că nici ea n-o să-i fie niciodată prietenă. Ophelie nu prea ştia ce să creadă despre Godefroy. Îi inspira simpatie în mod spontan, dar nu mai avea încredere în oamenii prea cumsecade, după renghiul urât pe care i-l jucase bunica.

Tatăl Vladimir ridică mâna mare tatuată arătând spre tripleți, ocupați în colțul lor să dezmembreze o harpă.

— Uitați-vă la ei, voi toți! Iată cum sunt Dragonii. N-au împlinit încă zece ani, şi mâine o să vâneze primele fiare având ca arme doar propriile gheare.

Aşezată în fața clavecinului, Freyja jubila. Schimbă o privire complice cu Haldor, soțul ei cu barbă blondă, mare.

— Ce femeie se mai poate lăuda că ne duce aşa mai departe neamul? continuă tatăl Vladimir, rotind o privire aspră în jur. Tu, Anastasia, care eşti prea urâtă ca să-ți găseşti un soț? Tu, Irina, care n-ai dus niciodată la bun sfârşit o sarcină?

Toate chipurile se plecară sub săgeata necruțătoare a privirii sale, care semăna cu un far ce scrutează orizontul. O tăcere plină de stinghereală cuprinse tot salonul. Surorile lui Archibald se prefăceau că se agită cu costumele lor, dar nu pierdeau o vorbă din ce se spunea acolo.

Lui Ophelie nu-i venea să creadă. Era odios să învinovățeşti aşa femeile. Aproape de ea, mătuşa Roseline se îneca atât de tare, încât putea să-i audă fiecare respirație.

— Nu vă enervați, tată Vladimir, spuse Berenilde cu o voce liniştită. O să fac parte din grupul vostru mâine, ca întotdeauna.

Bătrânul îi răspunse cu o privire cumplită.

— Nu, Berenilde, n-ai făcut întotdeauna parte din grupul nostru. Luând bastardul sub aripa ta şi transformându-l în ceea ce e azi, ne-ai trădat pe toți.

— Thorn face parte din familia noastră, tată Vladimir. Ne curge prin vine acelaşi sânge.

Rostind aceste cuvinte, Freyja slobozi un râs disprețuitor care făcu să răsune toate coardele clavecinului.

— E un individ ambițios, un oportunist neruşinat! O să-i dezmoştenească pe copiii mei în favoarea copiilor lui după ce se căsătoreşte cu femeiuşcă aceea ridicolă.

— Linişteşte-te, şopti Berenilde. Îi atribui lui Thorn o putere pe care n-o are.

— El gestionează finanțele, mătuşă. Bineînțeles că are această putere.

Ophelie se prinse cu amândouă mâinile de vâsla de gondolier. Începea să înțeleagă de ce familia logodnicului ei o ura atât de mult.

— Bastardul ăsta nu-i un Dragon, continuă tatăl Vladimir cu o voce înspăimântătoare. Dacă-şi strecoară numai nasul ticălos mâine la vânătoarea *noastră*, îi imprim cu mare plăcere încă o cicatrice pe corp. Iar tu, spuse el îndreptând arătătorul spre Berenilde, dacă nu te văd acolo, o să fii dezonorată. Nu te baza prea mult pe atențiile monseniorului Farouk, frumoasa mea, nu mai atârnă decât de un fir.

Berenilde răspunse la amenințarea lui cu un zâmbet suav.

— Vă rog să mă scuzați, tată Vladimir, dar trebuie să termin să mă pregătesc. Ne întâlnim după reprezentație.

Bătrânul pufni cu dispreț, şi toți Dragonii porniră în urma lui. Ophelie îi numără din ochi pe măsură ce ieşeau pe uşă. Erau doisprezece, cu tot cu tripleții. Deci acesta era tot clanul?

Imediat ce plecară Dragonii, conversațiile continuară în salon precum cântecul păsărilor după furtună.

— Doamnă, îngăimă croitorul întorcându-se la Berenilde, putem să vă terminăm rochia?

Berenilde nu-l auzi. Îşi mângâia pântecul cu o duioşie melancolică.

— Fermecătoare familie, nu-i aşa? îi şopti copilaşului ei.

Opera

Când ceasul din galeria principală a bătut de şapte ori, Clardelună se golise deja de populaţie. Toată lumea, de la invitaţii permanenţi ai ambasadei la micii curteni în trecere pe-acolo, luase ascensoarele care urcau în turn.

Archibald aşteptase ultimul moment ca să adune în jurul lui trupa de la operă. Era formată din cele şapte surori ale sale, Berenilde şi suita ei, doamnele din cor, precum şi ducii Hans şi Otto, care interpretau singurele roluri masculine din piesă.

— Vă rog să mă ascultaţi cu foarte mare atenţie, spuse Archibald scoţându-şi ceasul dintr-un buzunar găurit. Peste câteva clipe vom lua ascensorul şi vom părăsi azilul diplomatic. Prin urmare, vă cer insistent să fiţi prudenţi. Turnul e în afara jurisdicţiei mele. Acolo sus nu voi mai putea să vă apăr de duşmani.

Îşi adânci ochii de culoarea cerului în ochii lui Berenilde de parcă i se adresa mai ales ei. Aceasta îi zâmbi cu vioiciune. În realitate, părea atât de sigură pe ea în acea clipă, încât era învăluită într-o aură de invulnerabilitate.

Lui Ophelie, care era ascunsă sub pălăria de gondolier, i-ar fi plăcut să fie la fel de sigură pe ea. Întâlnirea cu familia logodnicului ei acţionase ca o avalanşă de zăpadă.

— Pe voi, continuă Archibald întorcându-se de data asta spre surorile lui, o să vă aduc la Clardelună imediat ce se termină reprezentaţia.

Nu se lăsă înduplecat când ele începură să strige, protestând că nu mai sunt copii şi că n-are suflet. Ophelie

se întrebă dacă tinerele acestea cunoscuseră vreodată altceva în afară de domeniul fratelui lor.

Când Archibald îi întinse brațul lui Berenilde, toată trupa se așeză repede în fața grilajului aurit al ascensorului, strașnic păzit de patru jandarmi. Lui Ophelie începu să-i bată inima mai tare. Câți nobili nu văzuse ea urcând în unul din aceste ascensoare? Oare cum arăta lumea asta de sus, la care ducea totul?

Un liftier deschise grilajul și trase de un șnur. Peste câteva minute, ascensorul coborî din turn. Văzută dinspre coridor, părea că în cabină nu-i loc decât pentru trei sau patru persoane. Totuși, cei douăzeci și doi de membri ai trupei intrară toți fără să fie nevoie să se împingă.

Ophelie nu fu surprinsă când descoperi o sală mare, cu banchete de catifea și mese pline de prăjituri. Absurditățile spațiului făceau acum parte din viața ei cotidiană. Niște *trompe-l'oeil* prelungeau iluzoriu această suprafață, deja considerabilă, sub forma unor grădini însorite și galerii cu statui. Erau atât de reușite, încât Ophelie se izbi de un perete crezând că intră într-un alcov.

Aerul din jurul ei mustea de parfumuri amețitoare. Cei doi duci cu perucă se sprijineau în măciuliile bastoanelor. Doamnele din cor își pudrau iar nasul cu un aer cochet. Era o adevărată realizare să se miște prin toată lumea asta fără să lovească pe nimeni cu vâsla. Lângă ea, mătușa Roseline nu avea aceleași probleme, pentru că singurul ei accesoriu era fiola pe care trebuia să i-o dea lui Berenilde pe scenă. O manevra nervoasă, din ce în ce mai agitată, de parcă ținea în mână un cărbune aprins.

Un valet îmbrăcat într-o livrea galbenă ca mierea sună dintr-un clopoțel.

— Doamnelor, domnișoarelor și domnilor, vom pleca. Ne vom opri la sala de Consiliu, la grădinile suspendate, la

băile curtezanelor, iar punctul final va fi Opera familială. Compania de ascensoare vă doreşte o ascensiune excelentă!

Grilajul aurit se închise la loc şi ascensorul se înălță cu o lentoare de elefant.

Agățându-se de vâslă de parcă îi depindea viața de ea, Ophelie n-o scăpa din ochi pe Berenilde. Cu seara care se apropia, se gândea că e esențial ca măcar una din ele să fie vigilentă. Niciodată nu i se păruse atmosfera atât de furtunoasă. Urma să cadă trăsnetul, cu siguranță: mai rămânea acum doar să ştie unde şi când.

Când văzu că Archibald se apleacă la urechea lui Berenilde, Ophelie făcu un pas în față ca să-i asculte mai bine.

— Am asistat, fără să vreau, la mica reuniune a familiei domniei-voastre.

Ophelie se încruntă, apoi îşi aduse aminte că Archibald putea să vadă şi să audă tot ce vedeau şi auzeau surorile sale.

— N-ar trebui să luați în seamă toate provocările astea, dragă prietenă, continuă el.

— Credeți că sunt făcută din zahăr? îl tachină Berenilde scuturând din buclişoarele blonde.

Ophelie văzu cum se întinde un surâs pe profilul angelic al lui Archibald.

— Ştiu foarte bine de ce sunteți capabilă, dar trebuie să veghez asupra domniei-voastre şi a copilului pe care-l purtați în pântec. În fiecare an, marea vânătoare a familiei domniei-voastre se termină cu mai multi morti. Să nu uitați asta.

Ophelie tremură din tot corpul. Vedea iar uriaşele schelete de mamuți şi de urşi pe care strămoşul Augustus le desenase în carnetul lui de călătorie. Oare Berenilde chiar avea de gând să le ducă la vânătoare mâine? Oricâtă bunăvoință ar fi avut, Ophelie nu se vedea în stare să

participe la o vânătoare în zăpadă, pe timp de noapte, la minus 25 de grade.

Se sufoca fiind nevoită să tacă întruna.

— Opera familială! anunță lacheul.

Pierdută-n gânduri, Ophelie urmări mişcarea trupei. Se întâmplă ce trebuia să se întâmple: lovi pe cineva cu vâsla ei de gondolier. Făcu tot felul de plecăciuni ca să-şi arate stinghereala până să-şi dea seama că se adresează unui băietei.

— Nu-i nimic, spuse cavalerul frecându-se la ceafă. Nu m-a durut.

În spatele ochelarilor lui rotunzi, cu lentile groase, chipul lui era inexpresiv. Ce făcea oare copilul acela cu ei în ascensor? Era atât de discret, încât Ophelie nu-l observase. După incidentul acesta rămase cu o inexplicabilă nelinişte.

În foaierul mare, câțiva gentilomi rămăseseră să fumeze trabucuri. Când a trecut trupa, s-au întors glumind. Ophelie era prea uimită ca să-i vadă bine. Cele douăsprezece lustre de cristal ale galeriei se reflectau perfect în parchetul lustruit; i se părea că merge pe lumânări.

Foaierul ajungea la poalele unei monumentale scări de onoare cu elice dublă. Numai din marmură şi cupru, cu mozaicuri şi elemente aurite, scara ducea la sala Operei. La fiecare treaptă de la nivelul palierului, nişte statui de bronz țineau lămpi cu gaz în formă de liră. Cele două şiruri de trepte simetrice duceau la culoarele laterale, unde draperiile lojelor şi balcoanelor erau aproape toate trase. Aerul fremăta de şoapte şi râsete înfundate.

Pe Ophelie o luă cu amețeală la gândul că trebuie să urce pe nenumăratele trepte. Fiecare mişcare îi înfigea o lamă invizibilă în coaste. Din fericire, trupa ocoli scara mare, coborî câteva trepte şi trecu prin intrarea artiştilor, situată chiar sub sala Operei.

— Aici vă las, şopti Archibald. Trebuie să ajung la locul meu din balconul de onoare înainte de sosirea Monseniorului nostru.

— O să ne spuneți impresiile după spectacol? îl rugă Berenilde. Ceilalți o să mă flateze fără niciun strop de sinceritate. Cel puțin ştiu că pot să contez pe sinceritatea nestrămutată a domniei-voastre.

— Vă asumați riscurile. Nu-mi place mai deloc opera.

Archibald îi făcu semn cu pălăria şi închise uşa în urma lui.

Intrarea artiştilor ducea la o rețea întortocheată de culoare care ajungeau până la depozitele cu decoruri, sălile cu mecanisme şi lojele cântăreților. Ophelie nu intrase niciodată într-o Operă; intrarea în această lume prin culise era o experiență fascinantă. Se uită curioasă la figuranții îmbrăcați în tot soiul de costume şi la cabestanele folosite pentru tragerea cortinei sau pentru schimbarea decorurilor.

Doar când ajunse la loja cântărețelor îşi dădu seama că mătuşa Roseline nu mai e în urma lor.

— Duceți-vă s-o căutați repede, porunci Berenilde aşezându-se în fața unei măsuțe de toaletă. Nu apare decât la sfârşitul actului I, dar trebuie neapărat să rămână lângă noi.

Ophelie era de aceeaşi părere. Lăsă jos vâsla ca să n-o încurce, apoi o luă de-a lungul coridoarelor. Probabil că fosa de orchestră era chiar dedesubt; putea să-i audă pe muzicienii care îşi acordau instrumentele. Spre marea ei uşurare, o găsi repede pe mătuşa Roseline. Proțăpită în mijlocul unui culoar, foarte țeapănă în rochia neagră austeră, bloca trecerea maşiniştilor. Ophelie îi făcu semn s-o urmeze, dar mătuşa ei păru că n-o vede. Se învârtea pe loc, complet dezorientată, cu fiola în mână.

— Închideți odată uşile astea, mormăi ea printre dinți. Nu pot să sufăr curentul.

Ophelie se repezi s-o ia de braț ca s-o ducă până la lojă. Era clar, din cauza tracului mătuşa Roseline făcea lucruri nechibzuite. Mai ales nu trebuia să înceapă să vorbească aşa în public. Accentul ei animist se simțea imediat ce ieşea din „Da, doamnă” şi „Bine, doamnă”. Mătuşa Roseline îşi veni în fire când Ophelie o aşeză pe un scaun, în loja cântărețelor. Stătea dreaptă, tăcută, strângând fiola la piept, în vreme ce Berenilde făcea vocalize.

Surorile lui Archibald urcaseră deja în culise; apăreau în uvertură. Berenilde îşi făcea intrarea abia în scena din actul I.

— Luați ăsta.

Berenilde tocmai se întorsese spre Ophelie ca să-i dea un binoclu. Splendidă în rochia ei de scenă, cu părul coafat somptuos, avea aerul unei regine.

— Mergeți sus şi aruncați o privire discretă spre balconul lui Farouk. Când îşi fac apariția copilele astea fermecătoare, observați-l cu atenție. Aveți zece minute, niciun minut în plus.

Ophelie înțelese că Berenilde vorbeşte cu *ea,* nu cu Mim. Ieşi din lojă, traversă un culoar şi urcă pe o scară. Ridică ochii spre pasarelă, dar draperia mare acoperea totul; de-acolo de sus n-o să vadă sala. Se întoarse în culise, cufundate în penumbră, unde câteva rochii foşnitoare fremătau ca nişte lebede agitate. Surorile lui Archibald abia aşteptau să intre-n scenă.

Se auziră câteva ropote de aplauze; cortina se ridica. Orchestra interpretă primele acorduri ale uverturii şi doamnele din cor îşi avântară vocile la unison: „Preacinstiți seniori, vreți să ascultați o frumoasă poveste de dragoste şi moarte?” Ophelie ocoli scena şi descoperi nişte draperii întinse în planul secund ca să ascundă culisele. Aruncă pe furiş o privire printre poalele cortinei. Văzu întâi partea din

spate a unui decor cu un oraş în două dimensiuni, apoi spatele doamnelor din cor şi, în sfârşit, marea sală a Operei.

Ophelie îşi scoase pălăria cu panglică lungă şi îşi puse binoclul peste ochelari.

Acum putu să vadă cu precizie şirurile de fotolii, cu auriu şi roşu, care acopereau parterul. Erau puține scaune goale. Cu toate că, oficial, spectacolul începuse, nobilii continuau să vorbească între ei în spatele mănuşilor şi evantaielor. Lui Ophelie i se păru că sunt scandalos de nepoliticoşi; doamnele din cor repetaseră zile întregi pentru reprezentație. Enervată, ridică binoclul spre galeriile superioare care se înălțau în sala Operei pe cinci niveluri. Toate lojele erau ocupate. În loje oamenii stăteau de vorbă, râdeau, jucau cărți, dar nimeni nu asculta corul.

Când balconul mare de onoare îi apăru în amândouă lentilele binoclului, Ophelie îşi ținu răsuflarea. Thorn era acolo. Înțepenit în uniforma lui neagră, cu brandenburguri, consulta ceea ce ea presupuse că e ceasul de buzunar de care nu se despărțea nicicând. Înseamnă că funcția lui de intendent era importantă dacă avea un loc aici... Ophelie îl recunoscu pe Archibald după jobenul lui vechi, chiar lângă el; îşi privea unghiile cu un aer nepăsător. Cei doi bărbați se ignorau cu atâta ostentație, fără măcar să se prefacă o clipă că îi interesează piesa, încât Ophelie nu putu să-şi înăbuşe un suspin de lehamite. Nu erau deloc un exemplu bun.

Mutând binoclul dintr-o parte-n alta, văzu un şir întreg de femei împodobite cu diamante – probabil nişte favorite –, apoi descoperi un uriaş îmbrăcat cu o haină elegantă de blană. Ophelie făcu ochii mari. Aşadar el era spiritul familiei în jurul căruia gravitau toți aceşti nobili, toate aceste caste, toate aceste femei? Cel pentru care Berenilde făcuse o pasiune fără margini? Cel pentru care erau ucişi atâția oameni? Imaginația bogată a lui Ophelie îi făcuse dea lungul

săptămânilor un portret contradictoriu, rând pe rând glacial şi înflăcărat, duios şi nemilos, semeț şi înspăimântător.

Apatic.

Acesta fu primul cuvânt care-i trecu prin minte descoperind corpul acesta uriaş prăvălit pe tronul lui. Farouk stătea asemenea copiilor care se plictisesc, chiar pe marginea scaunului, cu coatele pe spătar, cu spatele încovoiat, aproape cocoşat. Îşi sprijinea bărbia în pumn ca să nu-i cadă; furtunul unei narghilele era înfăşurat în jurul mâinii celeilalte. Ophelie chiar ar fi crezut că doarme dacă n-ar fi zărit, printre pleoapele întredeschise, licărul unei priviri posomorâte.

În ciuda binoclului, desluşea cu greu detaliile fizionomiei lui. Poate că Farouk avea trăsături dure, marcate de contraste puternice, dar avea puritatea marmurei. Ophelie înțelese, văzându-l, de ce toți descendenții lui aveau pielea şi părul de culoare atât de deschisă. Chipul lui imberb, pe care distingeai cu greu arcada sprâncenelor, linia nasului, cuta gurii, părea din sidef. Farouk era perfect neted, fără umbre, fără asperități. Coada lui împletită lungă, albă era răsucită în jurul corpului asemenea unui straniu râu de gheață. Părea în acelaşi timp bătrân de când lumea şi tânăr ca un zeu. Era frumos, fără îndoială, dar lui Ophelie i se părea prea lipsit de căldură umană ca s-o emoționeze.

Surprinse, în sfârşit, un strop de interes în toată această toropeală când apărură pe scenă surorile lui Archibald. Farouk mestecă ciocul narghilelei, apoi, cu lentoare suavă ca de şarpe, întoarse capul spre favoritele lui. Restul corpului nu se mişcase, aşa că, până la urmă, gâtul i se opri într-un unghi imposibil. Ophelie îl văzu din profil cum mişcă buzele, şi toate favoritele, galbene de gelozie, transmiseră mesajul la ureche din om în om până la Archibald. Cu siguranță complimentul nu era pe placul său, pentru că Ophelie văzu că se ridică de pe scaun şi părăseşte balconul.

Thorn nu-şi desprinsese ochii de la ceasul lui; abia aştepta să se întoarcă la Intendenţă, şi nu ascundea deloc asta.

Interesul pe care Farouk îl manifestase faţă de surorile ambasadorului se propagă de la balcoane la parter. Toţi nobilii, care nu se uitaseră până atunci la spectacol, începură să aplaude călduros. Ce aproba spiritul familiei aproba toată Curtea lui.

Ophelie închise draperiile şi îşi puse din nou pe cap pălăria de gondolier. Putea să-i dea înapoi binoclul lui Berenilde, îşi învăţase bine lecţia.

În culise, nişte admiratori se înghesuiau deja să le declare surorilor lui Archibald sentimentele lor înflăcărate. Niciunul din ei nu-i aruncă vreo privire lui Berenilde, care stătea în picioare în gondola ei pe şine, ca o regină solitară. Când se sui în spate ca să se instaleze în locul vâslaşului, Ophelie o auzi şoptind, în timp ce zâmbea:

— Profitaţi de firimiturile astea de glorie, drăguţele mele, sunt efemere.

Ophelie îşi lăsă borul amplu al pălăriei peste faţă. Uneori Berenilde îi dădea fiori pe şira spinării.

Departe, viorile şi harpele orchestrei anunţară intrarea Isoldei. Mecanismul propulsă uşurel gondola pe şine. Ophelie trase aer în piept ca să capete curaj. Trebuia să-şi facă rolul de vâslaş pe toată durata primului act.

Când ambarcaţiunea porni pe scenă, Ophelie se uită la mâinile ei goale nevenindu-i să creadă. Îşi uitase vâsla în lojă.

Aruncă o privire disperată spre Berenilde, sperând din partea ei miracolul care urma să le salveze de ridicol, dar cântăreaţa se semeţea deja, strălucitoare sub luminile rampei. Ophelie trebui să se hotărască să improvizeze, negăsind nimic mai bun de făcut decât să mimeze gesturile vâslaşului fără accesoriul lui preţios.

Probabil că n-ar fi atras deloc atenția dacă n-ar fi stat în picioare, sus de tot, la marginea gondolei, îngrozită, își mușcă buza când în sală izbucniră niște râsete, tăindu-i lui Berenilde elanul când ea intona: „Noapte de dragoste, în cetatea cerului, noapte cum n-a mai fost...” Uluită, orbită de luminile scenei, Berenilde respiră de mai multe ori, sufocându-se, când înțelese că nu de ea râdeau, ci de vâslașul ei. În spatele ei, Ophelie se strădui să-și țină cumpătul, legănându-și șoldurile în tăcere cât urmări mișcările unei vâsle invizibile. Trebuia să facă asta, altfel stătea prostește cu brațele în jos. Berenilde schiță atunci un zâmbet de toată frumusețea care reteză hlizelile și își continuă cântecul ca și când n-ar fi fost întreruptă.

Ophelie o admiră sincer. Ea avu nevoie de multe rotiri de vâslă imaginare până să-nceteze să se mai uite fix doar la pantofi. În timp ce în jurul ei se cânta despre dragoste, ură și răzbunare, pe Ophelie o dureau tot mai rău coastele. Încercă să se concentreze asupra iluziei apei care curgea fără-ncetare în mijlocul caselor de carton și al podurilor improvizate, dar spectacolul acesta n-o abătu prea multă vreme de la gândurile ei.

La adăpostul pălăriei, riscă atunci o privire curioasă spre balconul de onoare. Pe tronul lui, Farouk se metamorfozase. Ochii îi străluceau ca niște flăcări. Chipul lui de ceară se topea văzând cu ochii. Nici intriga operei, nici frumusețea cântecului nu aveau efectul acesta asupra lui, ci Berenilde, doar Berenilde. Ophelie înțelegea acum de ce ținuse atât de mult să reapară în fața lui. Era conștientă de influența pe care o avea asupra lui. Stăpânea la perfecție arta senzualității, cea care știe să aprindă focul dorinței chiar și doar prin limbajul trupului.

Felul în care colosul acesta de marmură se topea la vederea acestei femei era un spectacol tulburător pentru Ophelie. Nu se simțise niciodată atât de străină de lumea lor

ca în acel moment. Pasiunea care îi unea era, fără-ndoială, lucrul cel mai adevărat şi mai sincer la care asistase de când ajunsese la Pol; dar Ophelie n-avea să simtă niciodată acel adevăr. Cu cât se uita mai mult la amândoi, cu atât mai convinsă era. Putea să facă eforturi ca să fie mai indulgentă cu Thorn, dar n-o să fie niciodată vorba de dragoste. Oare îşi dădea seama şi el de asta?

Dacă nu şi-ar fi uitat vâsla, probabil că Ophelie ar fi scăpat-o, de uimire. Tocmai zărise privirea necruţătoare pe care Thorn i-o arunca din balconul de onoare. Din alt punct al scenei, nimeni n-ar fi putut să surprindă această nuanţă în unghiul privirii sale şi să bănuiască apoi că el nu se uita numai la mătuşa lui. Totuşi, din locul în care stătea Ophelie, la marginea gondolei, vedea bine că pe Mim îl fixa aşa, fără pic de stânjeneală.

„Nu, se gândi atunci Ophelie, strângându-i-se stomacul. Nu-şi dă seama. Aşteaptă de la mine un lucru pe care eu nu pot să i-l ofer."

Când se apropia sfârşitul actului, un nou incident o readuse la realitate. Mătuşa Roseline, care trebuia să-i aducă poţiunea de dragoste Isoldei, nu mai apăru deloc pe scenă. O tăcere stingheritoare îi cuprinse pe cântăreţi, şi chiar Berenilde rămase fără voce câteva clipe. Un figurant o scoase din încurcătură întinzându-i o cupă în locul fiolei.

Din momentul acela, Ophelie nu se mai gândi nici la Thorn, nici la Farouk, nici la Operă, nici la vânătoare, nici la coasta ei. Voia doar să ştie dacă mătuşa ei se simte bine, nimic altceva nu mai conta pentru ea. Când căzu cortina pentru pauză, în mijlocul aplauzelor şi uralelor, coborî din gondolă fără să-i arunce nicio privire lui Berenilde. Oricum, nu mai avea nevoie de ea în actul II.

Ophelie se linişti găsind-o pe mătuşa Roseline în lojă, chiar în locul în care o lăsase. Aşezată pe scaun, foarte

dreaptă, cu fiola în mâini, părea pur şi simplu să nu-şi fi dat seama că trecuse timpul.

Ophelie îi scutură uşor umărul.

— N-o să reuşim dacă ne mişcăm întruna, spuse mătuşa Roseline pe un ton înțepat, cu privirea pierdută-n gol. Ca să-ți iasă bine o fotografie, trebuie să stai nemişcat.

Oare delira? Ophelie îi puse o mână pe frunte, dar părea să aibă o temperatură normală, ceea ce o nelinişti şi mai mult. Mătuşa Roseline se purta deja ciudat de mai înainte. Clar, ceva nu era în regulă.

Ophelie verifică dacă sunt singure în lojă, apoi îndrăzni să vorbească încet:

— Nu vă simțiți bine?

Mătuşa Roseline lovi aerul de parcă se învârtea în jurul ei o muscă, dar nu răspunse. Părea complet pierdută în gânduri.

— Mătuşă? o strigă Ophelie, din ce în ce mai îngrijorată.

— Ştii foarte bine ce cred despre mătuşa ta, bietul meu Georges, mormăi Roseline. E o analfabetă care foloseşte cărțile pe post de combustibil. Refuz să frecventez o persoană care respectă atât de puțin hârtia.

Ophelie se uită la ea cu ochii cât cepele. Unchiul Georges murise de vreo douăzeci de ani. Mătuşa Roseline nu era pierdută în gânduri; era pierdută în amintiri.

— Naşă, o imploră Ophelie în şoaptă. Totuşi, mă recunoaşteți?

Mătuşa nu se uită deloc la ea, de parcă fata era din sticlă. Pe Ophelie o cuprinse un sentiment de vină pe care nu-l putea stăpâni. Nu ştia nici de ce, nici cum, dar avea vag impresia că ea e de vină pentru ce i se întâmplă mătuşii Roseline. Îi era frică. Poate că nu se-ntâmplase nimic şi era doar o rătăcire trecătoare, dar ceva din ea îi şoptea că e o problemă mult mai gravă.

Aveau nevoie de Berenilde.

Cu gesturi grijulii, Ophelie luă fiola din mâinile crispate ale mătuşii ei, apoi rămase aşezată lângă ea pe durata actelor II şi III. Fu o aşteptare interminabilă, pe care mătuşa Roseline o presără cu fraze fără cap şi coadă, fără să vrea deloc să-şi vină-n fire. Era ceva de neîndurat să vezi cum stă pe scaunul acela, cu privirea pierdută, în acelaşi timp apropiată şi inaccesibilă.

— Mă întorc, şopti Ophelie, când aplauzele răsunară până-n tavanul lojei. Mă duc s-o caut pe Berenilde, ea o să ştie ce să facă.

— Trebuie doar să-ți deschizi umbrela, răspunse mătuşa Roseline.

Ophelie urcă scara care ducea la culise cât de repede reuşi cu coasta ei dureroasă. Tot mişcându-se, durerea aproape c-o împiedica să respire. Se strecură printre figuranții care se înghesuiau pe scenă ca să salute spectatorii. Ropotele de aplauze făceau să tresalte podeaua sub picioarele ei. Zeci de buchete de trandafiri erau aruncate pe scenă.

Ophelie înțelese mai bine motivul tuturor acelor onoruri când văzu că Farouk tocmai îi săruta mâna lui Berenilde. Spiritul familiei venise pe scenă ca să-şi exprime public admirația față de ea. Berenilde era în al nouălea cer: radioasă, epuizată, superbă şi victorioasă. În seara aceea, datorită prestației sale, tocmai îşi recucerise titlul de favorită printre favorite.

Cu inima bătându-i tare, Ophelie nu putea să-şi dezlipească ochii de la Farouk. Văzut de aproape, acest magnific uriaş alb era mult mai impresionant. Nu e de mirare că era considerat un zeu în viață.

Privirea pe care o aşternea asupra lui Berenilde, fremătând de emoție, radia într-un fel posesiv. Ophelie reuşi să-i citească pe buze singurul cuvânt pe care l-a pronunțat:

— Veniți.

Îşi aşeză degetele imense pe rotunjimea delicată a umărului ei şi, uşor, uşor, coborârâ treptele scenei. Mulțimea de nobili se năpusti după trecerea lor ca un talaz care se spărgea.

Ophelie îşi dădu seama că nu putea să se bazeze pe Berenilde în seara aceea. Trebuia să-l găsească pe Thorn.

Gara

Ophelie se lăsă în voia mişcării de reflux a spectatorilor spre ieşirile sălii. Când cobora odată cu ei marea scară de onoare, cât pe ce să fie călcată pe picioare de cinci ori. Toți spectatorii fură invitați în salonul Soarelui, unde se dădea o mare recepție. Fuseseră aranjate bufete, iar câțiva servitori în livrea galbenă se plimbau cu tăvi de la un nobil la altul servind băuturi dulci.

Un valet care nu face nimic ar fi atras atenția.

Ophelie luă o cupă de şampanie şi traversă mulțimea cu paşi mici, grăbiți, ca un servitor preocupat să potolească setea stăpânului său cât mai repede. Peste tot în jurul ei oamenii comentau prestația lui Berenilde, mezzo-ul ei prea amplu, acutele ei prea strânse, respirația ei tăiată la sfârşitul reprezentației. Acum, când Farouk era departe, criticile deveneau mai muşcătoare. Favoritele împodobite cu diamante, părăsite, se strânseseră în jurul prăjiturilor; când Ophelie trecu pe lângă ele, nu mai era vorba de critică muzicală, ci de machiaj nereuşit, de îngrăşare şi de frumusețe îmbătrânită. Era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru că era iubită de Farouk.

Ophelie se temu o clipă că Thorn se refugiase deja în intendenta lui, dar în cele din urmă îl zări. Nu era greu: chipul lui posomorât şi acoperit de cicatrici, înfipt pe corpul lui mare, de lungan, domina toată asistența. Taciturn cum era, era clar că ar fi preferat să fie lăsat în pace, dar nu-l

vedeai decât pe el; bărbați în redingotă se îndreptau neîncetat spre el.

— Impozitul acesta pe uşi şi ferestre e absurd!

— V-am trimis paisprezece scrisori, domnule intendent, şi n-am primit încă niciun răspuns!

— S-au golit cămările. Miniştri care strâng cureaua, spre ce se îndreaptă lumea?

— E datoria domniei-voastre să evitați foametea.

Ar fi bine ca vânătoarea asta mare să fie profitabilă, altfel o să aveți de-a face cu noi la următorul Consiliu!

Ophelie îşi croi drum printre toți aceşti funcționari pântecoşi ca să ajungă la Thorn. Acesta nu putu să nu se încrunte uimit când fata ridică spre el cupa de şampanie. Ophelie încercă să lipească pe chipul lui Mim o expresie insistentă. O să înțeleagă oare că îi cere ajutorul?

— Stabiliți o întâlnire cu secretarul meu, le spuse Thorn tuturor acelor domni pe un ton categoric.

Cu cupa de şampanie în mână, le întoarse spatele. Niciun gest, nicio privire spre Ophelie, dar ea o luă în urma lui, plină de încredere. O s-o ducă într-un loc sigur, o să-i vorbească despre mătuşa Roseline, găseau ei o soluție.

Acest moment de uşurare nu dură mult. Un voinic înalt trânti o palmă răsunătoare pe spatele lui Thorn, care vărsă cupa de şampanie pe pardoseală.

— Dragul meu frățior!

Era Godefroy, celălalt nepot al lui Berenilde. Spre ciuda lui Ophelie, nu venise singur; Freyja îl ținea de braț. Pe sub toca frumoasă de blană, îl măsura din ochi pe Thorn de parcă era o ciudățenie a naturii. Respectivul se mulțumi să scoată o batistă ca să-şi şteargă şampania de pe uniformă; nu părea prea emoționat că-şi vede familia.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, subliniată de zumzetul conversațiilor şi de muzica de cameră. Godefroy o risipi cu un râs magistral.

— Vă implor, nu vă uitați *iar* urât! De cinci ani nu ne-am văzut toți trei!
— De cincisprezece, spuse Freyja, cu o voce de gheață.
— Şaisprezece, o corectă Thorn cu asprimea lui obişnuită.
— Hotărât lucru, ce trece timpul! suspină Godefroy fără să renunțe la zâmbet.
Retrasă, Ophelie abia se putea abține să se uite lung la frumosul vânător. Cu fălcile lui puternice şi părul lui lung, auriu, Godefroy atrăgea atenția. În gura lui, accentul din Nord căpăta o sonoritate voioasă. Părea la fel de relaxat în trupul lui suplu pe cât era Thorn de stingher în corpul lui mare, osos.
— Nu-i aşa că mătuşa Berenilde a fost extraordinară astă-seară? A făcut cinste familiei noastre!
— Mai vorbim mâine, Godefroy, îl persiflă Freyja. Mătuşa noastră ar trebui să-şi cruțe forțele în loc să se epuizeze uguind. Un accident de vânătoare are loc repede.
Thorn îşi năpusti spre sora lui privirea de şoim. Nu rosti niciun cuvânt, dar Ophelie n-ar fi vrut să fie în fața lui în clipa aceea. Freyja îi zâmbi cu un aer feroce, fluturând în vânt nasul ascuțit în semn de sfidare.
— Toate astea nu te privesc. Tu n-ai dreptul să ni te alături, chiar dacă eşti intendent. Nu-i o minunată ironie?
Se desprinse de brațul fratelui său şi îşi ridică pelerina de blană ca să evite băltoaca de şampanie.
— Jur că nu mai vreau să te văd niciodată, spuse ea în loc de rămas-bun.
Thorn îşi încleştă fălcile, dar nu rosti niciun comentariu. Ophelie fu atât de şocată de asprimea acelor cuvinte, încât rămase pironită locului, blocând trecerea pentru Freyja. Făcu un pas într-o parte, dar acest mic contratimp nu fu iertat. Un valet o făcuse să aştepte pe Freyja, şi Freyja nu aştepta. Aruncă în jos spre Mim o privire plină de dispreț, ca înspre o insectă târâtoare.

Ophelie duse repede mâna la obraz. O durere fulgerătoare îi brăzdase pielea, de parcă o pisică invizibilă ar fi zgâriat-o pe față. Poate că Thorn a observat incidentul, dar n-a schițat niciun gest.

Freyja se pierdu în mulțime, lăsând în urmă o indispoziție pe care nici Godefroy nu reuşi s-o risipească.

— Nu era aşa de nesuferită când eram mici, spuse el clătinând din cap. Nici rolul de mamă nu-i reuşeşte. De când am ajuns la Cetacera soția mea şi cu mine, îşi bate întruna joc de noi. Cu siguranță ştii, Irina a pierdut încă o sarcină.

— Puțin îmi pasă.

Tonul lui Thorn nu era din cale-afară de ostil, dar spunea ce gândeşte. Godefroy nu păru câtuşi de puțin jignit.

— Aşa e, cu siguranță acum te gândeşti la căsnicia ta! exclamă el trăgându-i încă o palmă pe spate. Mi-e milă de femeia care o să-ți vadă figura sinistră în fiecare dimineață.

— O figură sinistră pe care ai aranjat-o în felul tău, îi aduse aminte Thorn pe un ton sec.

Râzând, Godefroy îşi trecu un deget peste sprânceană, de parcă îşi desena pe chip cicatricea lui Thorn.

— I-am dat caracter, ar trebui să-mi mulțumeşti. La urma urmei, ți-ai păstrat ochiul.

Masându-şi obrazul aprins, Ophelie tocmai îşi pierduse ultimele iluzii. Jovialul, amabilul Godefroy nu era decât o brută cinică. Când îl văzu că se îndepărtează râzând în hohote, tare de tot, îşi dori să nu se mai întâlnească în viața ei cu un Dragon. Familia asta a logodnicului ei era îngrozitoare, îi ajunsese ce văzuse.

— Foaierul Operei, spuse simplu Thorn, întorcându-se pe călcâie.

În vestibulul mare, atmosfera era mai respirabilă, dar tot erau acolo prea mulți oameni pentru ca Ophelie să poată spune ceva cu voce tare. Se gândea la mătuşa Roseline, care

era singură în loja artiştilor, îl urmă pe Thorn, care mergea cu paşi mari în fața ei, sperând că n-o s-o ducă prea departe.

El trecu prin fața casei de bilete şi intră în garderobă. Acolo nu era țipenie de om. Lui Ophelie i se păru ideal locul, de aceea fu derutată văzând că Thorn nu se opreşte totuşi. Înaintă printre şirurile de dulapuri, îndreptându-se spre cel pe care scria „intendent”. Oare voia să ia o haină? Scoase o legătură de chei din uniformă şi vârî una din ele, aurită, în broasca dulapului.

Când el deschise uşa, Ophelie nu văzu nici umeraşe, nici haine, ci o săliță. Făcându-i semn cu bărbia, Thorn o invită să intre, apoi încuie uşa în urma lor. Era o sală circulară, abia încălzită, fără mobilă; avea, în schimb, uşi pictate în toate culorile. O Roză a Vânturilor. Fără-ndoială, ar fi putut sta de vorbă acolo, dar locul era strâmt şi Thorn introducea deja cheia în altă broască.

— Nu trebuie să mă îndepărtez prea mult, şopti Ophelie.

— E vorba de câteva uşi, spuse Thorn pe un ton oficial.

Traversară o serie de Roze ale Vânturilor care ducea, până la urmă, la nişte tenebre înghețate. Cu răsuflarea tăiată de frig, Ophelie tuşi, scoțând nori de abur. Când inspiră, în sfârşit, i se păru că îi împietresc plămânii în piept. Livreaua ei de valet nu era croită pentru asemenea temperaturi. Nu mai vedea din Thorn decât o umbră scheletică înaintând pe bâjbâite. Din loc în loc, uniforma lui se topea atât de tare în întuneric, încât Ophelie îi ghicea mişcările după scârțâiturile podelei.

— Nu vă mişcați, o să aprind lumina.

Ea aşteptă, cuprinsă de tremurături. Sfârâi o flacără. Ophelie desluşi întâi profilul lui Thorn, fruntea joasă, nasul abrupt şi părul deschis la culoare pieptănat pe spate. El răsuci robinetul unei lămpi cu gaz de pe perete, mărind flacăra, şi lumina împrăştie întunericul. Ophelie plimbă o

privire uluită în jur. Erau într-o sală de aşteptare în care băncile erau acoperite de chiciură. Mai erau acolo nişte ghişee pline de țurțuri pe margini, cărucioare de bagaje ruginite şi un cadran de ceas care nu mai arăta ora de mult.

— O gară părăsită?

— Doar iarna, mormăi Thorn într-un nor de abur. Zăpada acoperă şinele şi împiedică circulația trenurilor jumătate din an.

Ophelie se apropie de o fereastră, dar geamurile erau acoperite de chiciură. Poate că se întindeau în noapte un peron şi nişte linii, dar ea nu vedea nimic.

— Am plecat din Cetacera?

Făcea un efort ca să pronunțe fiecare cuvânt. Lui Ophelie nu-i fusese în viața ei atât de frig. Thorn nu părea deloc să aibă probleme. Omul acesta avea gheață în vene.

— M-am gândit că aici n-o să fim deranjați.

Ophelie se uită spre uşa pe care intraseră. Şi pe ea era scris „intendent". Thorn o închisese, dar era liniştitor să ştie că e în apropiere.

— Puteți să călătoriți peste tot cu legătura asta de chei? întrebă Ophelie clănțănind din dinți.

Într-un ungher al sălii de aşteptare, Thorn îşi făcu de lucru în fața sobei de fontă. O umplu cu ziare, frecă un chibrit, aşteptă să vadă dacă trage bine țeava, puse ziare, aruncă încă un chibrit, ațâță focul. Nu-i aruncase nicio privire lui Ophelie de când aceasta îi dăduse cupa de şampanie. Oare aparența ei masculină îl făcea să nu se simtă în largul său?

— Doar în instituțiile publice şi în clădirile administrative, răspunse el în sfârşit.

Ophelie se apropie de sobă şi întinse mâinile înmănuşate spre căldură. Mirosul de hârtie veche arsă era încântător. Thorn rămase pe vine, cu ochii adânciți în foc, cu fața plină

de umbră şi lumină. O dată era şi Ophelie cea mai înaltă dintre ei, n-avea de ce să se plângă.

— Voiați să vorbiți cu mine, bodogăni el. Vă ascult.

— A trebuit s-o las pe mătuşa mea singură la Operă. Se poartă ciudat astă-seară. Repetă întruna amintiri vechi şi chiar nu pare să mă audă când vorbesc cu ea.

În semn de răspuns, Thorn aruncă o privire de oțel peste umăr. Sprânceana lui blondă, frântă în două de cicatrice, se arcuise de surpriză.

— Asta voiați să-mi spuneți? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Ophelie se încruntă.

— Chiar mă îngrijorează starea ei. Vă asigur că nu e în apele ei.

— Vin, opiu, dor de casă, enumeră Thorn printre dinți. O să-i treacă.

Ophelie ar fi vrut să-i răspundă că mătuşa Roseline e o femeie prea robustă pentru asemenea slăbiciuni, dar soba scoase fum şi un strănut violent îi arse coastele.

— Şi eu voiam să vă vorbesc, anunță Thorn.

Tot ghemuit, îşi cufundase iar ochii în plăcile înroşite ale sobei. Ophelie se simți îngrozitor de dezamăgită. El nu-i luase temerile în serios, clasând problema ca şi când ar fi închis cu nepăsare un dosar de pe birou. Nu prea avea nici ea chef să-l asculte. Se uită în jur la băncile înghețate, la ceasul oprit, la ferestruica închisă a ghişeului, la geamurile albe de-atâta zăpadă. I se părea că a făcut un pas în afara timpului, că s-a trezit singură cu bărbatul acesta într-o cută de eternitate. Şi nu prea era sigură că-i place asta.

— N-o lăsați pe mătuşa mea să meargă la vânătoarea de mâine.

Ophelie trebuia să recunoască, nu se aşteptase la cuvintele acelea.

— Părea foarte hotărâtă să meargă, obiectă ea.

— E o nebunie, izbucni Thorn. Toată tradiția asta *e o* nebunie. Fiarele înfometate abia ies din hibernare, în fiecare an pierdem vânători.

Profilul său, încremenit de indignare, era şi mai tăios decât de obicei.

— Şi-apoi, nu mi-a plăcut fraza cu subînțeles rostită de Freyja, continuă el. Dragonii nu văd cu ochi buni sarcina mătuşii mele. Devine prea independentă pentru gustul lor.

Ophelie tremură din tot corpul, şi nu mai era doar de frig.

— Credeți-mă, nici eu n-am deloc chef să asist la vânătoarea asta, spuse ea masându-şi coastele. Din nefericire, nu-mi dau seama cum aş putea să mă opun voinței unei persoane ca Berenilde.

— Trebuie să găsiți argumentele potrivite.

Ophelie începu să se gândească la întrebare. Ar fi putut fi supărată pe Thorn pentru că îşi face mai multe griji pentru mătuşa *lui* decât pentru mătuşa *ei,* dar ce rost ar fi avut? în plus, şi ea avea aceeaşi presimțire. Dacă nu făceau nimic, povestea asta avea să se termine prost.

Coborî ochii spre Thorn. Stătea ghemuit la un pas de ea, cu totul concentrat la soba din gară. Nu putu să nu urmărească din ochi tăietura prelungă ce i se întindea pe jumătate din față. O familie care face aşa ceva nu e o familie adevărată.

— Nu mi-ați vorbit niciodată despre mama domniei-voastre, şopti Ophelie.

— Pentru că n-am deloc chef să vorbesc despre ea, răspunse imediat Thorn pe un ton sec.

Ophelie bănuia că e vorba de un tabu. Tatăl lui Thorn comisese un adulter cu fiica unui alt clan. Probabil că Berenilde luase copilul sub oblăduirea ei pentru că mama lui nu îl voia.

— Dar e un lucru care mă priveşte, totuşi, spuse Ophelie cu blândețe. Nu ştiu nimic despre femeia aceasta, nu ştiu

nici măcar dacă mai e în viață. Mătuşa domniei-voastre mi-a spus doar că familia sa a căzut în dizgrație. Nu vă e dor de ea? adăugă fata cu o voce stinsă.

Fruntea mare a lui Thorn se încreți.

— Nici domnia-voastră, nici eu n-o s-o cunoaştem vreodată. Nu mai trebuie să ştiți nimic altceva.

Ophelie nu insistă. Cu siguranță, Thorn îşi imagina că ea tace pentru că se simte jignită, căci îi aruncă o privire nervoasă peste umăr.

— Mă exprim greşit, bâigui el pe un ton morocănos. Din cauza acestei vânători... Adevărul e că îmi fac mai puține griji pentru mătuşa mea decât pentru domnia-voastră.

O luase pe nepregătite pe Ophelie. Cu mintea goală, nu prea ştiu ce să-i răspundă, mulțumindu-se să-ntindă prosteşte mâinile spre sobă. Thorn o urmărea acum cu fixitatea unei păsări de pradă. Cu corpul lui masiv ghemuit, păru să ezite, apoi întinse cu stângăcie un braț spre Ophelie. O apucă de încheietură înainte ca ea să aibă timp să reacționeze.

— Aveți sânge pe mână, spuse el.

Năucită, Ophelie se uită la mănuşa ei de *cititoare.* Clipi de mai multe ori până să-nțeleagă ce era cu sângele acela. Îşi scoase mănuşile şi îşi pipăi obrazul. Simți sub degete contururile unei răni vii. Thorn n-o observase din cauza livrelei lui Mim; iluzia asta absorbea totul – pistrui, ochelari, alunițe – sub o piele perfect neutră.

— Sora domniei-voastre, spuse Ophelie punându-şi la loc mănuşa. N-a plecat fără să facă nimic.

Thorn îşi întinse picioarele lungi, de cocostârc, şi redeveni din cale-afară de înalt. Toate trăsăturile i se crispaseră ca nişte lame de brici.

— V-a atacat?

— Adineauri, la recepție. Fără să vreau, i-am stat în cale şi am întârziat-o câteva clipe.

Thorn devenise la fel de palid ca cicatricile lui.

— Nu ştiam. Nu-mi dădusem seama...

Şoptise cuvintele astea cu o voce care abia se putea auzi, aproape umilită, de parcă nu îşi făcuse datoria.

— Nu-i nimic, îl asigură Ophelie.

— Arătați-mi.

Ophelie simți cum i se crispează toate membrele sub livreaua de valet. Ultimul lucru de care avea chef era să se dezbrace în sala aceea de aşteptare înghețată, chiar sub nasul mare al lui Thorn.

— Vă spun că nu-i nimic.

— Lăsați-mă pe mine să judec asta.

— Nu domnia-voastră trebuie să judecați asta!

Thorn se uită la Ophelie cu stupoare, dar dintre ei doi ea fu cea mai uimită. Era prima dată-n viață când ridica aşa tonul.

— Şi-atunci cine trebuie, dacă nu eu? întrebă Thorn cu o voce încordată.

Ophelie ştia că îl jignise. Întrebarea lui era întemeiată; într-o zi, bărbatul acesta va fi soțul ei. Fata trase adânc aer în piept ca să-şi potolească tremurăturile mâinilor. Îi era frig, avea dureri şi, mai ales, îi era teamă. Teamă de ce se pregătea să spună.

— Ascultați, şopti ea. Vă sunt recunoscătoare pentru că vreți să vegheați asupra mea şi vă mulțumesc pentru sprijinul pe care mi l-ați acordat. Există totuşi un lucru pe care trebuie să-l ştiți despre mine.

Ophelie se strădui să nu evite privirea pătrunzătoare a lui Thorn, mai înalt cu două capete.

— Nu vă iubesc.

Thorn rămase cu brațele-n jos câteva clipe. Era complet inexpresiv. Când se clinti în sfârşit, trase de lanțul de la ceas, de parcă deodată timpul devenise extrem de

important. Lui Ophelie nu-i făcu deloc plăcere să-l vadă aşa, cu ochii lipiți de cadran, cu buzele strânse într-o cută vagă.

— Din cauza unui lucru pe care vi l-am spus... Sau pe care nu vi l-am spus?

Thorn întrebase asta cu răceală, fără să-şi dezlipească ochii de la ceas. Rar se simțise Ophelie atât de prost.

— Nu-i vina domniei-voastre, şopti ea cu un firicel de voce. Mă căsătoresc cu domnia-voastră pentru că n-am de ales, dar nu simt nimic pentru domnia-voastră. N-o să împart patul cu domnia-voastră, n-o să vă dăruiesc copii. Îmi pare foarte rău, spuse ea şi mai încet, mătuşa domniei-voastre n-a ales persoana care vi se potriveşte.

Tresări când degetele lui Thorn închiseră capacul ceasului. El se lăsă cu corpul masiv pe o bancă pe care căldura sobei începuse să o dezghețe. Chipul lui, palid şi uscățiv, nu fusese niciodată mai gol de emoții.

— Din acest moment am dreptul să vă repudiez. Sunteți conştientă de asta?

Ophelie încuviință încet. Prin această mărturisire, ea pusese sub semnul întrebării clauzele oficiale din contractul conjugal. Thorn avea tot dreptul să o denunțe şi să-şi aleagă o altă soție, iar Ophelie era dezonorată pe viață.

— Voiam să vă vorbesc cât se poate de sincer, îngăimă ea. Nu v-aş merita încrederea dacă v-aş minți în această privință.

Thorn îşi încleştă mâinile, sprijinite una de alta, cu degetele lipite.

— În cazul ăsta, o să mă port ca şi când n-am auzit nimic.

— Thorn, suspină Ophelie, nu sunteți obligat...

— Bineînțeles că sunt, o întrerupse el pe un ton tăios. Aveți idee ce soartă-i aşteaptă aici pe cei care comit sperjur? Credeți că e suficient să vă scuzați în fața mea şi a mătuşii mele, apoi să vă întoarceți acasă? Nu sunteți pe Anima.

Înghețată până la oase, Ophelie nu mai îndrăznea nici să se mişte, nici să respire. Thorn tăcu mult timp, cu spinarea încovoiată, apoi îşi îndreptă interminabila coloană vertebrală ca s-o privească în ochi. Ophelie nu fusese niciodată atât de impresionată ca atunci de cei doi ochi de erete.

— Dacă țineți la viața domniei-voastre, să nu mai spuneți nimănui ce mi-ați spus mie. O să ne căsătorim, aşa cum s-a stabilit, şi-apoi, vă promit, n-o să fie decât treaba noastră.

Când Thorn s-a ridicat, toate articulațiile i-au trosnit deodată.

— Nu vreți să aveți de-a face cu mine? Nu mai discutăm despre asta. Nu vă doriți țânci? Perfect, eu nu pot să-i sufăr. Lumea o să bârfească de zor în spatele nostru, asta e.

Ophelie era stupefiată. Thorn tocmai îi acceptase condițiile, oricât de umilitoare erau, ca să-i salveze viața. Se simți atât de vinovată că nu îi răspunde la sentimente, încât i se puse un nod în gât.

— Îmi pare nespus de rău... repetă ea cu o voce j alnică.

Thorn coborî atunci asupra ei o privire metalică, pe care fata o simți ca pe o salbă de cuie înfipte-n fată.

— Nu vă grăbiți să vă scuzați, spuse el cu un accent şi mai dur ca de obicei. O să regretați amarnic în curând că vă sunt soț.

Iluziile

După ce a condus-o pe Ophelie înapoi în garderoba Operei, Thorn a plecat fără să arunce nicio privire în urmă. Nu îşi mai spuseseră nimic unul altuia.

Ophelie avu impresia că păşeşte ca prin vis când înainta, singură, pe parchetul strălucitor din foaierul mare. Lustrele care împrăştiau mii de luminițe o deranjau. Ajunse la scara de onoare, acum pustie, apoi la intrarea artiştilor situată cu un şir de trepte mai jos. În afară de câteva veioze, toate luminile erau stinse. Nu mai era nimeni, nu mai erau nici

maşinişti, nici figuranţi. Ophelie rămase nemişcată pe culoar, în mijlocul elementelor de decor abandonate în umbră, ici o corabie din carton presat, colo nişte coloane false din marmură. Asculta şuieratul dureros al propriei respiraţii.

„Nu vă iubesc.”

Spusese asta. N-ar fi crezut că poate să sufere aşa de tare din cauza unor cuvinte atât de simple. I se părea că acea coastă îi zdrobeşte tot interiorul corpului.

Ophelie rătăci un timp pe culoarele slab luminate, ajungând când în sala maşinilor, când la toaletă, până să găsească iar loja cântăreţelor. Mătuşa Roseline rămăsese cufundată în întuneric, pe scaun, cu privirea în gol, ca o marionetă ale cărei sfori ar fi fost tăiate.

Ophelie apăsă pe buton ca să aprindă lumina şi se apropie de ea.

— Mătuşă? îi şopti la ureche.

Mătuşa Roseline nu răspunse. Doar mâinile i se mişcau, rupând o partitură, apoi lipind-o la loc dintr-o mişcare, rupând-o iar, lipind-o iar. Poate că se credea în vechiul ei atelier de restaurare? Nimeni nu trebuia să vadă asta.

Ophelie îşi ridică ochelarii pe nas; trebuia să se descurce singură s-o ducă pe mătuşa Roseline într-un loc sigur. Cu gesturi delicate, încercând să n-o bruscheze, îi luă partitura, apoi o luă de braţ. Fu uşurată văzând că se ridică supusă.

— Sper că nu mergem în piaţă, mormăi mătuşa Roseline printre dinţii lungi, ca de cal. Nu pot să sufăr piaţa.

— Mergem la Arhive, minţi Ophelie. Unchiul are nevoie de ajutorul domniei-voastre.

Mătuşa Roseline dădu din cap cu un aer de profesionist. Imediat ce era vorba să salveze o carte distrusă de timp, răspundea la apel.

Continuând s-o ţină de braţ, Ophelie o scoase din lojă; avea impresia că însoţeşte un somnambul. Trecură pe un

culoar, o luară pe altul, se întoarseră pe al treilea. Subsolurile Operei erau un adevărat labirint şi iluminatul slab n-o ajuta să găsească drumul.

Ophelie încremeni auzind un râs înfundat, nu departe. Îi dădu drumul la braț mătuşii sale şi aruncă o privire prin uşile din apropiere, care erau întredeschise. În garderoba figuranților, unde costumele de scenă se aliniau ca nişte santinele ciudate, un bărbat şi o femeie se sărutau languros. Erau pe jumătate întinşi pe o canapea, într-o postură la limita indecentei.

Ophelie ar fi trecut mai departe dacă n-ar fi recunoscut, la lumina veiozelor, jobenul rupt al lui Archibald. Credea că s-a întors la Clardelună cu surorile sale. Sărutul pe care i-l dădea partenerei lui era lipsit de tandrețe, atât de apăsat şi atât de furios, încât ea ajunse să-l respingă ştergându-şi buzele. Era o femeie elegantă, acoperită de bijuterii, probabil cu vreo douăzeci de ani mai mare ca el.

— Bădărăniile! M-ai muşcat!

Nu era prea multă convingere în mânia ei. Zâmbea, plină de dorință.

— Îmi pare că-ți verşi nervii pe mine, mojicule. Nici soțul meu n-ar risca aşa ceva.

Archibald o privi pe femeie cu nişte ochi implacabil de limpezi, fără pic de pasiune. Ophelie nu înceta să se minuneze văzând câte femei aducea în patul lui dăruindu-le atât de puțină afecțiune. Chiar dacă avea un chip de înger, tot îi păreau foarte slabe cedându-i...

— Ți-ai dat seama, recunoscu el de bunăvoie. Chiar îmi vărs nervii pe tine.

Femeia izbucni într-un râs foarte ascuțit şi îşi lăsă degetele pline de inele să alunece pe barba rasă a lui Archibald.

— Nu te linişteşti deloc, dragul meu. Ar trebui totuşi să fii onorat că monseniorul Farouk are ochi pentru surorile tale!

— Îl urăsc.

Archibald spusese asta de parcă ar fi spus: „Ia te uită, plouă” sau „Ceaiul acesta e rece”.

— Comiți o blasfemie! rânji femeia. Încearcă măcar să nu spui lucrurile astea cu voce tare. Dacă ai chef să cazi în dizgrație, nu mă trage şi pe mine-n jos după tine.

Se răsturnă pe canapeaua de catifea, cu capul pe spate, într-o postură teatrală.

— Monseniorul nostru are două obsesii, scumpul meu! Plăcerea lui şi Cartea lui. Dacă nu-i faci pe plac cu prima, va trebui să te gândeşti s-o descifrezi pe a doua.

— Mă tem că Berenilde mi-a luat-o deja înainte şi într-un caz, şi în celălalt, suspină Archibald.

Dacă ar fi aruncat o privire spre uşa întredeschisă, ar fi surprins chipul incolor al lui Mim care făcea ochii mari.

„Aşa deci, mi-am dat bine seama, se gândi Ophelie strângând pumnii în mănuşi. Rivala asta de care se teme sunt chiar eu... eu şi mânuțele mele de *cititoarei, h*otărât lucru, Berenilde trăsese bine sforile.

— Mă împac cu gândul! adăugă Archibald ridicând din umeri. Atâta timp cât Farouk e interesat de ea, nu e interesat de surorile mele.

— Pentru un bărbat căruia îi place atât de mult compania femeilor, mi se pare că eşti adorabil de demodat.

— Femeile sunt una, doamnă Cassandre. Surorile mele sunt alta.

— Măcar dacă ai fi cu mine la fel de gelos pe cât eşti cu ele!

Archibald îşi dădu pe spate jobenul ca să-şi elibereze fruntea, cu un aer stupefiat.

— Îmi ceri imposibilul. Îmi eşti complet indiferentă.

Doamna Cassandre se rezemă de marginea capitonată a canapelei, vizibil afectată.

— Acesta e principalul dumitale defect, domnule ambasador. Nu minți niciodată. Dacă nu ți-ai folosi farmecul şi n-ai face abuz de el, ar fi aşa de simplu să-ți reziste cineva!

Un zâmbet traversă profilul curat şi neted al lui Archibald.

— Vrei să reiei experiența? spuse el cu o voce mieroasă.

Doamna Cassandre încetă imediat să facă mofturi. Pălind tare în atmosfera cernută de lumina veiozelor, cuprinsă de o emoție puternică, se uită la el plină de adorație.

— Spre marele meu regret, vreau, îl imploră ea. Fă-mă să nu mă mai simt singură pe lume...

În timp ce Archibald se apleca deasupra doamnei Cassandre, cu ochii pe jumătate închişi, ca o pisică, Ophelie se întoarse. N-avea deloc chef să asiste la ce avea să urmeze în garderoba aceea.

O găsi pe mătuşa Roseline chiar în locul unde o lăsase. O luă de mână ca s-o ducă departe de-acolo.

Ophelie îşi dădu curând seama că nu e simplu să iasă din marea Operă familială. În zadar îi tot arătă cheia camerei ei lacheului din ascensor, dovedindu-şi apartenența la Clardelună, el nu voi să ştie de nimic.

— Nu iau în ascensor decât persoane respectabile, mititel mut. Mi se pare că ea, spuse îndreptând un deget dispreţuitor spre mătuşa Roseline, a băut prea multă şampanie.

Cu cocul ei înălțat semeț, Roseline îşi frământa mâinile mormăind nişte fraze dezlânate. Ophelie începea să creadă că urmau să petreacă noaptea în holul Operei, când o voce gutturală, cu un puternic accent străin, îi veni în ajutor:

— Lasă-le odată să urce în ascensor, băiete. Ele două sunt cu mine.

Mama Hildegarde se apropia cu paşi mărunți, bocănind pe parchet cu un baston din aur masiv. Slăbise de când fusese otrăvită, dar rochia cu flori pe care o purta tot era prea

strâmtă pentru cât era de durdulie. Avea un trabuc în gură; îşi vopsise în negru părul cărunt, des, lucru care n-o întinerea deloc.

— Vă rog să nu fumați în ascensor, doamnă, spuse lacheul pe un ton înțepat.

Doamna Hildegarde nu îşi strivi trabucul în scrumiera pe care i-o întinse el, ci pe livreaua lui galbenă ca mierea. Lacheul se uită îngrozit la gaura făcută de arsură.

— Asta o să te-nvețe să-mi vorbeşti cu respect, rânji ea. Eu am fabricat ascensoarele astea. Încearcă să-ți aduci aminte asta de-acum încolo.

Intră în cabină, sprijinindu-se cu toată greutatea pe baston cu un zâmbet posesiv. Un mic budoar cu pereții capitonați, ascensorul acela era mai modest decât cel cu care urcase trupa de la Operă. Ophelie o împinse cu grijă pe mătuşa Roseline înăuntru, sperând din toată inima că n-o să le dea de gol, apoi se înclină adânc, atât cât îi permitea coasta ruptă. Era a doua oară când îi venea în ajutor Mama Hildegarde.

Fu descumpănită când bătrâna arhitectă îi răspunse la plecăciune cu un hohot de râs răsunător.

— Suntem chit, băiete! Un vâslaş fără vâslă, bine că am avut măcar atâta ca să nu mor de plictiseală la opera asta. M-am prăpădit de râs până la pauză!

Lacheul coborî pârghia cu un gest încordat, cu siguranță umilit că ia în ascensor o femeie atât de puțin respectabilă. Ophelie era cuprinsă de admirație față de Mama Hildegarde. Poate că se purta ca un cârciumar, dar cel puțin dădea peste cap convențiile lumii aceleia anapoda.

Când ajunseră la galeria centrală de pe Clardelună, Mama o bătu uşor pe cap cu un gest familiar.

— Te-am ajutat de două ori, băiete. O să-ți cer un singur lucru în schimb, să nu uiți asta. Oamenii deaici uită repede,

adăugă ea întorcându-şi ochii mici, negri spre lacheu, dar mi-aduc eu aminte pentru ei.

Ophelie fu cuprinsă de regrete când bătrâna arhitectă plecă pe drumul ei, lovind uşor pământul cu bastonul. În seara aceea se simțea atât de neajutorată, încât era gata să accepte ajutorul oricui.

O conduse cu blândețe pe mătuşa ei prin galerie, evitând să dea ochii cu jandarmii care stăteau în poziție de drepți de-a lungul pereților. Probabil că o să aibă nevoie de ani întregi până când o să poată merge prin fața lor fără emoții.

Clardelună era un loc neobişnuit de liniştit. Nenumăratele ceasuri arătau ora douăsprezece şi un sfert noaptea; nobilii nu coborau din turn înainte de primele ore ale dimineții. Pe culoarele de serviciu, dimpotrivă, era atmosferă de sărbătoare. Subretele îşi ridicau şorțul ca să alerge, se atingeau strigând „leapşa!”, apoi plecau scuturate de hohote de râs. Nu-i aruncară nicio privire micului Mim, care o ajuta pe doamna de companie a doamnei Berenilde să urce scara.

Ajungând la ultimul etaj al castelului, chiar în capătul coridorului, în frumoasele apartamente ale lui Berenilde, Ophelie se simți, în sfârşit, în siguranță. O invită pe mătuşa ei să se întindă pe un divan, îi propti o pernă rotundă sub cap, îi desfăcu nasturii de la guler ca s-o ajute să respire mai bine şi reuşi, după mai multe încercări, s-o facă să înghită puțină apă minerală. Sărurile de amoniu pe care i le strecură Ophelie sub nas nu avură niciun efect. Mătuşa Roseline scoase nişte suspine adânci, zgomotoase, dând ochii peste cap prin genele întredeschise, apoi, în cele din urmă, ațipi. Cel puțin asta îşi închipuia Ophelie.

„Dormiți, spuse ea în gând. Dormiți şi treziți-vă de-a binelea.”

După ce se prăbuşi pe un fotoliu mic, aproape de țeava caloriferului, Ophelie îşi dădu seama că e moartă de oboseală. Sinuciderea lui Gustave, vizita Dragonilor, opera

asta interminabilă, delirurile mătuşii Roseline, urma lăsată de Freyja cu ghearele, gara părăsită, zâmbetul lui Archibald şi coasta asta, coasta asta blestemată care nu-i dădea pace... Ophelie avea impresia că e de două ori mai grea decât cu o zi în urmă.

Ar fi vrut să se topească în catifeaua fotoliului. Nu reuşea să şi-l scoată din minte pe Thorn. Probabil că fusese îngrozitor de umilit din cauza ei. Oare nu cumva începea deja să regrete că s-a logodit cu o femeie aşa de nerecunoscătoare? Cu cât rumega mai mult gândurile astea, cu atât mai supărată era Ophelie pe Berenilde pentru că pusese la cale căsătoria. Femeia asta visa un singur lucru: să-l cucerească pe Farouk. Nu vedea cât îi făcea să sufere pe Thorn şi pe ea urmărindu-şi propriul interes?

„Nu trebuie să mă dau bătută, se gândi Ophelie. O să fac cafea, am grijă de mătuşa Roseline, îmi pansez obrazul...”

Adormi înainte să enumere tot ce mai are de făcut.

Clinchetul mânerului uşii o smulse din somn. Din fotoliul pe care stătea văzu cum Berenilde intră în cameră. La lumina trandafirie a lămpilor, părea în acelaşi timp radioasă şi epuizată. Buclele, eliberate de toate acele, pluteau în jurul chipului ei delicat ca un nimb de aur. Purta tot rochia de la spectacol, dar guleraşul din dantelă, fundele colorate şi mănuşile lungi, catifelate se pierduseră pe drum.

Berenilde aruncă o privire spre mătuşa Roseline, adormită pe divan, apoi alta spre Mim, aşezat aproape de ţeava caloriferului. Încuie uşa ca să le izoleze de lumea exterioară.

Ophelie trebui să încerce de două ori să se ridice în picioare. Era mai ruginită ca un mecanism vechi.

— Mătuşa mea... spuse ea cu o voce răguşită. Nu se simte bine deloc.

Berenilde îi dărui cel mai frumos zâmbet al ei. Se apropie de ea cu graţia tăcută a unei lebede care alunecă pe lac.

Ophelie îşi dădu atunci seama că ochii ei, atât de limpezi de obicei, erau tulburi. Berenilde mirosea a rachiu.

— Mătuşa domniei-voastre? repetă ea cu blândețe. Mătuşa domniei-voastre?

Berenilde nu ridică niciun deget, dar Ophelie simți cum o palmă aprigă îi deşurubează capul de pe umeri. Simți şi cum îi pulsează de durere obrazul în locul unde o zgâriase Freyja.

— Asta e pentru ruşinea suferită din cauza mătuşii domniei-voastre.

Ophelie n-apucă să-şi revină, şi altă palmă îi proiectă fața în direcția opusă.

— Şi asta pentru situația ridicolă în care m-ați pus domnia-voastră, vâslaş prăpădit şi uituc.

Obrajii lui Ophelie ardeau de parcă luaseră foc. Îi sări țandăra. Înşfăcă o carafă de cristal şi vărsă toată apa dinăuntru pe fața lui Berenilde. Aceasta rămase înmărmurită în timp ce machiajul îi curgea din ochi sub forma unor lacrimi cenuşii, prelungi.

— Şi asta ar trebui să vă împrospăteze gândurile, spuse Ophelie cu un glas înăbuşit. Acum o să vedeți ce se-ntâmplă cu mătuşa mea.

Trezită din beție, Berenilde se şterse pe față, îşi adună poalele rochiei şi se aşeză în genunchi în fața divanului.

— Doamnă Roseline, o strigă ea scuturând-o de umăr.

Mătuşa Roseline se agită, suspină, bodogăni, dar nu se înțelegea nimic din ce spunea. Berenilde îi ridică pleoapele, dar nu reuşi să-i surprindă privirea.

— Doamnă Roseline, mă auziți?

— Ar trebui să mergeți la bărbier, bietul meu prieten, răspunse mătuşa.

Aplecată peste umărul lui Berenilde, Ophelie îşi ținea răsuflarea.

— Ce părere aveți, a drogat-o cineva?

— De când e în starea asta?

— Cred că a început chiar înainte de reprezentație. A fost cum e de obicei toată ziua. Avea puțin trac, dar nu în asemenea hal... Pare că nu mai face nicio diferență între momentul prezent şi amintiri.

Berenilde se ridică cu greu, frântă. Deschise un mic dulap cu geam, îşi turnă un pahar de rachiu şi se aşeză pe fotoliul mic. Părul umed îi atârna pe gât.

— S-ar părea că mintea mătuşii domniei-voastre a fost otrăvită într-o iluzie.

Pe Ophelie parcă o lovise trăsnetul. „Dacă doamna Berenilde pierde copilul până diseară, n-o să am niciun motiv să mă leg de ruda domniei-voastre." Unde auzise cuvintele astea? Cine le rostise? Nu Gustave, nu? Parcă memoria o lovea în cap ca s-o oblige să-şi aducă aminte un lucru esențial.

— Cavalerul, şopti ea amețită. Era în ascensor cu noi.

Berenilde ridică din sprâncene, apoi se uită la jocul luminii prin paharul cu rachiu.

— Cunosc semnătura copilului ăstuia. Când închide o conştiință în straturile acelea, nu poți scăpa de-acolo decât singur. Te înhață din spate, se infiltrează în tine, se suprapune peste realitate, apoi deodată, pe neaşteptate, eşti prins în capcană. Nu vreau să te descurajez, mititica mea, dar mă-ndoiesc că mătuşa domniei-voastre are o minte suficient de puternică încât să iasă de-acolo.

Lui Ophelie i se împăienjeni privirea. Lămpile, divanul şi mătuşa Roseline începură să se se-nvârtă de parcă lumea toată se rotea.

— Eliberați-o, spuse ea cu o voce ca de fantomă.

Berenilde bătu din călcâi, enervată.

— Mă asculți, netoato? Mătuşa dumitale s-a pierdut în propriile ei meandre, nu pot să fac nimic să repar asta.

— Atunci cereți-i cavalerului, bâigui Ophelie. Nu se poate să fi făcut asta fără vreun gând ascuns, nu-i așa? Cu siguranță așteaptă ceva de la noi…

— Cu copilul ăsta nu negociezi! o întrerupse Berenilde. Nu desface niciodată ce face. Haideți, liniștiți-vă, draga mea. Doamna Roseline nu suferă, iar noi avem alte griji.

Ophelie se uită lung la ea, îngrozită, în vreme ce Berenilde își sorbea paharul cu înghițituri mici.

— Tocmai am aflat că servitoarea care vă ținea locul la conac s-a aruncat pe fereastră. Un acces de „nebunie trecătoare”, preciză Berenilde cu o ironie apăsată. Cavalerul ne-a aflat secretul și ține să ne arate asta. Și vânătoarea asta care începe peste câteva ore! oftă Berenilde, exasperată. Toate-s regretabile!

— Regretabile, repetă încet Ophelie, nevenindu-i să creadă.

O ființă nevinovată fusese ucisă din cauza lor, mătușa Roseline tocmai fusese trimisă într-o călătorie fără întoarcere și lui Berenilde toate astea i se păreau *regretabile?*

Ochelarii lui Ophelie se închiseră la culoare de parcă se lăsase peste ei o noapte cruntă. O noapte bântuită de coșmaruri. Nu… era doar o neînțelegere, în realitate, micuța servitoare nu murise. Mătușa Roseline avea să se întindă căscând și să-și vină-n fire.

— Vă mărturisesc că încep să-mi pierd răbdarea, suspină Berenilde, contemplându-și urmele de machiaj în oglinda de mână. Am vrut să respect tradiția, dar logodna asta se lungește prea mult. Abia aștept să se însoare, în sfârșit, Thorn cu domnia-voastră!

Când ducea paharul la buze, Ophelie i-l smulse din mâini și îl sparse pe covor. Își desfăcu livreaua și o aruncă departe. Voia să se descotorosească odată de chipul lui Mim,

care îi deforma expresia, cât se poate de hotărâtă să-şi arate din plin mânia.

Când o văzu cum era, slăbită pe sub cămaşă, cu pielea acoperită de vânătăi şi de sânge, cu ochelarii strâmbi, Berenilde nu se putu abţine să ridice din sprâncene.

— Nu ştiam că jandarmii v-au rănit atât de tare.

— Cât o să vă mai jucaţi cu noi? se aprinse Ophelie. Nu suntem păpuşile domniei-voastre!

Aşezată confortabil pe fotoliul ei, ciufulită şi demachiată, Berenilde nu îşi pierdu calmul.

— Iată deci cum sunteţi când vă strânge cineva cu uşa, şopti ea uitându-se lung la cioburile de pe covor. Chiar, de ce credeţi că vă manipulez?

— Am surprins nişte conversaţii, doamnă. Mi-au deschis ochii în legătură cu unele lucruri pe care v-aţi ferit să mi le spuneţi.

Scoasă din sărite, Ophelie întinse braţele, cu mâinile ridicate şi degetele răsfirate.

— Asta râvniţi de la bun început. V-aţi logodit nepotul cu o *cititoare* pentru că acolo sus, undeva, în turnul ăsta, un spirit al familiei vrea să-i descifreze cineva Cartea.

Ophelie se golea, în sfârşit, de gânduri ca o papiotă de aţă care se răsfiră în cădere.

— Toată lumea de la Curte nu din cauza căsătoriei noastre e îngrijorată, ci din cauză că domnia-voastră o să-i daţi lui Farouk ce-şi doreşte cel mai mult: o persoană care-i poate satisface curiozitatea. Aţi deveni imposibil de detronat pentru totdeauna, nu-i aşa? Liberă să tăiaţi toate capetele care nu vă plac.

Berenilde, cu zâmbetul încremenit pe buze, nu catadicsea să răspundă, aşa că Ophelie întinse braţele pe lângă corp.

— Am o veste proastă, doamnă. Dacă e alcătuită din materia din care e alcătuită Cartea lui Artemis, Cartea lui Farouk nu poate fi *citită*.

— Aşa e.

Cu mâinile încrucişate pe pântec, Berenilde hotărâse, în sfârşit, să joace cu cărțile pe masă.

— Iar drept dovadă, alți *cititori* au simțit deja asta pe pielea lor, continuă ea liniştită. Strămoşii domniei-voastre, mititica mea dragă. În urmă cu mult, mult timp.

Ophelie făcu ochii mari în spatele ochelarilor. Ultima însemnare din jurnalul străbunei Adelaide îi reveni în minte ca o palmă.

Rodolphe a semnat în sfârşit contractul cu un notar al monseniorului Farouk. N-am voie să scriu mai mult, secretul profesional nu-mi permite, dar ne vom întâlni cu spiritul familiei lor mâine. Dacă fratele meu are o prestație convingătoare, vom deveni bogați.

— De cine sunt legată prin contract? De domnia-voastră, doamnă, sau de spiritul familiei domniei-voastre?

— În sfârşit, înțelegeți! oftă Berenilde înăbuşindu-şi un căscat. Adevărul, draga mea, e că-i aparțineți lui Farouk exact atât cât îi aparțineți şi lui Thorn.

Şocată, Ophelie se gândi iar la misterioasa casetă înmânată lui Artemis pentru pecetluirea uniunii dintre cele două familii. Ce era în cutia aceea? Erau bijuterii? Pietre prețioase? Fără-ndoială, nu era vorba de aşa ceva. Cu siguranță, o tânără ca Ophelie nu costa prea mult.

— Nimeni nu mi-a cerut părerea. Refuz.

— Refuzați, şi o să supărați amândouă familiile noastre, o avertiză Berenilde cu vocea ei catifelată. Dacă, dimpotrivă, vă purtați aşa cum sperăm că o să vă purtați, o să fiți protejata lui Farouk, ferită de toate răutățile de la Curte.

Lui Ophelie nu-i venea să creadă o vorbă.

— Spuneți că unii dintre strămoşii mei au *citit* deja Cartea lui? Presupun că, dacă acum apelați la mine, încercarea lor n-a prea reuşit.

— Adevărul e că n-au reuşit niciodată să coboare prea mult în trecut, spuse Berenilde cu un zâmbet nu prea convins.

Roseline se agită pe divan. Cu inima bătându-i tare, Ophelie se aplecă deasupra ei, dar se descurajă imediat: mătuşa continua să aiureze printre dinții lungi. Ophelie se uită o clipă la chipul ei ca de ceară, apoi se întoarse spre Berenilde încruntată:

— Nu înțeleg nici de ce v-aş oferi o prestație mai bună, nici de ce mă căsătoriți ca să vă atingeți scopurile.

Enervată, Berenilde plescăi nerăbdătoare.

— Pentru că strămoşii domniei-voastre nu aveau nici talentul domniei-voastre, nici talentul lui Thorn.

— Talentul lui Thorn, repetă Ophelie, luată pe nepregătite. Ghearele lui?

— Memoria lui.

Berenilde se cufundă în fotoliul ei şi îşi întinse brațele tatuate pe brațele fotoliului.

— O memorie înspăimântătoare şi necruțătoare pe care a moştenit-o de la clanul mamei sale, Cronicarii.

Ophelie ridică din sprâncene. Memoria lui Thorn era o putere familială?

— Să zicem, bâigui ea, nu înțeleg ce legătură au cu *lectura* asta memoria lui şi căsătoria noastră.

Berenilde izbucni în râs.

— Au cea mai strânsă legătură! Vi s-a vorbit despre ceremonia Darului? Permite combinarea puterilor familiale. Ceremonia asta are loc doar cu ocazia căsătoriilor. Thorn va fi *cititorul* lui Farouk, nu domnia-voastră.

Ophelie avu nevoie de mult timp ca să asimileze ce-i spunea Berenilde.

— Vreți să grefați priceperile mele de *lectură* pe memoria lui?

— Alchimia promite să fie eficace. Sunt convinsă că o să facă minuni copilaşul ăsta drag!

Ophelie o privi pe Berenilde din adâncul ochelarilor. Acum, când mânia îi ieşise din corp, era îngrozitor de tristă.

— Sunteți demnă de dispreț.

Contururile armonioase ale lui Berenilde se risipiră şi ochii ei frumoşi se măriră. Strânse mâinile în jurul pântecului de parcă tocmai o înjunghiase o lamă.

— Ce-am făcut ca să mă judecați atât de aspru?

— Îmi puneți o asemenea întrebare? se miră Ophelie. V-am văzut la Operă, doamnă. Aveți parte de dragostea lui Farouk. Purtați în pântec copilul lui, sunteți favorita lui şi o să mai fiți încă mult timp.

Atunci de ce, de ce îl amestecați pe Thorn în uneltirile domniei-voastre?

— Pentru că aşa a hotărât el! se apără Berenilde, scuturându-şi părul ud. Am organizat căsătoria dintre voi numai pentru că el şi-a exprimat dorința.

Ophelie era scârbită de atâta rea-credință.

— Iar mințiți. Când eram la bordul dirijabilului, Thorn a încercat să mă facă să nu mă căsătoresc cu el.

Chipul frumos al lui Berenilde era răvăşit, de parcă gândul că Ophelie poate s-o deteste i se părea insuportabil.

— Credeți că e un bărbat care se lasă manipulat aşa? Băiatul ăsta e mult mai ambițios decât ați crede. Voia mâinile unei *cititoare,* i-am găsit mâinile unei *cititoare.* Poate că a socotit, când v-a văzut prima dată, că alegerea mea nu era cea mai inspirată? Vă mărturisesc că şi eu am avut îndoieli în ce vă priveşte.

Fără să vrea, Ophelie începu să tremure. De fapt, era mult mai rău. Parcă-i pătrundea în sânge un frig periculos şi îi urca uşurel prin vene ajungând la inimă.

Când îi spusese lui Thorn că n-o să joace niciodată rolul soției lui, el fusese atât de înțelegător... Mult prea

înțelegător. Nu-şi pierduse cumpătul, nu încercase s-o contrazică, nu se purtase aşa cum s-ar fi purtat un soț respins.

— Ce naivă am fost! şopti Ophelie.

În toate săptămânile astea, nu pe ea se străduise Thorn s-o protejeze, se străduise să protejeze mâinile ei de *cititoare.*

Se prăbuşi cu toată greutatea pe un taburet şi fixă pantofii lustruiți ai lui Mim pe care îi avea în picioare. Îi spusese lui Thorn, privindu-l drept în ochi, că are încredere în el, iar el îi evitase privirea cu laşitate. Se simțise atât de vinovată că îl respinge şi atât de recunoscătoare că el n-o repudiază!

Îi era greață.

Abătută pe taburetul ei, Ophelie nu văzu imediat că Berenilde se aşezase în genunchi lângă ea. Îi mângâie claia de păr închis la culoare, apoi rănile de pe față cu o expresie îndurerată.

— Ophelie, micuța mea Ophelie. Credeam că n-aveți nici inimă, nici minte, îmi dau seama acum că m-am înşelat. Vă implor, nu fiți prea severă cu Thorn şi cu mine. Încercăm doar să supraviețuim, nu vă folosim pentru că aşa avem chef.

Ophelie ar fi preferat ca ea să nu mai spună nimic. Cu cât Berenilde vorbea mai mult, cu atât mai tare o durea burta.

Copleşită de oboseală, amețită de alcool, Berenilde îşi puse obrazul pe genunchii ei, ca un copil care are nevoie de afecțiune. Ophelie n-avu inimă s-o respingă când îşi dădu seama că plânge.

— Ați băut prea mult, îi reproşă ea.

— Copiii... mei, sughiță Berenilde lipindu-şi fața de burta lui Ophelie. Mi i-au luat, unul câte unul, într-o dimineață cineva a vărsat cucută în ciocolata caldă a lui Thomas. Într-o zi de vară, micuța mea Marion a fost împinsă într-un iaz. Ar fi avut vârsta dumitale... ar fi avut vârsta dumitale.

— Doamnă... şopti Ophelie.

Berenilde nu-şi mai putea opri lacrimile. Pufnea, gemea, îşi ascundea chipul în cămaşa lui Ophelie, fiindu-i ruşine de slăbiciunea pe care o arăta.

— Şi Pierre, care a fost găsit spânzurat de creanga asta! Unul câte unul. Am crezut c-o să mor. Şi el, el... Puteți să-mi spuneți că are toate defectele, dar a fost acolo când Nicolas... soțul meu... a murit la vânătoare. M-a transformat în favorita lui. M-a salvat de disperare, m-a copleşit cu cadouri, mi-a promis singurul lucru din lume care putea să dea sens vieții mele!

Berenilde se înecă plângând în hohote, apoi spuse din vârful buzelor:

— Un copilaş.

Ophelie scoase un suspin adânc. Descoperi cu blândețe chipul lui Berenilde, acoperit de lacrimi şi de păr.

— În sfârşit, ați fost sinceră cu mine, doamnă. Vă iert.

Subreta

Ophelie o duse pe Berenilde în pat. Aceasta adormi imediat. Cu pielea încrețită, cu genele mânjite, cu ochii adânciți în orbite, chipul ei părea îmbătrânit pe fața albă de pernă. Ophelie o privi cu un aer trist, apoi stinse veioza. Cum să urăşti o persoană distrusă de pierderea propriilor copii?

Foindu-se pe divan, împotmolită în trecutul ei, mătuşa Roseline tuna şi fulgera împotriva unei hârtii de proastă calitate. Ophelie luă o plapumă de pe patul gol al bunicii şi o întinse peste naşa ei. Când înțelese că altceva nu mai poate face, îşi dădu drumul încet pe covor şi strânse picioarele sub ea. O durea în piept. Mai tare decât o durea rana deschisă de pe obraz. Mai tare decât o dureau coastele. Era o durere adâncă, sfâşietoare, iremediabilă.

Îi era ruşine. Ruşine pentru că nu poate s-o readucă pe mătuşa Roseline la realitate. Ruşine pentru că a crezut că e-n stare să-şi ia din nou viaţa în mâini. Ruşine, atât de ruşine pentru că a fost îngrozitor de naivă.

Ophelie îşi cuibări bărbia între genunchi şi îşi privi mâinile cu amărăciune. „Unele femei sunt luate de soţii pentru averea lor; eu sunt luată de soţie pentru degetele mele.”

În adâncul pieptului, suferinţa fu înlocuită de o mânie tăioasă şi rece ca gheaţa. Da, îi ierta lui Berenilde calculele şi meschinăriile, dar nu îi ierta nimic lui Thorn. Dacă ar fi fost sincer cu ea, dacă n-ar fi lăsat-o să-şi imagineze tot felul de lucruri, poate că l-ar fi iertat. Nu lipsiseră ocaziile de a-i spune adevărul; nu numai că le lăsase pe toate să treacă, dar avusese şi îndrăzneala să puncteze întâlnirile lor cu „sunt pe cale să mă obişnuiesc cu domnia-voastră” şi cu „soarta domniei-voastre chiar mă preocupă”. Ophelie făcuse greşeala să vadă sentimente acolo unde nu fusese niciodată decât ambiţie.

Bărbatul acela era cel mai rău dintre toţi.

Ceasul bătu de cinci ori. Ophelie se ridică, se şterse la ochi şi, cu un gest hotărât, îşi puse ochelarii pe nas. Nu se simţea deloc descurajată. Inima îi bătea cu furie, împrăştiind un val de voinţă cu fiecare pulsaţie. Nu conta cât o să dureze până să reuşească, o să-şi ia revanşa faţă de Thorn şi faţă de viaţa asta la care-o silea.

Ophelie deschise dulăpiorul cu medicamente, scoase un plasture şi nişte alcool sanitar. Când se privi în oglinjoara lui Berenilde, descoperi un chip acoperit de vânătăi, o buză spartă, nişte cearcăne înspăimântătoare şi o privire întunecată care nu semăna cu ea. Din coada ciufulită ieşeau nişte bucle cafenii care-i stăteau pe frunte. Ophelie strânse din dinţi când trecu cârpa cu alcool peste urma lăsată de

Freyja cu ghearele. Era o tăietură adâncă, de ciob de sticlă. Sigur o să-i rămână o mică cicatrice.

Ophelie îndoi o batistă curată, lipi pe ea o bucată de plasture şi trebui să încerce de trei ori până să-şi fixeze pansamentul pe obraz.

Când termină, o sărută pe frunte pe mătuşa ei.

— O să vă scot de-acolo, îi promise la ureche.

Ophelie strânse livreaua lui Mim, pe care o aruncase pe jos, şi îi încheie la loc nasturii. Cu siguranţă, deghizarea asta n-o s-o apere prea mult de cavaler, aşa că trebuia să evite orice întâlnire cu el.

Se apropie de patul lui Berenilde şi îi scoase cu greu lanţul pe care era cheiţa incrustată cu pietre preţioase. Deschise uşa. Din acel moment trebuia să acţioneze repede. Din motive de securitate, apartamentele din ambasadă nu se încuiau decât dinăuntru. Mătuşa Roseline şi Berenilde erau cufundate-n somn, vulnerabile ca nişte copii; aveau să fie expuse pericolelor din exterior până o să se-ntoarcă ea.

Ophelie o porni cu paşi mărunţi şi repezi de-a lungul coridorului. O luă pe scara de serviciu ca să coboare la subsol. Când trecu prin faţa cantinei servitorilor, se miră văzând acolo jandarmi, pe care îi recunoscu după bicorn şi după uniforma cu albastru şi roşu. Verificau o masă de valeţi care-şi beau cafeaua de dimineaţă şi păreau că îi supun unui interogatoriu în toată regula. O inspecţie-surpriză? Mai bine nu stătea prin zonă.

Ophelie trecu prin depozite, prin sala unde era cazanul cu cărbuni, prin sala cu canalizările. N-o găsi nicăieri pe Gaelle.

Dădu, în schimb, peste un afiş lipit pe pereţi:

ANUNŢ

Ni s-a raportat că în această noapte a avut loc un accident regretabil. Ieri-seară, un valet care lucrează la Clardelună a lovit un copil lipsit de apărare. Este în joc reputaţia

ambasadei! Semnalmente: persoană cu păr negru, de înălțime mică, mai degrabă tânără. Era înarmat cu o vâslă (?) în momentul incidentului, în cazul în care cunoaşteți un valet care corespunde acestor semnalmente, adresați-vă imediat administrației. Recompensă asigurată.

Philibert, administrator la Clardelună

Ophelie se încruntă. Micul cavaler era o adevărată otravă, chiar hotărâse să se năpustească asupra ei. Dacă o găseau jandarmii, ajungea direct în temniță. Trebuia să-şi schimbe repede fața.

Ophelie o luă de-a lungul culoarelor lipindu-se de pereți şi se strecură în spălătorie ca o hoață. Acolo se pitulă prin aburul căzilor cu apă fiartă, între două rânduri de cămăşi pe suporturi culisante. Luă un şorț şi o bonetă albe. Mai făcu un ocol prin curățătorie, unde şterpeli o rochie neagră care se usca pe o frânghie de întins rufe. Cu cât voia Ophelie să atragă mai puțin atenția, cu atât mai tare se lovea de coşurile cu rufe şi de spălătorese.

Cum nu putea să se schimbe în condiții decente pe culoare, se grăbi spre Strada Băilor. Trebui să facă mai multe ocoluri ca să evite jandarmii care băteau la uşi. Ajungând în camera ei, se încuie de două ori, îşi trase sufletul, se dezbrăcă cât de repede reuşi, cu coasta ei dureroasă, ascunse livreaua lui Mim sub pernă şi puse pe ea rochia de la spălătorie. Grăbindu-se, se îmbrăcă întâi pe dos.

Cât îşi legă şorțul la mijloc şi îşi prinse boneta sub claia de păr cafeniu, Ophelie încercă să judece cât putea de metodic. „Şi dacă sunt controlată? Nu, jandarmii îi interoghează în primul rând pe valeți. Şi dacă mi se pun întrebări? Mă limitez la «da» şi «nu», nu trebuie să mă dea de gol accentul. Şi dacă, totuşi, mă dau de gol? Sunt în slujba Mamei Hildegarde. E străină, angajează străini, punct."

Ophelie încremeni când îşi văzu reflexia, reflexia adevărată, în oglinda de pe perete. Uitase de tot în ce fel îi arată fața! Cu pansamentul şi cu vânătăile acelea, părea o biată tânără bătută.

Se uită în jur, căutând o soluție în dezordinea în care se afla. Haina lui Thorn. Ophelie o luă din cuier şi se uită la ea de sus în jos. Era o haină de funcționar, se vedea imediat. Iată ultimul ingredient care-i lipsea personajului său: era ceva cât se poate de plauzibil – o micuță servitoare care ducea lucrurile „domnului" la vopsitor! Ophelie puse haina pe un umeraş de lemn, o îndoi pe un braț şi o ridică foarte sus cu celălalt. Cu haina asta înălțată în fata ei ca o velă, n-o să i se vadă prea mult chipul.

Aşa avea sigur timp s-o găsească pe Gaelle.

Nici nu scoase bine Ophelie nasul din cameră, că şi era să primească un pumn. Era Vulpoiul, care se pregătea să bată la uşă. Holbă ochii verzi şi întredeschise gura surprins; nici Ophelie nu părea mai puțin uimită în spatele hainei.

— Ei, asta-i bună! mormăi Vulpoiul, scărpinându-şi coama roşcată. Şi mă mai întrebam dacă mutul primeşte musafiri. Scuze, micuțo, trebe' să vorbesc cu el.

Îşi puse mâinile puternice pe umerii lui Ophelie şi o împinse uşurel pe Strada Băilor, aşa cum alungi o fetiță care n-a fost cuminte. Nu făcu nici trei paşi, că Vulpoiul o şi strigă din nou.

— Hei, micuțo! Aşteaptă!

Din câțiva paşi, îşi proțăpi în fața ei corpul sculptat ca un bufet, cu mâinile-n şold. Se aplecă, mijind ochii şi încercând să vadă mai bine cine se ascunde aşa în spatele hainei negre mari pe care Ophelie o înălța între ei.

— Camera sa e goală. Ce puneai la cale în camera lui aşa, singurică?

Ophelie ar fi preferat o întrebare la care să poată răspunde cu da sau nu. Ăsta era ultimul lucru de care avea

nevoie: să şi-l facă duşman pe Vulpoi. Încurcată de haină, scoase cu stângăcie dintr-un buzunar al şorțului lanțul pe care-şi ținea cheia.

— Am împrumutat-o, şopti.

Vulpoiul îşi ridică sprâncenele roşcate stufoase şi verifică eticheta cu Strada Băilor nr. 6, bosumflându-se bănuitor, ca un jandarm.

— E nebun dacă umblă fără cheie! Nu cumva din când în când şterpeleşti clepsidre de la amicul meu?

Cu un gest autoritar, dădu la o parte haina lui Thorn ca pe o cortină. Neîncrederea lui se transformă în stânjeneală imediat ce o examină pe Ophelie de aproape, pe sub ochelari şi bonetă.

— Ei, bine, biata mea fetiță! suspină el, îmblânzindu-se. Nu ştiu cine sunt stăpânii tăi, dar nus nişte oameni delicați. Eşti nouă? Nu voiam să te sperii, hm, atâta doar că-mi caut prietenul. Ştii unde pot să-l găsesc? Umblă vorba că de-o oră circulă un anunț că e căutat. Cu mutra lui de vinovat, iar o s-o pățească.

Ophelie fu dezarmată observând că valetul acesta solid merita mai mult încrederea ei decât propriul ei logodnic. Ridică bărbia, fără să mai încerce să se ascundă de el, iar el o privi drept în ochi.

— Ajutați-mă, vă rog. Trebuie s-o văd pe Gaelle, e foarte important.

Câteva clipe, Vulpoiul rămase fără glas.

— Gaelle? Da' ce are... Ce ai... Mii de clepsidre, cine eşti?

— Unde e? îl imploră Ophelie. Vă rog.

La celălalt capăt al Străzii Băilor, jandarmii descinseră cu zgomot. Intrară cu forța în duşuri şi în toalete, scoaseră de acolo nişte bărbați pe jumătate dezbrăcați, potopind o ploaie de bâte peste cei care protestau. Strigătele şi insultele răsunau pe pereți cu nişte ecouri înspăimântătoare.

Ophelie era îngrozită.

— Vino, şopti Vulpoiul luând-o de mână. Dacă-şi dau seama că ai cheia altcuiva la tine, o să se năpustească asupra ta.

Ophelie o luă în urma Vulpoiului, zdrobită de mâna aceea bărbătească, încurcându-se în haina lungă a lui Thorn. Străzile dormitoarelor veneau unele după altele, toate la fel, cu pardoseala lor ca o tablă de şah şi cu felinarele lor mici. Speriați de percheziții, servitorii stăteau în uşile camerelor şi îi arătau cu degetul pe cei care aveau ghinionul să corespundă semnalmentelor. Erau tot mai mulți jandarmi, dar Vulpoiul reuşea să-i evite luând-o pe scurtături. Se uita întruna la ceasul de buzunar.

— Stăpâna mea o să se trezească în curând, oftă el. În mod normal, la ora asta i-am făcut deja ceaiul şi i-am călcat ziarul.

O conduse pe Ophelie într-o Roză a Vânturilor şi deschise uşa care ducea direct în spatele conacului. Traversară menajeria exotică, crescătoria de păsări, stâna şi lăptăria. Gâştele din curte scoaseră un şuierat furios când trecură pe lângă ele.

Vulpoiul o duse pe Ophelie până la garaj.

— Domnul organizează o cursă mâine, explică el. Şoferul, care e şi mecanic, este bolnav, Gaelle a fost desemnată să facă revizia motoarelor. E în toane foarte proaste, țin să te previn.

Ophelie îi puse o mână pe braț în momentul în care el se pregătea să deschidă uşile garajului.

— Vă mulțumesc că m-ați ajutat, dar mai bine rămâneți aici, şopti ea. O să intru singură.

Vulpoiul se încruntă. Felinarul de la intrarea în garaj, de deasupra lor, îi lumina părul roşcat. Verifică, aruncând o privire prudentă, dacă sunt singuri în partea aceea a domeniului.

— Nu-nțeleg nimic din ce se-ntâmplă, nu ştiu ce cauți şi cine eşti în realitate, dar un lucru mi-e clar acum.

Se uită în jos la pantofii lustruiți cu cataramă de argint care ieşeau de sub rochia neagră a lui Ophelie.

— Ăştia-s pantofi de valet, şi cunosc un singur valet care are o măsură atât de mică la pantof.

— Cu cât o să ştiți mai puține despre mine, cu atât mai bine o să vă fie, îl imploră Ophelie. Sunt oameni care au suferit pentru că m-au cunoscut prea îndeaproape. Nu mi-aş ierta-o dacă vi s-ar întâmpla ceva din cauza mea.

Răvăşit, Vulpoiul îşi scărpină favoritul care-i creştea pe obraz ca un tufiş arzător.

— Deci nu m-am înşelat. Chiar... chiar tu eşti? Ei, drăcie, mormăi el lovindu-şi fruntea cu podul palmei, asta chiar e o situație supărătoare. Şi-am văzut ceva ciudățenii pe-aici.

Ciocăni cu mâinile lui roşcate inelul de la fiecare uşă.

— Încă un motiv ca să intru cu tine, încheie el, bosumflându-se înciudat. Am dreptul să înțeleg, omulețule, ce naiba!

Ophelie intra pentru prima dată în garaj. Locul, unde plutea mirosul amețitor de petrol, părea pustiu. Luminate de trei lămpi din tavan, elegantele cabine ale lecticilor se înşirau în prim-plan. Din lemn verde-măr, cu perdele albastre precum cerul, cu scaune roz, cu motive florale, nu erau două la fel. Automobilele de la Clardelună fuseseră garate în fundul sălii, pentru că erau scoase mai rar. Erau nişte obiecte de lux care erau expuse mai ales pentru că arătau bine. Drumurile denivelate şi întortocheate din Cetacera nu erau potrivite pentru circulația cu automobilul.

Toate automobilele, în afară de unul, erau acoperite cu prelate. De departe, semăna cu un cărucior, cu roțile ei mari şi subțiri cu spițe şi cu capota ei înflorată. Probabil că era maşina unei doamne.

Gaelle înjura ca un birjar stând aplecată peste motorul cu explozie. Ophelie văzuse aşa ceva doar în muzeul ei, şi doar sub formă de piese separate. Pe Anima, vehiculele se propulsau singure ca nişte animale bine dresate; nu aveau nevoie de motor.

— Hei, frumoasa mea! o chemă Vulpoiul. O vizită pentru tine!

Gaelle mai scoase o înjurătură, lovi motorul cu cheia franceză, îşi scoase mănuşile furioasă şi îşi ridică pe frunte ochelarii de protecție. Ochiul albastru-intens şi monoclul ei negru se fixară pe mica subretă cu care venea Vulpoiul. Ophelie se supuse în tăcere acestei examinări; ştia că Gaelle o s-o recunoască, pentru că o văzuse întotdeauna aşa cum era.

— Spre binele tău, sper că e ceva important, pufni ea în cele din urmă pe un ton nerăbdător.

Asta a fost tot. Nu puse nicio întrebare, nu rosti niciun cuvânt care ar fi putut s-o dea de gol în fața Vulpoiului. „Secretul meu contra secretului tău." Ophelie împături cu stângăcie haina lui Thorn, care îi încurca mâinile. Era rândul ei să n-o dea de gol pe Gaelle.

— Am necazuri şi sunteți singura la care pot să apelez. O să am nevoie de talentele domniei-voastre.

Circumspectă, Gaelle lovi uşor monoclul, care îi lăsa o urmă adâncă sub sprânceană.

— Talentul *meu?*

Ophelie încuviință dându-şi după ureche şuvițele care i se răsfirau de sub bonetă.

— Nu ca să-i faci vreun serviciu unui nobil, nu?

— Vă dau cuvântul meu de onoare că nu.

— Da' ce tot bolborosiți? spuse Vulpoiul, scos din sărite. Vă cunoaşteți? Ce-i cu toate secretele astea?

Gaelle îşi smulse ochelarii de protecție, îşi scutură buclele negre şi îşi ridică bretelele pe umeri.

— Nu te amesteca în asta, Vulpoiaşule. Cu cât ştii mai puține, cu-atât mai bine o să-ți fie.

Vulpoiul avea un aer atât de nedumerit, încât lui Ophelie i se făcu milă de el. El era ultima persoană față de care voia să se ascundă, dar n-avea de ales. Îi arătase adevărata ei față şi deja era prea mult.

Gaelle îşi duse un deget la gură ca să-i facă să tacă. Afară gâştele gâgâiau.

— Vine cineva.

— Jandarmii, ocărî Vulpoiul, uitându-se la ceas. Scotocesc prin fiecare ungher de la Clardelună. Rapizi, flăcăii!

Arătă o uşă joasă, abia vizibilă în spatele şirurilor de automobile acoperite cu prelate.

— S-o ştergem. Nu trebuie cu niciun chip să pună mâna pe puştoaică.

Gaelle îşi apăsă iar sprânceana pe monoclu.

— Toate lămpile sunt aprinse, mormăi ea, maşina asta încă e cu roțile-n sus! O să-şi dea seama că am fugit de-aici şi-o să sune alarma.

— Nu şi dacă o să găsească pe cineva aici.

Vulpoiul îşi scoase repede livreaua, îşi suflecă mânecile de la cămaşă şi se stropi cu ulei de motor.

— Doamnelor, vă prezint un mecanic care nu-şi mai vede capul de treabă, rânji el ridicând brațele. Mă ocup eu de jandarmi. Ieşiți repede prin spate amândouă.

Ophelie îl privi cu tristețe şi cu mirare. Îşi dădu seama ce rol important ajunsese să ocupe-n viața ei roşcatul acela înalt. Nu putea să-şi explice, dar îi era teamă că n-o să-l mai vadă după ce trecea de uşa aceea joasă.

— Mulțumesc, Vulpoiaşule, şopti. Mulțumesc pentru tot.

El îi aruncă o privire poznaşă.

— Spune-i mutului să-şi păzească bine fundul.

— Pune-ți ăştia, mormăi Gaelle întinzându-i ochelarii ei de protecție. O să pari mai credibil.

Vulpoiul şi-i puse pe frunte, trase adânc aer în piept ca să capete curaj, apucă în mâini chipul sălbatic al lui Gaelle şi o sărută cu hotărâre. Ea fu atât de uluită, încât deschise larg ochiul albastru fără să-i treacă prin cap măcar să-l respingă. Când el îi dădu drumul, un zâmbet uriaş i se întindea între favoriți.

— Tânjesc la femeia asta de ani de zile, şopti.

Departe, uşile se deschiseră spre siluetele jandarmilor. Gaelle o împinse pe Ophelie în spatele unei maşini acoperite cu o husă, o conduse prin întuneric, de-a lungul peretelui şi ieşi cu ea pe uşa din spate.

— Cretinule, şuieră ea printre dinți.

Ophelie nu desluşea mare lucru sub falsa noapte înstelată. Totuşi, ar fi putut să jure că gura lui Gaelle, atât de dură de obicei, căpătase un contur mai duios.

Zarurile

Din culoar în culoar şi din scară-n scară, Ophelie şi Gaelle ajunseră la ultimul etaj de la Clardelună fără să se întâlnească deloc cu jandarmii. A fost un moment de uşurare când au închis uşa şi au răsucit cheia în broască. Ophelie aruncă haina mare a lui Thorn pe un scaun, ridică perdeaua baldachinului patului ca să verifice dacă Berenilde doarme încă, apoi îi arătă lui Gaelle divanul, pe care mătuşa Roseline se agita de parcă era în toiul unui coşmar.

— Un Miraj i-a întemnițat spiritul într-o iluzie, şopti Ophelie. Puteți s-o ajutați să-şi vină-n fire?

Gaelle se ghemui în fața divanului şi o privi scormonitor pe mătuşa Roseline. O contemplă mult timp prin buclele negre, cu brațele încrucişate, cu buzele strânse.

— E ceva serios, mormăi. Îl felicit pe maestru, e o capodoperă. Pot să mă spăl pe mâini? Sunt plină de ulei.

Ophelie umplu ligheanul lui Berenilde şi căută săpun. Era atât de nervoasă încât vărsă apă pe covor.

— Puteți s-o ajutați? repetă ea cu un firişor de voce în vreme ce Gaelle se spăla.

— Problema nu este dacă pot s-o ajut, ci de ce aş ajuta-o. În primul rând cine e femeia asta? O prietenă a Dragoanei? mormăi ea, aruncând o privire dispreţuitoare spre patul cu baldachin. În cazul ăsta înseamnă foarte puțin pentru mine.

Din adâncul ochelarilor, Ophelie se concentră asupra monoclului negru ca să ajungă la persoana care se ascundea de cealaltă parte.

— Credeți-mă, singura vină a acestei femei e faptul că îi sunt nepoată.

Ophelie surprinse în întunericul monoclului ceea ce spera să vadă: o licărire de mânie. Gaelle ura profund nedreptatea.

— Adu-mi un taburet.

Gaelle se aşeză în fața divanului şi îşi scoase monoclul. Ochiul ei stâng, mai întunecat şi mai greu de pătruns decât o fântână fără fund, examină ironic apartamentele lui Berenilde. Voia ca Ophelie să vadă tot spectacolul, să-i arate cum e lumea aceea după ce se ridică de tot cortina iluziilor. Oriîncotro îşi plimba privirea, aparența locurilor se schimba. Covorul maiestuos nu mai era decât o carpetă ieftină. Tapetului elegant îi lua locul un perete plin de mucegai. Vazele de porțelan deveneau nişte simple ghivece de lut. Baldachinul era ros de molii, paravanul era rupt, fotoliile erau uzate, serviciul de ceai era ciobit. Țesătura iluziilor se destrăma sub privirea necruțătoare a lui Gaelle, dar se refăcea imediat ce ea se uita în altă parte.

„Spoială peste mizerie", spusese Archibald. Ophelie îşi dădea acum seama cât era de adevărat. No să mai vadă niciodată Clardelună la fel de-acum înainte.

Gaelle se aplecă de pe taburetul pe care stătea şi luă în mâini cu blândețe fața adormită a mătuşii.

— Cum o cheamă?
— Roseline.
— Roseline, repetă Gaelle privind-o cu o atenție minuțioasă.
Ochii ei, unul albastru, celălalt negru, erau larg deschişi. Rezemată de spătarul divanului, Ophelie îşi frângea degetele neliniştită. Pleoapele închise ale mătuşii Roseline începură să freamăte, apoi fiorul se împrăştie în restul corpului. Fu cuprinsă de tremurături violente, dar Gaelle îi strânse şi mai tare fața-n mâini, concentrându-şi puternica undă de nihilism asupra ei.
— Roseline, şopti. Veniți înapoi, Roseline. Urmați-mi vocea, Roseline.
Tremurăturile încetară şi Gaelle aşeză capul ca de ceară pe pernă. Sări de pe taburet, îşi puse monoclul la loc şi îşi luă nişte țigări din pachetul lui Berenilde.
— Bun, mă car. Vulpoiul nu se pricepe deloc la mecanică şi automobilele n-o să se repare singure.
Ophelie era uluită. Mătuşa Roseline era în continuare întinsă pe divan, cu ochii închişi.
— Da' nu prea pare trezită.
În timp ce-şi aprindea o țigară, Gaelle schiță un zâmbet care, probabil, voia să fie liniştitor.
— O să mai doarmă un pic. Să nu cumva s-o bruschezi, trebuie să-şi vină-n fire şi, crede-mă, vine de departe. Dacă mai treceau câteva ore n-o mai salvam.
Ophelie îşi înfăşură corpul cu brațele ca să-şi potolească frisoanele care o zguduiau din cap până-n picioare. Îşi dădu brusc seama că are febră. Coasta părea să bată în acelaşi ritm cu inima. Era în acelaşi timp dureros şi liniştitor.
— Te simți bine? mormăi Gaelle îngrijorată.
— Da, da, o asigură Ophelie cu un zâmbet stins. E... e ceva nervos. În viața mea n-am fost atât de uşurată.
— Nu mai trebuie să treci prin aşa ceva.

Cu țigara în mână, Gaelle părea peste măsură de tulburată. Ophelie își ridică ochelarii pe nas ca să i se poată uita fix în ochi.

— Vă datorez mult. Nu știu ce-o să se întâmple în viitor, dar întotdeauna veți avea o aliată în mine.

— Să lăsăm deoparte cuvintele frumoase, o întrerupse Gaelle. Nu vreau să te întristez, căprioara mea, da' Curtea ori o să-ți rupă oasele de tot, ori o să ți le putrezească până la măduvă. Și eu nu sunt o persoană frecventabilă. Ți-am făcut un serviciu, am fost plătită cu țigări, suntem chit.

Gaelle se uită la mătușa Roseline cu un aer visător, aproape melancolic, apoi o ciupi de nas pe Ophelie cu un zâmbet feroce.

— Dacă vrei într-adevăr să-mi mulțumești, să nu devii una de-a lor. Să faci alegerile corecte, să nu te compromiți și să-ți găsești propriul drum. Mai vorbim peste câțiva ani, de acord?

Deschise ușa și duse mâna la cozorocul șepcii.

— Pe curând.

După ce plecă Gaelle, Ophelie încuie ușa în urma ei. Camerele ambasadei erau cele mai sigure din toată Cetacera; nimănui nu putea să i se întâmple nimic rău atâta timp cât ușa aceea rămânea încuiată.

Ophelie se aplecă deasupra mătușii Roseline și îi trecu o mână prin părul aranjat la patru ace. Îi venea s-o trezească, să se asigure că se întorsese cu bine din trecutul ei, dar Gaelle îi recomandase să n-o bruscheze.

Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să doarmă.

Ophelie căscă până la lacrimi. Se simțea de parc-ar fi trebuit să recupereze somnul dintr-o viață întreagă. Își smulse boneta de subretă, își desfăcu șorțul, își scoase pantofii cu vârful degetelor de la picioare și se prăbuși pe-un fotoliu. Când începu să zboare pe deasupra pădurilor, orașelor și oceanelor, Ophelie își dădu seama că e-n toiul

unui vis. Străbătea întinderea vechii lumi, care era un întreg, rotundă ca o portocală. O vedea cu o mulțime de detalii. Răsfrângerile soarelui pe apă, frunzişurile copacilor, bulevardele oraşelor, totul i se perinda prin fața ochilor cu o claritate desăvârşită.

Deodată, orizontul fu blocat de un joben uriaş. Pălăria crescu, crescu, crescu, şi sub ea se afla zâmbetul dulce-amar al lui Archibald. Umplu repede peisajul, deschizând în mâini Cartea lui Farouk.

— Vă avertizasem totuşi, îi spuse el lui Ophelie. Toată lumea îl urăşte pe intendent şi intendentul urăşte pe toată lumea. Chiar v-ați crezut atât de specială încât să nu respectați regula?

Ophelie hotărî că nu-i place visul acesta şi deschise ochii. Cu toată căldura caloriferului, dârdâia. Suflă în palme şi primi înapoi o răsuflare caldă. Putină febră? Se ridică încercând să caute o pătură, dar păturile din cameră erau peste Berenilde şi mătuşa Roseline. Ironia sorții, lui Ophelie nu-i mai rămânea decât haina mare a lui Thorn. Nu era atât de orgolioasă încât să strâmbe din nas. Se întoarse pe fotoliul ei şi se cuibări în haină. Se auzi ceasul, dar n-avu curaj să numere bătăile.

Fotoliul nu era comod, era prea multă lume înăuntru. Trebuia să-mpartă locul cu nişte miniştri cu mustăți arogante. Aveau de gând să tacă odată? Ophelie n-o să poată deloc dormi cu toate sporovăielile astea. Despre ce vorbeau? Despre mâncare şi băutură, evident, doar despre asta vorbeau. „Lipsesc proviziile!”, „Să mărim o taxă!”, „Să pedepsim braconierii!”, „Să stăm de vorbă în jurul unei mese!” Pe Ophelie o dezgustau pântecele lor enorme, dar niciunul n-o scârbea mai tare ca Farouk. Existenta lui în sine era o eroare. Curtenii îi aruncau cu praf în ochi, îl copleşeau cu plăceri şi țineau frâiele puterii în locul lui. Nu, hotărât lucru, Ophelie n-o să se poată deloc odihni aici. Ar fi

vrut să plece din locul acesta, să meargă în exterior, în adevăratul exterior, să ia vântul în piept până-i îngheață plămânii, dar n-avea timp. Niciodată n-avea timp. Stătea prin tribunale, prin consilii juridice, prin parlamente. Se așeza într-un colț, asculta părerile unora și altora, uneori delibera, când idioții aceia ajungeau cu capul într-o fundătură. Oricum, cifrele contau cel mai mult. Cifrele nu se înșală niciodată, nu-i așa? Potențialul resurselor, numărul de locuitori, astea-s concrete. Așa că mititelul acela grăsun, care cere mai mult decât i se cuvine, o să plece cu coada-ntre picioare, o s-o blesteme pe Ophelie în barbă, o să se plângă de ea și gata. Ophelie primea în fiecare zi reclamații. Nu mai ținea socoteala dușmanilor, dar logica ei imbatabilă o ajuta mereu să câștige în fața felului lor tendențios de a interpreta repartizarea puterii. Încercaseră deja să pună pe urmele ei un grefier, ca să verifice, hm, dacă integritatea ei e ireproșabilă. Și o dăduseră-n bară, pentru că ea n-avea încredere decât în cifre. N-avea încredere nici în conștiința ei, nici în etică, doar în cifre. Auzi, un grefier!

Cu toate că acest gând era ciudat, pentru că Ophelie își dădu seama brusc că și ea era grefieră. O grefieră cu o memorie astronomică, dornică să arate ce poate, dar lipsită de experiență. O tânără grefieră care nu se înșela niciodată, ceea ce-l scotea din minți pe bătrânul intendent. Vedea în ea o insectă dăunătoare, o oportunistă gata să-l împingă pe scară ca să-i ia locul. Ce cretin! N-o să știe niciodată că, dincolo de tăcerile ei încăpățânate, ea nu-și dorea decât aprobarea lui și că măcar o persoană tot o să-l jelească în ziua morții. Dar mai era mult până atunci.

Deocamdată, Ophelie se chircea de durere. Otravă. Era atât de previzibil, nu putea să aibă încredere în nimeni, în nimeni în afară de mătușa ei. Oare o să moară aici, pe covorul acesta? Nu, Ophelie era departe de moarte. Era doar o fetișcană care-și petrecea zilele jucând zaruri, singură și

tăcută în ungherul ei. Berenilde încerca s-o distreze cu orice preț, chiar îi dăruise un frumos ceas de aur, dar Ophelie prefera zarurile. Zarurile erau imprevizibile, pline de surprize; nu te dezamăgeau negreşit, ca oamenii.

Ophelie fu şi mai puțin amărâtă pe măsură ce întineri şi mai mult. Alerga până cădea lată prin casa lui Berenilde. Încerca să-l prindă pe-un adolescent deja bine făcut care-o maimuțărea din capul scărilor scoțându-i limba. Era fratele ei, Godefroy. În fine, frate pe jumătate, n-avea voie să-i spună frate. Dar asta era o formulă tâmpită, fiindcă nu doar o jumătate de băiat galopa prin fața ei. Şi nu doar o jumătate de fată i se arunca la picioare când o cotea pe-un culoar, râzând în hohote. Lui Ophelie îi plăcea când Berenilde îi invita pe Godefroy şi pe Freyja, chiar dacă uneori o răneau cu ghearele. Nu-i plăcea, în schimb, când mama lor venea cu ei şi îi arunca o privire scârbită. Ophelie ura privirea aceea. Era o privire care îți sfâşia capul, care te tortura pe dinăuntru fără să vadă nimeni nimic. Ophelie îi scuipa în ceai ca să se răzbune. Dar asta s-a întâmplat la multă vreme după căderea în dizgrație a mamei ei, la multă vreme după moartea tatălui ei, la multă vreme după ce mătuşa devenise protectoarea ei. Acum, Ophelie joacă jocul ei preferat cu Freyja, pe metereze, în acea scurtă perioadă din an când e destul de cald ca să te bucuri de soare. Jocul cu zaruri, zaruri fabricate chiar de Godefroy. Freyja le aruncă, hotărăşte combinația de cifre – „le aduni”, „le scazi”, „le înmulțeşti”, „le împărți” – şi-apoi ea verifică pe abac. Jocul în sine o plictiseşte pe Ophelie. I-ar fi plăcut să fie mai complicat, cu fracții, cu ecuații şi cu puteri, dar se bucură nespus ori de câte ori vede privirea admirativă a surorii sale. Când Freyja aruncă zarurile, simte şi ea, în sfârşit, că există.

Se auzi o alarmă. Ophelie clipi amețită, cuibărită pe fotoliu. În timp ce-şi descurcă şuvițele de păr încâlcite care i

se prinseseră în ochelari, aruncă în jur o privire buimăcită. De unde venea zgomotul acela? Umbra adormită a lui Berenilde era nemişcată în spatele perdelei de la baldachin. Flacăra becurilor cu gaz sfârâia liniştit. Mătuşa Roseline sforăia pe divan.

Lui Ophelie îi luă mult să-şi dea seama că auzea telefonul.

Până la urmă, acesta amuţi, lăsând în apartamente o tăcere copleşitoare.

Ophelie se smulse din fotoliu, cu tot corpul înţepenit, cu capul vâjâind. Probabil îi scăzuse febra, dar picioarele erau tot amorţite. Se aplecă deasupra mătuşii ei, sperând că o să vadă cum deschide ochii, dar se hotărî să mai aştepte; Gaelle spusese c-o să-şi revină singură, trebuia să aibă încredere în ea. Merse încet până la baie, suflecă mânecile prea lungi de la haina lui Thorn, îşi scoase mănuşile, îşi strânse ochelarii, deschise robinetul şi se spălă bine pe faţă. Avea nevoie să se cureţe de toate visele acelea ciudate.

Se întâlni cu privirea ei mioapă în oglinda de deasupra chiuvetei. I se dezlipise pansamentul şi rana de pe obraz mai sângerase. Când îşi puse mănuşile văzu o gaură prin care îi ieşea degetul mic.

— Ah, şopti uitându-se de aproape. Uite ce se întâmplă dacă tot ronţăi cusăturile.

Ophelie se aşeză pe marginea căzii şi se uită la haina uriaşă cu care se înfăşurase. Oare *citise* amintirile lui Thorn din cauza găurii din mănuşă? Era haina unui adult şi ea coborâse în timp până în copilărie, cu siguranţă mai era ceva. Umblă prin buzunare şi, până la urmă, găsi ce căuta sub o cusătură a căptuşelii. Două zaruri mici, sculptate de mână cu stângăcie. Pe acelea le *citise,* fără să vrea.

Ophelie se uită la ele cu nostalgie, chiar cu un fel de tristeţe, apoi îşi veni în fire strângând pumnul. Nu trebuia să confunde emoţiile lui Thorn cu ale ei.

Gândul acesta o făcu să ridice din sprâncene. Emoțiile lui Thorn? Dacă individul acela interesat avusese vreodată așa ceva, cu siguranță le pierduse între timp. Fără-ndoială, viața nu fusese blândă cu el, dar Ophelie nu era dispusă să fie înțelegătoare.

Se descotorosi de haină așa cum și-ar fi scos o piele care nu era a ei. Își schimbă pansamentul, își târî picioarele până în salonaș și se uită la pendulă. Ora unsprezece, dimineața aproape trecuse. Cu siguranță, Dragonii plecaseră de mult la vânătoare; Ophelie era încântată că a scăpat de obligația aceea de familie.

Se auzi iar telefonul, atât de tare și atât de mult timp, încât până la urmă o trezi pe Berenilde.

— La dracu' cu invenția asta! se enervă ea dând la o parte perdeaua de la pat.

Berenilde nu ridică totuși receptorul. Mâinile ei tatuate se înălțară asemenea unor fluturi ca să-și aranjeze unduirile blonde ale părului. Somnul îi dăduse o prospețime de tânără, dar îi șifonase rochia cea frumoasă pe care o purtase la spectacol.

— Haideți, pregătiți-ne o cafea, draga mea. O să avem mare nevoie.

Ophelie era de aceeași părere. Puse o oală cu apă pe aragaz, fu cât pe ce să-și dea foc la mănușă aprinzând un chibrit, apoi porni râșnița. O găsi pe Berenilde sprijinindu-se cu coatele de măsuța din salon, cu bărbia așezată pe degetele împletite, cu ochii adânciți în pachetul de țigări.

— Chiar am fumat atât de mult ieri?

Ophelie îi puse o ceașcă de cafea în față, nepărându-i-se esențial să-i spună că o femeie-mecanic se servise din pachetul ei. Imediat după ce se așeză la masă, Berenilde privi în jur cu ochi limpezi.

— Nu prea mi-aduc aminte mare lucru din conversația noastră de ieri, dar ştiu suficient de mult ca să decretez că trecem prin ceasuri grele.

Ophelie îi întinse zaharnița, în aşteptarea verdictului.

— Dacă tot vorbim de ceas, cât e ceasul? întrebă Berenilde, aruncând o privire spre pendulă.

— E trecut de ora unsprezece, doamnă.

Strângând bine lingurița, Ophelie se pregăti pentru trăsnetul care urma să cadă peste masă. „Cum? Şi nu v-a trecut nici măcar o clipă prin capul ăla mic, de pasăre să mă scoateți din pat? Nu ştiți ce importantă era pentru mine partida asta de vânătoare? Din cauza dumitale, o să fiu socotită o neputincioasă, o incompetentă, o băbătie!”

Nimic din toate astea. Berenilde îşi puse un cub de zahăr în cafea şi suspină.

— Asta e. Ca să fiu sinceră, nu m-am mai gândit la vânătoarea asta din momentul în care Farouk s-a uitat la mine. Şi cinstit vorbind, adăugă ea cu un zâmbet visător, m-a istovit!

Ophelie duse ceaşca la buze. Astea erau amănunte de care putea să se lipsească.

— Ați făcut o cafea oribilă, spuse Berenilde, strâmbând din buza ei frumoasă. N-aveți pic de talent pentru viața în societate.

Ophelie trebuia să recunoască: avea dreptate. Degeaba adăugă zahăr şi lapte, de-abia putu să bea cafeaua.

— Cred că nu ne lasă de-ales cavalerul, continuă Berenilde. Chiar dacă v-aş da alt chip şi altă identitate, copilul acesta v-ar descoperi într-o clipită. Secretul prezenței domniei-voastre aici e pe cale să se risipească. Din două una: ori vă căutăm o ascunzătoare mai bună până-n ziua nunții... (unghiile lungi şi lustruite ale lui Berenilde pianotară pe coada ceştii de porțelan)... ori vă faceți intrarea oficială la Curte.

Ophelie şterse cu şervețelul cafeaua pe care tocmai o vărsase pe fața de masă. Se gândise la posibilitatea asta, dar nu-i plăcea s-o audă. Prefera să facă în continuare pe valetul lui Berenilde decât pe logodnica lui Thorn.

Berenilde se lăsă pe spate, sprijinindu-se de spătarul fotoliului, şi îşi încrucişă mâinile pe pântecul rotunjit.

— Evident, dacă vreți să mai trăiți după nuntă, trebuie să faceți neapărat un lucru. Trebuie să fiți pupila lui Farouk.

— Pupila lui? repetă Ophelie articulând fiecare silabă. Care sunt calitățile necesare ca să meriți o asemenea onoare?

— În situația în care ați ajuns, cred că sunteți exact cum trebuie! o ironiză Berenilde. Farouk moare de nerăbdare să vă cunoască, i se pare că aveți un rol însemnat. Prea însemnat, de fapt. De aceea Thorn a refuzat întotdeauna categoric să-l frecventați îndeaproape.

Ophelie îşi ridică ochelarii pe nas.

— Ce vreți să spuneți?

— Dacă aş avea cea mai mică idee, nu m-ați vedea şovăind aşa, se enervă Berenilde. O să aflați când vă întâlniți cu Farouk, e atât de imprevizibil! Mi-e teamă de nerăbdarea lui. Ştiți de ce i-am ascuns până acum că sunteți în Cetacera, tărâmul său?

Ophelie se pregătea deja pentru ce e mai rău.

— Pentru că mă tem să nu-ncerce să vă folosească de-acum ca să-i citiți Cartea. Rezultatul unei asemenea *lecturi* mă înspăimântă. Dacă dați greş, lucru de care nu mă-ndoiesc, având în vedere ce dezamăgiri ne-au provocat înaintaşii domniei-voastre, mi-e teamă că o să-şi piardă cumpătul.

Ophelie renunță să-şi mai termine cafeaua şi puse ceaşca la loc pe farfurioară.

— Vreți să spuneți că ar putea să mă pedepsească dacă nu e mulțumit imediat?

— Cu siguranță, n-o să vă facă rău, dar mă tem ca într-un final consecința să nu fie aceeaşi. Atât de mulți şi-au pierdut mințile înaintea domniei-voastre! Şi el, ca un copil ce e, o să regrete mai târziu, ca de obicei. Farouk nu se poate obişnui cu vulnerabilitatea muritorilor, mai ales a celor care nu i-au moştenit puterile. Sunteți un foc de paie în mâinile lui.

— Nu-i puțin cam idiot spiritul familiei domniei-voastre?

Berenilde se uită la Ophelie uluită, dar aceasta îi susținu privirea fără să clipească. Trecuse prin prea multe în ultima vreme ca să-şi mai țină gândurile pentru ea.

— Iată genul de fraze care o să vă scurteze şederea printre noi dacă le rostiți în public, o avertiză Berenilde.

— De ce este Cartea lui Farouk atât de diferită de a lui Artemis? întrebă Ophelie pe un ton profesional. De ce una ar fi *lizibilă* şi cealaltă nu?

Berenilde ridică un umăr care i se ivi de sub rochie cu senzualitate.

— Ca să fiu sinceră cu domnia-voastră, draga mea, afacerea asta nu mă prea interesează. Am văzut Cartea asta o singură dată şi mi-a fost de-ajuns. E un obiect cât se poate de hidos şi de nesănătos. Ai spune că e...

— Din piele de om, şopti Ophelie, sau ceva asemănător. Mă întrebam dacă nu cumva are în compoziție un element special.

Berenilde îi aruncă o ocheadă scânteind de răutate.

— Asta nu-i treaba domniei-voastre, ci a lui Thorn. Mulțumiți-vă să vă căsătoriți cu el, să-i dăruiți puterea familială a domniei-voastre şi câțiva moştenitori. Nu vi se cere nimic mai mult.

Ophelie strânse buzele, adânc rănită. Se simțea anihilată ca persoană şi ca profesionistă.

— În cazul ăsta, ce sugerați să facem?

Berenilde se ridică, cu un aer hotărât.

— O să discut cu Farouk. O să-nțeleagă că e-n interesul lui să vă asigure protecția până la căsătorie şi, mai ales, să nu aştepte nimic de la domnia-voastră.

O să m-asculte, am influență asupra lui. Thorn o să fie furios pe mine, dar nu găsesc o soluție mai bună.

Ophelie contemplă lucirea cafelei ei tulburată de mişcările linguriței. De fapt, ce-o să-l înfurie pe Thorn? Că i se aducea un prejudiciu logodnicei sale, sau că ea devenea inutilă chiar înainte să fi folosit la ceva?

„Şi-apoi?“ se întrebă ea cu amărăciune. După ce îi transmite darul ei şi el îl foloseşte, ce-o să se-ntâmple cu ea? Aşadar viața ei la Pol o să se rezume la băutul ceaiului şi la fraze politicoase?

„Nu, hotărî ea privindu-şi chipul răsfrânt în adâncitura lingurii, o să am chiar eu grijă să-mi construiesc alt viitor, chiar dacă nu le convine.”

Sughițul uluit pe care îl scoase Berenilde o smulse pe Ophelie din reflecțiile ei. Mătuşa Roseline tocmai se ridicase pe divan aruncând spre pendulă o privire foarte ascuțită.

— Mii de ace secundare, tună şi fulgeră ea! în curând e ora prânzului şi eu tot în pat sunt.

Gândurile negre ale lui Ophelie se risipiră imediat. Se ridică atât de repede de pe scaun, încât îl trânti pe covor. Berenilde în schimb se aşeză, cu mâinile pe pântec, consternată.

— Doamnă Roseline? Sunteți aici, printre noi?

Mătuşa Roseline îşi prinse acele din cocul desfăcut.

— Arăt ca şi când aş fi în altă parte?

— Pur şi simplu e imposibil.

— Cu cât stau mai mult lângă domnia-voastră, cu-atât mai puțin vă înțeleg, mormăi mătuşa Roseline încruntată. Şi tu, ce ai de zâmbeşti aşa? întrebă ea întorcându-se spre Ophelie. Eşti în halat, la ora asta? Şi ce-i cu pansamentul ăla de pe obraz? Ei, drăcie, unde te-ai agățat?

Mătuşa Roseline îi luă mâna şi se holbă la degetul mic care se ițea prin gaură.

— O să te-apuci de *citit* pe rupte! Unde-ți sunt perechile de rezervă? Dă-mi mănuşa să ți-o cârpesc. Şi potoleşte-te odată cu zâmbetul ăsta, mă trec fiorii când te văd.

În zadar încercă Ophelie, nu reuşi să-şi înghită zâmbetul; dacă nu zâmbea, ar fi plâns. Berenilde nuşi revenea din surpriză, în timp ce mătuşa Roseline scotea cutia de cusut dintr-un dulap.

— Oare m-am înşelat?

Lui Ophelie îi era milă de ea, dar, cu siguranță, n-avea de gând să-i explice că apelase la serviciile unei Nihiliste.

Se auzi iar țârâitul telefonului prins în perete.

— Sună telefonul, observă mătuşa Roseline cu obişnuitul ei simț practic. Poate că e important.

Berenilde încuviință, visătoare pe scaunul ei, apoi ridică ochii spre Ophelie.

— Răspundeți, copila mea.

Mătuşa Roseline, care trecea un fir prin urechea acului, se schimbă la față.

— Ea? Dar vocea ei? Accentul ei?

— A trecut vremea secretelor, decretă Berenilde. Răspundeți, mititică dragă.

Ophelie trase aer în piept. Dacă la telefon era Archibald, avea să fie un prolog pe cinste la intrarea ei în scenă. Deloc în largul ei, ridică receptorul de fildeş cu mâna care încă mai era înmănuşată. Îi văzuse deja pe părinții ei folosind telefonul uneori, dar ea nu folosise niciodată unul.

Nici n-apucă să lipească receptorul de ureche, că un tunet îi sparse timpanul.

— Alo!

Ophelie era să scape receptorul.

— Thorn?

Se aşternu o tăcere adâncă, întretăiată de respirația înăbuşită a lui Thorn. Ophelie rezistă pornirii de a-i închide în nas. Ar fi preferat să-şi regleze conturile cu el față-n față. Dacă îndrăznea să se supere pe ea vreodată, era hotărâtă să-l înfrunte.

— Domnia-voastră? rosti Thorn din vârful buzelor. Foarte bine. E... e foarte bine. Şi mătuşa mea e lângă domnia-voastră?

Ophelie făcu ochii mari. Bâlbâielile acelea confuze erau cel puțin neobişnuite în gura lui Thorn.

— Da, până la urmă am rămas toate trei aici.

În receptor auzi cum Thorn îşi ține respirația. Era impresionant să-l audă aşa, de parcă era la doi paşi, fără să aibă chipul lui în fața ochilor.

— Vreți să-i vorbiți, nu? propuse Ophelie pe un ton rece. Cred că aveți multe să vă spuneți.

Deflagrația se produse când se-aştepta mai puțin.

— Ați rămas aici? urlă Thorn. De ore-ntregi tot încerc să vă prind şi bat în uşă! Aveți cea mai mică idee prin ce-am... Nu, evident, nici nu v-a trecut prin cap!

Ophelie îndepărtă receptorul câțiva centimetri, începea să creadă că Thorn băuse.

— Îmi spargeți urechea. Nu-i nevoie să strigați, vă aud foarte bine. V-aduc la cunoştință că n-a bătut ceasul încă de prânz, tocmai ne-am trezit.

— Prânz? repetă Thorn consternat. Cum e posibil, fir-ar să fie, să confundați prânzul cu miezul nopții?

— Miezul nopții? se miră Ophelie.

— Miezul nopții? repetară în cor Berenilde şi Roseline, în spatele ei.

— Chiar nu sunteți la curent cu nimic? Ati dormit în tot acest timp?

Vocea lui Thorn tuna şi fulgera. Ophelie strânse receptorul. Nu băuse, era ceva mult mai grav.

— Ce s-a întâmplat? şopti ea.

O nouă tăcere umplu telefonul, atât de prelung, încât Ophelie crezu că se întrerupsese convorbirea. Când Thorn vorbi iar, vocea lui îşi recăpătase tonul rece şi accentele dure.

— Vă sun din cabinetul lui Archibald. Ajung acolo în trei minute. Să nu deschideţi uşa înainte.

— De ce? Thorn, ce se întâmplă?

— Freyja, Godefroy, tatăl Vladimir şi ceilalţi, spuse el încet. Se pare că au murit toţi.

Îngerul

Berenilde se albise atât de tare, încât Ophelie şi mătuşa Roseline o sprijiniră fiecare de câte un braţ ca s-o ajute să se ridice. Dădu totuşi dovadă de un calm olimpian în timp ce le făcea recomandări.

— Dincolo de uşa asta nu ne aşteaptă decât vulturi. Să nu răspundeţi la niciuna din întrebările lor, feriţi-vă să vă daţi de gol.

Berenilde luă cheiţa incrustată cu pietre preţioase şi o introduse în broască. Printr-un simplu clic, ajunseră toate trei în vâltoarea de pe Clardelună. Anticamera vecină fusese invadată de jandarmi şi de nobili. Era o dezordine de nedescris, se auzeau zgomote de paşi, exclamaţii înăbuşite. Imediat ce văzură că se întredeschide uşa, se făcu linişte. Fiecare se uită lung la Berenilde cu o curiozitate bolnăvicioasă, apoi întrebările ţâşniră ca un foc de artificii.

— Doamnă Berenilde, ni s-a raportat că toată familia domniei-voastre a pierit din cauza unei vânători care n-a fost bine pregătită. Oare Dragonii şi-au căpătat pe nedrept reputaţia de vânători neîntrecuţi?

— De ce nu eraţi împreună cu ceilalţi membri ai familiei? Se spune că v-aţi certat cu ei, chiar ieri. Oare aţi presimţit ce urma să se-ntâmple?

— Clanul domniei-voastre a dispărut, considerați că aveți încă dreptul la un loc la Curte?

Dezamăgită, Ophelie auzea toate bârfele astea fără să-i vadă pe cei care le rosteau. Nu vedea anticamera dincolo de silueta lui Berenilde, care se postase cu curaj în uşa întredeschisă. Berenilde făcea față atacurilor în tăcere, cu mâinile încrucişate pe rochie, pândind venirea lui Thorn. Ophelie se crispă auzind ce spune o femeie.

— Umblă zvonul că ascundeți o *cititoare* de pe Anima. E în apartamentele acestea? De ce nu ne-o prezentați?

Femeia scoase un strigăt şi mai multe voci protestară. Ophelie nu mai avea nevoie să asiste la scenă ca să înțeleagă ce se-ntâmplă: tocmai sosise Thorn, care îi împingea pe toți nobilii aceia.

— Domnule intendent, dispariția vânătorilor ne va afecta depozitele de alimente?

— Ce măsuri aveți de gând să luați?

Drept răspuns, Thorn o împinse pe mătuşa lui înăuntru, îi invită acolo pe Archibald şi pe încă un bărbat, apoi încuie apartamentele. Vacarmul din anticameră se stinse imediat; făcuseră un salt în afara spațiului. Berenilde se repezi atunci la Thorn cuprinsă de un elan care-i făcu pe amândoi să se răstoarne peste uşă. Strânse cât putu de tare corpul lui masiv, slăbănog, cu un cap mai înalt decât ea.

— Dragul meu, ce uşurată sunt că te văd!

Țeapăn ca un țăruş, Thorn părea că nu ştie cum să-şi mişte brațele peste măsură de lungi. Îşi cufundă ochii de erete în ochelarii lui Ophelie. Probabil că nu arăta prea bine cu fața aceea lovită, părul desfăcut, rochia de subretă, brațele goale şi o singură mână înmănuşată, dar nimic din toate astea n-o deranja. O deranja faptul că era plină de o mânie pe care nu putea s-o exprime. Era supărată pe Thorn, dar în condițiile acelea nu putea să se năpustească asupra lui.

Ophelie ieşi din încurcătura asta şi intră imediat în alta. Archibald se aplecă adânc în fața ei, ținându-şi jobenul la piept.

— Omagiile mele, logodnică a lui Thorn! Cum naiba ati aterizat în casa mea?

Chipul lui de înger, palid şi delicat, o onoră făcându-i complice cu ochiul. Cum era de aşteptat, mica improvizație a lui Ophelie din grădina cu maci nu îl păcălise. Nu putea decât să spere că n-avea de gând să aleagă tocmai acea seară ca s-o dea de gol.

— Aş putea să aflu, în sfârşit, cum vă numiți? Insistă el, zâmbind larg.

— Ophelie, răspunse Berenilde în locul ei. Cu voia domniei-voastre, vom face altă dată prezentările. Trebuie să discutăm despre alte lucruri mult mai presante.

Archibald abia dacă o asculta. Ochii lui luminoşi o cercetau pe Ophelie cu mai multă atenție.

— Ați fost victima unui abuz, micuță Ophelie?

Îi fu foarte greu să răspundă. Nu putea totuşi să-i acuze pe jandarmii lui, nu? Cum ea stătea cu ochii plecați, Archibald îi trecu un deget peste pansamentul de pe obraz cu un gest atât de familiar, încât mătuşa Roseline tuşi în pumn. Thorn încruntă din sprâncene de mai să-şi spintece fruntea.

— Ne-am adunat astă-seară ca să stăm de vorbă, spuse Archibald. Atunci să stăm de vorbă!

Se trânti pe-un fotoliu şi îşi cocoță pantofii găuriți pe un scăunel. Mătuşa Roseline pregăti ceai. Thorn îşi chirci picioarele pe divan, stingherit de tot acel mobilier feminin. Când Berenilde se aşeză lângă el şi se lăsă peste epoletul uniformei sale, nici n-o privi; ochii lui de fier urmăreau cele mai mărunte acțiuni şi gesturi ale lui Ophelie. Stânjenită, ea nu prea ştia nici unde să se aşeze, nici cum să-şi țină

mâinile ocupate. Se retrase într-un ungher al camerei până când se lovi cu capul de o etajeră.

Bărbatul care intrase cu Thorn şi cu Archibald rămase în picioare în mijlocul covorului. Era îmbrăcat cu o blană cenuşie groasă; nu era foarte tânăr. Nasul lui proeminent, înroşit de cuperoză, domina faţa rasă superficial. Îşi freca de pantaloni pantofii murdari ca să-i facă mai prezentabili.

— Jan, spuse Archibald, daţi-i raportul doamnei Berenilde.

— O treabă urâtă, mormăi bărbatul. O treabă urâtă.

Ophelie n-avea memoria chipurilor, aşa că îi luă ceva până când îşi aduse aminte unde îl mai văzuse. Era paznicul de vânătoare care îi însoţise până în Cetacera în ziua când ajunseseră la Pol.

— Vă ascultăm, Jan, spuse Berenilde cu glas blând. Vorbiţi deschis, veţi fi recompensat pentru sinceritatea domniei-voastre.

— Un masacru, scumpă doamnă, mârâi bărbatul. Eu am scăpat doar printr-o minune. O adevărată minune, doamnă.

Luă cu stângăcie ceaşca de ceai pe care i-o întinse mătuşa Roseline, o goli cu zgomot, o puse pe o măsuţă şi începu să dea din mâini ca o marionetă.

— O să vă repet ce le-am spus şi domnilor, nepotului domniei-voastre şi domnului ambasador. Toată familia domniei-voastre se afla acolo. Erau acolo chiar şi trei copii, cărora nu le văzusem încă mutra. Scuzaţi-mă dacă folosesc cuvinte dure, dar nu trebuie să vă ascund nimic, hm? Aşa că ţin să vă previn, doamnă, că absenţa domniei-voastre a fost aspru criticată. Au spus că vă renegaţi familia, că vă pregătiţi să vă întemeiaţi propriul neam, că ei înţeleseseră prea bine asta. Şi că n-o vor recunoaşte niciodată pe „logodnica bastardului”, ca să repet cuvintele lor – mie mi-ar fi ruşine să vorbesc aşa –, nici pe ea, nici pe plozii care i-ar creşte în burtă. Apoi am început vânătoarea ca în fiecare an.

Eu, care cunosc pădurea ca pe propriul buzunar, mi-am îndeplinit rolul şi le-am ales nişte Fiare. Nu nişte femele gestante, hm, de astea nu te-atingi niciodată. Da' aveam trei masculi mari ca să vă dau carne pentru tot anul. Nu mai aveau decât să caute, să aleagă, să izoleze şi să răpună. Rutina, ce mai!

Ophelie îl asculta, din ce în ce mai speriată. Bărbatul acesta avea un accent să-l tai cu cuțitul, dar acum îl înțelegea mai bine.

— Niciodată n-am văzut aşa ceva. Niciodată. Fiarele au început să țâşnească de peste tot, într-un fel complet imprevizibil, cu spume la bot. Parcă erau posedate. Atunci Dragonii s-au aruncat cu ghearele şi au tăiat în carne vie, iar şi iar. Dar veneau întruna alte Fiare, nu se mai terminau! I-au călcat în picioare pe cei pe care nu i-au mâncat. Am crezut... Pe cinstea mea, am crezut că mi-a sunat ceasul, şi totuşi ştiu meserie.

Ghemuită într-un colț, Ophelie închise ochii. Cu o zi în urmă îşi dorise să nu-i mai vadă niciodată pe cei din familia logodnicului ei. Dar sub nicio formă n-ar fi vrut să se termine aşa. Se gândi la amintirile lui Thorn, se gândi la Godefroy şi la Freyja când erau copii, se gândi la tripleții pe care tatăl Vladimir era atât de mândru că-i duce la vânătoare... Toată noaptea, Ophelie avusese senzația că se sufocă din cauza unei atmosfere de furtună. Până la urmă, trăsnetul căzuse.

Paznicul de vânătoare îşi frecă bărbia pe care creştea o barbă stufoasă. Ochii i se goliră.

— O să credeți c-o iau razna, şi adevărul e că şi mie, când mă aud vorbind, mi se pare că sunt smintit. Un înger, doamnă, m-a salvat din măcel. A apărut în mijlocul zăpezii şi-al Fiarelor, iar ele au plecat blânde ca nişte miei. Datorită lui am fost cruțat. Un miracol uluitor... cu tot respectul, doamnă.

Bărbatul desfăcu o sticluță cu alcool şi trase câteva înghițituri.

— De ce eu? spuse el ştergându-şi mustățile cu mâneca. De ce îngeraşul ăsta m-a salvat pe mine şi nu i-a salvat pe ceilalți? Niciodată n-o să înțeleg asta.

Uluită, Ophelie nu putu să nu arunce pe furiş o privire ca să surprindă reacția lui Thorn, dar nu reuşi să-i ghicească starea de spirit. De ceva vreme îşi fixa ceasul de buzunar, de parcă se opriseră acele.

— Aşadar, îmi confirmați că toți membrii familiei mele au murit în timpul acestei vânători? întrebă Berenilde pe un ton răbdător. Absolut toți?

Paznicul de vânătoare nu îndrăznea să privească pe nimeni în față.

— N-am găsit niciun supraviețuitor. Unele corpuri nu pot fi recunoscute. Vă jur pe viața mea c-o să scormonim pădurea atât cât e nevoie ca să adunăm cadavrele. Ca să aibă parte de o înmormântare decentă, înțelegeți? Şi cine ştie, hm? Poate că îngerul i-a mai salvat şi pe alții.

Berenilde zâmbi voluptuos.

— Sunteți naiv! Cum arăta heruvimul ăsta căzut din cer? Era un copil bine îmbrăcat, cu părul blond ca spicele de grâu, cu nişte fălcuțe adorabile?

Ophelie suflă în lentilele ochelarilor şi le şterse pe halat. Cavalerul. Cavalerul iar şi iar.

— Îl cunoaşteți? spuse bărbatul, uluit.

Berenilde râse zgomotos. Thorn ieşi din letargie şi îi aruncă o privire tăioasă ca să-i ordone să-şi vină-n fire. Era foarte îmbujorată şi buclele i se rostogoleau neglijent pe obraji, ceea ce nu-i stătea în fire.

— Nişte Fiare posedate, chiar aşa? îngerul despre care vorbiți le-a insuflat în creier iluzii cum numai o imaginație bolnavă poate să plăsmuiască. Iluzii care le-au înfuriat, le-

au înfometat, pe care apoi le-a risipit pocnind o dată din degete.

Berenilde completă cuvintele cu un gest făcut cu atâta trufie, încât paznicului de vânătoare i se tăie respirația. Impresionat, acesta făcu ochii mari, mari cât nişte farfurii.

— Ştiți de ce v-a cruțat îngeraşul? continuă Berenilde. Ca să puteți să-mi descrieți, cu toate amănuntele, cum a fost măcelărită familia mea.

— E o acuzație foarte gravă, dragă prietenă, interveni Archibald, arătând cu degetul tatuajul de pe fruntea lui. O acuzație în fata multor martori.

Buzele i se ridicară într-un zâmbet, dar i-l adresă lui Ophelie. Prin el, toată Pânza asista la scenă, şi ea făcea parte din spectacol.

Într-o clipită, Berenilde îşi recăpătă chipul senin. Pieptul ei, care se înălța cu mişcări sacadate, se potoli odată cu respirația. Pielea ei redeveni albă ca porțelanul.

— O acuzație? Am pronunțat eu vreun nume?

Archibald începu să se uite cu atenție în adâncul jobenului rupt, de parcă i se părea gaura aceea mai pasionantă decât toate persoanele care erau de față.

— Am crezut, ascultându-vă, că îl cunoaşteți pe „îngerul" ăsta.

Berenilde ridică ochii spre Thorn ca să-i ceară părerea. Foarte țeapăn pe divan, el îi răspunse cu o privire necruțătoare. Din adâncul tăcerii lui, părea săi poruncească: „Jucați jocul." Schimbul acesta tăcut nu durase decât o clipă, dar Ophelie îşi dădu astfel seama cât de tare se înşelase în privința lui Thorn. Îl văzuse mult timp ca pe marioneta lui Berenilde, când de fapt nu încetase nicio clipă să tragă sforile.

— Sunt răvăşită de moartea familiei mele, murmură Berenilde cu un zâmbet stins. Îmi pierd mințile de durere.

Nimeni nu ştie şi nimeni nu va şti niciodată ce s-a întâmplat în realitate azi.

Cu o privire de miere şi un chip de marmură, se dădea iar în spectacol pe scena unui teatru. Bietul Jan, peste măsură de tulburat, nu mai înțelegea chiar nimic.

Ophelie nu prea ştia ce să creadă despre tot ce auzise. Oare punând jandarmii pe Mim, otrăvind spiritul mătuşii Roseline, făcând-o pe biata servitoare să se arunce pe fereastră, cavalerul uneltise ca s-o rețină pe Berenilde aici şi s-o împiedice să ia parte la vânătoare? Era doar o ipoteză. Întotdeauna erau doar ipoteze. Copilul acesta era înspăimântător. Umbra lui plutea deasupra fiecărei catastrofe, dar nu puteai niciodată să-l acuzi de nimic.

— Aşadar considerăm că afacerea e clasată? Glumi Archibald. Un regretabil accident de vânătoare?

Exista cel puțin o persoană care se bucura de situație. Ophelie l-ar fi socotit demn de dispreț dacă n-ar fi avut senzația că fiecare din intervențiile lui *avea* drept scop s-o protejeze pe Berenilde de propriile stări de spirit.

— Cel puțin deocamdată.

Toate privirile se năpustiră asupra lui Thorn. Erau primele cuvinte pe care le rostea de când începuse mica lor reuniune.

— Se înțelege de la sine, spuse Archibald cu un strop de ironie. Dacă ancheta dezvăluie elemente care ar indica vreo acțiune criminală, nu mă-ndoiesc c-o să redeschideți dosarul, domnule intendent. Mi se pare că e chiar de competența domniei-voastre.

— Aşa cum va fi de competența domniei-voastre să îi prezentați raportul lui Farouk, domnule ambasador, continuă Thorn sfredelindu-l cu o privire ca o lamă. Poziția mătuşii mele la Curte a devenit nesigură; pot să contez pe domnia-voastră c-o să-i apărați interesele?

Ophelie observă că turnura aceea de frază semăna mai mult cu o amenințare decât cu o rugăminte. Zâmbetul lui Archibald se adânci. Își trase pantofii unul după altul de pe scăunel și își puse pe cap jobenul vechi.

— Oare domnul intendent se îndoiește de zelul pe care aș putea să i-l arăt mătușii sale?

— Nu i-ați făcut deja deservicii în trecut? șuieră Thorn printre dinți.

Marcată încă de personajul pe care-l jucase, Ophelie afișa o figură distrată, nepreocupată. În realitate, nu pierdea o vorbă din ce se spunea și din ce nu se spunea. Așadar, Archibald o trădase pe Berenilde cândva? De-asta îl detesta Thorn și mai mult decât îi detesta pe ceilalți?

— Vorbiți despre vremuri de mult apuse, susură Archibald, fără să renunțe la zâmbet. Ce memorie tenace! Vă înțeleg totuși îngrijorarea. Îi datorați sprijinului mătușii domniei-voastre ascensiunea socială. Dacă ea se prăbușește, puteți să cădeți odată cu ea.

— Domnule ambasador! Rolul domniei-voastre nu e să puneți paie pe foc.

Ophelie se uită cu atenție la Thorn, nemișcat pe divan. Aluzia lui Archibald nu părea să-l fi clintit, dar mâinile lungi, noduroase, i se încleștaseră pe genunchi.

— Rolul meu, doamnă, este să spun adevărul, tot adevărul, numai adevărul, continuă Archibald pe un ton mieros. Astăzi nepotul domniei-voastre nu și-a pierdut decât jumătate din familie. Cealaltă jumătate este în continuare plină de viață, undeva în provincie. Și jumătatea aceea, domnule intendent, încheie el privindu-l liniștit pe Thorn, a fost decăzută din cauza mamei domniei-voastre.

Ochii lui Thorn se îngustară, devenind două fante cenușii, dar Berenilde puse o mână pe mâna lui ca să-l potolească.

— Vă implor, domnilor, să nu răscolim toate poveştile astea vechi! Trebuie să ne gândim la viitor. Archibald, pot să mă bazez pe sprijinul domniei-voastre?

Cel în cauză îşi ridică jobenul cu un bobârnac, ca să-şi dezvăluie ochii mari, limpezi.

— Pot să vă propun mai mult decât un sprijin, dragă prietenă. Vă propun o alianță. Permiteți-mi să fiu naşul copilului domniei-voastre şi de-acum încolo veți putea considera că familia mea e şi familia domniei-voastre.

Ophelie scoase repede o batistă ca să tuşească în voie. Naşul descendentului direct al lui Farouk? Iată un individ care nu pierdea nicio ocazie ca să-şi salveze pielea. Uluită, Berenilde pusese instinctiv mâinile pe pântec. Thorn era galben de furie şi părea că se luptă cu pornirea de a-l face pe Archibald să-şi înghită pălăria.

— Nu sunt într-o situație în care să vă pot refuza ajutorul, răspunse până la urmă Berenilde pe un ton resemnat. Deci aşa o să facem.

— E o declarație oficială? insistă Archibald, atingându-şi uşor tatuajul de pe frunte.

— Archibald, vă aleg să fiți naşul copilului meu, spuse ea deosebit de răbdătoare. Protecția domniei-voastre o să-l includă şi pe nepotul meu?

Zâmbetul lui Archibald deveni mai rezervat.

— Îmi cereți mult, doamnă. Persoanele de sexul meu îmi sunt cât se poate de indiferente şi n-am niciun chef să introduc în familia mea un individ atât de sinistru.

— Iar eu n-am niciun chef să fiu ruda domniei-voastre, îngăimă Thorn.

— Să presupunem că-mi încalc principiile, continuă Archibald de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Accept să-i ofer protecția mea micuței logodnice a domniei-voastre doar dacă mă roagă ea însăşi.

Ophelie ridică din sprâncene, izbită de ocheada neastâmpărată a lui Archibald. Tot fiind tratată întruna ca o piesă de mobilier, nu se mai aştepta să i se ceară părerea.

— Refuzaţi-i oferta, îi porunci Thorn.

— O dată sunt şi eu de părerea lui, interveni brusc mătuşa Roseline trântind tava cu ceai. Refuz să frecventezi asemenea persoane nepotrivite!

Archibald se uita la ea cu o curiozitate sinceră.

— Aşadar, doamna de companie era o Animistă? Am fost păcălit chiar sub acoperişul meu!

Departe de a se simţi jignit, dimpotrivă, părea plăcut surprins. Se întoarse spre Ophelie pocnind din călcâie şi deschise ochii larg, atât de larg încât parcă i se întinse tot cerul pe chip. De pe divanul pe care stăteau, Thorn şi Berenilde o priviră insistent ca să-i dea de-nţeles că aşteaptă altceva, nu o tăcere stupidă.

În capul lui Ophelie, un gând străin le acoperi atunci pe toate celelalte. „Faceţi propriile alegeri, micuţă domnişoară. Dacă nu vă folosiţi acum de libertatea pe care o aveţi, mâine va fi prea târziu.”

Archibald continua să se uite la ea nevinovat, de parcă nu de la el venea gândul acela. Ophelie hotărî că are dreptate, trebuia să facă propriile alegeri de-acum.

— Sunteţi un om lipsit de morală, spuse ea vorbind cât de tare putea. Dar ştiu că nu minţiţi niciodată, iar eu am nevoie de adevăr. Accept să ascult toate sfaturile pe care o să aveţi bunăvoinţa să mi le daţi.

Ophelie îl privise pe Thorn drept în ochi pronunţând aceste cuvinte, pentru că şi cu el vorbea. Văzu cum i se descompune chipul colţuros. Archibald zâmbea întruna.

— Cred că o să ne înţelegem bine, logodnică a lui Thorn. Începând din clipa asta suntem prieteni!

O salută ridicându-şi pălăria, sărută mâna lui Berenilde şi plecă împreună cu bietul paznic de vânătoare derutat.

Strigătele şi întrebările nobililor explodară când ambasadorul ieşi pe uşa anticamerei; se făcu iar linişte imediat ce mătuşa Roseline încuie uşa.

Urmă o tăcere prelungă, încordată, în timpul căreia Ophelie simți asupra ei dezaprobarea generală.

— Mă uluieşte aroganța domniei-voastre, spuse Berenilde indignată, ridicându-se.

— Mi s-a cerut părerea şi mi-am spus-o, răspunse Ophelie pe tonul cel mai liniştit de care era în stare.

— Părerea domniei-voastre? Nu trebuie să aveți nicio părere. Singurele păreri pe care le veți avea sunt cele pe care vi le va dicta nepotul meu.

Țeapăn ca un cadavru, Thorn nu îşi mai dezlipea ochii de la covor. Profilul lui tăiat cu cuțitul era inexpresiv.

— Cu ce drept vă opuneți public voinței viitorului soț al domniei-voastre? continuă Berenilde cu o voce de gheață.

Ophelie nu trebui să se gândească mult la întrebare. Chipul ei era într-o stare jalnică, n-o mai opreau nişte gheare scoase.

— Mi-am câştigat dreptul ăsta, spuse ea cu aplomb. Din momentul în care mi-am dat seama că mă manipulați.

În apa limpede a ochilor lui Berenilde se zări un fel de vârtej.

— Cum îndrăzniți să-mi vorbiți pe tonul ăsta? Şopti ea, înecându-se. Nu sunteți nimic fără noi, biată fetiță, absolut nimic.

— Tăceți.

Berenilde se întoarse iute. Thorn rostise acest ordin cu o voce plină de mânie. Îşi desprinse corpul de pe divan şi coborî spre mătuşa lui o privire sfredelitoare care o făcu să pălească.

— Din întâmplare, părerea ei chiar contează. Ce i-ați spus exact?

Berenilde fu atât de şocată că se luase de ea, încât amuţi. Ophelie hotărî să răspundă în locul ei. Ridică bărbia ca să ajungă sus de tot, la ochiul cu cicatrice al lui Thorn. Avea nişte cearcăne înfricoşătoare, iar părul lui deschis la culoare nu fusese nicicând mai prost pieptănat. Trecuse printr-o încercare prea mare azi pentru ca ea să dea frâu liber mâniei, dar nu putea să amâne conversaţia asta.

— Ştiu de Carte. Cunosc adevăratele dumneavoastră ambiţii. Vă folosiţi de căsătorie ca să luaţi parte din puterea mea şi să v-o inoculaţi. De un lucru îmi pare rău: că n-am aflat asta de la domnia-voastră.

— Şi mie îmi pare rău, mormăi mătuşa Roseline dându-i înapoi mănuşa cârpită, că nu înţeleg nimic din ce spuneţi.

Thorn se refugiase în spatele ceasului său, ca de fiecare dată când nu mai putea să controleze o situaţie. Îl potrivi, închise capacul, îl deschise iar, dar asta nu schimba nimic: se produsese o spărtură în linia timpului. Începând din acea zi, nimic nu avea să mai fie ca înainte.

— Ce-a fost a fost, doar atât spuse el pe un ton neutru. Avem alte lucruri de făcut acum.

Ophelie n-ar fi crezut că e posibil, dar Thorn o dezamăgi şi mai mult. Nu-şi exprimase niciun regret, nu formulase nicio scuză. Deodată îşi dădu seama că o părticică din ea continuase să spere în taină că Berenilde o minţise şi că el n-avea nicio legătură cu intrigile acelea.

Istovită, Ophelie îşi puse mănuşa şi o ajută pe mătuşa ei să strângă serviciul de ceai. Era atât de agitată, încât sparse două ceşti şi o farfurioară.

— Nu mai avem de ales, Thorn, suspină Berenilde. Trebuie să i-o prezentăm pe logodnica ta lui Farouk. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Curând toată lumea o să afle că e aici. Ar fi periculos s-o mai ascundem de el.

— Nu e mai periculos să i-o punem sub nas? Mormăi el.

— O să am grijă s-o ia sub aripa lui. Îți promit că totul o să fie bine.

— Bineînțeles, şuieră Thorn pe un ton aspru. Era totuşi atât de simplu, de ce nu ne-am gândit mai devreme?

În bucătăria mică, mătuşa Roseline îi aruncă o privire uimită lui Ophelie. Era prima dată când Thorn era atât de insolent cu Berenilde în fata lor.

— Chiar nu mai ai încredere în mine? îi reproşă ea.

Nişte paşi grei se apropiară de bucătărie. Thorn lăsă capul în jos ca să nu se lovească de buiandrug, prea jos pentru înălțimea lui, şi se sprijini de cadrul uşii. Ocupată să şteargă vasele, Ophelie nu simțea privirea apăsătoare pe care i-o arunca. Ce aştepta? O vorbă bună? Nu mai voia să-l vadă-n fată.

— În Farouk nu am deloc încredere, spuse Thorn cu un glas aspru. E atât de nerecunoscător şi atât de nerăbdător!

— Nu şi dacă rămân lângă el ca să-i bag mințile-n cap, spuse Berenilde în spatele lui.

— O să vă sacrificați şi bruma de independență de care mai dispuneți.

— Sunt pregătită.

Thorn nu-şi dezlipea ochii de la Ophelie. Degeaba se tot concentra ea la un ceainic, îl simțea pe la colțul ochelarilor.

— Văd că nu încetați s-o apropiați de epicentrul acesta de care eu voiam s-o țin departe, mormăi el.

— Nu văd alte soluții.

— Vă rog, purtați-vă ca şi când n-aş fi aici, se enervă Ophelie. Nici nu mă priveşte, la urma urmei.

Ridică ochii şi de data asta nu putu să evite privirea lui Thorn. Surprinse în ea ce se temea c-o să vadă. O profundă nepăsare blazată. N-avea chef să-l compătimească, n-avea chef să se gândească la cele două mici zaruri.

Thorn intră cu tot corpul în bucătărie.

— Lăsați-ne o clipă, o rugă el pe mătuşa Roseline, care aranja serviciul de ceai într-un bufet.

Ea strânse dinții lungi, ca de cal.

— Cu condiția ca uşa asta să rămână deschisă.

Mătuşa Roseline se duse în salon, unde era Berenilde, şi Thorn împinse uşa cât putu de mult. În bucătărie nu era decât o lampă cu gaz care proiectă umbra scheletică a lui Thorn pe tapet în timp ce el stătea, cât era de înalt, în fața lui Ophelie.

— Îl cunoşteați.

Şoptise cuvintele astea cu o răceală extremă.

— Nu e prima dată când îl întâlniți, continuă el. Vreau să spun cu aspectul pe care îl aveți în realitate.

Lui Ophelie îi luă ceva până când înțelese că-i vorbea despre Archibald. Dădu pe spate claia de păr care-i cădea pe ochelari ca o cortină.

— Nu, de fapt. Făcusem cunoştință cu el din întâmplare.

— În noaptea escapadei.

— Da.

— Şi el ştia în tot acest timp cine sunteți.

— L-am mințit. Nu prea bine, recunosc, dar n-a făcut nicio legătură între Mim şi mine.

— Ați fi putut să-mi spuneți.

— Sigur.

— Aveați, poate, nişte motive să-mi ascundeți întâlnirea asta?

Pe Ophelie o durea gâtul tot ridicând nasul spre Thorn. Îşi dădu seama, la lumina lămpii, că muşchii maxilarului i se contractaseră.

— Sper că nu vă referiți la ce cred eu, spuse ea cu o voce înăbuşită.

— Să deduc că nu v-a necinstit?

Ophelie se sufoca pe dinăuntru. Asta chiar era culmea!

— Nu. Domnia-voastră, în schimb, m-ați umilit.

Thorn arcui sprâncenele şi trase adânc aer în piept prin nasul lui mare.

— Sunteți supărată pe mine pentru că v-am ascuns unele lucruri? Şi domnia-voastră m-ați mințit prin omisiune. S-ar părea că amândoi am luat-o pe un drum greşit încă de la început.

Debitase toate astea pe un ton aşezat. Ophelie era din ce în ce mai perplexă. Oare avea impresia că o să regleze cearta dintre ei aşa cum îşi clasa dosarele de la intendentă?

— Şi-apoi, nu vă acuz de nimic, adăugă el imperturbabil. Doar vă recomand să nu aveți încredere în Archibald. Feriți-vă de el, nu rămâneți niciodată singură în compania lui. Nu pot decât să vă recomand să dați dovadă de aceeaşi prudență şi cu Farouk. Să fiți însoțită mereu de cineva când o să ajungeți să-l frecventați.

Ophelie nu-şi dădu seama dacă trebuie să râdă sau să se enerveze de-a binelea. Thorn părea foarte serios. Strănută în trei reprize, îşi suflă nasul şi continuă cu o voce răguşită:

— Vă faceți griji degeaba. Trec mai degrabă neobservată.

Thorn tăcu, visător, apoi se aplecă în față, vertebră cu vertebră, până când putu s-o ia pe Ophelie de mână. Fata s-ar fi ferit dacă el nu s-ar fi îndreptat aproape imediat.

— Credeți? o ironiză el.

Când Thorn ieşea deja din bucătărie, Ophelie îşi dădu seama că-i strecurase un bilet în mână. O telegramă?

DOMNULUI THORN INTENDENȚA CETACERA, POL

ÎNGRIJORAȚI DIN CAUZA TĂCERII

DOMNIEI-VOASTRE SOSIM CÂT DE REPEDE PUTEM – TATA MAMA AGATHE CHARLES HECTOR DOMITILLE BERTRAND ALPHONSE BEATRICE ROGER MATHILDE MARC LEONORE ETC.

Vizitatoarea din oglindă

Plecați întotdeauna ochii în prezența monseniorului Farouk.

— Dar asta să nu te împiedice să stai dreaptă.

— Nu vorbiți decât dacă sunteți invitată.

— Să fii cât poți de sinceră.

— Trebuie să meritați protecția care vi se oferă, Ophelie, să dați dovadă de umilință şi recunoştință.

— Eşti reprezentanta Animiştilor, copila mea, să nu laşi pe nimeni să se poarte nerespectuos cu tine.

Asaltată de recomandările contradictorii ale lui Berenilde şi ale mătuşii Roseline, Ophelie nu prea le asculta nici pe una, nici pe cealaltă. Încerca să îmbuneze fularul, care, pe jumătate nebun de bucurie, pe jumătate nebun de mânie, i se răsucea în jurul gâtului, brațelor şi taliei, temându-se să nu fie iar despărțit de stăpâna lui.

— Ar fi trebuit să ard obiectul ăsta când erați cu spatele, suspină Berenilde, fluturându-şi evantaiul. Nu-ți faci intrarea la Curtea de la Pol cu un fular needucat.

Ophelie ridică umbrela de soare pe care o răsturnase. Berenilde o gătise cu o pălărie cu voaletă şi o rochie de culoarea vaniliei, uşoară ca frişca bătută, care semăna cu hainele pe care le purta în copilărie, pe vremea când toată familia ei ieşea la picnic vara. Ținuta asta i se părea infinit mai nepotrivită decât fularul ei pe o arcă unde primăvara nu erau mai mult de minus 15 grade.

Ascensorul lor se opri încet.

— Opera familială, doamnelor! anunță lacheul. Compania de ascensoare vă informează că la celălalt capăt al foaierului vă aşteaptă o legătură.

Ultima dată când Ophelie traversase parchetul strălucitor al foaierului Operei, purta o livrea de valet în loc de rochie şi o vâslă în loc de umbrelă de soare. Avea impresia că acum înlocuise o deghizare cu alta, dar un lucru rămânea neschimbat: tot o durea coasta.

Un lacheu nou veni în întâmpinarea lor, trăgând de pălăria cu elastic pe care o purta.

— Vă aşteaptă legătura, doamnelor! Monseniorul Farouk şi-a exprimat dorința arzătoare să vă primească.

Cu alte cuvinte, deja nu mai avea răbdare. Berenilde, luă loc în ascensor de parcă plutea pe nori, în timp ce Ophelie călca parcă pe ouă trecând prin fața regimentului de jandarmi care păzeau grilajul de la intrare. Chiar n-o liniştea faptul că avea parte de o asemenea protecție ca să urce un singur etaj.

— Nu mai suntem la ambasadă, le avertiză Berenilde, în timp ce uşierul închidea grilajul aurit, începând de azi, nu mâncați nimic, nu beți nimic, nu acceptați niciun cadou fără aprobarea mea. Dacă țineți la sănătatea sau la virtutea domniei-voastre, să stați departe şi de alcovurile şi culoarele puțin frecventate.

Mătuşa Roseline, care înşfăcase un *choux ă la creme* de pe bufetul apetisant din ascensor, îl puse la loc fără să clipească.

— Ce măsuri aveți de gând să luați în privința familiei noastre? întrebă Ophelie. Nici nu se pune problema să-i aducem aici.

Numai când şi-i imagina pe fratele, surorile, nepoatele şi nepoții ei în cuibul acesta de şerpi, o treceau fiori.

Berenilde se aşeză voluptuos pe una din banchetele din ascensor.

— Aveți încredere în Thorn, care o să rezolve problema asta cu eficiența lui obişnuită. Deocamdată, aveți grijă mai ales să nu-i faceți o impresie proastă spiritului familiei noastre. Viitorul nostru la Curte va depinde în parte de părerea pe care şi-o va face Farouk despre domnia-voastră.

Berenilde şi mătuşa Roseline îşi repetară imediat recomandările – una voind să corecteze accentul lui Ophelie, cealaltă, să-l păstreze, una cerându-i să păstreze animismul

pentru intimitate, cealaltă, să-l scoată la iveală în public –, de parcă fiecare îşi repetase textul toată ziua.

Ophelie curăță fularul de scame, şi ca să-l liniştească, şi ca să se liniştească. În spatele voaletei de la pălărie, strângea buzele ca să-şi domolească gândurile. „încredere” şi „Thorn”: n-o să mai facă greşeala să mai pună aceste două cuvinte unul lângă altul. Scurta conversație pe care o purtaseră în ajun nu schimba nimic, indiferent ce credea domnul intendent.

În timp ce ascensorul trosnea din toate încheieturile, ca o corabie somptuoasă lansată la apă, Ophelie avea impresia că zgomotele acelea ies din corpul ei. Se simțea mai fragilă decât în ziua în care văzuse cum Anima dispare în noapte, decât în ziua în care familia logodnicului ei îşi încercase ghearele pe ea, decât în ziua în care jandarmii o bătuseră măr şi apoi o aruncaseră în temnița de pe Clardelună. Atât de fragilă, de fapt, încât i se părea că s-ar putea face țăndări la prima fisură.

„Eu sunt de vină, se gândi ea cu amărăciune. Îmi promisesem să nu aştept nimic de la bărbatul ăsta. Dacă mi-aş fi respectat promisiunea, n-aş fi într-un asemenea hal.”

Dând din cap maşinal la sfaturile care i se ofereau, Ophelie se uita fix, temătoare, la grilajul aurit al ascensorului. Peste câteva clipe, uşile aveau să se deschidă spre o lume mai ostilă decât tot ce cunoscuse până atunci. N-avea niciun chef să le zâmbească unor oameni care o disprețuiau fără s-o cunoască, oameni care nu vedeau în ea decât două mâini.

Ophelie îşi scăpă din nou umbrela de soare, dar de data asta n-o mai ridică. Se uită, în schimb, la mănuşile ei de *cititoare.* Aceste zece degete erau exact ca ea: nu-i mai aparțineau. Fusese vândută unor străini chiar de familia ei. De-acum era proprietatea lui Thorn, a lui Berenilde şi în

curând a lui Farouk, trei persoane în care n-avea deloc încredere, dar cărora trebuia să li se supună pentru tot restul vieții.

Cabina se opri atât de brusc, încât vasele de pe bufet zdrăngăniră, şampania se vărsă pe fața de masă, Berenilde duse mâinile la pântec şi mătuşa Roseline se jură, pe toate scările din lume, că n-o s-o mai facă nimeni să se mai urce într-un ascensor.

— Doamnelor, vă rugăm să acceptați toate scuzele Companiei, spuse cu mâhnire lacheul. Nu-i decât un mic incident mecanic, ascensiunea va continua în câteva momente.

Ophelie nu înțelegea de ce se scuza băiatul acesta care merita toată recunoştința ei. O durea coasta atât de tare din cauza şocului, încât avea încă răsuflarea tăiată: era mai eficace decât orice palmă. Cum de se lăsase pradă unor gânduri atât de defetiste pe care le tot repeta? Nu numai ceilalți erau de vină; ea, Ophelie, îşi construise complet identitatea pornind de la mâinile ei. Ea hotărâse că n-o să fie niciodată altceva decât o *cititoare,* custodele unui muzeu, o făptură mai potrivită pentru compania obiectelor decât pentru cea a oamenilor. *Cititul* fusese întotdeauna o pasiune, dar de când erau pasiunile singurele temelii ale unei vieți?

Ophelie îşi ridică ochii de pe mănuşi şi descoperi propria imagine. Între două fresce cu iluzii optice, în care nişte fauni se jucau de-a v-ați ascunselea cu nişte nimfe, o oglindă de perete reflecta un ecou al realității: o femeie micuță, micuță, în rochie de vară, cu fularul ei tricolor înfăşurat afectuos în jurul ei.

În timp ce Berenilde îl amenința pe bietul lacheu, spunând că o să ceară să fie spânzurat dacă oprirea aceea a ascensorului avea o consecință cât de mică asupra sarcinii sale, Ophelie se apropie încet de oglindă. Ridică voaleta

pălăriei şi se privi cu atenție, ochelari în ochelari. Curând, când vânătăile vor fi dispărut, când zgârietura lăsată de Freyja se va fi transformat într-o cicatrice pe obraz, Ophelie avea să regăsească un chip familiar. Dar privirea ei nu va mai redeveni niciodată ca înainte. Tot văzând iluzii, şi le pierduse pe ale ei, şi era foarte bine aşa. Când dispar iluziile, rămâne doar adevărul. Ochii aceia aveau să se întoarcă mai puțin spre interior şi mai mult spre lume. Mai aveau încă multe de văzut, multe de învățat.

Ophelie îşi cufundă vârful degetelor în suprafața lichidă a oglinzii. Deodată îşi aduse aminte de ziua în care sora ei o dăscălise în salonul de coafură, cu câteva ore înainte de sosirea lui Thorn. Oare ce-i spusese atunci?

„Farmecul e cea mai bună armă dăruită femeilor, trebuie să te foloseşti de el fără scrupule.”

Când ascensorul porni din nou să urce, după ce se rezolvă defecțiunea mecanică, Ophelie îşi jură să nu mai urmeze niciodată sfatul surorii sale. Scrupulele erau foarte importante. Erau chiar mult mai importante decât mâinile ei. „Trecerea prin oglinzi, spusese unchiul ei înainte de despărțirea lor, presupune să te confrunți cu tine însuți.” Atâta timp cât avea scrupule, atâta timp cât acționa în acord cu conştiința ei, atâta timp cât putea să-şi înfrunte reflexia în fiecare dimineață, Ophelie îşi va aparține doar ei înseşi.

„Asta sunt înainte de a fi o pereche de mâini, încheie Ophelie scoțându-şi degetele din oglindă.

Sunt Vizitatoarea din oglindă."

— Curtea, doamnelor! anunță lacheul, coborând pârghia frânei. Compania de ascensoare speră că urcarea a fost plăcută şi vă prezintă mii de scuze pentru întârziere.

Ophelie îşi strânse umbrela de soare, plină de o hotărâre nouă. Acum era gata să înfrunte lumea aceea de simulacre,

labirintul acela de iluzii, foarte hotărâtă să nu se mai rătăcească niciodată.

Grilajul de aur se deschise spre o lumină orbitoare.

Frântură, post-scriptum

Mi-aduc aminte, Dumnezeu a fost pedepsit, în ziua aceea am înțeles că Dumnezeu nu e atotputernic. Nu l-am mai văzut niciodată de-atunci.